

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ

ΞΕΝΙΑΣ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το παρόν βιβλίο δημοσιεύεται δια του διαδικτύου με την ελπίδα και την ευχή να χρησιμοποιηθεί από τον Κύριο για τον ευαγγελισμό μη πιστευόντων και την οικοδομήν πιστών.

Επισημαίνεται ότι στη μορφή του βιβλίου όλα τα αναφερόμενα εδάφια από την Αγία Γραφή φέρουν απλώς έναν αριθμόν που παραπέμπει σε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΑΠΟΜΠΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (κατά κεφάλαια) στο τέλος του βιβλίου.

Η ηλεκτρονική παρουσίαση του βιβλίου επέβαλε μερικές τεχνικές μετατροπές, η κυριωτέρα των οποίων είναι ότι οι παραπομπές σημειούνται στο τέλος κάθε αναφερομένου εδαφίου.

Copyright: Xenia BALTATZIS
(ΞΕΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ)
1-3, av. Air Marshal Coningham 1-3
1000 Bruxelles
Tel./Fax : 02/646.72.60
E-mail : baltatzis@skynet.be

Τό παρόν βιβλίον

Ἄ φ ι ε ρ ο ὦ τ α ι
εἰς ὅλους ἐκείνους
πού εἶναι φυλακισμένοι
φυσικῶς, ἠθικῶς καί πνευματικῶς,
χάριν τῶν ὁποίων ἦλθε νά σταυρωθῇ
ὁ Χριστός καί ὁ ὁποῖος εἶπε:

**« Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμέ·
διότι ὁ Κύριος μὲ ἔχρισε διὰ
νά εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πτωχοὺς·
μὲ ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύσω
τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν,
νά κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους
καὶ ἄνοιξιν δεσμωτηρίου εἰς τοὺς δεσμίους·
διὰ νὰ κηρύξω ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον τοῦ Κυρίου
καὶ ἡμέραν ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν·
διὰ νὰ παρηγορήσω πάντας τοὺς πενθοῦντας... »**
(Ἑσ. ξα' 1-2 καὶ Λουκ. δ' 18-20)

Ἀντί προλόγου

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ . .

- Γιατί τό προσωπάκι σου ώχρο κιτρινισμένο;
Τά ρούχα σου τόσο παληά, φθαρμένα, λερωμένα;
Τό βλέμμα σου, τοῦ πόνου βλέμμα, κυττάζει δακρυσμένα!
Δέν ἔχει τή χαρά, τή σιγουριά στοῦ νοῦ τή σκέψι.
Θά φταίει ἡ μάνα σου θαρρῶ. Ποιός ξέρει ποῦ νά τρέχει
καί σ' ἄφησε ἀμέλητο, χωρίς στοργή καί χάδι.
- Δέν φταίει ἡ μάνα μου γι' αὐτό. Ἡ μάνα μ' ἀγαπάει!
Γιά μένα ὅλημερής μοχθεῖ, δουλεύει, ξενοχτάει.
- Τότε φταίει ὁ πατέρας σου, πού σ' ἔχει ἐγκαταλείψει;
Ποιός ξέρει ποῦ νά βρίσκεται καί ποῦ μπεκρομεθάει;
Ἡ μήπως παίζει στά χαρτιά, τό βιός του σπαταλάει;
Ἡ ἔφυγε στήν ξενητεία καί μ' ἄλλες σεργιανάει
καί σ' ἄφησ' ἀπροστάτευτο καί διόλου δέν πονάει;
- Οὔτε ὁ πατέρας φταίει. Κι ἐκεῖνος μ' ἀγαπάει!
Μά δέν ὑπάρχει στή ζωή γιά μένα νά πονάει!
- Τότε φταίει ὁ Θεός; Καί λέει πώς εἶν' Ἡ Αγάπη!
Δέν θά' πρεπε, λοιπόν, καί σύ τόν Κύρη σου νά βλέπεις;
Στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας σου ὅλημερής νά τρέχεις;
Τά χάδια τους νά γεύεσαι, τά δῶρα τή χαρά τους
κι' ὁ πόνος καί τό δάκρυ σου νά σβύνουν στά φιλιὰ τους;
- Δέν φταίει ὁ Θεός! Στ' ἀλήθεια μ' ἀγαπάει!
Ὅσο κανεῖς μέ νοιάζεται μέ ξέρει μέ φυλάει!
Δέν ἄκουσες γιά τό Χριστό! Γιά τοῦ Σταυροῦ τό δράμα;
Πῶς ἄφησε τίς δόξες Του, τόν θρόνο τοῦ Πατέρα.
Καί φτώχνηε κι' Αὐτός σάν τήν καλή φτωχή του μάνα;
Ἐργάτης ἦταν ταπεινός στήν δούλεψι ἀνθρώπου!
Δέν εἶχε βιός οὔτε σκοπό πλούτη νά ἀποκτήσει.
Ὅλημερής τριγύριζε, τόν κόσμο νουθετοῦσε!
Ἀδιάκοπα περπάταγε, τίς νύχτες ξαγρυπνοῦσε!
Θεράπευε, ἀνέστανε, ὅλους παρηγοροῦσε!
Καί τέλος, δίχως γογγυσμό, παράπονο ἢ δισταγμό,
στό Γολγοθᾶ σταυρώθηκε γιά κάθε ἁμαρτωλό!
Πῶς θά τό πῆς αὐτό; Δέν θά τό πῆς Θεοῦ Ἡ Αγάπη;

- 'Αλήθεια λές, Θεοῦ εἶν' ἀγάπη! Τότε ποιός φταίει;
Καί φέρνει τὰ δεινά, τόν κόσμο ὅλο ἀφανίζει;
Μήπως ἡ κοινωνία πού δέν ζητᾶ καλό κι' ἀγάπη,
μέσα στήν βία ζῇ καί στοῦ κακοῦ τήν ἀπληστία;
Ἦ μήπως φταίνει οἱ σοφοί πού ἔχασαν σοφία
καί γίνανε ἀνήμποροι μέσα στήν ἀπιστία;
- 'Αλήθεια εἶν' αὐτά πού λές, μά δέν εἶν' ἡ αἰτία.
Ἕνας ἐχθρός μᾶς πολεμᾷ καί τό κακό μας θέλει.
Αὐτός μᾶς κλέβει τήν ψυχή κι' αὐτός μᾶς καταστρέφει!

Τόν λένε: AMAPTIA !

- Αὐτή μᾶς χώρισε ἀπ' τή γλυκειά, τή Θεία Παρουσία!
Αὐτή τή γῆ ἀγκάθιασε τριβόλους νά γεννάει!
Αὐτή μεγάλους καί μικρούς στὸν πόνο τούς κυλάει!
Αὐτή πλαγιάζει τὰ κορμιά κι' αὐτή τὰ μαρμαρώνει!
Αὐτή χωρίζει ἀνδρόγυνα κι' ἄλλους τούς ξεερρίζωνει!
Αὐτή γεμίζει φυλακές, στρατόπεδα σκαρώνει!
Αὐτή στὰ σίδερα ψυχές γιά πάντα τίς σκλαβώνει!
Πολέμους καί καταστροφές καί σκοτεινές ἀντάρες·
ἐπιδρομές πειρατικές, καρατομές κι' ἀγχόνες
παιδομαζώματα καί ἄρπαγές καί κάθε εἶδους μάχες:
'Απαγωγές καί βιασμούς καί φόνους
βασανιστήρια φρικτά καί βόγγους καί κατάρες...
Αὐτή σαλεύει νοῦ καί σκέψι μέ δόλο παρασέρνει.
Κι' ὅ,τι λογῆς νά φανταστῆς ἀνδράποδα ἔχει κάμει:
Πόρνες, μοιχοῦς καί μέθυσους, κλέφτες κι' ἀπατεῶνες
ναρκομανεῖς καί ἀσελεγεῖς, μάγους καί νεκρομάντεις.
Γιά ν' ἀφανίζει πῶς πολλούς καί νᾶχει μαντινάδες
καί θρόνους ἔστησε τρανοῦς δῆθεν γιά βασιλιάδες.
Κι' ὠργάνωσε ἐμπόρια πολλά, σέ δούλους κι' ἀφεντάδες.
Καί μεσ' τίς 'Εκκλησιές θυσίες πονηρές στεριώνει
μέσ' τή λατρεία τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο νά τυφλώνει!
Νά κυβερνᾷ θέλει ψυχές κι' ὅχι νά τίς λυτρώνει.
Αὐτή πουλάει τίς ψυχές κι' αὐτή τίς ἀγοράζει!
Μά δέν σταμάτησε ἐδῶ. Φτιάχνει νοσοκομεῖα
καί νευροκλινικές κι' ἄσυλα, πολλά γηροκομεῖα.
Κι' ἄλλους πολλούς μέ καμπαρέ, μέ κουῦρρες καί μέ βίλλες,
πού δέν μποροῦν νά νοιώσουνε τῆς συμφορᾶς τό δάκρυ
καί σπάταλα σκορποῦν τό βίος στήν πλάνα ἀμαρτία.
Αὐτή σκληραίνει τίς ψυχές, κι' αὐτή τίς ἀφανίζει.
Σαρκαστικά γελά ! Κανένα ποτέ δέν γνώρισε.
Κανένα δέν γνωρίζει. Καί στό μῖσος μᾶς βυθίζει.
Στά ζοφερά παλάτια της, πού εἶναι τό σκοτάδι,
λυχνάρι φῶς δέν στάθηκε οὔτε νυχτιᾶς φεγγάρι.

Τόν ὡς ἄδῃ τόν ἐχόρτασε! Τόν θάνατον ποτίζει!
Μονάχη της θέλει νά ζῇ! Αὐτή νά βασιλεύει!
Στό θάνατο καί στή ζωή αὐτή νά κυριεύει!
Γιά χάρι της ἐδούλεψε. Τόν Χρόνο ἔχει φίλο!
Ἀπό τό χέρι τόν κρατᾶ, μαζί του νά διαβαίνει.
Μαζί του ἐγεννήθηκε, μαζί καί θά πεθάνει!

- Καί πότε θά γίνη αὐτό καί θά δοθῇ τό τέλος;
Νά μήν ὑπάρχει τό κακό, ἡ συμφορά τό πένθος;
- Ὡς, εἶναι τόσο ἀπλό! Μέ τοῦ Χριστοῦ τόν ἐρχομό!
Δέν ἄκουσες πῶς ἔρχεται; Ἰδού, σέ λίγο φτάνει!!!
Καί θά Τόν δῇ πᾶς ὀφθαλμός καί ὅλοι οἱ ἐχθροί Του!
Κι' ὅσοι Τόν ἐξεκέντησαν καί γέλασαν μαζί Του...
Μά πρῶτοι καί αἰώνια, μονάχα... οἱ δικοί Του!!!

ΞΕ-ΝΙΚ-ΜΠΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

‘Ο Νεοφερμένος

Η ΠΟΡΤΑ άνοιξε κι’ έκλεισε πίσω άπ’ την πλάτη του νεοφερμένου. Ένα όμορφο παληκάρι κοίταξε γύρω του άπελπισμένα. ‘Η άπόγνωσις ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό του. Έστερα έσκυψε τό κεφάλι και ξέσπασε σέ λυγμούς. Κανείς δέν μίλησε. Δέκα ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν επάνω του. “Θεέ μου! Θεέ μου!”, μονολογούσε μέσα σέ λυγμούς, “Είμαι άθώος! Γιατί; Γιατί; Είμαι άθώος!”.

Τά λόγια του ανάμικτα μέ τούς στεναγμούς του πόνου του έσβηναν μέσα σέ νέα άναφυλλητά.

Ξαφνικά ένα σκληρό γέλιο άκούστηκε και μιά φωνή επανέλαβε ξερά: “Είμαι άθώος! Γιατί; Γιατί; Είμαι άθώος!”

‘Ο νεοφερμένος έσώπασε. ‘Ανασήκωσε άργά τό κεφάλι του κι’ έκοίταξε άναστατωμένος πρός την πλευρά πού άκούστηκε ή φωνή. Ένα ρίγος φόβου διεπέρασε τό κορμί του. “Θεέ μου!”, σιγοπιθύρισε πάλι και ξανάσκυψε τό κεφάλι κλείνοντας τά μάτια του σάν νά’ θελε νά σβήση γιά πάντα την εικόνα π’ αντίκρυζε.

Ένας ψαρομάλλης γενειοφόρος κατάδικος του χαμογελούσε σαρκαστικά. ‘Αλλά ό νέος ξαναβρήκε την δύναμι κι’ άνασηκώνοντας έκ νέου τό κεφάλι του κοίταξε μέ θάρρος κι’ επίμονα τόν γέρο-κατάδικο, ό όποίος εξακολουθούσε νά του χαμογελά σαρκαστικά. ‘Η φωνή του, άν και ταραγμένη, άκούστηκε δυνατή: “Δέν ξέρω ποίoi είσθε ούτε και τόν λόγο πού βρεθήκατε εδώ. ‘Αλλά έγώ είμαι άθώος! ‘Αληθινά άθώος!”

- Τά ίδια λέμε όλοι στην αρχή, του άπήντησε ξερά ό γέρο-κατάδικος αλλά σιγά-σιγά θά δεχθής κι’ έσύ τό κρίμα σου. Και μή σκούζεις στόν Θεόν. Δέν σ’ άκούει. Είναι πολύ ψηλά! Δέν Τόν φθάνει ή φωνή σου.

- Τό ξέρω πώς μ’ άκούει! Και δέν σκούζω άδικα στόν Θεόν!

- ‘Αλήθεια; Και γιατί σ’ άκούει; Ποίός είσαι; Πού σέ ξέρει; Πώς Του συστήθηκες; Έκτός, άν Του συστήθηκες και σύ, όπως όλοι μας, άπ’ τά κατορθώματά σου. Γιατί όλοι μας εδώ είμαστε ήρωες της άμαρτίας και της βρωμιάς! Γι’ αυτό και μās παρασημοφόρησε μέ ισόβια... Δέν μās άντέχει... Μοσχοβολάμε σάν τά βρωμόδενδρα!, γέλασε ξερά κι’ ύστερα ξερόβηξε κοιτάζοντας πάντα ειρωνικά τόν νεοφερμένον. Πού σέ ξέρει έσένα τό σκουλήκι; ‘Επανέλαβε κοφτά και περιφρονητικά.

‘Ο νεοφερμένος κοίταξε μέ πόνο τώρα τόν γέρο-κατάδικο και χωρίς νά ένοχληθής άπ’ τά λόγια του άπήντησε: “Μās άντέχει κι’ άς βρωμάμε! ‘Ο Θεός είναι άγάπη! Γι’ αυτό ήλθε ό Χριστός και σταυρώθηκε, γιατί βρωμάμε! Νά μās καθάριση άπ’ την βρωμιά μας και νά μās πλύνη μέ τό αίμα Του άπ’ την άμαρτία μας κι’ άς είμαστε σκουλήκια, όπως είπες. Μās άγαπά! Δέν έγνώρισες την άγάπη Του, γι’ αυτό μιλάς περιφρονητικά γιά τόν έαυτόν σου και γιά όλους. Πρέπει νά’ χεις πολλά χρόνια σέ τούτο τό κελλί και ξεχασες νά πονάς και νά χαίρεσαι ή μάλλον ξεχασες νά ζής!” Σταμάτησε άπότομα και τούς έκοίταξε όλους, πού τόν παρατηρούσαν έρευνητικά και άνακριτικά σιωπηλοί, μέ πόνο κι’ άπελπισία.

‘Ο γέρο-κατάδικος τράβηξε αργά - αργά δυό ρουφηξιές απ’ την πίπα του, πού κρατούσε επίμονα στά χείλη του, καί χωρίς νά παύση νά μειδιᾷ σαρκαστικά, ξανασάρκασε: “Σέ λίγο θά παύσης καί σύ νά πονᾷς καί νά χαίρεσαι... καί νά ζῇς! Θά τά ξεχάσης ὅλα, ἀκόμη καί πῶς σέ λένε! Τό μόνο πού θά ξέρης καί θά θυμᾷσαι θά’ ναι ὁ ἀριθμός σου. Αὐτός θά γίνη τ’ ὄνομά σου. Ὅσο γιά τόν Θεόν σου, μή σκούζεις, δέν σ’ ἀκούει. Εἴκοσι χρόνια ἔχω σ’ αὐτό τό κελλί, δέν μοῦ ἔκανε ποτέ τήν τιμή νά μ’ ἐπισκεφθῇ. Ἐκτός, ἄν μοῦ κάνει τώρα τήν τιμή γιά χάρι σου, ἀφοῦ Τόν πιστεύεις”, ξανασάρκασε ἐκ νέου, κοιτάζοντας πάντα μέ τήν ἴδια εἰρωνία τόν νεοφερμένον. Ὑστερα ἀνασηκώθηκε απ’ τήν θέσι του, τέντωσε γιά λίγο τό κορμί του, σάν νά’χε μουδιάσει κι’ ἀνακάθησε κουρασμένα πάλι στήν ἴδια θέσι τραβῶντας μιά νέα ρουφηξιά καί πάλι απ’ τήν πίπα του.

‘Ο νεοφερμένος στάθηκε νά τόν κοιτάξῃ τώρα πιά επίμονα σάν νά’ θελε νά διαπεράσῃ τήν ψυχή του. Θέλησε ν’ ἀντιλέξῃ πάλι ἀλλά προτίμησε νά σιωπήσῃ. Τά λόγια δέθηκαν στήν γλῶσσα του καί ξέσπασε σ’ ἓνα βαθύ σιωπηλό στεναγμό. Καί τά λίγα πού εἶπε ξεχάστηκαν κι’ ἔπесαν σάν ξερόκλαδα! Ἐννοίωσε ὅλοι νά τόν κοιτοῦν ἐρευνητικά. Ἡ ψυχή του πάγωνε μέσα σέ τοῦτο τό ψῦχος πού τόν ἐτύλιγε. Πῶς ν’ ἀντιδράσῃ; Ποιός νά τόν ἀκούσῃ; Ποιοί ἦταν; Ὁ φόβος κι’ ἡ ἀγωνία ἐσκίασαν τόν νοῦν του. “Θεέ μου!”, ξαναμουρμούρισε ἀναστενάζοντας βαθεῖα. “Βοήθησέ με!”. Ἀκούμπησε μέ τήν ράχη στόν τοῖχο, ἐσταύρωσε τά χέρια του καί ξανάκλεισε τά μάτια νά μή βλέπῃ. Ἐνοίωθε τόσον κουρασμένος κι’ ἀδύνατος. Ἀλλωστε, μικρή φλογίτσα ἔνοιωθε τήν ἐλπίδα μέσα του. Τότε ξανακούστηκε ἡ φωνή τοῦ γέρο-κατάδικου νά καγχάζῃ.

- Κάποτε ἤμουν δάσκαλος τοῦ χωριοῦ μου καί ψάλτης στήν Ἐκκλησία. Ἐπιστεύα κι’ ἐγώ ὅπως ὅλοι, ὅπως κι’ ἐσύ, ὅτι ὁ Θεός μ’ ἀκούει καί μέ βλέπει! Ἐκανα τόν σταυρό μου καί νήστευα. Ἀργότερα ὅμως πού κατρακύλησα στήν ἁμαρτία καί στήν λάσπη δέν βρέθηκε κανένα χέρι νά μέ σηκώσῃ οὔτε καί τοῦ Θεοῦ, στόν Ὅποιον ἐπίστευα!

- Γιατί νά σέ σηκώσῃ; Τόν διέκοψε κάποιος ἀπότομα. Τοῦ τό ζήτησες ἢ μεταμελήθηκες;

- Ὁχι! Οὔτε τοῦ τό ζήτησα οὔτε μεταμελήθηκα... Δέν μ’ ἐνδιέφερε πλέον ὁ ἑαυτός μου οὔτε ὁ Θεός! Εἶχαν ὅλα τελειώσει γιά μένα, Στρατηγέ μου.

- Τότε, γιατί παραπονεῖσαι; Τοῦ ἀπῆντησε αὐστηρά ἡ ἴδια φωνή.

- Γιά νά παραπονοῦμαι, κάγχασε ὁ γέρο-κατάδικος καί μιά σκληρή λάμπη φάνηκε στά μάτια του. Ὅλα εἶναι ἓνα παραμῦθι. Ὁ Θεός πού μᾶς βλέπει! Ὁ Θεός πού μᾶς ἀκούει! Ὁ Θεός! Ὁ Θεός! Ἐνα καλό παραμῦθι βρήκαν οἱ ἄνθρωποι γιά νά μᾶς σκιάζουν τήν ζωή μέ τόν φόβον. Ὁ Θεός, λοιπόν, πού μᾶς βλέπει καί μᾶς ἀκούει, γιατί μ’ ἄφησε νά πέσω; Γιατί δέν μ’ ἐπρόλαβε; Γιατί νά μουχλιάζω σάν τό φυτό στή βρωμιά ἐνός κελλιοῦ, χωρίς φῶς κι’ ἀέρα; Ποιός μέ βλέπει; Ποιός μ’ ἀκούει; Ποιός μέ ξέρει; Γιατί νά σκούζω; Σέ ποιόν νά σκούζω; Ποῦ εἶναι; Ποιός εἶναι; Ποῦ τόν εἶδα; Ποῦ Τόν ξέρω; Ποῦ Τόν ἄκουσα;

Σταμάτησε ἀπότομα κι’ ἐβύθισε τό βλέμμα του στό κενό τοῦ σκοταδιοῦ πού εἶχε ἀρχίσει νά τούς τυλίγῃ. Ἐνας στεναγμός βγήκε ἀπό τά χείλη ὅλων καί μιά βαρειά σιωπή ἐσυνώδευσε τά λόγια του. Τότε μιά τρίτη φωνή διέκοψε τήν σιωπή των σέ τόνο ἔντονα εἰρωνικό καί παιχιδιάρικο. Ἦταν ὁ δημοσιογράφος.

- Ἀγαπητέ μου, δάσκαλε, μέ σαστιζεις μέ τήν ἀφέλειά σου. Σέ θεωρῶ σοφό καί δυνατό ἀλλά ἐσύ κάθε φορά μᾶς ἀποκαλύπτεσαι καί πιά ἀσθενοῦς διακρίσεως. Πῶς εἶναι δυνατόν νά δῇς τόν Θεόν, ἐσύ, ἓνας ἁμαρτωλός! Ἐνας ραλίστας τοῦ κέρδους καί τῆς ἀπάτης! Σπαταλοῦσες τόν καιρό σου νά κυνηγᾷς πεταλούδες... καί χίμαιρες. Πῶς θέλεις νά σ’ ἀκούσῃ ὁ Θεός; Ἀν ἦσουν κι’ ἐσύ, σάν τό νέο μας ἀγγελολοῦδι ἀθῶος, θά σ’ ἄκουγε. Περίμενε καί θά δῇς. Τώρα ἔχω μιά ἐλπίδα κι’ ἐγώ! Ὅπου νᾶναι θά ξεκλειδώσῃ τήν πόρτα καί θά βγοῦμε ὅλοι μαζί του. “Οἱ καθαροὶ τήν καρδίαν ὁμονοῦν τόν Κύριον” (Ματ.ε’8), κι’ ὅχι οἱ ἀφελεῖς σάν ἐσένα,

δάσκαλε, πού ‘χασες τό παιχνίδι τῆς ζωῆς στό τραπέζι τῆς ἀκολασίας πού διασκέδαζες.

- Μπράβο!, ζουρναλίστα. Ἐναφώνησαν ὅλοι κι’ ἐξέσπασαν σέ χειροκροτήματα. Εἶσαι ἀπίθανος στήν κριτική σου!

- Καλά τοῦ τά λές, ζουρναλίστα. Τώρα ἔχουμε ἐλπίδα κι’ ἐμεῖς νά βγοῦμε μαζί μέ τόν ἀπεσταλμένο τοῦ Παραδείσου, συνεπλήρωσε κάποιος ἄλλος.

- Εἶμαστε τυχεροί πού ἦλθε, πρόσθεσε ἕνας πέμπτος. Κι’ ὕστερα λέμε ἂν ὑπάρχει Θεός! Νά πού μᾶς ἄκουσε καί μᾶς τόν ἔστειλε.

- Νά τόν στεφανώσωμεν ὅταν βγοῦμε, θά ‘χει ἱστορική σημασία γιά μᾶς αὕτη ἡ ἐξοδος – ξανάπε ὁ τέταρτος. Νέα χειροκροτήματα καί γέλια ἀκούστηκαν ἀπ’ ὅλους.

- Σιωπή!, - ἀκούστηκε μ’ αὐστηρότητα ἡ φωνή τοῦ πρώτου.

- Ἤσυχία, παιδιά! Ὁ στρατηγός θά βγάλῃ λόγο, τούς προστάζει θωπευτικά ὁ ζουρναλίστας.

- Naί, θά βγάλω λόγο, ἀπήντησε ὁ στρατηγός – ἀλλά ὄχι σέ σᾶς. Ἀπευθύνομαι μόνον στόν νεοφερμένο. Στράφηκε πρὸς τόν νεοφερμένον, πού τούς ἄκουγε σιωπηλός κι’ ἀναστατωμένος μαζί τους καί τοῦπε: “Νεαρέ μου, σέ συγχαίρω. Δέν ξέρω ποιός εἶσαι ἀλλά ὅπωςδήποτε δέν εἶσαι ἀπὸ τό συνάφι μας. Μή τούς ἀκούς, λοιπόν, πού γελοῦν μαζί σου. Ἐχει μουχλιάσει τό μυαλό μας ἀπ’ τὴν ἀπομόνωση καί τὴ σιωπή. Καί ζοῦμε χωρίς νόημα κι’ ἐλπίδα. Εἶμαστε ζωντανοὶ νεκροί! Εἶθε νά εἶχαμε κι’ ἐμεῖς πίστι! Ἡ πίστις στόν Θεόν παρηγορεῖ τόν ἄνθρωπο στόν πόνο του καί τοῦ ἀναθερμαίνει τὴν ἐλπίδα στήν ζωή, ὥστε νά ζῇ καί νά ὑποφέρει ἀγόνγυστα. Ἐγὼ δέν πιστεύω στόν Θεόν ὅπως κι’ ὁ δάσκαλος. Ἐν τούτοις, δέν συμφωνῶ μέ τόν σαρκασμόν τοῦ δάσκαλου. Διότι ὅλα παίρνουν νόημα καί σημασία στήν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπ’ τό “πιστεύω” στό ἀνώτατον ὄν, ἔστω κι’ ἂν δέν τό γνωρίζομε, ἔστω κι’ ἂν δέν τό εἶδαμε. Ὁ φόβος Τοῦ ἀποτελεῖ φραγμό καί κάθαρσι τοῦ κακοῦ. Κι’ ἡ πίστις εἶναι ἀκατανίκητος δύναμις τοῦ ἀγαθοῦ!”

Ὁ στρατηγός, ὅπως τόν ἀποκαλοῦσαν οἱ ἄλλοι, ἐσταμάτησε ἐδῶ καί τούς ἐκοίταξε μέ πολλή αὐστηρότητα. Κανείς δέν ἀπήντησε. Ὅλοι τους ἔσκυψαν τό κεφάλι. Ὁ στρατηγός εἶχε δίκιο. “Ἡ πίστις κάνει καλό, παρηγορεῖ τόν ἄνθρωπον στόν πόνο του καί τοῦ ἀναθερμαίνει τὴν ἐλπίδα.” Κι’ αὐτοὶ δέν εἶχαν ἐλπίδα. Καί πῶς νά εἶχαν ἐλπίδα χωρίς πίστι σ’ ἕνα ζῶντα Θεόν;

Ξαφνικά ἡ κουβέντα ἄναψε κι’ ὁ καθένας ἔδινε γνώμη ἢ χαριτολογούσε. Ὁμιλοῦσαν τώρα συνεχῶς ἀλληλοδιακοπτόμενοι, πότε κοροϊδευτικά καί πότε μέ ρητὰ πού τά μπερδεύαν σάν κουβάρια ἢ τά ξετίλυγαν σάν ρολὰ γιά νά ποῦνε κάτι τό φιλοσοφημένο κι’ εὐχάριστο, χωρίς ὁμως νά προσέχουν. Τούς εἶχε τώρα παρασύρει ἡ δύνη τοῦ ἀστείου κι’ ἡ σοβαροφάνεια κι’ ἡ προσπάθεια νά φανοῦν πιό καλοὶ καί πιό εὐχάριστοι στά μάτια τοῦ νεοφερμένου, ὁ ὁποῖος τούς εἶχε ἤδη ἐπιβληθεῖ μέ τό εὐγενικό του παρουσιαστικό καί τό σοβαρό του πρόσωπο.

Ἀλλά ὁ νεοφερμένος δέν τούς ἐπρόσεχε. Ἐμείνει ἀσάλευτος καί σιωπηλός. Τό πνεῦμα του, ἐρευνοῦσε: Πῶς καί γιατί βρέθηκε στήν φυλακή; Ἦταν εὐσεβὴς νέος καί δέν μπορούσε νά δεχθῇ τὴν καταδίκη του ἀδιαμαρτύρητα κι’ ἀνεξέλεγκτα. Γιατί βρισκόταν στήν φυλακή ὡς ἔνοχος; Γιατί; Μήπως ἦταν εὐθύνη του πού δέχθηκε ν’ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν τὴν ἱεραποστολή; Ἦ ὑπῆρχε ἄλλος λόγος πού ἔπρεπε νά καταλάβῃ; Ἀλλά ποιός; Ἦταν δοκιμασία πίστεως; Κάποια στιγμή ἦλθε στήν σκέψι του ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ. Στὴν σκέψι αὕτη ἡ καρδιά του κτύπησε. Γιατί ὄχι; Κι’ ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἁθῶς ἀλλά ἔμεινε στήν φυλακὴ τοῦ Φαραῶ δύο χρόνια, ἕως νά γίνῃ βασιλεὺς, ὅπως ὁ Θεός τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ἐν ἐνυπνίῳ. Κι’ ὁ ψαλμωδὸς ἔγραφε ἀργότερα γιά τόν Ἰωσήφ σ’ ἕνα ψαλμό του: “ἔωσο ὑ ἐλθῇ ὁ λόγος αὐτοῦ, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἐδοκίμασε αὐτόν...” (Ψαλ.ρε’19). Ἐπομένως, συλλογίστηκε, ὑπάρχει κάποιος εἰδικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ πού μ’ ὠδήγησε ἐδῶ σ’ αὐτὴν τὴν φυλακή; Δέν εἶναι λάθος μου, λοιπόν, π’ ἀκολούθησα τὴν ἱεραποστολή;

Ἀσφαλῶς ὄχι, συνεφώνησε κι' ἡ Ἥχώ του: *“Δύο στρουθία δέν πωλοῦνται δι' ἓν ἀσάριον; καί ἓν ἐξ αὐτῶν δέν θέλει πέσει ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ θελήματος τοῦ Πατρὸς σας.”* (Ματ.1'29).

Ἦχεις δίκη, τῆς ἀπήντησε. Καί στήν σκέψι αὐτῆς τῆς ὑπομνήσεως τῶν λόγων τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου χαλάρωσε τό πνεῦμα του ἀπ' τὴν ὑπερέντασι τῆς ἀναζητήσεως νά μάθῃ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τόν λόγον τῆς φυλακίσεώς του.

- Καί κάτι ἄλλο, συνεπλήρωσε ἡ φωνή τῆς Ἥχους του: *“Καί μακάριος εἶναι ὅστις δέν σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί...”* (Ματ.1α'6). Τό πνεῦμα του τaráχθηκε πάλι καθὼς ἡ Ἥχώ του τοῦ ὑπενθύμιζε καί τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ πού εἶπε γιά τόν Ἰωάννην τόν Βαπτιστή. *“Αὐτό σημαίνει θλίψι γιά μένα”*, τῆς ἀπήντησε πάλι.

Καθόλου. Σοῦ ὑπενθυμίζω ἀπλῶς τὰς ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ! *“Διότι αἱ βουλαί μου δέν εἶναι βουλαί ὑμῶν, οὐδέ ὁδοί ὑμῶν αἱ ὁδοί μου...”* (Ησα.νε'8), εἶπε κάποτε ὁ Κύριος στόν λαόν του μέσω τοῦ προφήτη Ἡσαΐα. Θυμᾶσαι τόν Παῦλον; Ἐπρεπε νά τόν κλείσουν φυλακή γιά νά φανῇ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί νά σωθῇ ὁ δεσμοφύλακας κι' ἡ οἰκογένειά του. Θυμᾶσαι τόν Δανιήλ στόν λάκκον τῶν λεόντων; Πῶς ἐφάνη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ μέσω τῆς πίστεως τοῦ Δανιήλ στοὺς εἰδωλολάτρες Πέρσες; Θυμήσου τοὺς τρεῖς παῖδας μέσα στήν κάμινον τοῦ πυρός, πῶς ἐφάνη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ στόν εἰδωλολάτρη βασιλέα Ναβουχοδονόσορα καί ταπεινώθηκε κι' ἐπροσεκύνησε τόν ζῶντα Θεόν τοῦ Σεδράχ, τοῦ Μισάχ καί τοῦ Ἀβδέ-νεγώ, τῶν συντρόφων τοῦ Δανιήλ!

Ἕνας στεναγμός ἀνακουφίσεως ξαναβγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη του πάλι κι' ἔκαμε ὅλους νά τόν ξαναπροσέξουν. Διέκριναν τότε τὰ χεῖλη του κάτι νά ψιθυρίζουν ἀλλά χωρίς ν' ἀκούνε τὴν φωνή του, πού προσηύχετο: *“Σ' εὐχαριστῶ, οὐράνιε Πατέρα, ὁ Ὅποῖος ἐδόξασες τὰ παιδιά σου πάντοτε καί μέσα στήν θλίψι καί μέσα στή χαρά. Εἶσαι παντοῦ, καί πάντοτε φανερώνεται ἡ δόξα Σου! Καί στό κελλί τῆς φυλακῆς τοῦ Παύλου, καί στόν λάκκον τῶν λεόντων τοῦ Δανιήλ, καί στήν κάμινον τῆς φωτιᾶς τῶν τριῶν παίδων! Γιατί ὄχι κι' ἐδῶ νά μὴν φανῇ ἡ δόξα Σου, Κύριε; Νά μὴν ἀκούσουν κι' αὐτές οἱ ἀπόκληρες ψυχές τὴν φωνή Σου καί νά σωθοῦν; Νά γνωρίσουν τόν ζῶντα Θεόν καί τόν Ἰησοῦν, τόν Υἱό Σου, Σωτῆρα τοῦ κόσμου”*;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ κάποιο χέρι τόν ἄγγιξε στόν ὦμον του καί τόν ἔσπρωξε νά καθίσῃ *“Κάθισε, νεαρέ μου”*, ἄκουσε τὴν φωνή τοῦ γέρο-κατάδικου νά τόν προτρέπῃ. *“Μὴ στέκεις ὀρθιος καί μὴν πολυσκέπτεσαι, γιατί ὅλο καί θά βυθίζεσαι στό χάος.”* Ἐχεις ἀκόμη πολὺ δρόμο μπροστά σου.”

- *“Σ' ἔπιασε πονοψυχία δάσκαλε;”*, τοῦ ἐφώνησε κάποιος πειραχτικά. Ὁ γέρο-κατάδικος δέν ἀπήντησε. Ὁ σαρκασμὸς εἶχε χαθεῖ ἀπ' τό πρόσωπό του καί μία ἔκφρασι πόνου καί πίκρας ἐχάραξαν τὰ λεπτά του χεῖλη, ἐνῶ παρατηροῦσε προσεκτικὰ τόν νεοφερμένον σάν κάτι νά τοῦ θύμιζε τό πρόσωπό του. Ἐδίστασε ὅμως νά τόν ἐρωτήσῃ. *“Ὁχι... δέν μπορεῖ... ὄνειρεύομαι, σκέφθηκε, ἡ φαντασία μου καλπάζει. Δέν μπορεῖ... ὄνειρεύομαι... κι' ὄνειρεύομαι ξύπνιος!”*

Ὁ νεοφερμένος τόν ἐπρόσεξε ὅτι τόν ἐπλησίασε διαφορετικά, σάν κάτι νά τόν ἐνδιέφερε νά μάθῃ κι' ἤθελε νά τόν ἐρωτήσῃ, ἀλλά δέν ἔκαμε καμμία κίνησι νά τόν ἐνθαρρύνῃ. Εἶχε τρομάξῃ τόν σαρκασμόν του καί τόν ἀπέφυγε. Ὁ γέρο-κατάδικος, χωρίς νά δείξῃ ὅτι κατάλαβε τὴν ψυχολογικὴ του κατάστασι, τόν ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερο καί σκύβοντας ἐπάνω του τόν ἐρώτησε ψιθυριστά, σάν νά μὴν ἤθελε νά τόν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος: *“Ἀπὸ πού εἶσαι;”*

Γιατρός: - Ἀπὸ τὴν Νέαν Ὁρλεάνη.

Δάσκαλος: - Ἦχεις οἰκογένεια;

Γιατρός: - Ναί.

Δάσκαλος: - Πῶς σέ λένε;

Γιατρός: - Λουκᾶ.

Δάσκαλος: - Τήν μητέρα σου;

Γιατρός: - Ειρήνη. Τά μάτια τοῦ γέρο-κατάδικου ζώηρεψαν.

Δάσκαλος: - Εἶναι Ἀμερικάνα;

Γιατρός: - Ὁχι. Εἶναι Ἑλληνίδα.

Δάσκαλος: - Ἑλληνίδα! Ἐπανέλαβε ὁ γέρο-κατάδικος καί τά μάτια του ἄνοιξαν διάπλατα.

Γιατρός: - Ναί. Ἑλληνίδα... Ὁ γιατρός τόν ἐκοίταξε ἐρευνητικά.

Δάσκαλος: - Καί πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Γιατρός: - Εἶμαι γιατρός καί συνοδεύω μιᾶ ἱεραποστολή πού μοῦ ἐζήτησε νά τήν συνοδεύσω γιατί ἡ περιοχή, στήν ὁποία θά εἰργάζετο, μαστίζεται ἀπό ἐπιδημίες.

Δάσκαλος: - Ποία περιοχή;

Γιατρός: - Κοντά στόν Ἀμαζόνιο.

Δάσκαλος: - Τώρα τέλειωσες τίς σπουδές σου;

Γιατρός: - Ναί. Ἕνα χρόνο πρίν...

Δάσκαλος: - Ἔχεις πατέρα;

Γιατρός: - Ναί. Εἶναι καπετάνιος.

Δάσκαλος: - Πῶς τόν λένε;

Γιατρός: - Ἀνδρέα Εὐγενίδη.

Τά μάτια τοῦ δασκάλου μίκρυναν στήν προσπάθεια νά θυμηθῇ.

Δάσκαλος: - “Περίεργον”, ἐπιθύρισε καί ξανακοίταξε τόν γιατρό πῶς προσεκτικά κι’ ἐπίμονα κι’ εἶπε: “Εἶμαι κι’ ἐγώ Ἕλλην κι’ ἔχω δύο ἀδελφές. Τή μεγαλύτερη τήν ἔλεγον Εἰρήνη κι’ ἐσπούδαζε δασκάλα μαζί μέ τήν Ἀννα..., μιᾶ γειτονοπούλα μας, ὅταν ξενητεύτηκα. Κι’ εἶχα κι’ ἕνα σύγχωριανό πού τόν ἔλεγον Ἀνδρέα κι’ ἤθελε νά γίνη ναυτικός.”

Γιατρός: - Ὁχι. Ὁ πατέρας μου εἶχε μέν προέλευσι Ἑλληνική ἀλλά ἦταν Ἀμερικάνος, γεννημένος στήν Ἀμερική. Ἀπλῶς ἐφοίτησε καί στή σχολή ἐμποροπλοιάρχων στήν Ἑλλάδα γιά νά καλλιεργήσῃ τά Ἑλληνικά του, κατά τήν ἐπιθυμία τῆς μητέρας του, πού εἶχε κι’ αὐτή προέλευσι Ἑλληνική ἀπ’ τόν προπάπον της. Τότε γνωρίστηκε μέ τήν μητέρα μου. Μετά τόν γάμο των ἔφυγαν ὀριστικά γιά τή Νέαν Ὀρλεάνη. Ὁ γιατρός μιλοῦσε τώρα πῶς ἐλεύθερα στόν γέρο-κατάδικο πού τόν ἄκουγε προσεκτικά.

Δάσκαλος: - “Περίεργο...”, μουρμούρισε κάποια στιγμή ὁ γέρο-κατάδικος κι’ ἄφησε τό βλέμμα του στό κενό...

Γιατρός: - Τί εἶναι περίεργο;

Ὁ γέρο-κατάδικος δέν ἀπήντησε. Ἐφερε μηχανικά τό χέρι στό πηγούνι του κι’ ἄρχισε νά θωπεύῃ τήν μικρή του γενειάδα. Ὑστερα, γύρισε ξαφνικά κι’ ἐρώτησε τόν γιατρό: “Ζῇ ἡ γιαγιά σου στήν Ἑλλάδα;”

Γιατρός: - Ναί ζῇ. Κι’ εἶναι καλοστεκούμενη στά 70 της χρόνια καί μένει πάντα στό χωριό της. Ἀλλά συχνά κατεβαίνει στήν Πάτρα πού εἶναι παντρεμένη ἡ μικρή της ἡ κόρη μ’ ἕναν γιατρόν.

Δάσκαλος: - Πῶς τήν λένε τήν θεία σου;

Γιατρός: - Ἐφη.

Δάσκαλος: - Ἐφη; Ἀνέκραξε ὁ γέρο-κατάδικος κι’ ἐτινάχθηκε ὀρθίος, ὥστε ὅλοι τους ἐσταμάτησαν νά μιλοῦν καί τούς ἐκοίταξαν ἐκπληκτοί.

- “Τί συμβαίνει, δάσκαλε;” Τόν ἐρώτησε τότε ἕνας. Ἀλλά ὁ δάσκαλος δέν τοῦ ἀπάντησε. Συνέχισε νά κοιτάζῃ τόν γιατρόν ἀναστατωμένος καί τόν ξαναρώτησε: “Τήν γιαγιά σου στήν Ἑλλάδα πῶς τήν λένε;”

Γιατρός: - Μαρία.

Δάσκαλος: - Δέν είναι δυνατόν!, άνεφώνησε ό δάσκαλος. Καί τά μάτια του έγιναν τεράστια, ένώ τά χέρια του άρχισαν νά τρέμουν καί τά χείλη του νά συσπώνται νευρικά.

Γιατρός: - Τί σάς συμβαίνει; ξαναρώτησε ό γιατρός έκπληκτος γιά τήν έκρηξι τής ταραχής του.

Δάσκαλος: - Τί παράδοξη σύμπτωσι..., συνέχισε ό δάσκαλος μέ τήν ίδια έκπληξι καί ταραχή.

Γιατρός: - Ποιά σύμπτωσι, έννοείτε; ξαναρώτησε μ' άπορία ό γιατρός.

Δάσκαλος: - Έχουν όλοι τά όνόματα τών δικών μου. Τί άπίθανη σύμπτωσι, μονολογούσε συνεχώς ό δάσκαλος.

Γιατρός: - Ή θεία σύμπτωσις, τόν διώρθωσε συγκαταβατικά, ό γιατρός, χωρίς νά δώση προσοχή καί τήν ίδια έκτασι στό νόημα τών λόγων του μέ τίς σκέψεις του δασκάλου.

Δάσκαλος: - Μπορεί, συνεπλήρωσε κι' ό δάσκαλος, αλλά συνέχισε: "Είχε άδελφούς ή μητέρα σου;"

Γιατρός: - Ναί είχε ένα μεγαλύτερο άδελφό πού πέθανε πολύ νέος.

Δάσκαλος: - Πώς πέθανε;

Γιατρός: - Δέν ξέρω. Νομίζω ότι πέθανε στήν ξενητιά σ' ένα ταξίδι. Ή μητέρα δέν μιλούσε ποτέ γι' αυτόν, μόνον έκλαιγε. Κι' ό πατέρας δέν ήθελε ποτέ νά τήν ρωτάμε. Μας τό είχε άπαγορεύσει.

Οί σκέψεις του δασκάλου άρχισαν πάλι νά καλπάζουν. Τά τελευταία λόγια του γιατρού τόν ένεθάρρυναν νά θέλη νά μάθη περισσότερα αλλά δέν έτόλμησε νά έπιμείνη. Δέν είχε τήν δύναμι νά άντιμετωπίση κατά πρόσωπον τήν άλήθεια, όποια κι' άν ήταν. Άλλά δέν είχε καί τήν δύναμι νά δη νά διαψεύδεται ξαφνικά κι' ή έλπίδα, πού γεννήθηκε μέσα του. Ή παραμικρή λεπτομέρεια θά συνέβαλε νά μάθη τώρα άμέσως τήν άλήθεια αλλά δέν θέλησε. Ή έλπίδα πού γεννήθηκε άναπάντεχα μέσα του δέν ήθελε νά σβύση άπό μιά διάψευσι αύτής τής συμπτώσεως. Ό χρόνος θά είχε τώρα τό προβάδισμα καί τόν τελευταίο λόγο γιά τήν έπαλήθευσι τής άπροσδόκητης έλπίδος του. Μέ συγκρατημένη τήν άναπνοή του άπ' τή συγκίνησι ξαναρώτησε τόν γιατρόν:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

‘Ο λαός καί οἱ ἄρχοντες

Δάσκαλος: - Καί πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Γιατρός: - Δέν ξέρω κι’ ἐγώ πῶς βρέθηκα ἐδῶ! Μ’ ἄρπαξαν ξαφνικά καί μ’ ἔφεραν. Ἀνήκω σέ μιά ἱεραποστολή, ὅπως σᾶς εἶπα, τήν ὁποία συνώδευσα, ὡς γιατρός τῆς ἱεραποστολῆς, γιά νά κάνω μελέτες καί ἔρευνες ἐπάνω στίς ἐπιδημίες πού μαστίζουν τήν περιοχή αὐτή τοῦ Ἀμαζονίου, ὅπου γίνονται συχνά ἐξεγέρσεις καί ταραχές. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἐθεώρησαν ὑποπτη τήν ἱεραποστολή μας μέ τήν κατηγορία τῆς μεταφορᾶς ὄπλων. Βεβαίως, ἡ ἱεραποστολή μας δέν ἔχει ἀνάμιξι σ’ αὐτά. Τά ὄπλα πού βρέθηκαν στά χέρια μας ἦταν ἀπλά καί προωρισμένα γιά τήν προστασία μας ἀπό τά θηρία τῆς ζούγκλας καί πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν. Ὡς καί τά φάρμακα πού μεταφέραμε ἦταν κι αὐτά ἀναγκαῖα γιά τά πειράματά μας καί τίς ἀνάγκες τῶν ἀσθενῶν. Δυστυχῶς, ὠρισμένα ἐκλάπησαν κατά τή μεταφορά κι’ ἐχάθηκε μαζί μ’ αὐτά κι’ ἡ ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός μας. Μᾶς συνέλαβαν, λοιπόν, ὡς ὑπόπτους. Καί συνεχίζουν νά μᾶς κρατοῦν, χωρίς καμμία ἀπόδειξι ἐναντίον μας καί νά μᾶς θεωροῦν συνεργούς κι’ ὑποκινητάς τῶν ἐξεγέρσεων ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐχάθη ὁ φάκελλος ἀδείας τῶν μεταφερομένων ὑλικῶν κι’ ἐφοδίων τῆς ἱεραποστολῆς. Δυστυχῶς οἱ ξένοι ἀποτελοῦν τόν πρῶτον στόχον κι’ εὐθύνονται γιά ὅλα τά κρίματα στήν κάθε χῶρα!...

Δημοσιογράφος: - ‘Καί μήπως δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι παντοῦ ὑπάρχει ξένος δάκτυλος;’ Πετάχθηκε ν’ ἀπαντήσῃ. Τούς εἶχε πλησιάσει καί παρακολουθοῦσε μέ κάποια περιέργεια τή συζήτησί των.

Γιατρός: - Ναί, ἔχετε δίκην, ἀπήντησε στρεφόμενος πρὸς τόν δημοσιογράφων, ἂν καί δέν ἐγνώριζε ποιός ἦτο ἀκόμη. Ἀλλά ὅχι ὅσον τό πιστεύομε. Ἡ πραγματική αἰτία βρίσκεται μέσα στούς ἴδιους τούς λαούς.

Δάσκαλος: - Καί τί φταῖνε οἱ λαοί; Ὅταν ὁ λαός ζῇ στήν μιζέρια! Ποιός τόν ἀκούει ἢ τόν προσέχει; Οἱ ἄρχοντες νά κηδεμονεύουν θέλουν μόνον τόν λαόν, χωρίς νά τοῦ ἀναγνωρίζουν ἐλευθερίες καί δικαίωματα ἀνθρώπινα. Τόν μεταχειρίζονται ὑποτελῶς... Ἡ ἔννοια τῆς δουλείας ὑπάρχει παντοῦ καί μαστίζει τήν ἀνθρωπότητα. Καί κλείνομε τά μάτια στήν ἀλήθεια! Γι’ αὐτό γίνονται ἐξεγέρσεις. Τό ἡφαίστειο βράζει ἀλλά κάποτε ξεσπᾷ.

Γιατρός: - Δέν μπορῶ νά συμφωνήσω ἀπόλυτα μαζί σας, ἂν καί ἔχετε δίκιο στή διατύπωσι αὐτῆς τῆς πραγματικότητος ὅτι ἡ δουλεία βρίσκεται παντοῦ. Ἡ πραγματική ὁμως αἰτία βρίσκεται μέσα στόν ἴδιο τόν λαόν. Δηλαδή μέσα στόν ἄνθρωπον κι’ ὅχι μόνον στούς ἄρχοντες πού θέλουν νά τόν ἐξουσιάσουν.

Δημοσιογράφος: - Τί θέλετε νά πῆτε;

Γιατρός: - Θέλω νά πῶ ὅτι οἱ καταδυνάστες ἄρχοντες ἐκπροσωποῦν πάντοτε κάποια μερίδα τοῦ λαοῦ των.

Δάσκαλος: - Ἀσφαλῶς.

Γιατρός: - Ἐπομένως, οἱ κοινωνικές κρίσεις εἶναι τ’ ἀποτελέσματα μιᾶς αἰτίας πού ἐνοικεῖ μέσα στόν ἴδιον τόν λαόν.

Δάσκαλος: - Καί πάλι δέν σέ καταλαβαίνω.

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς δέν μέ καταλαβαίνετε, γιατί ἐσεῖς θεωρεῖτε μόνον τούς ἄρχοντες ὑπεύθυνους καί τά πολιτικο-κοινωνικά συστήματα γιά τίς συνέπειες τοῦ κακοῦ μέσα στούς λαούς καί τίς κοινωνικές κρίσεις π’ ἀκολουθοῦν. Ἐνῶ ἐγώ θεωρῶ τόν ἴδιον τόν λαόν

υπεύθυνον γιά τήν κατάντια του νά ἔχη ἄρχοντες δυνάστες.

‘Ο λαός ἀναδεικνύει τούς τυράννους του! Κι’ αὐτός τούς διατηρεῖ στήν ἐξουσία κι’ ἐλπίζει σ’ αὐτούς τήν ἀπολύτρωσί του ἀπ’ τήν μιζέρια, ἐνῶ μεταβάλλονται σύν τῷ χρόνῳ σέ ὄργανο βίας καί καταδυναστεύσεως τῶν ἄλλων.

Δημοσιογράφος: - Δηλαδή, θέλεις νά πῇς ὅτι οἱ ἄρχοντες ἀντανακλοῦν τόν λαόν των;

Γιατρός: - ‘Ακριβῶς. “Κατά τόν λαόν κι’ οἱ ἄρχοντες”. ‘Εάν οἱ λαοί ζητοῦσαν τόν Θεόν ἄρχοντα τῆς ζωῆς των δέν θά ὑπῆρχαν κοινωνικές κρίσεις. Τ’ ἀποτελέσματα τῶν κοινωνικῶν κρίσεων ἔχουν μοναδικήν αἰτία τίς κακές ἐκλογές καί τήν εὐπιστία τοῦ λαοῦ ἐπὶ τόν ἄνθρωπον πού ἀντικατοπτρίζει τόν ἑαυτόν του ὡς ἐλπίζοντα ἐπὶ τόν ἄνθρωπον τοῦ ψεύδους καί τῆς ματαιότητος, ἀδιακρίτως. ‘Αποβλέπει στήν δύναμι κι’ ὄχι στήν εὐσέβεια τοῦ ἄρχοντος. Καί στηρίζει τήν εὐτυχία καί τήν ζωή του ἐπάνω σέ πανούργους, πονηροὺς, ψεύτες, κακοὺς κι’ ἀδίστακτους ἡγέτας κι’ ὄχι σέ εἰρηνόφιλους, ἀγαπώντας τήν ἀλήθεια καί τήν δικαιοσύνη!

Αὐτά πού συμβαίνουν ἐδῶ ἢ ἄλλοι εἶναι κρίσεις ἀπ’ τόν Θεόν! ‘Εάν τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἐπιδρῶσε στή χώρα αὐτή καί γενικώτερα σ’ ὅλες τίς χώρες κι’ οἱ λαοί ἦταν εὐσεβεῖς κι’ ἀγαποῦσαν ἀλήθεια καί δικαιοσύνη, ἢ ἀλήθεια κι’ ἡ δικαιοσύνη θά κυβερνοῦσαν τή ζωή των. Δέν χρειάζονται τά ὅπλα γιά νά λύσουν οἱ λαοί τίς διαφορές των ἢ νά διαμορφωθοῦν ἐλεύθερες κοινωνίες. Παντοῦ θά ὑπῆρχε τό πνεῦμα τῆς καλῆς θελήσεως κι’ ὁ ἀλληλοσεβασμός τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. ‘Η ψήφος τοῦ λαοῦ θ’ ἀπεφάσιζε ἐν ἐλευθερία κι’ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου θά εἶχε ἀντικατασταθῇ ἀπ’ τόν ἀλληλοσεβασμόν καί τήν ἀμοιβαιότητα τῆς ἀγάπης, πού τώρα σπανίζει.

Δάσκαλος: - Μ’ ἄλλα λόγια, ἐπιμένεις στή γνώμη σου ὅτι σ’ ὅλες τίς περιπτώσεις ἡ εὐθύνη βαρύνει τόν λαόν κι’ ὄχι τούς ἐξουσιαστές του;

Γιατρός: - Ναί, αὐτό πιστεύω. “Ὅτι ὁ κάθε λαός εὐθύνεται γιά τήν τύχη του. ‘Ο Χίτλερ θά εἶχε ὑπάρξει, ὡς “Χίτλερ”, ἐάν δέν εἶχε τήν ἔγκρισι τοῦ λαοῦ του; “Ἡ ὁ Στάλιν θά εἶχε ὑπάρξει ὡς “Στάλιν”, ἐάν δέν εἶχε τήν ἔγκρισι καί τήν συμμετοχή τοῦ λαοῦ του; ‘Ο λαός κυβερνᾷ κι’ ὅταν δέν κυβερνᾷ. Αὐτός ἐξουσιάζει κι’ ὅταν δέν ἐξουσιάζει. Μέσα στίς ἀρρένες τῶν Ρωμαίων ὁ λαός ἀπεφάσιζε τή ζωή ἢ τόν θάνατο τῶν μονομάχων δούλων. ‘Εάν ὁ λαός εἶχεν ἀποδοκιμάσει τίς μονομαχίες ὁ Νέρων θά εἶχε πέσει. Τό ἴδιο κι’ ὁ Στάλιν, κι’ ὁ Χίτλερ. Κάθε Νέρων... ἢ Στάλιν... ἢ Χίτλερ δέν θά ἐπικρατοῦσαν, ἐάν ὁ λαός ἦταν θεοσεβῆς καί τούς ἀπεδοκίμαζε καί κανεῖς δέν συνειργάζετο μαζί τους.

Δημοσιογράφος: - “Ἐχεις δίκιο. ‘Υπάρχουν κι’ αὐτές οἱ περιπτώσεις πού εὐθύνεται ὁ λαός. ‘Αλλά ὑπάρχουν κι’ ἄλλες περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες ὁ λαός ὑφίσταται πιέσεις κι’ ἐξαναγκασμούς, χωρίς νά ἐπιδοκιμάζῃ τούς δυνάστες του. Καί συνυπάρχουν, βεβαίως, οἱ περιπτώσεις, οἱ περιστάσεις κι’ οἱ αἰτίες πού τούς ἀναδεικνύουν.

Γιατρός: - ‘Ασφαλῶς, συνυπάρχουν ὅλα αὐτά πού εἶπες. ‘Αλλά γιά ὅλα τά ἐρωτήματα ὑπάρχει ἡ ἴδια ἀπάντησις, ὁ Θεός! “*Εἰς ἐμέ βλέψατε, καί σώθητε πάντα τά πέρατα τῆς γῆς*” (Ἡσα.με’22), λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ! Τό μόνον ἀντίδοτον κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ κι’ ἡ ἀλήθεια Του! Δέν ἐχρειάζετο ὁ Ρωσικός λαός νά βάλῃ τά χέρια του στό αἷμα, ν’ ἀκολουθήσῃ τόν ὕλισμόν τοῦ Μάρξ γιά νά καταργήσῃ τόν δυνάστη Τσάρο. “*Εἰς ‘Εμέ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις*” εἶπεν ὁ Θεός. “*Εγὼ θέλω κάμει ἀνταπόδοσι*” (Ρωμ.ιβ’19).

Δέν χρειάζεται ὁ Θεός τή γνώμη μας ἢ τή μάχαιρα τῆς ἐκδικήσεώς μας γιά νά κρίνῃ τούς ἀσεβεῖς. Ἐχει καί τήν ἐξουσία καί τήν δύναμι νά καταργήσῃ τούς δυνάστες τοῦ λαοῦ καί τούς ἀσεβεῖς ἐκ τοῦ λαοῦ.

‘Ο Θεός ἐπάταξε κάποτε τόν Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος μέ τρέλλα νά τρώῃ, ὡς ζῶον, τό χόρτο τῆς γῆς ἐπὶ ἐπτά χρόνια. Κι’ ὕστερα τόν ἔκαμε νά Τόν φοβᾶται καί νά ὑποτάσσεται. ‘Ο Θεός ἐπάταξε τόν Φαραώ τῆς Αἰγύπτου κι’ ἐλευθέρωσε τόν λαόν του, τόν ὁποῖον οἱ Φαραῶ καταδυνάστευαν. ‘Ο ἴδιος Θεός κατήγγησε τούς Καίσαρες κι’ ὠδήγησε τήν

άνθρωπότητα στη ζωή της αγάπης του χριστιανικού πνεύματος! 'Ο ἴδιος Θεός σώζει καί σήμερα "καί βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους" (Ματ.ε'45). 'Ο φόβος τοῦ Θεοῦ! Οἱ νόμοι Του! 'Η ἀλήθεια Του! 'Ο Χριστός! Νά, τί καταργεῖ τό κακό! Αὐτά ἔχει ἀνάγκη ὁ κόσμος γιά νά γλυτώσῃ ἀπ' τή μιξέρια καί τήν καταδυναστεία τοῦ Διαβόλου! 'Ο ὅποιος, μέσω τῶν ἀρχόντων κάνει πλύσι ἐγκεφάλου στούς ἀφελεῖς ἐκ τοῦ λαοῦ πού μέ τά ἐμβλήματα τῆς ἐξουσίας πού ἀλλάζει, ἐξουσιάζει μονίμως ἐπὶ τοὺς λαοὺς πού ἀπατῶνται καί πλανῶνται μέ τίς μεταμφιέσεις του: "Οτι δηλαδή ἡ ζωή των θά καλυτερεύσῃ ὑπὸ τό Α ἢ Β πολιτικόν καθεστώς, ἐνῶ τοὺς ἐξαπατᾷ καί τοὺς γυρίζει σάν τό μαγγανοπήγαδο στά ἴδια καί στά ἴδια. "Επεσε ὁ Τσαρισμός καί τόν διεδέχθη ὁ Μαρξισμός ἢ ὁ Σταλινισμός.... Ποιά ἡ διαφορά; 'Απλῶς, ὁ λαός ἄλλαξε ἀφέντη κι' ἐμβλημα! 'Εάν ὁμως ὁ λαός εἶχε ζητήσει τόν Θεόν ἄρχοντα τῆς ζωῆς του, ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ θά ἐπηρέαζε τάς συνειδήσεις ὅλων καί τό κακό κι' ἡ ἀποστασία λόγω τῆς ἀμαρτίας δέν θά ἐκδηλοῦτο μέ τόν κυνισμόν πού ἐκδηλώνεται τώρα καί πάντοτε καί παντοῦ.

"Ὅλη ἡ Βίβλος ἐκφράζει τήν ἀγάπη κι' ὁμιλεῖ γιά τήν ἀνταπόκρισι τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας καί πιστεύοντας εἰς Αὐτόν! Κι' οὐδεὶς μπορεῖ νά μᾶς στερήσῃ τίς εὐλογίες Του. Καί διαπιστώνεται ἐπὶ τό μᾶλλον καί μᾶλλον ὅτι οἱ πλέον ἀνεπτυγμένες κοινωνίες εἶναι ἐκεῖνες πού ἐδέχθησαν τήν ἐπίδρασι τοῦ εὐαγγελίου. Κι' ἂν δέν εἶναι τέλειες λόγω τῆς ἀσθενοῦς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὁμως δέν εὐρίσκονται σ' ἐπίπεδα τόσον ὑπανάπτυκτα καί βάρβαρα, ὅσον οἱ λαοὶ πού ἀπέρριψαν ἢ δέν ἀναγνωρίζουν τόν Χριστόν ὡς Σωτῆρα καί Κύριον τῆς ζωῆς των. 'Η ἐπιτάχυνσις τῆς κοινωνικῆς μεταβολῆς κι' ἡ βελτίωσις τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς κι' ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων στήν Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία καί στό Βυζάντιον ὀφείλεται στήν ἀνθρωπιστική ἐπίδρασι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χωρίς τόν Χριστιανισμόν οἱ ἀρένες τῶν Ρωμαίων καί τοῦ κόσμου θά συνέχιζαν νά προσφέρουν τά θεάματα τῆς ἀνθρωποθυσίας καί στόν παρόντα αἰῶνα.

Δημοσιογράφος: - Καί μήπως δέν μᾶς προσφέρονται;

Δάσκαλος: - 'Ακριβῶς, αὐτό κι ἐγώ ἤθελα νά παρατηρήσω στόν γιατρό. Μήπως δέν μᾶς προσφέρονται καί στόν παρόντα αἰῶνα τά θεάματα τῆς μονομαχίας; Σέ τί διαφέρει ἓνα μάτς τοῦ "κάτς" ἢ τοῦ μπόξ; Τοὺς μονομάχους μέν τοὺς ἠνάγκαζαν οἱ Ρωμαῖοι νά βγοῦν στήν παλαίστρα ἀλλά τοὺς σημερινούς μονομάχους ποιός τοὺς ἀναγκάζει; Καί γιατί ὁ κόσμος τοὺς θαυμάζει μέ πάθος καί τοὺς ἐνθαρρύνει ν' ἀλληλοχτυπιῶνται ζωῶδες; Δέν εἶναι τό ἴδιο κτηνώδες πνεῦμα πού τοὺς ὑποκινεῖ; Περισσότεροι εἶναι αὐτοὶ πού πᾶνε στά μάτς τοῦ κάτς ἀπ' τήν ἐκκλησίαν!!! Καί γιατί; Μήπως ὁ κόσμος εἶναι εἰδωλολατρικός σήμερα; Κι' οἱ ταυρομαχίες, πάλι, τί σοῦ λένε; Γιατί ὁ κόσμος τίς παρακολουθεῖ; Γιατί συρρέει στοὺς τόπους αὐτοὺς τῆς βαρβαρότητος;

Γιατρός: - Ναί! Εἶναι εἰδωλολατρικός ὁ κόσμος σήμερα. Εἶναι ὁ ὑλιστικὸς κόσμος τοῦ αἰῶνα μας. Οἱ μονομάχοι τότε ἠναγκάζοντο νά μονομαχήσουν γιά νά σώσουν τή ζωή των. Κι' ὁ λαός ἀπεφάσιζε... Οἱ σημερινοὶ μονομαχοῦν γιά τό χρήμα κι' ὁ λαός τοὺς πληρώνει γιά νά μονομαχοῦν...

Δάσκαλος: - Τότε πῶς ὁ Χριστιανισμός μεταμόρφωσε τόν κόσμον; 'Επειδὴ ἄλλαξαν κι ἐδῶ τά ἐμβλήματα;

Γιατρός: - "Ὁχι, ἀγαπητέ μου, γιατί ἄλλαξαν τά ἐμβλήματα, ἀλλά γιατί ἀλλάζουν οἱ ἐποχές. Κι' ἡ ἐποχή μας εἶναι ἡ τελευταία ἐποχή τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου πού θά μᾶς ὀδηγήσῃ στήν ἐγκατάστασι τῆς βασιλείας τοῦ 'Αντιχρίστου. Αὕτη εἶναι κι' ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ καί τῆς ἀμαρτίας πού αὐξάνει στόν κόσμον κατά τήν προφητεία τοῦ ἀποστόλου Παύλου στήν Β' Θεσσαλονικεῖς, κεφάλαιο β. 'Η ἀνθρωπότης ἐπιστρέφει στήν κατάστασι τῆς εἰδωλολατρείας καί τῆς ἀποστασίας ὑπὸ χειροτέρας συνθήκας ἐν σχέσει μέ τοὺς περασμένους αἰῶνες κι' ἐποχές, καθὼς διεκήρυξε ὁ Χριστός στήν ἐποχή Του γιά τήν ἐποχή μας στό κδ' κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου καί διά τήν ἐποχὴν τῆς μεγάλης θλίψεως:

“Διότι τότε θέλει εἶσθαι θλίψις μεγάλη, ἢ ὅποια δέν ἐγείνεν ἀπ’ ἀρχῆς τοῦ κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδέ θέλει γίνει” (Ματ.κδ’21). Καί τώρα ἀρχίζει κι ὁ διαχωρισμός τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἐκ μέσου τῶν Ἑθνῶν τῆς ἀποστασίας κατά τό ρῆμα Του στό τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως: “Ὅστις ἀδικεῖ, ἅς ἀδικεῖ ἔτι· καί ὅστις εἶναι μεμολυσμένος, ἅς μολυνθῇ ἔτι· καί ὁ δίκαιος ἅς γείνη ἔτι δίκαιος, καί ὁ ἅγιος ἅς γείνη ἔτι ἅγιος” (Αποκ.κβ’11). Αὕτη εἶναι ἡ ἐποχή μας. Ἡ ἀνθρωπότης τώρα ἀφ’ ἐαυτῆς τῆς διαχωρίζεται. Ὁ ἄνθρωπος ἡ ἀποστατεῖ ἢ μετανοεῖ καί σώζεται.

Δημοσιογράφος: - Δηλαδή μᾶς δίνεις καί τή χαριστική τώρα;

Γιατρός: - Καθόλου. Ἀντιθέτως, ὁ Θεός σᾶς καλεῖ νά μπήτε στήν Κιβωτόν Του, τόν Χριστόν, ἐν μετανοίᾳ καί πίστει διά νά σωθῆτε καί νά μὴ μπήτε στό ρεῦμα τῆς τελικῆς ἀποστασίας τοῦ κόσμου καί χαθῆτε. “Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ διά νά μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν ἀλλά νά ἔχη ζωὴν αἰώνιον” (Ιωάν.γ’16). Ἐάν δεχθῆτε τόν Χριστόν θά σωθῆτε, ὅπως ὁ Νῶε στήν ἐποχή του. Ὁ Χριστός εἶναι τώρα ἡ Νέα Κιβωτός τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπον τοῦ πλανήτη μας. Κι ὅπως ὁ Νῶε τότε διεσώθη ἀπ’ τόν κατακλυσμόν διά τῆς κιβωτοῦ, ὁμοίως καί τώρα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά σωθῇ διά τῆς ἀρπαγῆς ἀπ’ τήν φωτιά μέσω τῆς νέας Κιβωτοῦ πού εἶναι ὁ Χριστός, καθώς μᾶς διεκήρυξαν ὁ Παῦλος καί ὁ Πέτρος.

Ὁ γιατρός ἄνοιξε τή Βίβλον του καί διάβασε τή σχετική περικοπὴν ἀπὸ τὴν Α’ Θεσσαλονικεῖς, κεφάλαιον δ’ καί ἐδάφια 15-18, πρὸς ἐπικύρωσι τῶν λόγων του: “ἐπειδὴ αὐτός ὁ Κύριος θέλει καταβῇ ἀπ’ οὐρανοῦ μέ κέλευσμα μέ φωνή ἀρχαγγέλου καί μέ σάλπιγγα Θεοῦ καί οἱ ἀποθανόντες ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀναστηθῇ πρῶτον. Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες, ὅσοι ἀπομένομεν, θέλομεν ἀρπαχθῇ μετ’ αὐτῶν ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἶρα...”. Ὁ δέ πλανήτης μας, ἐν συνεχείᾳ, προορίζεται ν’ ἀφανισθῇ μέ τή φωτιά καί νά κατακαῇ κατά τὸν ἀπόστολον Πέτρον, ὅπως μᾶς λέει στή δευτέρα του ἐπιστολή, κεφάλαιο γ’ καί ἐδάφια 5-14: “...καθ’ ἣν οἱ οὐρανοὶ θέλουσι παρέλθαι μέ συριγμόν, τὰ στοιχεῖα δέ πυρακτούμενα θέλουσι διαλυθῇ καί ἡ γῆ καί τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα θέλουσι κατακαῇ...” (Β’ Πέτ.γ’10).

Δάσκαλος: - Πάντοτε γυρνᾶς στήν ἴδια βάσι. Δέν ἀλλάζεις ρεφραίν.

Γιατρός: - Ἀκριβῶς. Ὅπως τό ‘πες. Γυρνῶ στήν ἴδια βάσι. Γιατί αὐτός εἶναι τό Α καί τό Ω. Μ’ Αὐτόν ἀρχίζει ἡ ζωὴ καί μ’ Αὐτόν τελειώνει ἡ ζωὴ! Ἡ ὑπάρχει νόημα στή ζωὴ χωρὶς Αὐτόν; Ἡ ζωὴ χωρὶς τόν Χριστόν εἶναι σάν τὴ νεκρά θάλασσα, πού τίποτε δέν ζῇ! Ὁ Χριστός εἶναι ἡ “ὁδός” καί ἡ “ἀλήθεια” καί ἡ “ζωή”! Ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς! Ποιὰ φιλοσοφία ἢ ποιὰ πίστις ἐπρόσφερε μήνυμα ζωῆς στὸν ἄνθρωπον, ἀσφάλεια, ἀλήθεια, ἀγάπη κι εὐτυχία, ὅσον ἡ χριστιανικὴ πίστις; Καί ποιὰ ἰδεολογία ἐπρόδωσε περισσότερο τὸν λαόν καί κατεπάτησε τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ κι ἔγιναν καί γίνονται οἱ μεγαλύτερες παραβιάσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀπ’ τὴν ἰδεολογία τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου τοῦ Μάρξ; Ὅπου μάλιστα τό “ἐκλέγειν” ἀποτελεῖ πολυτέλεια γιά τὸν λαόν, πού ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν ἐκπροσωπεῖ κι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος!

Δάσκαλος: - Σ’ αὐτές τίς χώρες πού ὑπονοεῖς, κυβερνᾶ ὁ λαός! Δέν ὑπάρχουν πλούσιοι νά τὸν ἐκμεταλλεύονται. Ἀντέδρασε ἔντονα ὁ δάσκαλος.

Γιατρός: - Τόσον τό χειρότερον γιά τὸν λαόν ἀφοῦ ἀνέδειξε Κύριον τῆς ζωῆς του τό κόμμα! Ἀκριβῶς, γιατί αὐτοκατήγγησαν τὰ δικαιώματά των καί τὴν ἐλευθερίαν των κι ἀποφασίζει τώρα τό κόμμα γι’ αὐτούς. Φέρουν, λοιπόν, ἀκεραία τὴν εὐθύνη τῆς ζωῆς των γιά τό κατάντημά των πού πένονται καί δολοφονοῦνται. Κι ὁμολογεῖς ἔμμεσα αὐτό πού ὑποστηρίζω, “κατά τὸν λαόν κι οἱ ἄρχοντες” ἢ “κατά τὸν λαόν καί τό κόμμα”. Κι ἄρχοντες στήν προκειμένην περίπτωσι εἶναι ὁ λαός ὁ ἴδιος πού ἀποτελεῖ τό κόμμα. Ἐάν ὁ λαός, ὅταν θέλῃ νά κυβερνήσῃ, αὐτοφυλακίζεται κι ἀφαιρεῖ ἀπ’ τὸν ἑαυτόν του τό δικαίωμα τοῦ “ἐκλέγειν”, ἀντὶ αὐτοῦ δέ ἀποφασίζει τοῦ λοιποῦ τό κόμμα πού ἐκπροσωπεῖ τὸν ἑαυτόν του,

είναι ο πιο βάρβαρος κυβερνήτης, αφού καταργεί τον εαυτόν του... εν τω ονόματι του εαυτού του(!) Κι' αναθέτει τη διακυβέρνηση του εαυτού του σ' ένα κόμμα που εκπροσωπεί την δικτατορία. 'Ο ήθικώς όμως ελεύθερος άνθρωπος διατηρεί πάντα τ' ανθρώπινα δικαιώματά του. Κι' αναπνέει μέσα στο πνεύμα της ελευθερίας του Θεού! Ζή υπεύθυνα κι' όχι ανεύθυνα την ζωή του. Είδες ποτέ στη διδασκαλία του 'Ιησού κάποια νύξη περί δικτατορίας του προλεταριάτου ή περί ανθρωποκτονίας, όπως στο "εὐαγγέλιο" του Μάρξ;

Χειροκροτήματα ακούστηκαν πάλι απ' όλους: "Μπράβο, γιατρέ, πολύ καλά τά λές". "Όλοι τώρα είχαν πλησιάσει και παρακολουθούσαν με πολύ ενδιαφέρον την συζήτηση.

Δάσκαλος: - 'Ο λαός καταργεί τον λαόν για τον λαόν, διεμαρτυρήθη ο δάσκαλος.

Γιατρός: - "Εξυπνο τό σόφισμά σου, δάσκαλε. "Όταν ο λαός καταργεί τον λαόν εν τω ονόματι του λαού, έχει τό δικαίωμα νά τον καταργή γιατί είναι ο λαός. Κι' ή δικτατορία του λαού ή του κόμματος του λαού μεταφράζεται προστασία του λαού! 'Ενώ στους λαούς που δέν κυβερνά ο λαός αλλά οι άρχοντες που εκλέγονται ή που αναδεικνύονται απ' τον λαόν, έννοώ στά ελεύθερα δημοκρατικά πολιτεύματα, είναι οι καταχραστές του λαού! "Όταν, λοιπόν, ο λαός καταργή τον λαόν, φροντίζει για τον λαόν! Κι' όταν ο λαός δέν καταργεί τον λαόν, δέν φροντίζει για τον λαόν(!) 'Ομολογώ πως δέν μπορώ νά καταλάβω αυτήν την τόσο βαθιά φιλοσοφία του λαού και την επιχειρηματολογία της πολιτικής ιδεολογίας των υπερασπιστών του λαού(!).

Δάσκαλος: - Πράγματι, είναι δύσκολο νά καταλάβης την πολιτική ιδεολογία του λαού.

Γιατρός: - Καί προτιμώ νά μή την καταλάβω αυτήν την τόσο βαθιά φιλοσοφία του λαού, ή όποια απέκεφάλισε κι' απέκλήρωσε απ' την ζωή εκατομμύρια ζωές, χωρίς οι ζωές αυτές νά είναι Τσάροι ή δυνάστες του λαού. Μόνον στην Καμπότζη, τό προλεταριάτο του λαού απέκλήρωσε 3.500.000 λαού! Νά χαίρεσαι τό "εὐαγγέλιον" του Μάρξ. Μου άρκει ότι κατάλαβα την χριστιανική ήθική ιδεολογία της αγάπης του Θεού! Διότι "*ό Θεός είναι αγάπη*"! (Α' Ιωάν.δ'16). Κι' απέδειξε ότι "είναι αγάπη"! 'Ο Θεός δέν άπατά! 'Ο Θεός μάς λέγει πάντοτε την αλήθεια! Κι' οδηγεί τον άνθρωπο στην αγάπη και στην αληθή ελευθερία! Διότι "*όπου τό πνεύμα τοϋ Θεοϋ έκει ελευθερία*" (Β' Κορ.γ'17)! Κι' ή αληθής ελευθερία δέν καλύπτει τό ψέμμα, τό μίσος, τον δόλον, την άπάτην υπό την δήθεν δικαιοσύνην ή υπό την δήθεν προστασίαν των δικαιωμάτων του λαού, καταργών τον λαόν και τά δικαιώματά του (!). "*Ο Θεός είναι φώς και σκοτία έν αύτῳ δέν ύπάρχει οϋδεμία*" (Α' Ιωάν.α'5), λέγει ο άπόστολος 'Ιωάννης. Μόνον ο Διάβολος έμπνέει στους λαούς αυτές τίς τόσο σοφιστικές και πανούργες πολιτικές ιδεολογίες του. 'Ο Χριστός είπε κάποτε στους Φαρισαίους: "*Σεις ειςθε εκ τοϋ πατρός σας τοϋ διαβόλου, και τας επιθυμίας τοϋ πατρός σας θέλετε νά πράττητε. 'Εκείνος ήτο απ' άρχής ανθρωποκτόνος, και δέν μένει έν τη αληθεία: διότι ή αλήθεια δέν ύπάρχει έν αύτῳ. 'Όταν λαλή τό ψεύδος εκ των ιδίων λαλει: διότι είναι ψεύστης και ο πατήρ αύτοϋ τοϋ ψεύδους*" (Ιωάν. η'44). 'Επομένως, ή ανθρωποκτόνος φιλοσοφία του Μάρξ είναι εκ του Διαβόλου.

Δημοσιογράφος: - Πολύ ώραία μάς τά λές γιατρέ. Πράγματι, ο λαός, καθιέρωσε την λαϊκή δικτατορία ως τύπον διακυβερνήσεώς του και κατήργησε τη δημοκρατία. Τί άλλαξε λοιπόν;

Γιατρός: - Τί άλλαξε; 'Ο λαός παραμένει υπό την εξουσία της μοναρχίας όχι ενός Τσάρου... αλλά ενός Μαρξιστού. 'Ο λαός, λοιπόν, άλλαξε άφέντη, ο όποιος μάλιστα και τον όμαδοποίησε... Νά τί άλλαξε.

Δάσκαλος: - Αυτό θά πη ισότης δικαιωμάτων. Κατήργησαν τούς πλούσιους έκμεταλλευτάς των.

Γιατρός: - "Η τούς αντικατέστησαν... Τό ξέρεις ότι δέν έπεκράτησε ισότης και σ' αυτούς. Δέν υπήρξε, δέν ύπάρχει και δέν θά ύπάρξη ισότης κατ' άνθρωπον ποτέ. Αυτό είναι ή άπάτη του Διαβόλου. Οι μέν καταδυναστεύουν τούς δέ. 'Η ανθρώπινη κοινωνία θά παραμείνη,

ὕπο τὴν παροῦσα μορφὴ ἀνισότητος, ὡς ἡ παλάμη τῶν ἀνίσων δακτύλων, ἕως τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Καί ματαιοπονοῦν οἱ δῆθεν φίλοι τοῦ λαοῦ ὅτι θά καταργήσουν τὴ φυσικὴ τάξι τῆς ἀνισότητος καὶ μάλιστα μέσω τῆς βίας. Ἐνῶ τὴν διατηροῦν καὶ τὴν ἐφαρμόζουν ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ των.

Δάσκαλος: - Τί ἐννοεῖς;

Γιατρός: - Ὅτι δὲν διαβιοῦν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας λαός κι' ἄρχοντες ἢ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ κόμματος τοῦ λαοῦ. Ἐκεῖ ἡ ἀνισότης παραμένει ὡς δικαίωμα καὶ φυσικὴ ἀνάγκη τοῦ κόμματος...! Κανείς ἐξ αὐτῶν δὲν ἀπέθανε πτωχός! Ὅπως στίς ἡμέρες μας ὁ Τσαουσέσκου κι' ὅλοι οἱ ὅμοιοί του μπαγαπῶντες καὶ δῆθεν λαοπρόβλητοι προστάτες του. Μόνον ὁ Χριστός ἀπέθανε πτωχός κι' ἀνέδειξε τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀξία μέσω τῆς ἀγάπης Του καὶ κατήργησε τὴν οἰαδήποτε δουλείαν! Αὐτός εἶπε: *“Θέλεις ἀγαπᾶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν”* (Ματ.ε'43). Αὐτός διεκήρυξε τὴν ἀληθὴ ἐλευθερία κι' ἰσότητα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. *“Δὲν εἶναι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος”* (Γαλ.γ'28) ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐλευθέρωσε τὴν γυναῖκα ἀπ' τὸν γυναικωνίτη: *“Δὲν εἶναι ἄρσεν καὶ θῆλυ”* (Γαλ.γ'28). Αὐτός καταργεῖ τὸ πάθος τοῦ ρατσισμοῦ: *“Δὲν εἶναι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος... βάρβαρος, Σκύθης δοῦλος...”* (Κολ.γ'11) καὶ χαρίζει τὸ εὐγενές νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ διεκήρυξε τὴν ἀγάπη ὡς μέσον ἀπολυτρώσεώς του. Καὶ μόνον στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ θά ἐνωθῇ τὸ σύμπαν ὡς ἐνότητα ἰσότητος. Καμμία ἄλλη ἰδεολογία δῆθεν ἀγάπης ἐκτός τοῦ Χριστοῦ δὲν σώζει τὸν ἄνθρωπον. Ποία ἄλλη ἰδεολογία ἐκτός τοῦ Χριστιανισμοῦ καταργεῖ τὸν πόλεμον κι' ἐδραιώνει τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐλευθερία;

Ὁ δάσκαλος χαμογέλασε εἰρωνικά. Κοίταξε λίγο σιωπηλά τὸν γιατρὸν καὶ τὸν ἐρώτησε: Δὲν ἔκαμε ἐγκλήματα ὁ Χριστιανισμός ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου; Ἡ δὲν ἔκαναν πόλεμον τὰ χριστιανικά κράτη ἀνάμεσά των; Ἡ δὲν ἐπικρατεῖ καὶ σ' αὐτά ἡ ἀδικία κι' ἡ ἀμαρτία;

Γιατρός: - Βεβαίως ἔκαναν ἐγκλήματα καὶ τὰ χριστιανικά κράτη ἀλλὰ ὄχι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ! Αὐτόν πού ὑπαινίσσεσαι δὲν εἶναι ὁ χριστιανισμός τοῦ Ναζωραίου ἀλλὰ ὁ ψευδοχριστιανισμός πού ἀγνόησε τὸν ἀληθὴ Χριστιανισμόν! Κι' εἶναι ὁ δογματικός Χριστιανισμός πού διεκήρυξε ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὸν Θεόν στή γῆ. Ὁ ἀληθὴς ὅμως Χριστιανισμός δὲν ἐπεκράτησε ἐν βίᾳ οὔτε ἔστησε ἐπίγειους θρόνους κι' ἐνεδύθη ἱμάτια καὶ ἐμβλήματα ἱερωσύνης. Οὔτε οἱ Ἀπόστολοι ἐνεδύθησαν ἱμάτια ἱερωσύνης ἢ ἔστησαν θρόνους τῆς ἐκπροσωπήσεώς των. Αὐτά γιὰ τὰ ὁποῖα ὁμιλεῖς εἶναι ὁ ψευδοχριστιανισμός πού ἀντικατέστησε τὸν ἀληθὴ Βιβλικόν Χριστιανισμόν τοῦ Ναζωραίου: *“...Διότι θέλουσιν ἐγερθῇ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται...”* (Ματ.κδ'24), μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Χριστός! Κατὰ παρόμοιον τρόπον, λοιπόν, κι' ὁ Μαρξισμός πού ὁμιλεῖ δῆθεν περὶ δικαιοσύνης καὶ δημοκρατίας κατήργησε καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν δημοκρατίαν κι' ἔστησε τὴν λαϊκὴ δικτατορία. Κατήργησε τὴν βασιλικὴ μοναρχία κι' ἔστησε τὴν λαϊκὴ μοναρχία τοῦ μηδενισμοῦ τῶν ἀξιῶν ἐν ὀνόματι δῆθεν τοῦ λαοῦ πού ἐκπροσωπεῖ ὡς ἐντολοδόχος του.

Ἀλλὰ πότε ὁ λαός ἐλευθέρως τὸν ἐξέλεξε; Πότε τὸν ἀνεγνώρισε; Πότε τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία τοῦ λαοῦ νά καταλάβῃ ὅτι ἔχει νά κάνῃ μ' ἓνα ἀπατεῶνα, σφεριστὴν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων του; Κι' ὁ ὁποῖος κατήργησε θρασέως τὴν ἐλευθερία του, ὡς δῆθεν ἐντολοδόχος του, κι' ἀσκεῖ τώρα τὴν ἐξουσία, χωρὶς νά ἐκλέγεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ; Διότι τὸ “ἐκλέγειν” ἀποτελεῖ τὴν δύναμι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ προλεταριάτου. Γι' αὐτό καὶ τὸ κατήργησαν. Ἡ μοναρχία τοῦ Τσάρου κατεδυνάστευε τὸν λαόν ἐπὶ Στάλιν; Ἡ ἡ μοναρχία τοῦ Τσάρου κατήργησε τὸν Θεόν στή συνείδησι τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ; Ποιός ἐπέβαλε τὸν ὑλισμόν στοὺς λαούς κι' ἔγινε ὁ καταχραστής τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως;

Στρατηγός: - Ἴδού καὶ τὸ δικό μου ἐρώτημα: Διατί, πράγματι, συνυπάρχει ὡς κόμμα, ὁ Μαρξισμός στίς δυτικὲς χριστιανικὲς δημοκρατίες καὶ δὲν καταργεῖται, ἐφ' ὅσον εἶναι τὸ κόμμα

τῆς βίας καί τοῦ ὕλισμοῦ; Κι' ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ νομιμότης τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς πολιτικῆς σκοπιμότητος τοῦ προλεταριάτου πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἐπιβολῆς του; Κι' ἀπεκλήρωσε, ὅπως κι' ἐσεῖς εἶπατε ἑκατομμύρια ζωές! 'Εφ' ὅσον τό προλεταριάτο εἶναι δικτατορία, παραμένει ἕνας βιαστής καί καταχραστής τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Δέν εἶχε λοιπόν, τό δικαίωμα νά συνυπάρχει ὡς κόμμα στίς ἐλεύθερες δημοκρατίες τῆς δύσεως. "Αν καί ἤδη καταργεῖται ἀπό μόνο του. "Επαυσε νά ἐκτιμᾶται καί νά ἐμπνέη ἐμπιστοσύνη, ὡς τό δῆθεν κόμμα τοῦ λαοῦ, ἀπ' τόν ἴδιον τόν λαόν πού τό ἀνέδειξε, ὅπου καί εἶχε τό προβάδισμα.

Δημοσιογράφος: - Κι' ἀλήθεια, γιατί μόνον ὁ Χίτλερ νά θεωρεῖται ὡς ὁ γενοκτόνος τοῦ λαοῦ 'Ισραήλ κι' ὄχι κι' οἱ Μαρξιστές ὡς οἱ γενοκτόνοι τῶν λαῶν; Ποιά ἡ διαφορά; 'Ο μὲν σκοτώνει ἀπό φυλετικό καί θρησκευτικό ρατσισμό, οἱ δέ σκοτώνουν ἀπό κοινωνικό καί πολιτικό ρατσισμό. Δέν θά ἔπρεπε κι' ὁ Μαρξισμός νά τεθῇ ἐκτός νόμου στά φιλελεύθερα δημοκρατικά καί δὴ χριστιανικά κράτη; Δέν αὐτοχαρακτηρίζεται στήν πολιτική του ἰδεολογία ὡς δικτατορία τοῦ προλεταριάτου; Κάθε, λοιπόν, δικτατορία, ὅπως εἶπε κι' ὁ Στρατηγός, εἶναι ἐκτός νόμου, γιατί ὄχι κι' ὁ Μαρξισμός;

Γιατρός: - Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος δέν ἀντιλαμβάνεται πάντοτε ἐγκαίρως τὴν πλάνη καί τό παιχνίδι τοῦ διαβόλου καί χρειάζεται πολλά στάδια νά διανύσῃ γιὰ νά ὠριμάσῃ στήν ἀλήθεια. Διὰ τῶν κρίσεων ἡ πλειονότης ὠριμάζει. Καί γιατί ποτέ τά χριστιανικά κράτη δέν ἐφήρμοσαν τάς χριστιανικὰς ἀρχὰς πίστεως ἔναντι αὐτῶν; Δυστυχῶς, ἐπέδειξαν ἀνοχή παράλογον κι' ἀπαράδεκτον ἠθικῶς, καί λογικῶς, ἐνῶ πρόκειται περὶ ἀνθρωποκτόνων καί καταχραστῶν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅπως ὅλοι οἱ δικτάτορες καί μάλιστα ὑπὸ μορφὴν χειροτέραν.

Δημοσιογράφος: - Πράγματι, γιατί ὁ Μαρξισμός συνυπάρχει ὡς κόμμα στίς δημοκρατίες τῆς χριστιανικῆς δύσεως, ἐνῶ αὐτές δέν συνυπάρχουν ὡς κόμματα στίς σοσιαλιστικὲς δημοκρατίες τοῦ προλεταριάτου;

Στρατηγός: - Καί δυστυχῶς, τελευταίως συνυπάρχουν ὡς ἠθικῶς ἰσότιμοι!

Δάσκαλος: - Τί θέλεις νά πῇς;

Στρατηγός: - Θέλω νά πῶ ὅτι συνεργάζονται τώρα μέ τίς δημοκρατίες τῆς δύσεως ἐπὶ διεθνῶν θεμάτων, ὡς νά ἔχουν κοινὸ πνεῦμα καί κοινούς στόχους, ἐνῶ τοὺς χωρίζει χάσμα μέγα. Καί τοὺς ὑποχρεώνει, στό αὐτὸ πνεῦμα συνεργασίας, ἡ ἀνάγκη τῶν περιστάσεων κι' ὄχι ἡ καλὴ θέλησις. Τοὺς ἔχει λυγίσει ἡ πτώχεια κι' ἡ ἀποτυχία τοῦ προλεταριάτου κι' ὄχι ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. 'Ομιλοῦν δῆθεν γιὰ τὴν "περεστρόϊκα" ἀλλὰ δέν ἐφαρμόζουν τὴν περεστρόϊκα γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία ὅλων τῶν λαῶν πού κατέχουν. Παραμένουν, κατὰ τὴν γνώμη μου, καί ἀμετανόητοι καί ἀντί-χριστοί. Οὐδέποτε ἀνεγνώρισαν τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν λαῶν κι' οὔτε πρόκειται νά τ' ἀναγνωρίσουν ἐκ καλῆς θελήσεως. 'Εάν ὁ ἄνθρωπος δέν περάσῃ ἀπ' τό βῆμα τῆς μετανοίας, ὅπως εἶπε ὁ γιατρός, πράγματι, δέν ἀλλάζει. 'Εγώ, ἂν καί δέν εἶμαι χριστιανός, ὅπως ὁ γιατρός, ἐν τούτοις, καταλαβαίνω τὴν σημασία τῶν λόγων του καί συμφωνῶ μαζί του.

Δάσκαλος: - Αὐτά τά λές, Στρατηγέ μου, γιὰτ' εἶσαι Χούντα.

Στρατηγός: - Αὐτά τά λέγω, δάσκαλε, γιὰτ' εἶναι ἡ ἀλήθεια, κι' ὄχι γιὰτ' εἶμαι χούντα. 'Η χειρότερη Χούντα ὑπῆρξετε ἐσεῖς οἱ Μαρξιστές!, ὅπως παρετήρησε ὀρθότατα ὁ γιατρός! Κι' οὔτε εἶμαι ἀντί-χριστος, ὅπως ἐσεῖς οἱ Μαρξιστές, κι' ἄς εἶμαι Χούντα!

Γιατρός: - Καί πολλά ἄλλα παράδοξα συμβαίνουν μέ τά δυτικά φιλελεύθερα χριστιανικά κράτη. Μήπως τά χριστιανικά αὐτά ἔθνη δέν συνειργάσθησαν στό παρελθόν μέ τά μή χριστιανικά ἔθνη καί δὴ εἰς βάρος χριστιανικῶν ἐθνῶν; Καί μήπως ἀκόμη δέν συνεργάζονται; Πῶς ἀνέχθησαν καί δέν ἀντέδρασαν στήν σφαγὴν τῶν 'Αρμενίων καί τῶν 'Ελλήνων, τῶν ὁποίων οἱ Τούρκοι ἤρπασαν τὴν γῆν των; Πότε τά χριστιανικά ἔθνη διεμαρτηρήθησαν κι'

ἔλαβαν μέτρα κατ' αὐτῶν; Ἡ μήπως καί τώρα δέν τοὺς ἀνέχονται; Ἰδοὺ ἡ ἀντινομία τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως καὶ πραγματικότητος. Ἡ μάλλον τοῦ ψευδοχριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζεται τὴν πολιτικὴν σκοπιμότητα τῶν συμφερόντων του. Εἶθε οἱ ἄνθρωποι νά διέκριναν τὴν ἀπάτη τοῦ Διαβόλου: Ὅτι ἡ πραγματικὴ προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἐνεργεῖται μόνον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ! Στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ δέν συνυπάρχουν οἱ δίκαιοι κι' οἱ ἄδικοι. Ἡ οἱ ἀρπακτικοὶ λαοὶ καὶ φιλοπόλεμοι νά ἐπιτρέπεται νά συνυπάρχουν μέ τὰ εἰρηνόφιλα χριστιανικά ἔθνη καὶ νά συνεργάζονται μάλιστα μετ' αὐτῶν ἢ νά τοὺς ἀνέχονται στό κακό ποὺ κάνουν εἰς βάρος μάλιστα χριστιανικῶν ἐθνῶν: *“Μὴ ὁμοζυγεῖτε μέ τοὺς ἀπίστους· διότι τίνα μετοχὴν ἔχει ἡ δικαιοσύνη μέ τὴν ἀνομία; Τίνα δέ κοινωνίαν τό φῶς πρὸς τό σκότος; Τίνα δέ συμφωνίαν ὁ Χριστός μέ τὸν Βελίαλ;...”* (Β' Κορ.ζ' 14-15) διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Καί τὰ δῆθεν χριστιανικά ἔθνη ὑπεστήριξαν πολλάκις τὸν Βελίαλ! Καί συνεργάζονται μέ τὸν Βελίαλ! Ἰδοὺ ὁ ψευδοχριστιανισμός τῶν δῆθεν χριστιανικῶν ἐθνῶν! Ἀλλά στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ συνυπάρχουν ὅλοι μέσα σέ ἓνα κλίμα ἀλληλοσεβασμοῦ κι' ἀλληλοεξαρτήσεως ‘ἐν δικαιοσύνῃ τῆς αὐτῆς πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ!’ Εἶτε ὡς λαοὶ εἶτε ὡς ἄτομα. Ὁ ἀληθὴς χριστιανισμός δέν ὑπηρετεῖ πολιτικές σκοπιμότητες εἰς βάρος τῆς θείας ἐντολῆς ἢ εἰς βάρος τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ νόμου.

Δημοσιογράφος: - Δυστυχῶς καί τὰ χριστιανικά ἔθνη ποὺ ἔπρεπε νά εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμησιν δέν εἶναι. Ἀπέτυχαν καὶ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Πολιτικο-κοινωνικά αδιέξοδα καὶ ὁ Θεός

Γιατρός: - Ὁ χαρακτήρ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμετάβλητος ὡς ἀγάπη καὶ ὡς δικαιοσύνη, καὶ δι' αὐτῶν κυβερνᾷ τὸ σύμπαν. Ἀκούστε τὸν ὁρισμὸν τῆς ἀγάπης πού μᾶς δίνει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στό γνωστὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους. Ὁ γιατρός ἄνοιξε τὴν Γραφή του καὶ χωρὶς δυσκολία βρῆκε τὴν περικοπὴν πού ζητοῦσε. Πρὶν τὴν διαβάσει κοίταξε ἐπίμονα καὶ σοβαρά τὸν δάσκαλο ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε κι' αὐτὸς τώρα, κι' ὅλοι γύρω του, μέ ἔντονη ἐκπληξι κι' ἀπορία. Διάβασε τονίζοντας κάθε λέξι: “*Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἀγαθοποιεῖ· ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ· ἡ ἀγάπη δὲν αὐθαδιάζει, δὲν ἐπαίρεται, δὲν ἀσχημονεῖ, δὲν ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, δὲν παροξύνεται, δὲν διαλογίζεται τὸ κακόν, δὲν χαίρει εἰς τὴν ἀδικίαν, συγκαίρει δέ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πάντα ἀνέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει*” (Α' Κορ. ιγ' 4-8). Στὴν κοινωνία τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν, ἃν ἐπικρατοῦσε ὁ ἀληθὴς Χριστιανισμὸς θὰ ἐπικρατοῦσε κι' ἡ ἐνότης τῆς ἀγάπης κι' ἡ ὑπακοή στίς ἐντολές Του. Δέν θὰ ἐπικρατοῦσαν οἱ φιλοπόλεμοι καὶ μεγαλομανεῖς δημαγωγοὶ ἡγέτες. Οὔτε ἓνας λαὸς σεβόμενος τὸν Θεόν θὰ ἐξέλεγε ἡγέτας κομμουνιστάς ἢ Ναζιστάς ἢ δημαγωγούς σφετεριστάς τῆς ἐξουσίας ἢ ἡγέτας ἄνευ ἠθικῶν ἐρεισμάτων στὴν ζωὴ των. Ἰδοὺ ἡ ἐμφανὴς ἀντινομία τοῦ ψευδοχριστιανισμοῦ. Κι' οὔτε ἓνας ἀληθὴς χριστιανισμὸς θὰ ἐνύμφευε μοιχοὺς.

Στό σημεῖο αὐτὸ ὁ γιατρός σταμάτησε καὶ ξανακοίταξε τὸν δάσκαλον αὐστηρά κι' ἐπίμονα. Ὑστερα συνέχισε: “Ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς τῆς ἀγάπης πού διατυπώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν ἅγιον χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ! Δέν εἶναι ἐμπνευσμένος ἀπ' τὸν χαρακτήρα τοῦ Μάρξ, ἢ τοῦ Χίτλερ πού ἐγέννησαν τὴν ἀνθρωποκτόνον ὑλιστικὴν των φιλοσοφίαν. Καὶ μάθε ὅτι ὁ λαὸς δέν εἶναι τόσο ἀνεύθυνος κι' ἀξιοπίστητος. Μέσα στὸν λαὸν κατοικεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀβύσσου τοῦ Ὁφειω! Κι' ἀπ' τὸν λαὸ ξεπηδοῦν οἱ δυνάστες, οἱ φονεῖς, οἱ πόρνες, οἱ ναρκομανεῖς, οἱ κλέφτες, οἱ ἀπατεῶνες, οἱ σωματέμποροι, οἱ ὁμοφυλόφιλοι κ.λπ. Δέν εἶναι, λοιπόν, ὁ λαὸς ἀνεύθυνος ἢ θύμα τῆς θελήσεως τῶν ἡγετῶν πού εἴτε ἐξέλεγε, εἴτε ἠνέχθη, εἴτε ὑπέστη. Εἶναι τὸ θύμα τῆς δικῆς του θελήσεως. Ἀλλως, θὰ ἦτο ἀνεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Κι' ὁ Θεὸς θὰ ἔκρινε μόνον τὸν ἄδικον ἄρχοντα κι' οὐδέποτε θὰ εὐοδοῦντο τοῦ ἀδίκου τὰ πονηρά κι' ἀπατηλὰ σχέδια. “*Ἡ οἰκία τῶν ἀσεβῶν θέλει ἀρανισθῇ, ἡ δὲ σκηνὴ τῶν εὐθέων θέλει ἀνθεῖ*” (Παρ. ιδ' 11) μᾶς λέγει ὁ Παροιμιαστής. Καί: “*Δέν θέλει στερήσει οὐδενὸς ἀγαθοῦ τοὺς περιπατοῦντας ἐν ἀκακίᾳ*.” (Ψαλ. πδ' 11). Ἐν ἀκακίᾳ περιεπάτησαν οἱ Μαρξιστὲς κι' ὁ Ρωσικὸς λαός; Πόσον μᾶλλον ὡς φονεῖς ἀνθρώπων; Μόνον οἱ ἐνσυνειδητοὶ χριστιανοὶ κι' οἱ εὐσυνειδητοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ!

Δάσκαλος: - Ἀλλ' ὁ Χριστὸς προσέταξε καὶ τὸ “*ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς σας*” (!) (Ματ. ε' 44). Κάθε συμβιβασμὸς, λοιπόν, μετ' αὐτῶν κι' ἀνοχή εἶναι ἀγάπη! “*Ἡ ἀγάπη πάντα ὑπομένει, πάντα ἀνέχεται...*” (!). Αὐτὸ ἐφαρμόζουν οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης(!). Γιατί νὰ σέ σκανδαλίζῃ ἡ ἀνοχή των, γιατρέ μου;

Γιατρός: - Βεβαίως. Κι' ὅταν μάλιστα τοὺς δίνουν καὶ τὸ μαχαίρι νὰ σκοτώνουν (!). Ἔτσι, δάσκαλε; Αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Χριστὸς μέ τό: “*ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς σας*”. Νὰ τοὺς κάνετε πλάτες στὴν ἀρπακτικὴ των διάθεσι καὶ στὰ ἐγκληματικά των σχέδια; Αὐτὸ ἐννοοῦσε κι' ὁ Παῦλος ὅταν ἔλεγε “*ἡ ἀγάπη πάντα ὑπομένει, πάντα ἀνέχεται...*”; Ἡ ἀγάπη νὰ κἀν πλάτες στὴν ἁμαρτία καὶ στὴν ἀδικία;

Δάσκαλος: - Δέν ξέρω. Ἐσὺ θὰ μᾶς τὸ ἐρμηνεύσης.

Γιατρός: - "Όχι. Προτιμῶ νά μήν ἀπαντήσω στήν ἀφελή καί εἰρωνική σου πρόθεσι. Γιατί εἶναι αὐτονόητη ἡ ἐρμηνεία καί τό πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης!

Στρατηγός: - Πράγματι, ὁ Χριστός δέν εὐνοεῖ τήν ἀδικία μεταξύ λαῶν ἢ ἀτόμων. Καί δέν καταργεῖ τόν ἄνθρωπον ὡς ὄντοτητα οὔτε τά δικαιώματα του καθὼς τόν κατήγγησε ἡ φιλοσοφία τοῦ Μάρξ καί τόν ἀτίμασε καί τόν ἐκρέμασε στήν ἀγχόνη τῆς ἀρνήσεως τῶν ἀξιών καί τῶν ιδεῶν. Καί τόν κατεβάζει ἀπό τήν σφαῖρα τοῦ πνεύματος στή σφαῖρα τῆς ὕλης καί τῆς δῆθεν ισότητος (!) καί δέν κάνει πλάτες στόν ἄδικον, ἄν καί μακροθυμῇ γιά τήν μετάνοιά του.

Γιατρός: - 'Ο Χριστός, ἀντιθέτως, τόν ἀνεβάζει ἀπ' τήν σφαῖρα τῆς ὕλης στήν σφαῖρα τοῦ πνεύματος! Καί τόν τιμᾷ ὡς ισάξιόν Του ἀφοῦ τόν ὑψώνει ἐπὶ τοῦ θρόνου Του συμβασιλέα!, ὅπως εἶναι γραμμένο στήν 'Αποκάλυψι. Τόν τιμᾷ, λοιπόν, ὡς ἐάν ἦτο ἴσος Του! Τόν προήγαγε, ἀπ' τά ζωώδη ἐνστικτα τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ μηδενισμοῦ σέ μιά ἐλεύθερη ὄντοτητα κι' ἀξία ἠθική στά ἴδια του τά μάτια καί στά μάτια τοῦ Θεοῦ δημιουργοῦ Του αἰωνίως! Αὐτό θά πῇ ἀγάπη!

'Ο δάσκαλος χαμογέλασε μέ κάποια συγκατάβασι καί μέ εἰρωνική, πάντα διάθεσι. "Υστερα, τράβηξε δύο ρουφηξιές ἀπ' τόν καπνό του κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε σάν μονωδία πένθιμη.

Δάσκαλος: - Δυστυχῶς, γιατρέ μου, ἡ θεωρία τῆς ἀγάπης, ἄν καί παραμένει ἐλκυστική θεωρία, εἶναι, ἐν τούτοις, ἀνεφάρμοστη. "Εδωσε ἐξετάσεις κι' ἀπέτυχε! 'Αρχῆς γενομένης ἀπ' τόν ιδρυτή τῆς θεωρίας τῆς ἀγάπης τόν 'Ιησοῦν Χριστόν! Τόν ἀπέρριψαν καί Τόν ἐσταύρωσαν! Καί μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ λαός Του, ἄν κι' ἔδωσε τόσα δείγματα ἔμπρακτης ἀγάπης κι' αὐτοθυσίας στούς ἀνθρώπους. Καί πόσοι σήμερα εἶναι αὐτοί πού Τόν ἀκολουθοῦν; 'Η πλειονότης Τόν ἀπέρριψε. Μιά πολύ μικρά μειονότης Τόν ἀκολουθεῖ στόν Γολγοθᾶ τῆς ἀγάπης πού ἐδίδαξε. 'Η ἀγάπη, γιατρέ μου, εἶναι σκληρό νόμισμα καί σπανίζει. Δέν ἀποκτᾶται μέ λόγια καί θεωρίες. Χρειάζονται θυσίες γιά νά τ' ἀποκτήσης κι' ὁ ἄνθρωπος δέν θέλει τήν περιπέτεια. Προτιμᾷ τόν εὐκόλο δρόμο κι' ἐπικερδῇ.

Γιατρός: - Κι' ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ἐπικερδής;

Δάσκαλος: - Εἶναι, ὅταν παίρνη... ὅχι κι' ὅταν δίνη...

Γιατρός: - 'Αλλά εἶναι ἡ μόνη πού δίδει! 'Η διδασκαλία τῆς ἀγάπης σώζει, προστατεύει, εἰρηνεύει κι' ἐπιδρᾷ ἐπωφελῶς στήν ζωή τῶν λαῶν. 'Ο Χριστός, ἄν καί Τόν ἐσταύρωσαν, εἶναι ὁ νικητής! 'Ο Χριστιανισμός κατέκτησε τόν κόσμον καί τόν ἔλλαξε. Καί ὡς μειονότης ἀλατίζει τήν ἀνθρωπότητα καί δέν σήπεται ἀπ' τά μικρόβια τῆς ἀμαρτίας. Κι' εἶναι ἡ μόνη ἀνασχετική δύναμις κατὰ τοῦ κακοῦ καί ὑπέρ τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐνότητος τοῦ κόσμου! Δέν ἀπέτυχε, ἐπομένως, ὁ Χριστός! Δέν ἀπέτυχε ἡ ἀποστολή Του νά σώσῃ τόν κόσμο ἀπ' τήν πλάνη τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου καί νά τοῦ χαρίσῃ τήν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀθανασία! 'Η διδασκαλία Του ἐπέτυχε! Κι' ἡ ἀνθρωπότης, ἔστω καί ἐν ἀποστασίᾳ, ἀπολαμβάνει τά ἀγαθὰ αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

'Ο Θεός τῆς ἀγάπης εἶναι πού "βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους..."! (Ματ.ε'45). Κι' ἡ ἀλήθεια τῆς ἀγάπης καρποφορεῖ! Κι' ἀναγεννᾷ τόν ἄνθρωπο μεσ' τούς καρπούς τῆς μετανοίας σέ μιά νέα ζωὴ ἀγαθῆς συνυπάρξεως καί αἰωνίου ἀποκαταστάσεως. Δέν ἀπέτυχε, λοιπόν, ἡ ἀποστολή Του νά γίνῃ τό ἐξιλαστήριο θῦμα καί τό μέσον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. "Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἔχει ζωὴν αἰώνιον" (Ιωάν.ζ'47), διεκήρυττεν ὁ Χριστός! Αὕτῃ ἦτο καί ἡ βασιική Του ἀποστολή! Κι' ἄν Τόν ἀπέρριψαν ὡς Κύριο τῆς ζωῆς των, δέν ἀπέτυχε. Αὐτός παραμένει ἡ θύρα τῆς ἐλπίδος τοῦ ἀνθρώπου. Οὔτε ἀπέτυχε ἡ διδασκαλία Του νά ἐπιδρᾷ στή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Καί μόνον στήν κοινωνία τῶν χριστιανῶν καταφεύγουν οἱ ἄνθρωποι γιά εἰρήνην καί προστασία. 'Εκεῖ αἰσθάνονται ἀσφαλεῖς. Κι' ἐκεῖ ἀναμορφώνονται ὡς ἠθικές ἀξίες κι' ὡς πνευματικές προσωπικότητες! "Ἡ ὡς καταλυτικὴς δυνάμεις τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ

ὅπως εἶπαμε. Καμμία φιλοσοφία ἢ πολιτική ἰδεολογία δέν ἀναγεννᾷ τόν ἄνθρωπον ἠθικῶς καί πνευματικῶς, ἐκτός τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Δάσκαλος: - Διαφωνῶ. Ὑπῆρξαν μεγάλες ἠθικές ἀξίες στόν κόσμον καί πρό Χριστοῦ! Δέν ἦταν χριστιανοί πάντοτε ἐκεῖνοι πού ἀνεδείχθησαν μεγάλες πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες.

Γιατρός: - Ὑποφωτισμένω. Ὑπῆρξαν μεγάλες ἠθικές ἀξίες καί πρό Χριστοῦ! Δέν ἦταν χριστιανοί πάντοτε ἐκεῖνοι πού ἀνεδείχθησαν μεγάλες πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες. Γιατρός: - Ὑποφωτισμένω. Ὑπῆρξαν μεγάλες ἠθικές ἀξίες καί πρό Χριστοῦ! Δέν ἦταν χριστιανοί πάντοτε ἐκεῖνοι πού ἀνεδείχθησαν μεγάλες πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες. Γιατρός: - Ὑποφωτισμένω. Ὑπῆρξαν μεγάλες ἠθικές ἀξίες καί πρό Χριστοῦ! Δέν ἦταν χριστιανοί πάντοτε ἐκεῖνοι πού ἀνεδείχθησαν μεγάλες πνευματικές καί ἠθικές ἀξίες.

Ὅλοι οἱ προγενέστεροι τοῦ Χριστοῦ ψηλαφοῦσαν νά βροῦν τήν ἀλήθειαν κι' ἔμεναν ἀπλῶς ἠθικοδιδάσκαλοι. Ὅπως ὁ Βουδδᾶς, πού καταργοῦσε τόν Θεόν καί τήν ἀθανασία ἀλλά ἐκήρυττε φιλοσοφίαν ἀρετῆς. Καί μέσα στή σφαῖρα τῆς ἐπιρροῆς του ὡς ἠθικοδιδάσκαλος ἢ φιλόσοφος κατά κόσμον ἀλλά χωρίς ἐπίγνωσι τοῦ προορισμοῦ του καί τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ. Καί χωρίς τό μήνυμα τῆς αἰωνίου ζωῆς πού μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός! Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι ἦσαν μέν ἐρευνητές τῆς ἀληθείας ἀλλά δέν ἦσαν ἡ ἀλήθεια ὅπως εἶναι ὁ Χριστός. Ἦσαν ἀπλῶς ἐρευνητές ἢ σοφιστές τῆς ἐποχῆς των, ὅπως ἔχομε καί στήν ἐποχή μας. Ἀλλά ποτέ οἱ ἀληθεῖς ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ ἢ οἱ ἀληθεῖς γνῶστες τοῦ Θεοῦ! Καί οὐδέποτε ἀνταπεκρίθησαν στά ἐρωτήματα καί τίς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου καί δέν τοῦ ἔδωσαν ἀπάντησι στό ἀληθές νόημα τῆς ζωῆς του! Ὁ Παῦλος ἔγραφε στήν πρώτη πρὸς Κορινθίους τά ἐξῆς: *“Ἐπειδὴ εἶναι γεγραμμένον, θέλω ἀπολέσει τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ θέλω ἀθετήσαι τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν. Ποῦ ὁ σοφός; Ποῦ ὁ γραμματεὺς; ποῦ ὁ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Δὲν ἐμώρανε ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; ... ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ οἱ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν... εἰς αὐτοὺς ὅμως τοὺς προσκεκλημένους, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν. Διότι τό μωρόν τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων· καὶ τό ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων.”* (Α' Κορ. α' 19-25).

Ὁ ἄνθρωπος παραμένει αἰχμάλωτος μέσα στήν ἀναζήτησι τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς του καί τοῦ περιβάλλοντός του πού τόν δεσπόζει. Δέσμιος μονίμως τῶν παραδόσεων του καί τοῦ θανάτου. Καί χωρίς νά γνωρίζῃ τήν ἀλήθεια! Διότι ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός! Κι' αὐτός μόνον τήν ἐδίδαξε στοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς εἶπε: *“Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδός, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα ἐμὴ δι' ἐμοῦ”* (Ἰωάν. ιδ' 6), καί τοὺς τό ἀπέδειξε ὅτι ἦτο ἀληθὴς Θεός! Χωρίς τόν Χριστόν δέν ὑπάρχει *“ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ”*!

Ὁ δάσκαλος σκυθρώπασε, κι' ἐξερόβηξε σάν κάτι νά κάθησε στόν λαιμό του κι' ἐσηκώθηκε ἀπότομα νά φύγῃ.

Γιατρός: - “Οὐ μέ πείσεις κἄν μέ πείσεις”, δάσκαλε;

Δάσκαλος: - Ὁχι, γιατρέ μου. Ἀλλά ἡ θεωρία τῆς ἀγάπης διαφέρει ἀπὸ τὴν πράξι. Ἡ θεωρία τῆς ἀγάπης εἶναι ἀνεφάρμοστη στήν ζοῦγκλα πού ζοῦμε.

Ἡ θεωρία τῆς ἀγάπης προϋποθέτει καλὴ θέλησι κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι καλῆς θελήσεως. Ὑπάρχουν πολλοὶ Νέρωνες καί παρανοϊκοὶ μέσα στόν κόσμο, ὅπως κι' ἐσύ ὠμολόγησες. Πῶς νά τοὺς ἀντιμετωπίσῃς; Τό φῶς εἶναι γιὰ κείνους πού θέλουν τό φῶς! Ἡ ἀγάπη εἶναι γιὰ κείνους πού θέλουν τὴν ἀγάπην! Ἀλλά ὑπάρχουν πολλοὶ πού θέλουν νά ζοῦν ὡς παράσιτα ρουφώντας τοὺς χυμούς τῶν ἄλλων. Ποιὰ ἀγάπη τοὺς σηκώνει; Καί γιατί μιλᾷ ὁ Θεός γιὰ κρίσι, ἀφοῦ εἶναι ἀγάπη; Γιατί προστάζει ὑποταγὴ καί φόβον στόν βασιλέα; Ἐν τῷ ὀνόματι ποιᾷς ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης ἐκυβέρνησαν οἱ βασιλεῖς; Δυστυχῶς, δέν ἔχεις σφαιρική εἰκόνα τῆς πραγματικότητος τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ Θεοῦ! Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη ἀλλά καὶ δικαιοσύνη. Χρειαζόμαστε καὶ τά δύο. Καί τά δύο αὐτά συνθέτουν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ! Κι' ὄχι μόνον ἡ ἀγάπη.

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς! Ἀλλά τό ἓνα δέν καταργεῖ τό ἄλλο. Συνυπάρχουν στή σφαῖρα

του Θεού και συμβαδίζουν για τόν ίδιο σκοπό. Δεν δύναται ὁ Θεός τῆς ἀγάπης νά μήν εἶναι Θεός τῆς δικαιοσύνης. Τότε ἡ ἀγάπη ἀπέτυχε.

Δάσκαλος: - Ἀκριβῶς! Αυτό ἤθελα κι' ἐγώ νά πῶ. Αυτό ἐννοῶ περί Θεοῦ! Ἀγάπη ὡς δικαιοσύνη! Καί μάλιστα εἶναι διατυπωμένο στή Βίβλον, ἀλλά δέν ἐνθυμούμαι τήν περικοπήν, στήν ὁποία διατυπώνεται ἡ ἀνάγκη τοῦ φόβου τῆς τιμωρίας ὡς μέσου ἀνασχετικοῦ τοῦ κακοῦ κι' ὡς μέσον ἐπιβολῆς τοῦ νόμου.

Γιατρός: - Ἡ περικοπή τήν ὁποίαν ἐννοεῖς βρίσκεται Ρωμαίους κεφ. ιγ'.

Δάσκαλος: - Θά εἶχες τήν καλοσύνη νά μάς τήν διαβάσης;

Γιατρός: - Εὐχαρίστως. Ὁ γιατρός ἀνοιξε ἀμέσως τή Βίβλο του καί τήν βρῆκε χωρίς καμμία δυσκολία. *“Ἐπειδή ὁ ἄρχων εἶναι τοῦ Θεοῦ ὑπηρετῆς εἰς σέ πρός τό καλόν. Ἐάν ὅμως πράττης τό κακόν φοβοῦ· διότι δέν φορεῖ ματαίως τήν μάχαιραν ἐπειδή τοῦ Θεοῦ ὑπηρετῆς εἶναι, ἐκδικητής διά νά ἐκτελῇ τήν ὀργήν κατά τοῦ πράττοντος τό κακόν”* (Ρωμ.ιγ'4).

Δάσκαλος: - Ἐπομένως, ὑπάρχει ἡ ἀγάπη γιά τά πρόβατα κι' ἡ μάχαιρα γιά τοὺς λύκους. Ἐκεῖνο πού δυσκολεύομαι νά καταλάβω εἶναι ἡ τιμή πού κάνει ὁ Θεός στοὺς ἄρχοντες, ὡς νά πρόκειται περί ἐκπροσώπων τοῦ Θεοῦ στήν γῆ; Κι' ὡς νά μήν εἶναι αὐτοὶ πού αἱματοκύλησαν κι' αἱματοκυλοῦν τή γῆ. Κι' ὡς νά μήν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄδικοι, οἱ ὁποῖοι κατεπάτησαν τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα!

Γιατρός: - Καταλαβαίνω τήν ἀντίδρασί σου ἀλλά ὁ Παῦλος ἐδῶ ὁμιλεῖ γιά τή μάχαιρα τοῦ νόμου τῆς δικαιοσύνης κι' ὄχι τή μάχαιρα τοῦ μίσους ἢ τῆς ἀντεκδικήσεως ἢ τῆς ἀναρχίας, ὅπως θέλουν νά πιστεύουν οἱ ὁπαδοί τῆς πολιτικοφιλοσοφίας τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ λαοῦ καί διεγείρουν τοὺς λαούς σ' αἱματοχυσίες...

Κι' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄρχοντες ὑπονοεῖ τήν ἐξουσία ἀπροσώπως πού τοὺς ὀρίζει ἐντολοδόχους τῆς θείας δικαιοσύνης καί ἐκτελεστάς αὐτῆς “κατά τοῦ πράττοντος τό κακόν”.

Ὁ Θεός, λοιπόν, ὀρίζει τοὺς ἄρχοντες, ὑπευθύνους κι' ἐκπροσώπους τοῦ νόμου Του κι' ὡς φύλακες τῆς τάξεως καί τοῦ νόμου. Ἐάν, λοιπόν, οἱ ἄρχοντες γίνονται παραβάτες τοῦ νόμου τῆς δικαιοσύνης καί καταχραστὲς τῆς ἐξουσίας εἶναι ὑπόλογοι αὐτοὶ κι' ὄχι ὁ Θεός πρός ἡμᾶς, ἐπειδή τοὺς ἀνέθεσε τήν εὐθύνη τῆς διαφυλάξεως τοῦ νόμου καί τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου Του.

Δάσκαλος: - Καί πῶς θ' ἀντιδράσῃ ὁ λαός στίς αὐθαιρεσίες τῶν ἀρχόντων πού καταπατοῦν τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα κι' ἐκμεταλλεύονται τόν λαόν, μέ τήν ἐξουσίαν πού κατέχουν ἐν τῷ ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης; Μέ τήν ἀγάπη;

Γιατρός: - Ναί, μέ τήν ἀγάπη! Καί μέ τήν πίστι στή δύναμι τοῦ Θεοῦ! Αὐτὴ ἐνίκησε τοὺς Καίσαρες κι' ὄχι τά ὄπλα.

Δάσκαλος: - Πιστεύεις πῶς ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ κατήργησε τοὺς Καίσαρες;

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς!

Δάσκαλος: - Καί ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμις;

Γιατρός: - Ὁ λόγος Του! Αὐτός ἐξουσιάζει. Στόν λόγον Του ὑποτάσσονται ὅλα. Ὡς πεῖ γίνεται! Ἐγινε καί θά γίνη! Ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνης, μετὰ τήν ἀποκατάστασί Του διεκήρυξε, ὅπως λέγει ὁ Δανιήλ, στό κεφάλαιον δ' καί ἐδάφια 34 ἕως 37, τά κάτωθι: *“... Ἐγώ ὁ Ναβουχοδονόσορ, ἐσήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρός τόν οὐρανόν, καί αἱ φρένες μου ἐπέστρεψαν εἰς ἐμέ, καί εὐλόγησα τόν Ὑψιστον καί ἤνεσα καί δόξασα τόν ζῶντα εἰς τόν αἰῶνα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξουσία εἶναι ἐξουσία αἰώνιος καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἰς γενεάν καί γενεάν· καί πάντες οἱ κάτοικοι τῆς γῆς λογίζονται ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς οὐδέν καί κατά τήν θέλησιν αὐτοῦ πράττει εἰς τό σπράτευμα τοῦ οὐρανοῦ, καί εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς καί δέν ὑπάρχει ὁ ἐμποδίζων τήν χεῖρα αὐτοῦ, ἢ ὁ λέγων πρός αὐτόν, Τί ἔκαμες;... τώρα ἐγώ ὁ Ναβουχοδονόσορ αἰνῶ καί ὑπερυψῶ καί δοξάζω τόν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ· διότι πάντα τά ἔργα αὐτοῦ εἶναι ἀλήθεια καί αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κρίσις· καί τοὺς περιπατοῦντας ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ δύναται νά*

ταπεινώσῃ”.

“Όταν ὁ λαός εἶναι εὐσεβής, ὁ Θεός ὁ ἴδιος τόν ἐλευθερώνει. Ἐλλά ὅταν ὁ λαός εἶναι ἀσεβής ἢ εὐρίσκει τό ζῆν διά τῆς χειρός του, κοίτεται ἐν λύπῃ... , μᾶς λέγει ὁ Ἡσαΐας. Δηλαδή ἀκολουθοῦν ἐξεγέρσεις καί αἱματοχυσίες καί κρίσεις καί θεομηνίες.

Δάσκαλος: - Ἐσφαλῶς, ἀκολουθοῦν αἱματοχυσίες. Διότι τό κακό πατάσσεται μέ τήν μάχαιρα τοῦ νόμου τῆς δικαιοσύνης διότι, “βοή λαοῦ ὀργή Θεοῦ“. Κι’ οἱ ἄρχοντες τιμωροῦνται καί κρίνονται κατά τά ἔργα των ἀπ’ τόν λαόν καθῶς ὁ λαός ἀπό τόν ἄρχοντα. Ὅλοι θερίζουν αὐτό πού σπέρνουν...

Γιατρός: - Ὅλοι βεβαίως, θερίζουν αὐτό πού σπέρνουν ἀλλά ὅλοι δέν ἐννοοῦν αὐτό πού θερίζουν. Κι’ ἐσύ δέν ἐννοεῖς αὐτό πού ἐγώ ἐννοῶ. Ἐπομένως, διαφωνοῦμε κι’ ἄς συμφωνοῦμε σ’ ὠρισμένες ὁρολογίες. Συμφωνοῦμε μέν στήν ἐννοια τοῦ νόμου ἀλλά ὅχι στό πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης καί στή μέθοδο τῆς ἐφαρμογῆς της. Ἐλλά ἄς ἐπανέλθουμε στό ἀρχικό σημεῖο τῆς συνομιλίας μας κι’ ἄς διαφωνοῦμε στήν οὐσία. Ἐπιμένω πάντα ὅτι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ βρίσκεται μέσα μας καί ἐξ αἰτίας αὐτῆς ὁ Θεός μᾶς περνᾷ ἀπό κρίσεις μέσῳ τῶν ἄλλων. Δέν εἶναι τά πολιτικά συστήματα πού ἀφαιροῦν τή μιζέρια τοῦ λαοῦ ἀλλά ὁ Θεός! “Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου πλουτίζει, καί λύπη δέν θέλει προστεθῇ εἰς αὐτήν” (Παρ.1’22), λέγει ὁ Παροιμιαστής. Οἰοδῆποτε, λοιπόν, πολιτικό σύστημα υἱοθετήσῃ τήν χριστιανική διδασκαλία περί ἀγάπης καί δικαιοσύνης θά ἐπιτύχῃ. Καί θά ἐπιτύχῃ γιατί θά ἔχῃ τήν ἐπιδοκιμασία καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ! Ἐάν οἱ δημοκρατικές κοινωνίες εἶναι πῶς ἀνεπτυγμένες κι’ εὐδοκιμοῦν εἶναι γιατί ἐπηρεάζονται ἀπ’ τό χριστιανικό πνεῦμα πού σέβεται τ’ ἀνθρώπινα δικαιώματα κι’ εὐλογοῦνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ὁ Προσωπικός Θεός

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ἔμεινε γιά λίγο σκεπτικός κι' ὕστερα μέ ἀγρό τόνισμα στήν φωνή του εἶπε:

- Γιατρέ μου, χωρίς νά διαφωνῶ μέ τήν ὑψηλή χριστιανική φιλοσοφία τῆς ἀγάπης, δέν κατανοῶ ἀκόμη τήν ἐφαρμογήν της. Οἱ διαπιστώσεις δέν βοηθοῦν, ἂν καί βοηθοῦν ὡς διαπιστώσεις. Ἡ θεωρία τῆς ἀγάπης εἶναι πολύ ὑψηλή φιλοσοφία, καί πάλι τονίζω, γιά τίς κοινωνίες τῆς ζούγκλας πού ζοῦμε. Καί τά προβλήματα ἐπιτακτικά. Καί δέν μπορούμε νά περιμένουμε τίς διαπιστώσεις γιά νά τά λύσωμε. Καί πάλι τό τονίζω, οἱ ἀνάγκες εἶναι ἄμεσες κι' ἀπροσάρμοστες στίς θεωρίες τῆς φιλοσοφίας περί ἀγάπης. Στή ζούγκλα τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας χρειάζονται ἄμεση ἀντιμετώπισι. Ὁ πεинаσμένος, ὁ γυμνός, ὁ ἄστεγος κι' ὁ ἀσθενής δέν θά περιμένουν τήν καλοσύνη τῶν φιλανθρώπων γιά νά ἐπιλύσουν τά προβλήματά των. Χρειάζεται κοινωνικοπολιτική ἐπανάστασι πού θά θέσῃ τέρμα. Ἔχουν κι' αὐτοί ἀξιοπρέπεια καί δικαίωμα νά ζήσουν, χωρίς τό ἔλεος τῶν ἄλλων. Καί τήν ἀσθένεια ξέρουμε καί τά ἀποτελέσματά της ἀλλά μᾶς λείπει τό φάρμακο. Κι ἂν τό ξέρουμε εἶναι δαπανηρό. Λεῖπουν τά κεφάλαια... Πῶς νά καταπολεμηθῇ ἡ ἐπιδημία τῆς ἀμαρτίας, ὅταν – ὅπως κι' ἐσύ ἰσχυρίζεσαι – φωλιάζῃ μονίμως ἡ δύναμις τῆς ἑλξεως τοῦ κακοῦ μέσα στόν ἄνθρωπον;

Γιατρός: - Μά εἶναι θέμα ἐκλογῆς τοῦ ἀνθρώπου ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τήν ἐπιδημία τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἑλξεως τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ἀμαρτία παύει νά ἐνεργῇ ὡς δύναμις ἀπ' τή στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος τήν ἀπορρίπτει. Ὁ Θεός τόν ἐλευθερώνει καί γίνεται ὁ ἐγγυητής τῆς ζωῆς του.

Δάσκαλος: - Καί ποιός θά ἐπιβάλλῃ τήν καλήν ἐκλογήν στήν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἡ θέλησίς του ὑφίσταται τήν ἐπίδρασι τῆς ἐπιδημίας τῆς ἀμαρτίας; Ποιός θά ὑποχρέωσῃ τήν ἀνθρώπινη θέλησι νά πάρῃ τό φάρμακο τῆς θεραπείας ἢ τό ἐμβόλιο κατά τῆς ἐπιδημίας τῆς ἀμαρτίας, ὅταν αὐτή μάλιστα ἔχει συνηθίσει στήν ἐπιδημία τῆς ἀμαρτίας;

Γιατρός: - Κανείς.

Δάσκαλος: - Ἐπομένως, δέν ὑπάρχει φάρμακο κι ἄς ὑπάρχῃ.

Γιατρός: - Συμφωνεῖς κι' ἐσύ μαζί μου τώρα, ὅπως εἶπα στήν ἀρχή: Ὅτι ἡ αἰτία βρίσκεται μέσα μας. Ἡ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου δέχεται ἢ ἀπορρίπτει. Ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου, λοιπόν, ἀρνεῖται τό φάρμακο τῆς θεραπείας του πού εἶναι ὁ Χριστός! Καί τήν ἀποτοξίνωσί του ἀπό τήν ἀμαρτία καί τίς συνέπειές της πού ἀκολουθοῦν λόγω μὴ ἐπιγνώσεως τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ! Ἡ λόγῳ ἀρνήσεώς του νά δεχθῇ τήν πραγματικότητα τοῦ Χριστοῦ ὅτι εἶναι ὁ μόνος κύριος τῆς ζωῆς του.

Δάσκαλος: - Πράγματι, ὁ ἄνθρωπος δέν θέλει τόν ἔλεγχον τοῦ Θεοῦ στήν ζωή του.

Γιατρός: - Διότι δέν θέλει νά κηδεμονεύεται καί διότι ἀγαπᾷ τήν ἀμαρτία!

Δάσκαλος: - Ναί, ἀλλά ἡ ἐπιδημία τῆς ἀμαρτίας εἶναι πιό δυνατή ἀπ' τή θέλησι τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καί δέν ὑπάρχει λύσις, παρά μόνον μία. Ἡ ἐπιβολή τῆς βίας...

Ἄλλος κατάδικος: - Κι' ἐγώ συμφωνῶ μέ τόν δάσκαλο, ἐπενέβη ἓνας τρίτος πού ὡς τώρα παρακολουθοῦσε τόν διάλογόν των ὡς ἀπλός ἀκροατής.

Ἐγώ εἶμαι κατάδικος ἰσοβίως γιά φόνο ἀλλά δέν εἶμαι φονιάς ἐξ ἐπαγγέλματος. Πρὶν δύο χρόνια θέλησα νά πάρω χρήματα ἀπό τό ταμεῖο τῆς ἐπιχειρήσεως πού ἐργαζόμουν ὡς ταμίας μέ τήν πρόθεσι νά τά ἐπιστρέψω μυστικῶς. Ἦθελα νά σώσω τήν γυναῖκα μου ἀπό τήν

άρρώστια. Τήν είχα στό νοσοκομείο. 'Ο μισθός μου ήταν μικρός καί δέν μ'έφτανε νά καλύψω τίς καθημερινές μας ανάγκες λόγω ενός χρέους πού έξοφλούσα. Είχα αγοράσει ένα μικρό σπιτάκι στην έξοχή χάριν τής γυναίκας μου καί του παιδιού μας. 'Αλλά, δυστυχώς, μ' άπειλούσαν μέ κατάσχεσι. Τό μυαλό μου θόλωσε. Τί νά έκανα; Πήρα, λοιπόν, τήν άπόφασι νά παραβιάσω τό ταμείο τής έπιχειρήσεως γιά νά έξοφλήσω τά χρέη μου. Τά είχα όλα καλώς σκηνοθετήσει, ώστε ν' άποδειχθή ή κλοπή μου ως διάρρηξι. Τήν στιγμή όμως πού άνοιγα τό ταμείο άνοιξε ή πόρτα καί φάνηκε ό φύλακας. Θά μέ είχε σκοτώσει άν δέν προλάβαινα νά τόν κτυπήσω. 'Αλλά τό κτύπημα ήταν βαρύ στό κεφάλι καί έξέπνευσε άργότερα στό νοσοκομείο πού τόν μετέφεραν. 'Εγώ ποτέ δέν είχα πρόθεσι νά σκοτώσω άνθρωπο μέ τήν θέλησί μου. Τόν φύλακα τόν έσκοτώσα παρά τήν θέλησί μου. Παρεδόθηκα άμέσως καί τά ώμολόγησα όλα.

Γιατρός: - Γιατί θέλησε νά σέ σκοτώσει;

Κατάδικος: - Γιατί δέν μ' άνεγνώρισε. Φορούσα γάντια καί μάσκα. Καί, τώρα, πές μου, γιατρέ, πώς θά μ' έσωζε ή χριστιανική άγάπη;

Γιατρός: - Κι' έγώ σ' έρωτώ όμοίως: Σ' έσωσε ή κλοπή;

Κατάδικος: - "Οχι.

Γιατρός: - 'Εφοβήθης τήν κατάσχεσι αλλά δέν έπρόβλεψες τά ισόβια... Καί κατέστρεψες όχι μόνον τόν έαυτόν σου καί τήν οίκογένειά σου αλλά καί τόν φύλακα, θύμα του καθικόντος. Θέλησες νά δώσης τήν λύσι μέ τό χέρι σου αλλά τό χέρι σου σέ κατέστρεψε καί σ' έκανε φονιά. 'Ακριβώς, τό παράδειγμά σου επικυρώνει τήν άποψί μου ότι ό άνθρωπος άποτυγχάνει εξ αίτίας του έαυτού του. 'Εξ αίτίας τής γνώμης του. Διότι δέν θέλει νά κάνη κοινωνό τόν Θεόν των προβλημάτων του. 'Ο Λόγος του Θεού λέγει στον 50όν ψαλμόν: "*Επικαλού έμέ έν ημέρα θλίψεως, θέλω σέ έλευθερώσει, καί θέλεις μέ δοξάσει*" (Ψαλ.ν'15). 'Αλλά, δυστυχώς γιά σένα, δέν θά είχες κάνει τόν Θεόν έλπίδα καί στήριγμα τής ζωής σου.

Κατάδικος: - Δυστυχώς, ναί! Δέν είχα καί δέν έχω σχέσεις μέ τόν Θεόν.

'Αναστέναξε βαθειά κι' άπελπισμένα. Καί τώρα, τί κάνομε, γιατρέ; "Εστω, έκάναμε τό λάθος τής κακής έκλογής, αλλά ποιός μās σώζει τώρα;

Γιατρός: - 'Εκείνος πού έσωσε καί τόν ληστή στον σταυρόν καί τήν μοιχό...

Κατάδικος: - Ποιός μπορεί τώρα νά μās σώσει; "Ολοι μας είμεθα βαρυποινίτες έδώ κι' ισοβίτες. Ούτε Θεός ούτε άνθρωπος είναι πλέον μαζί μας.

Γιατρός: - Κάνεις λάθος. 'Ο Θεός είναι πάντοτε μαζί μας. Γιατί ό Θεός είναι άγάπη καί μās αγαπά. 'Αγαπά τόν άμαρτωλόν. Γι' αυτό καί έστειλε τόν Χριστόν νά τόν σώσει. Τόν πρώτον πού έδέχθη ό Χριστός στον ουρανό μετά τόν θάνατόν Του ήταν ό ληστής. Γιατί λοιπόν, νά μή θέλη νά σώσει κι' έσās; 'Ο Χριστός μās διεβεβαίωσε ότι: "*χαρά γίνεται εις τόν ουρανόν μεταξύ των άγγέλων δι' ένα άμαρτωλόν μετανοούντα παρά διά έννήκοντα έννέα δικαίους, ο ίτινες δέν έχουνιν χρείαν μετανοίας*" (Λουκ.ιε'7). Μήπως έχεις άκούσει ποτέ τήν παραβολήν του άσώτου;

Κατάδικος: - Ναί.

Γιατρός: - Μήπως άκουσες ποτέ γιά τό πρόβατο τό άπολωλός, πού ό τσομπάνος άφησε τά έννήκοντα έννέα πρόβατα γιά νά σώσει τό ένα χαμένο;

Κατάδικος: - Δέν θυμάμαι ακριβώς αλλά πρέπει κάτι νά έχω άκούσει στό σχολείο ή στην 'Εκκλησία.

'Ο γιατρός άνοιξε πάλιν τή Βίβλον του, τήν ξεφύλλισε καί χωρίς δυσκολία βρήκε τήν περικοπή στό ευαγγέλιο του Ματθαίου καί διάβασε: "*Τί σās φαίνεται; εάν άνθρωπος τις έχη εκατόν πρόβατα, καί πλανηθή έν εξ αυτών, δέν αφήνει τά έννήκοντα έννέα καί υπάγων επί τά όρη καί ζητεί τό πλανώμενον;*" (Ματ.ιη'12). Πόσον μάλλον ό Θεός, ό όποιος είναι άγάπη καί μās έδημιούργησε γιά τή ζωή καί όχι γιά τόν θάνατον, θέλει τόν άπολωλός άνθρωπον νά σωθή; 'Ο Χριστός ήλθε νά σώσει τ' άπωλολότα πρόβατά Του! Κι' έσύ είσαι ένα από αυτά...

Δημοσιογράφος: - Καλά μᾶς τά λές, γιατρέ, καί μᾶς παρηγορεῖς. Ἄλλά δέν φθάνει ἡ παρηγοριά νά μᾶς ξαναβγάλῃ στή ζωή. Μέ κατεδίκασαν 20 χρόνια ὡς ὑποκινητή τῆς ἀντιστάσεως κι' ἀντικυβερνητικόν. Μοῦ ἔκλεισαν τό στόμα, κι' ἴσως γιά πάντα. Κανείς δέν μέ σώζει τώρα. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας κυβερνᾷ τήν χώρα μου. Κι' ἐγώ πού ἤθελα νά τήν σώσω ἀπό τά χέρια τοῦ δυνάστη ἀπέτυχα... Δέν ἐπίστευα στήν δύναμι καί στό χρήμα ἀλλά τώρα πιστεύω. Αὐτά κυβερνοῦν στή ζωή μας. Ὅταν ἔχεις λεπτά ὅλοι σέ προσκυνοῦν κι' ὅταν ἔχεις δύναμι ὅλοι σέ φοβοῦνται. Ἐγώ ἀπέτυχα γιατί ἤμουν ἰδεαλιστής. Τό ἴδιο κι' ἐσύ. Μέ τά ἰντεάλ πού ἔχεις, τήν ἀτίτησες τήν παγίδα. Ποιός θά σέ βγάλῃ τώρα ἀπό' δῶ μέσα; Ὁ Θεός; Δέν ξανακάμει θαύματα γιά νά σοῦ ἀνοίξῃ τήν πόρτα, ὅπως τοῦ Πέτρου. Πέρασε ἡ ἀποστολική ἐποχή. Τώρα ζοῦμε στόν εἰκοστό αἰῶνα κι' ὁ Χριστός μᾶς ἔχει ἀφήσει πίσω δύο χιλιετίες καί δέν μᾶς θυμᾶται.

Γιατρός: - Μή γίνεσαι ἀσεβής στίς ἐκφράσεις σου. “Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ αὐτός χθές καί σήμερον, καί εἰς τούς αἰῶνας” (Εβρ.ιγ'8), μᾶς διαβεβαιοῖ ὁ Λόγος Του. Ἐγώ Τόν πιστεύω κι' ἄς μή μέ σώσῃ, ἂν κι' ἡ πίστις κι' ὁ Χριστός πάντα σώζουν. Καθώς ὁ Σεδράχ, Μισάχ καί ὁ Ἀβδέ-Νεγώ, οἱ τρεῖς παῖδες πού ἐρρίφθησαν εἰς τήν κάμινον τήν καιόμενῃ, ἀπήντησαν στόν Ναβουχοδονόσορα: “Ἐάν εἶναι οὕτως, ὁ Θεός ἡμῶν, τόν ὅποιον ἡμεῖς λατρεύομεν, εἶναι δυνατός νά μᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρός τῆς καιομένης· καί ἐκ τῆς χειρός σου, βασιλεῦ, θέλει μᾶς ἐλευθερώσῃ. Ἀλλά καί ἐάν οὐχί, ἄς εἶναι γνωστόν εἰς σέ βασιλεῦ, ὅτι τούς θεοὺς σου δέν λατρεύομεν...” (Δαν.γ'17-18). Τό ἴδιο σοῦ ἀπαντᾷ κι' ἐγώ. “...καί ἐάν οὐχί...”, θά Τόν πιστεύω. Βρίσκομαι ἐδῶ γιά νά βοηθήσω τούς ἀνθρώπους καί ὄχι ὡς τυχοδιώκτης. Πάσχω ἐξ ἀγάπης γιά τόν ἄνθρωπον κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Διαφέρουν τά κίνητρά μας. Ἐγώ δέν ἐλέρωσα τά χέρια μου μέ κανένα κρίμα...

Κατάδικος: - Τά λόγια σου μᾶς καταδικάζουν, γιατί εἴμαστε ὅλοι ἀξιοκατάκριτοι ὡς ἐπαναστάτες, φονεῖς καί λαθρέμποροι. Μᾶς τά λές ἀντίθετα τώρα.

Γιατρός: - Ὅχι, δέν σᾶς τά λέγω ἀντίθετα τώρα. Σᾶς τά λέγω σάν διαπίστωσι τῆς διαφορᾶς. Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εσεῖς πάσχετε ὡς κακοποιοί! Γιά σᾶς ἰσχύει μόνον ἡ μετάνοια. Χωρίς μετάνοια εἰλικρινή, σάν τοῦ ληστή ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, δέν θά βρῆτε ποτέ χάρι κι' ἔλεος ἀπ' τόν Θεόν! Ὁ Θεός διά τοῦ Χριστοῦ σώζει ἀμαρτωλοὺς ἀλλά πού μετανοοῦν κι' ἀλλάζουν ζωή. Ἐγώ ὅμως δέν πάσχω ὡς κακοποιός ἀλλά γιά τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ πού σώζει τόν πάσχοντα καί τόν ἀμαρτωλόν. Καταλάβετε αὐτήν τήν ἀλήθεια; Αὕτῃ εἶναι ἡ διαφορά μας.

Δάσκαλος: - Τότε γιατί νά μή σοῦ κάνῃ τό θαῦμα Του ἀφοῦ πάσχεις γιά Κεῖνον; Σάρκασε, ἐκ νέου, εἰρωνικά ὁ δάσκαλος.

Γιατρός: - Καί βέβαια θά μοῦ κάνῃ τό θαῦμα Του. Γιατί εἶμαι ἀθῶος σάν τόν Ἰωσήφ καί τόν Δανιήλ καί Τόν πιστεύω, ὅπως ὁ Ἰωσήφ κι' ὁ Δανιήλ.

Δάσκαλος: - Πάντως, καλόν εἶναι, ὥσπου νά σοῦ κάνῃ τό θαῦμα Του νά συνηθίσης στήν νέα σου καριέρα τοῦ κατάδικου, ξανασάρκασε ὁ δάσκαλος κι' ἀνασηκώθηκε νά φύγῃ. Μά κοντοστάθηκε γιά λίγο καί πρόσθεσε σέ τόνο σοβαρό: “Γιατρέ μου, ζῆς στά ὄνειρα. Εἶσαι παιδί ἀκόμη κι' ἄς εἶσαι καί γιατρός. Ἡ Βίβλος σοῦ ἔχει κάνει πολύ καλό καί πολύ κακό... Τά παίρνεις ὅλα, ὅπως λέμε, τοῖς μετρητοῖς καί ὑποκειμενικά. Χιλιάδες χριστιανοί φαγώθηκαν ἀπό τά θηρία τῆς Ρώμης. Γιατί ὁ Θεός δέν τοὺς ἔσωσε; Δέν πίστευαν αὐτοί στόν Θεόν τοῦ Δανιήλ; Γιατί δέν ἔσωσε τόν πρωτομάρτυρα Στέφανο; Τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή; Κι' ἄλλους πολλούς. Γιατί;

Γιατρός: - Καί τόν Χριστόν, ἐπίσης, δέν Τόν ἔσωσε. Γιατί; Ἀλλά τόν Παῦλο τόν ἔσωσε κι' ἄς τόν ἐλιθοβόλησαν. Τόν Πέτρο, ἐπίσης, τόν ἔβγαλε ἀπ' τήν φυλακή, γιατί; Αὐτοί τοὺς ὁποίους ἀναφέρεις ἦταν προωρισμένοι μάρτυρες, τ' ἀπήντησε μετ' ἐτοιμότητα. Πρέπει νά κάνωμε διάκρισι μεταξύ βουλῆς τοῦ Θεοῦ καί πίστεως στά δικαιώματά μας ἐν Χριστῷ. Δέν

είναι τυχαία γραμμένα στη Βίβλον ότι “ὁ δίκαιος θέλει ζῆσει ἐκ πίστεως” (Ρωμ.α’19).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἀπέθανε σάν τόν πρωτομάρτυρα Στέφανο, ἄν καί ἐλιθοβολήθη ὅπως ἐκεῖνος, γιατί εἶχεν ἄλλον προορισμόν. Ὁ Παῦλος ἐκλήθη νά διαδώσῃ τό εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ σ’ ὅλον τόν κόσμον κι’ ὄχι νά πεθάνῃ ὡς μάρτυρας, γιά νά δοξασθῇ ὁ Θεός μέ τόν θάνατόν του. Ὁ καθένας ἔχει διαφορετική ἀποστολή ἐν Χριστῷ! Ὁ Ἰωάννης, ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ, κι’ ὡς εὐαγγελιστής, ἔζησε στήν Πάτμον ὡς τά βαθεῖα του γεράματα χωρίς ν’ ἀποθάνῃ ὡς μάρτυρας.

Ὑπάρχει “νέφος μαρτύρων” (Εβρ.ιβ’1) μᾶς πληροφορεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή, “οἵτινες... ἐπέτυχον τάς ἐπαγγελίας, ἔρραζαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας, ἔγειναν ἰσχυροί ἐν πολέμῳ” (Εβρ.ια’33-34) κ.λπ., κ.λπ. Καί τοῦτο γιατί ἔζησαν μ’ ἐλπίδα καί πίστι στόν Θεόν καί τόν λόγον Του! Ἡ πίστις τιμᾷ τόν Θεόν! Ἕνας κόκκος τῆς πίστεως μετακινεῖ ὄρη, εἶπεν ὁ Χριστός!

Δημοσιογράφος: - Πότε καί πῶς ἰσχύει ἡ πίστις μας στόν Λόγον Του, ἄν σ’ ἔχη προορίσει γιά μάρτυρα;

Γιατρός: - Δέν χρειάζεται νά ξεύρουμε τόν προορισμόν μας. Χρειάζεται ἀπλῶς νά πιστεύσωμεν στόν Θεόν καί στόν λόγον Του! Ἐκεῖνος εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν ζωή μας. “Ἰμῶν δέ καί αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς εἶναι πᾶσαι ἡριθμημέναι” (Ματ.ι’30), εἶπε ὁ Χριστός. Ἐπομένως, ἡ ζωή μας εἶναι “κεκρυμμένη” στά χέρια τοῦ Θεοῦ! Ἡ πίστις στόν Λόγον τοῦ εἶναι ἡ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις γιά νά λάβωμε τίς εὐλογίες Του καί νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπ’ τήν πλάνη τοῦ ὕλισμου τοῦ κόσμου. “Ἐπειδὴ ἔθεσεν εἰς ἐμέ τήν ἀγάπην αὐτοῦ, διὰ τοῦτο θέλω λυτρώσει αὐτόν· θέλω ὑψώσει αὐτόν, διότι ἐγνώρισε τό ὄνομά μου..... Μετ’ αὐτοῦ θέλω εἶσθαι ἐν θλίψει. Θέλω λυτρώσει αὐτόν καί θέλω δοξάσει αὐτόν. Θέλω χορτάσει αὐτόν μακρότητα ἡμερῶν καί θέλω δεῖξει εἰς αὐτόν τήν σωτηρίαν μου”, ψάλλει ὁ ψαλμωδός στόν 91ον, ψαλμόν (Ψαλ.91.14-15).

Δάσκαλος: - Κι’ αὐτά πού ἔψαλλε ὁ ψαλμωδός δέν ἰσχύουν γιά τοὺς μάρτυρες;

Γιατρός: - Βεβαίως ἰσχύουν.

Δάσκαλος: - Τότε γιατί τοὺς ἔφαγαν τοὺς πρώτους χριστιανούς τά θηρία τῶν Ρωμαίων;

Γιατρός: - Γιατί ἔπρεπε νά δοξασθῇ ὁ Θεός! Ὁ Θεός μᾶς ὀρίζει πού, πότε καί πῶς θ’ ἀποθάνωμεν κατὰ τήν βουλήν Του! Οἱ χριστιανοὶ μάρτυρες τῆς Ρώμης ἦταν ὁ στρατός τοῦ Θεοῦ στόν πόλεμόν Του κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν Ρωμαίων. Καί δέν ἐδόξασαν τόν Θεόν λιγότερον ἀπὸ τόν Δανιήλ, τόν ὁποῖον ὁ Θεός διέσωσε ἀπὸ τό στόμα τῶν λεόντων τοῦ Δαρείου τῶν Περσῶν. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐφάνη στοὺς μάρτυρες χριστιανούς τῆς Ρώμης, στήν ἀσθένεια τῆς σαρκὸς των καί δέν ἐδειλίασαν μπροστά στά θηρία καί στόν θάνατον. Κι’ ἡ πίστις των ἐνίκησε τόν Ρωμαϊκόν στρατόν καί τοὺς Ρωμαίους. Ὁ Ρωμαϊκός λαός ἔχανε δύναμι μπροστά στήν δύναμι τῆς πίστεως τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ! Ἡ δύναμις τῆς πίστεως τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ στήν ὥρα τῆς μάχης κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους συνέτριψε τήν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν πρὶν ἀπὸ τήν τελικὴ μάχη τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐκεῖνος, ἀπλῶς, ἦλθε νά στεφανώσῃ μέ τήν νίκη του τίς νίκες των. Οἱ δέ ἀπώλειες τῶν χριστιανῶν μαρτύρων στόν ἀγῶνα τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ἦταν πολὺ ὀλιγότερες ἐν συγκρίσει μέ τίς ἀπώλειες, σ’ ἔμφυχο ὕλικό, τῶν δούλων καί τῶν μονομάχων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ Ρωμαῖοι σέ μία μόνον ἡμέραν ἐσταύρωσαν 6 χιλιάδες. Κι’ οὔτε ἀπέθανον ἔνδοξα ὡς μάρτυρες διὰ τήν εἰς τόν Θεόν πίστιν των. Ἀλλωστε, πόλεμος σημαίνει ἀπώλειες καί εἰς ἔμφυχον ὕλικόν. Οἱ χριστιανοὶ ἐνίκησαν μέ τήν δύναμι τῆς πίστεως των καί κατετρόπωσαν τίς Ρωμαϊκές λεγεῶνες μέ τίς πῶ ἐλάχιστες ἀνθρώπινες ἀπώλειες ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπινους πολέμους! Τέλος, ὁ χριστιανικός ἀγὼν ἀπελευθερώσεως τοῦ κόσμου ἀπ’ τήν Ρωμαϊκὴ δουλείαν καί εἰδωλολατρείαν κατέκτησε καί τήν Ρωμαϊκὴν ἐπικράτεια μέ τήν ἀγάπην καί τήν πίστι. Ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν μαρτύρων

κι' ἡ ἀγάπη των κατέκτησε καὶ τὸν Ρωμαϊκὸν θρόνον κι' ἔγινε ἀπὸ διώκτης ὑπηρέτης Χριστοῦ! Ὡστε κι' ὁ ἴδιος ὁ Γαλέριος, ὁ ἀσπονδώτερος ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν, ἐξηναγκάσθη τῷ 311 μ.Χ., στὴν ἐπιθανάτιον κλίνη του, νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν χριστιανῶν μπροστά στὴν δύναμι αὐτῆς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως των καὶ νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα μὲ τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπέτρεψε τὴν ἐλευθέραν ἄσκησιν τῆς λατρείας των!

Κάθε πόλεμος ἔχει ἀπώλειες καὶ διεξάγεται μὲ τὰ ὅπλα. Ἀλλὰ ὁ χριστιανικὸς πόλεμος κατέκτησε τὸν κόσμον χωρὶς τὰ ὅπλα! Οἱ χριστιανοὶ μάρτυρες κι' ὀπλίτες τοῦ Χριστοῦ πού ἐδόξαζαν μὲ τὴν θυσία των τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου εἶναι ἐξ' ἴσου εὐτυχεῖς κι' ἐνδοξοὶ μὲ τὸν Δανιήλ πού δέν τὸν ἔφαγαν οἱ λέοντες. Στὴν περίπτωσι τοῦ Δανιήλ ἐφάνη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ὡς ὑπερέχουσα δύναμις πίστεως ἐξουσιάζουσα τὰ πάντα γιὰ νὰ πιστεύσουν οἱ εἰδωλολάτρες λαοὶ σ' ἓνα ζῶντα κι' ἀληθινόν Θεόν! Καὶ ἐπίστευσαν κι' ἐφοβήθησαν τὸν Θεόν τοῦ Δανιήλ, μὲ πρῶτον τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα Δαρεῖον: *“Τότε ἔγραψεν Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς, ἔθνη, καὶ γλώσσας ... Διαταγὴ ἐξεδόθη παρ' ἐμοῦ ἐν ὧ τῷ κράτει τῆς βασιλείας μου νὰ τρέμωσι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ φοβῶνται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Δανιήλ...”* (Δαν.ς'25-26). Ἀλλὰ στὴν περίπτωσι τῶν μαρτύρων, οἱ χριστιανοὶ μὲ τὴν θυσία των ἔδωσαν μήνυμα δυνάμεως καὶ ὑπάρξεως ἐνός ζῶντος Θεοῦ! Δέν παίρνει κανεὶς μιά τέτοια ἀπόφασι θανάτου γιὰ ἓναν Θεόν πού δέν ὑπάρχει... Ἐχομε, λοιπόν τὸ αὐτὸ νόμισμα μὲ δύο ὄψεις. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ πού σώζει ἐκ πίστεως κι' ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ πού ἐνεργεῖ ὡς ὑπακοή πίστεως κι' ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς θυσίαν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ!

Δημοσιογράφος: - Μὲ ἄλλα λόγια, γιατρέ μου, “καὶ τὰ μονὰ καὶ τὰ ζυγὰ δικά μας εἶναι”... Εἴτε τὰ θηρία μᾶς τρῶνε εἴτε δέν μᾶς τρῶνε ὁ Θεὸς δοξάζεται;

Γιατρός: - Ἀκριβῶς! *“...πάντα συνεργοῦσι πρὸς τὸ ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεόν, εἰς τοὺς κεκλημένους κατὰ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ”* (Ρωμ.η'8), λέγει ὁ Παῦλος. Ἀλλωστε, ὅλοι θ' ἀποθάνωμεν. Κι' ὁ θάνατος τῶν χριστιανῶν μαρτύρων δέν ἀποτελεῖ ἀδικία ἢ ἀπώλεια διὰ τὸν Θεόν. Κι' ὁ Χριστὸς ἀπέθανε ὡς μάρτυρας!

Στρατηγός: - Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, γιατρέ, πού εἶπατε. Δέν ἀποτελεῖ ἀδικία ὁ θάνατος τῶν μαρτύρων τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ ἀπέθανον ὡς μάρτυρες γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι γιὰ τὴν δόξα τοῦ Μάρξ ἢ τοῦ Χίτλερ...

Ἄν καὶ ὅλοι των εἶχαν πραγματικῶς ἀποστομωθεῖ ἀπὸ τίς ἱστορικές αὐτές ἀλήθειες, τίς ὁποῖες ἐγνώριζαν κι' αὐτοί, ἂν καὶ δέν τίς εἶχαν προσέξει ὅσον ἔπρεπε ἢ κατανοήσει σέ ὅλο αὐτὸ τὸ βάθος τῆς ἀλήθειας πού ὁ γιατρός τοὺς ἀνέλυε, ἐν τούτοις, δέν θέλησαν τόσον εὐκολὰ νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴ γνώμη των καὶ νὰ δεχθοῦν τὰ περὶ “προσωπικοῦ Θεοῦ τῆς Βίβλου”. Ἰδιαίτερα, ὁ δάσκαλος παρέμεινε στίς ἀπόψεις του καὶ μὲ τὴν ἴδια ἔντασι κι' εἰρωνική διάθεσι ἀπήντησε στὸν γιατρὸν:

Δάσκαλος: - Γιατρέ μου, αὐτὰ πού ὑποστηρίζεις “περὶ προσωπικοῦ Θεοῦ” εἶναι ὠραῖες σκέψεις κι' ὠραῖες ἱστορίες μυθικῶν ἡρώων ἀλλὰ δέν μ' ἀγγίζουν. Εἶναι ἱστορίες γιὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ. Εἶναι ἀγῶνας ἐπιβιώσεως. Οἱ ἀνισότητες μέσα στὴν ζωὴ εἶναι μιά συνεχὴς πρόκλησις. Εὐκολώτερα ἀντέχεις τὸν θρησκευτικὸν διωγμὸν ἢ τὸν πόλεμον καὶ δίνεις τὴν μάχην σου μέχρις αἵματος, ὡς ὀπλίτης Χριστοῦ ἢ ὡς πατριώτης παρὰ τὴν μάχην τῆς καθημερινότητος τῆς ζωῆς μέσα στὴν ἀδικία καὶ τὴν ἀνισότητα. Δέν εἶναι τόσον εὐκολο ἢ εὐκολοχώνευτον ὁ γείτονάς σου νὰ σεργιανᾷ μὲ “Μερσεντές” καὶ νὰ τοῦ σερβίρουν γεμιστὴ γαλοπούλα καὶ σὺ νὰ καταπίνης τὸ σάλιο σου καὶ νὰ μὴν ἔχης νὰ πληρώσης τὸ ἐνοίκιό σου καὶ νὰ σεργιανᾷς μὲ τρύπια παπούτσια. Αὐτὴ ἡ ἀπαράδεκτη ἀνισότης δέν συνυπάρχει μὲ τὴν ἀγάπην. Κι' οὐτε ὁ Χριστιανισμὸς ἐπέτυχε μιά δικαιότερα κατανομή τῶν ἀγαθῶν στίς δῆθεν χριστιανικὲς κοινωνίες. Μόνον μὲ τίς ἀντιδράσεις καὶ τίς ἐξεγέρσεις ἀνεγνωρίσθηκαν καὶ στίς χριστιανικὲς κοινωνίες τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα. Ἐνῶ ὁ χριστιανισμὸς δέν κάνει κοινωνικὴν

ἐπανάστασι. Αὐτή τήν κάνει μόνον ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου...

Γιατρός: - "Ὡ καὶ τήν καταργεῖ - συνεπλήρωσε μ' ἓνα αἰνιγματικό χαμόγελο ὁ γιατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Ἐπέτυχεν ὁ Χριστός;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ, χωρίς νά δείξη πώς πρόσεξε τόν ὑπαιγιμόν του, συνέχισε: “Αὐτό πού σήμερα ζοῦμε στήν ἐποχή μας ὡς τήν πιό βελτιωμένη κοινωνική προσέγγισι πού τείνει νά ἐξαλείψῃ τήν ἀνισότητα τῶν τάξεων εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἐξεγέρσεων καί ὄχι τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Τήν χριστιανική πίστι εἶχε κι’ ὁ Τσάρος ἀλλά δέν τήν ἐφήρμοσε στήν διανομή τῶν ὑπαρχόντων του καί στήν ὑπηρεσία τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καί ἀγάπης. Κι’ ἄλλοι πολλοί βασιλεῖς κι’ ἄρχοντες ἐν τῷ ὀνόματι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καταργοῦσαν τά δικαιώματα τοῦ λαοῦ των. Μόνον οἱ ἐπαναστάσεις τοὺς ἐλογίκευσαν καί τοὺς κατήργησαν ἀπό δυνάστες. Κι’ ὁ λαός ἀνακτᾷ τώρα τά δικαιώματά του καί ἐξασφαλίζει δικαιότερα κατανομή τῶν ἀγαθῶν. Τῇ δέ χριστιανική πίστι, ὑπακοή κι’ ἀγάπη πολλοί τήν βρῆκαν εὐκαιρία ἐκμεταλλεύσεως καί ἐπιβολῆς τῆς ἐξουσίας των. Ἔτσι ἔκαμε κι’ ἡ Παπική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ ἐπέβαλλε τό σκῆπτρον τῆς ἐξουσίας τῆς ἐπί λαοῦς κι’ ἄρχοντες καί πολλοὺς ἐθανάτωσε...

Χειροκροτήματα καί σφυρίγματα ἐπιδοκιμασίας συνωδεύσαν τά λόγια τοῦ δασκάλου. Κι’ ὅσον ἀφορᾷ τήν χριστιανική συνείδησι – συνέχισε ὁ δάσκαλος – φαίνεται νά ἔχῃ ἀποβάλλει τήν πνευματική της εὐαισθησία, καί τά πνευματικά της αἰσθητήρια ἔπαυσαν νά λειτουργοῦν μέσα στήν ἴδια της τήν στάνη. Ὑπάρχει τό “παν-ιεράτευμα” στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; Ἐρώτησε ξαφνικά ὁ δάσκαλος τόν γιατρό.

Γιατρός: - Βεβαίως ὑπάρχει. Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι βασιλεῖς καί ἱερεῖς. Κι’ ὅ,τι ἀφορᾷ τό μέλλον τῶν πιστῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἰσότης δικαιωμάτων!

Δάσκαλος: - Κι’ ἐνώπιον τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας;

Γιατρός: - Δυστυχῶς ὄχι. Ἡ ὁρατή Ἐκκλησία ἢ μᾶλλον οἱ ὁρατές Ἐκκλησίαι, διότι ἡ ὁρατή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει πολυμερισθῇ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε χάνονται τά ἔχνη τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καί λόγω τῶν πολλαπλῶν παραδόσεων τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν, ἡ διδασκαλία τοῦ Ναζωραίου ἔχει κι’ αὐτὴ νοθευθῇ.

Δάσκαλος: - Καί τό χειρότερον ἀπ’ ὅλα εἶναι ὅτι οὔτε μεταξὺ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου διατηρεῖται ἡ ἐπιβαλλόμενη ἰσότης ὡς ἀρχὴ ἀνάμεσά των, καθὼς προσέταξε ὁ Χριστός εἰς τοὺς μαθητὲς Του.

Γιατρός: - Ναί, πράγματι. Πολύ ὀρθή ἡ παρατήρησίς σου αὕτη. Καί λείπει καί τό πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Καθὼς στὸν πολιτικόν στίβον οὕτω καί στὸν ἱερατικόν στίβον ἐπικρατεῖ ἱεραρχία ἀντὶ ἰσότητος. Ἀλλά καί δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ ἰσότης λόγω τοῦ πνευματικοῦ πολυδιχασμοῦ.

Δάσκαλος: - Ἐπομένως, ἐκώφευσαν ὅλοι στήν προτροπὴ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Κυρίου των;

Γιατρός: - Δυστυχῶς αὐτό εἶναι μιά ἀλήθεια. Ὁ Ἰησοῦς εἶχε προτρέψει τοὺς μαθητάς του: “...σεῖς ὅμως μὴ ὀνομασθῆτε ραββί διότι εἶς εἶναι ὁ καθηγητὴς σας ὁ Χριστός πάντες δέ σεῖς ἀδελφοὶ εἰσθε...” (Ματ.κγ’8). Κι’ ἡ ἐλευθερία λόγου ἔχει ἀντικατασταθῇ κι’ αὐτὴ ἀπ’ τὴ δογματικὴ παράδοσι.

Αὐτά κι’ ἄλλα πολλά μᾶς προεῖπαν ὁ Χριστός καί οἱ μαθητὲς Του προφητικῶς γιὰ τήν ἐξέλιξι τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας στό ὁρατό μέλλον της. Γι’ αὐτό καί ὁ Χριστός μᾶς προλαβαίνει μέ τήν παραβολὴ τῶν ζιζανίων: “καλὸν σπóρον δέν ἔσπειρας... ἐχθρὸς ἄνθρωπος ἔκαμε τοῦτο ἐν τῷ ἀγρῷ μου, ἐνῷ ἐκοιμώμην” (Ματ.ιγ’27-28), ὑπονοῶν τόν διάβολον. Πράγματι, ἡ ὁρατή

Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀναμίξει τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μ' ἓνα συνοθήλευμα παραδόσεων καί δογματικῶν ἀποχρώσεων κι' ἀντιφάσεων. Ἐπίσης, ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε προειδοποιήσει τήν ἐκκλησία τῶν πρώτων χριστιανῶν ὅτι μετά τήν ἀναχώρησί του: "... θέλουσιν εἰσελθεῖ εἰς ἐσᾶς λύκοι βαρεῖς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν θέλουσι σηκωθῇ ἄνθρωποι λαλοῦντες διεστραμμένα διά ν' ἀποσπῶσι τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν" (Πράξ.κ'29-30).

Στρατιωτικός: - Ἀλλά ἡ ἱεραρχία δέν ἀποτελεῖ παράβασι τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ. Διότι τήν Ἀποστολική Ἐκκλησία τήν ἐκυβέρνησαν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἐπίσκοποι.

Γιατρός: - Ὁρθή κι' ἡ δική σας παρατήρησι. Γι' αὐτό κατ' ἄλλους ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἰσότης μεταξύ τῶν πιστῶν προϋποθέτει τό αὐτό πνευματικό ἐπίπεδο καί τήν αὐτήν πίστι. Χωρίς τό αὐτό πνευματικό ἐπίπεδο καί πίστι, πού πρέπει νά προηγούνται, δέν μπορεῖ νά συνυπάρξῃ ἰσότης. Γι' αὐτό, ἐπιβάλλεται, λέγουν, ἡ τάξις τῆς ἱεραρχίας διά τήν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' αὐτό εἶναι καθαρό σόφισμα. Τό νεογέννητο ἀδελφάκι ἔχει τόν αὐτόν βαθμόν συγγένειας μέ τ' ἄλλα του ἀδέλφια καί τά αὐτά δικαιώματα κι' ἄς προηγούνται, ἔστω κι' ἂν δέν ἔχει τόν αὐτόν βαθμόν ὠριμότητος καί γνώσεως, λόγω ἡλικίας. Καί διότι τά κίνητρα δέν ἐξαρτῶνται ἀπ' τήν ἡλικία. Κι' οὔτε ἔχουν ὅλα τ' ἀδέλφια τήν αὐτήν ἀποστολή καί καριέρα στή ζωή των. Γι' αὐτό κι' ἐπικρατεῖ συγχυσίς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος. Διότι, ἐνῶ δέν ἔχουν ὅλα τ' ἀδέλφια τήν αὐτήν ἀποστολήν καί διακονία: "... Μή πάντες εἶναι ἀπόστολοι; μή πάντες εἶναι προφῆται; μή πάντες διδάσκαλοι;" (Α' Κορ.ιβ'29), ἐν τούτοις, ἔχουν τά ἴσα δικαιώματα λόγου κ.λ.π. κατά τόν Παῦλον ὁ ὁποῖος εἶπε: "Διότι δύνασθε ὁ εἷς μετά τόν ἄλλον νά προφητεύετε πάντες, διά νά μανθάνωσι πάντες, καί πάντες νά παρηγορῶνται" (Α' Κορ.ιδ'31). Ἀλλά δυστυχῶς, δέν ἔγινε σεβαστή ἡ πνευματική αὐτή τάξι κατά τό ἀποστολικό πρότυπο λόγω μή κατανοήσεως τοῦ ἀποστολικοῦ πνεύματος ἢ λόγω δογματικῶν παραδόσεων, πού ἐπικράτησαν καί μετεσχημάτισαν τήν ἀρχική μορφή τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας στό σημερινό ἐκκλησιαστικό μωσαϊκό πού ἔχομε. Γι' αὐτό ἐπεκράτησε κι' ἡ ἱεραρχία, ὡς ἐλέγχθη, διά τήν πνευματικήν τάξιν στήν ὁρατήν Ἐκκλησίαν, λόγω τῶν πνευματικῶν της διαφωνιῶν καί διχασμῶν.

Δημοσιογράφος: - Δηλαδή ἡ ἱεραρχία γιά σᾶς εἶναι τό ἀναγκαῖον κακόν...

Γιατρός: - Ὁχι ἀκριβῶς. Θά προτιμοῦσα νά τό χαρακτηρίσω ὡς ἀναγκαῖα ὑποχρέωσι, λόγω τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν πού ἐπικρατοῦν στήν ὁρατή Ἐκκλησία. Καί διότι, ὄντως, διαφέρει τό νεογέννητο πνευματικῶς ἀπ' τά ἄλλα του ἀδέλφια εἰς ἐπίγνωσιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Θεοῦ, λόγω μή πνευματικῆς ὠριμότητος καί πείρας, ὥστε νά κάνῃ πολλές φορές κακή χρήσι τῶν ἀδελφικῶν δικαιωμάτων του ἢ τῆς ἀδελφικῆς ἀπλότητος μέσα στήν Ἐκκλησία ἢ στήν χριστιανική κοινωνία τοῦ περιβάλλοντος πού ἀνήκει. Ἡ καί λόγω τῶν ζιζανίων πού καλύπτονται ὑπό τήν μορφήν τῆς εὐσεβείας, καθώς παρατηρεῖ κι' ὁ ἀπόστολος Παῦλος διά τὰς ἐσχάτας ἡμέρας στήν Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν του: "ἔχοντες μέν μορφήν εὐσεβείας, ἡρνημένοι δέ τήν δύναμιν αὐτῆς· καί τούτους φεύγε" (Β' Τιμ.γ'5). Διά τοῦτο κι' ὁ Ἐπίσκοπος κάθε Ἐκκλησίας ἔχει τήν εὐθύνη τῆς ποιμάνσεως ἢ ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει εἰλικρινῶς στήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τοῦ ποιμνίου του ὡς δούλος Θεοῦ! Διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος λόγω τῆς εὐθύνῃς τῆς διακονίας του καί τῶν κινδύνων πού ἀπειλοῦν τό ποίμνίον του, ἔχει μεγαλύτερα εὐθύνη κι' ἐνώπιον τοῦ Κυρίου Του!

Ἐν τούτοις, αὐτό δέν ἀποτελεῖ καί ἐγγύησι διά τό ποίμνιο ἐκάστης Ἐκκλησίας ὅτι ποιμαίνεται ὑπό "πιστοῦ καί φρονίμου δούλου" (Ματ.κδ'45) ὅπως ἀφελῶς θέλουν νά πιστεύουν οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά διά τοὺς ἡγέτας των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔχουν ἀποπλανήσει εἰς ὠρισμένας Βιβλικὰς τῶν διδασκαλίας. Καί παρά τόν εἰλικρινή ζῆλον των καί τήν ἀφιέρωσίν των μέχρι θανάτου εἰς τόν Θεόν, ἔχουν ἀποτύχει εἰς τήν ἐρμηνείαν τῶν Γραφῶν καί δὴ ἐπὶ τῶν σημείων τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, ὥστε ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον σημεῖον πλάνης, νά ἰσχυρίζονται

ὅτι ὁ Χριστός ἤδη βασιλεύει ἀοράτως ἀπὸ τὸ 1914. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός διεκήρυξε ὅτι ἡ βασιλεία Του ἀρχίζει μετὰ τὴν μεγάλην θλίψιν πού λήγει μὲ τὴν μάχη τοῦ Ἑρμαγεδδώνος καὶ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀντιχρίστου, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ Παῦλος στὴν Β΄ β΄ Θεσσαλονικεῖς καὶ ὁ Χριστός στὸ πασίγνωστο κδ' κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

Ἐπίσης, στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, κεφάλαιον κ' καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν θὰ βασιλεύσει ἀοράτως, ἐπικυρώνεται σαφῶς ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ στὸ α' κεφάλαιον, ἐδάφιον 11, τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων καὶ στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, κεφάλαιον α' καὶ ἐδάφιον 7. Δυστυχῶς, ὅλοι ἔχουν “μετασχηματιστάς” εἰς τὰς ἡμέρας μας. Δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς ἔχεις ἐμπιστοσύνη. Ἀλλοιώνουν τὰς Γραφάς. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐγγύησις. Ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐμφανίζονται οἱ ψευδοδιδάσκαλοι.

Ἐπίσης, πρέπει νὰ παρατηρήσω ὅτι οὔτε ἡ προτεσταντικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διατηρεῖ περισσότερον τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν περὶ τῆς ἐν Χριστῷ χάριτος καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἰσότητος κί' ἔχει καταργήσει τὴν ἱερατικὴν τάξιν καὶ τὰ ἐμβλήματα ἱερωσύνης – τῆς Μωσαϊκῆς νομοθεσίας, ἡ ὁποία δὲν ἰσχύει τώρα μετὰ Χριστόν – διαφεύγει τοῦ κινδύνου τῶν μολύνσεων καὶ τῶν ψευδαδέλφων. Ὅλοι διατρέχουν τὸν κίνδυνον τῶν ζιζανίων, ἀνεξαρτήτως δόγματος κί' ἐποχῆς.

Γι' αὐτὸ εἴχαμε καὶ τὰ θύματα τοῦ προτεστάντη ἐγκληματίου πάστορος Τζίμ Τζόουνς, τοῦ πόρνου Τζίμη Σβάγκαρτ, τῶν ἀμερικανῶν παστόρων τῶν ὁμοφιλοφίλων ἢ τῶν Ὀλλανδῶν καὶ Γάλλων παστόρων, οἱ ὁποῖοι ἐνύμφευσαν ἐνώπιον τῆς τηλεοράσεως ὁμοφυλοφίλους κί' ἔδωσαν καὶ συνέντευξιν ὡς πάστορες αὐτῶν... (!) ἅς προσέξουμε, λοιπόν, αὐτοὺς πού μᾶς διδάσκουν, τί μᾶς διδάσκουν, κί' ἂν τὰ λόγια τῶν ἀνταποκρίνωνται στὴν Ἀλήθειαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἄλλ' οὔτε ἡ σοφία, ἡ πιστότης κί' ἡ σύνεσις εἶναι χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἡλικίας ἢ τῆς διακονίας τοῦ πιστοῦ. Διότι πολλὰ νεώτερα ἀδελφία ἀναδεικνύονται ἀνώτερα εἰς σοφίαν καὶ κρίσιν ἔναντι τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν. Ὁ Ἰωσήφ π.χ. ἦταν ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀλλὰ ὁ σοφώτερος αὐτῶν. Ὁμοίως κί' ὁ Δαβὶδ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔκαμε βασιλεῖα τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐν τούτοις, ἡ ἐξαίρεσις δὲν καταργεῖ τὸν κανόνα. Διὰ τοῦτο κί' ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἔλαβε εἰδικὰ μέτρα διὰ τὰ νεογέννητα τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐξ ἐθνῶν, πού περιγράφονται στὸ 15ον κεφάλαιον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων: *“Διότι ἐράνη εὐλογον εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ ἐπιβάλλωμεν εἰς ἐσᾶς μηδὲν πλεῖον βᾶρος ἐκτὸς τῶν ἀναγκαίων τούτων, νὰ ἀπέχητε ἀπὸ εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας...”* (Πράξ.ιε'28-29).

Δυστυχῶς, ἡ παρούσα ὁρατὴ Ἐκκλησία διαφέρει στὸ πνεῦμα ἀπ'τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἰδιογνωμοσύνη, τὰ “ζιζάνια” κί' ἡ ἐπαγγελματικὴ καριέρα, πού εἰς ὠρισμένα δόγματα ἔχουν πάρει τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε νὰ θεωροῦν *“τὴν εὐσέβειαν ὅτι εἶναι πλουτισμός”* (Α' Κορ.ζ'5-6), ὅπως ὁ Παῦλος παρατηρεῖ στὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του, κατήργησαν τὴν ἀπλότητα τῆς πίστεως καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ἀδελφότητος καὶ ἐπέβαλαν ἱεραρχία, ὡς πνευματικὴ τάξι, κί' ὡς θέλημα τοῦ Θεοῦ! Ἐνῶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις ἐξαρτᾶται καὶ μόνον ἀπ'τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν κοινὴν πίστιν ἐν φόβῳ Θεοῦ!

Ἐν τούτοις ἡ ἱεραρχία ἐπεβλήθη διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν ἐκάστης ὁρατῆς Ἐκκλησίας ἀνεξαρτήτως δόγματος: *“Ἐάν τις ὀρέγεται ἐπισκοπὴν, καλὸν ἔργον ἐπιθυμεῖ”* (Α' Τιμ.γ'1), κατὰ τὸν Παῦλον. Ἐπομένως, εἰς κάποιον ὥριμον, πνευματικόν καὶ πιστόν δοῦλον πρέπει ν' ἀνατίθεται ἡ εὐθύνη ποιμάνσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω κί' ἂν ἐνδέχεται τὴν ἐντολὴν αὐτὴν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶν καὶ τὰ ζιζάνια. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς μᾶς προλαβαίνει: *“Ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου θέλετε γνωρίσει τὸ δένδρον...”* (Ματ.ιβ'33).

Δάσκαλος: - Ἐπομένως, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπέτυχε, ἐφ' ὅσον ἐδιχάσθη καὶ δὲν ἐτηρήθησαν κατὰ γράμμα οἱ ἐντολές Του ἢ τὴν κυβερνοῦν ἄλλογενῆ πνεύματα.

Γιατρός: - 'Η 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἀπέτυχε, ἔστω κι' ἂν συνυπάρχουν τά ζιζάνια καί τό 50% τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἀνήκει εἰς τάς "μωράς παρθένους" κατὰ τήν παραβολήν τοῦ 'Ιησοῦ, ἐάν τήν λάβωμεν κατὰ γράμμα ὡς πρὸς τό ποσοστόν! 'Η Βίβλος μένει ἀναλλοίωτη καί σαλπίζει τά λόγια τοῦ Θεοῦ σ' ὅλην τήν γήινη σφαῖρα μας. Οἱ εἰλικρινεῖς πιστοί κι' ἐρευνητές τῆς ἀληθείας ὑπάρχουν παντοῦ καί πάντοτε καί σ' ὅλες τίς ἐποχές θ' ἀλατίζουν τόν κόσμον μέ τήν ἐπίδρασί των. Αὐτή ἡ ὁρατή μωσαϊκή 'Εκκλησία, πού παρά τήν νοθεΐα τῶν παραδόσεών της καί τῶν πολλῶν ζιζανίων ἐντός τοῦ κόλπου της, παραμένει νά' ναι ὁ φάρος τῆς ὁρατῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμον τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἁμαρτίας. 'Η ὁρατή 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀνεξαρτήτως δόγματος, ὡς σημαία, ὑπενθυμίζει στόν ἄνθρωπον τόν Θεόν! Κι' ὡς σάλπιγξ σαλπίζει τή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τόν φόβον Του! Τά δέ πρόσφατα γεγονότα τῶν 'Ανατολικῶν χωρῶν ἐπικυρώνουν τά λόγια μου περί τῆς ὁρατῆς 'Εκκλησίας. Παρά τά δογματικά της λάθη, τά σχίσματα καί τίς δογματικές της παραδόσεις, ἡ ὁρατή 'Εκκλησία διεκήρυττε τήν ἀγάπη καί διατηροῦσε τόν σεβασμόν καί τόν φόβον τοῦ Θεοῦ μέσα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τῶν 'Ανατολικῶν χωρῶν.

"Οταν ἔσβυσε ἡ φωνή της κι' ἔκλεισαν οἱ πόρτες τῶν ναῶν, οἱ λαοί αὐτοί ἔχασαν κάθε ἐπαφή μέ τόν ζῶντα Θεόν κι' ἐβυθίστηκαν στό σκοτάδι τοῦ ὕλισμοῦ. Κι' ἡ ἀπομάκρυνσι αὐτῆ ἀπ' τόν Θεόν τοῦς ἔκαμε δυστυχεῖς. Εἶναι τραγικές οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς των πού ἔζησαν καί ζοῦν. Κι' ἀναζητοῦν πάλι τόν Θεόν κι' ἀνοίγουν τίς πύλες τοῦ οἴκου Του, διότι ἐννόησαν ὅτι χωρίς τόν Θεόν δέν ὑπάρχει ζωή. "...ὅταν ὁ ἀσεβὴς ἐξουσιάζῃ, στενάζει ὁ λαός" (Παρ.κθ'2), λέγει ὁ Παροιμιαστής. Ὡς ἐπίσης: "Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι διδασκαλία σοφίας· καί ἡ ταπείνωσις προπορεύεται τῆς δόξης" (Παρ.ιε'33). "Ὅταν οἱ ἀσεβεῖς πληθύνονται ἡ ἀνομία περισσεύει· ἀλλ' οἱ δίκαιοι θέλουσιν ἰδεῖ τήν πτῶσιν αὐτῶν" (Παρ.κθ'16). "Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δέν θέλουσι νοήσαι κρίσιν· ἀλλ' οἱ ἱζητοῦντες τόν Κύριον θέλουσι νοήσαι τά πάντα" (Παρ.κθ'5).

Στρατηγός: - 'Ακριβῶς, τά ἀνωτέρω λόγια τοῦ Παροιμιαστή, πού εἴπατε, ἐπαλήθευσαν κατὰ γράμμα στή ζωὴ τῶν 'Ανατολικῶν χωρῶν. Οἱ ἀρνηταί κι' οἱ ἀσεβεῖς τοῦς ἐκυβέρνησαν καί θερίζουν τώρα τοῦς καρπούς τῆς πλάνης των. 'Εννόησαν ὅτι ἔγιναν θύματα τῆς ἀπάτης τοῦ διαβόλου καί προσπαθοῦν τώρα νά ξαναβροῦν τή χαμένη των πίστι καί τόν ζῶντα Θεόν τῆς παρηγορίας πού ἀρνήθηκαν γιά τόν ἀσεβῆ Μαρξισμό.

Γιατρός: - 'Εκατομμύρια Γραφές διενέμονται τώρα στίς 'Ανατολικές χώρες. Ὅλοι των εἶχαν πιστέψει στίς ἐπαγγελίες τοῦ Μαρξισμοῦ πού τοῦς κρατᾶ πλέον ἀπό μισό αἰῶνα μέσα σέ λίμνη αἵματος, φόβου, πτώχειας καί σκλαβιᾶς καί πού ἀκόμη τοῦς κρατᾶ παρά τήν "Περεστρόϊκα"!

Στρατιωτικός: - Καί δυστυχῶς θά παραμείνουν ἀκόμη ἐπὶ πολύ μέσα στήν φτώχεια τῶν στερήσεων, νά παίρνουν, δηλ. τό ψωμί των στήν οὐρά παρά τήν "Περεστρόϊκα". 'Η κρίσις των συνεχίζεται καί θά συνεχίζεται...

Ζωγράφος: - Εἶσαι πολύ ἀπόλυτος στήν γνώμη σου καί σκληρός μέ τόν Μαρξισμό σάν σάν νά εἶναι ἡ μόνη ἀνθρωποκτόνος θεωρία κι' οἱ συνέπειες πού ἄφησε ἀθεράπευτες.

Στρατιωτικός: - Δέν εἶναι ἡ μόνη ἀνθρωποκτόνος θεωρία ἀλλά εἶναι ἡ πιό ἀνθρωποκτόνος θεωρία κι' οἱ συνέπειες πού ἄφησε ἀθεράπευτες. Δέν ξεπερνιῶνται μόνον μέ τήν "Περεστρόϊκα".

Γιατρός: - 'Η ἀποκατάστασις, λοιπόν, τοῦ ὀρθοῦ καί τοῦ δικαίου κι' ἡ πτώσις τοῦ κακοῦ ἐνεργοῦνται κατὰ τόν βαθμόν πού οἱ ἄνθρωποι ἀφυπνίζονται ἀπό τήν πλάνη τοῦ διαβόλου κι' ἐπιστρέφουν στόν Θεόν ἐν μετανοίᾳ. 'Ακριβῶς, ὅπως καί τό σκοτάδι διαλύεται ἀπ' τό φῶς.

Στρατιωτικός: - Ἀλλά ὁ Μαρξιστής θά μείνῃ Μαρξιστής χωρίς μετάνοια.

Γιατρός: - Ἄς μήν εἴμεθα ἀπαισιόδοξοι. Ὁ Θεός καλεῖ ὅλους σέ μετάνοια.

Στρατιωτικός: - Προτιμῶ νά μείνω ρεαλιστής μέ τόν Μαρξισμόν. Δέν πιστεύω στή

μετάνοιά του.

Δάσκαλος: - Δυστυχώς, γιατρέ μου, ή νοθεία είναι μία πραγματικότητας απρόβλεπτη. Καθώς ή όρατή 'Εκκλησία του Χριστού νοθεύθηκε, έτσι κι' ή Μαρξιστική ιδεολογία νοθεύθηκε από τούς όπαδούς που την έναυάγησαν...

Γιατρός: - "Όχι δά! Δέν ύπάρχει περίπτωση συγκρίσεως 'Εκκλησίας καί Μαρξισμού. 'Η όρατή έκκλησία, παρά την νοθεία της μένει ό φάρος τής αγάπης του Χριστού! Σ' αυτήν καταφεύγουν οι άνθρωποι για έλεος! 'Αλλά ό Μαρξισμός μέσω τής νοθείας που έπικαλείται, έδειξε τό πραγματικό του πρόσωπο: Τόν κόσμον τής άβύσσου που τον έμπνέει. 'Η δήθεν νοθεία απέβαλε τό προσωπεϊόν του Μαρξισμού, του δήθεν φίλου του λαού, κι' έμόρφασε στό καντράν του μέ τό άληθινό του πρόσωπον του μισανθρώπου κι' άνθρωποκτόνου! Δέν γίνεται σύγκρισις μεταξύ "Χριστού καί Βελίαλ". Δέν έκήρυξε την αγάπη ό Μαρξισμός. Έκανε μία άδίστακτη κοινωνική επανάστασι καί μόνον σ' αυτήν πιστεύει.

'Ο Χριστός δέν έκανε άδίστακτη κοινωνική επανάστασι. 'Ο Χριστός έκανε μόνον πνευματικήν επανάστασιν καί κάθαρσι συνειδήσεως προς αναγέννησι του ανθρώπου! Κι' αυτοί που έκαμαν κακή χρήσι πνευματικής έξουσίας τό επέτυχαν λόγω άγνοίας τής Βίβλου εκ μέρους του ανθρώπου. Διότι οι λαοί άγνοούσαν τή Βίβλον. 'Απ' τή στιγμήν που την έμελέτησαν καί μόνον κατηγγήθη ή άπόλυτος έξουσία των δήθεν εκπροσώπων του Θεού!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Τεχνολογία καί Πίστις

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ, αποστομωμένος από τήν ἐπιχειρηματολογία τοῦ γιατροῦ, στάθηκε γιά λίγο σιωπηλός ἀλλ' ἀντέδρασε καί πάλι ἔντονα:

Δάσκαλος: - Ἀλλά χωρίς τή θαυματουργική ἀπόδειξι τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ! Στήν ἐποχή μας δέν γίνονται θαύματα. Δέν ὑπάρχει ἡ δύναμις τῆς πίστεως νά ὑποτάξῃ τόν ἄνθρωπον. Ἀντιθέτως, ἀναπτύσσεται ἡ τεχνολογία κι' αὐξάνει ἡ ἐπιστημονική γνώσις, ὥστε ἡ πίστις ὑποχωρεῖ καί παραχωρεῖ τή θέσι της στήν φαρμακολογία, στήν ἀνατομία, στή χειρουργική, στήν ἔρευνα καί στούς φυσικούς νόμους πού ἐπενεργοῦν αὐτόνομα κι' αὐτοδύναμα στήν ζωή καί στή σκέψι τοῦ ἀνθρώπου κι' ἀποκοτῶν ἀξία κι' εὐρύτερα σημασία στό ἔργο τῆς ἐπιστήμης γιά τόν ἄνθρωπο, παρά ὡς δύναμις Θεοῦ! Ἡ ἐμπιστοσύνη πλέον τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μετατοπισθεῖ ἀπ' τόν Θεόν στήν ἐπιστήμη. Ὁ Θεός στήν ἐποχή μας εἶναι ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἐπιστήμη τώρα πῆρε στά χέρια της τήν εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου κι' ἔχει τό προβάδισμα στή ζωή του καί κάνει τέτοια ἄλματα, ὥστε καμμία δύναμις πίστεως δέν θ' ἀναχαιτίσῃ τόν καλπασμόν της.

Ὅλες οἱ δεισιδαιμονίες, θρησκοληψίες, μοιρολατρεῖς, μαγγανίες καί παραδόσεις ἐξαφανίζονται μπροστά της. Ὅλα τώρα ὑποτάσσονται στή δική της δύναμι. Ὁ αἰώνας μας εἶναι ὁ αἰών τῆς γνώσεως καί τῆς ἐπιστήμης! Ὅλα τώρα ὑπακούνε στό δυναμισμό τοῦ ἀνθρωπίνου παρόντος καί τοῦ ἀνθρωπίνου μέλλοντος καί ὑποτάσσονται στήν δύναμί του.

Δημοσιογράφος: - Ὁχι δά. Δέν μᾶς τά λές καλά τώρα, δάσκαλε. Βεβαίως ἡ ἐπιστήμη πῆρε στά χέρια της τήν εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά δέν κατήργησε τίς δεισιδαιμονίες καί τά μέντιουμ. Αὐτά ὅσον ποτέ ἄλλοτε δροῦν ἐλευθέρως καί μάλιστα ὡς ἐπιχειρήσεις εἰς ὅλον τόν κόσμον, ἐνῶ εἰς τόν Μεσαίωνα παρά τήν ἄγνοιαν τῆς Βίβλου ἐδιώκοντο ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ νόμου καί ἐκαίοντο ὡς μάγοι. Εἰς τήν ἐποχήν τοῦ Μωϋσέως ἐθεωροῦντο ἀνταποκριτές δαιμονίων κι' ἐλιθοβολοῦντο. Τά μέντιουμ, ἀγαπητέ μου δάσκαλε, ἔχουν γίνει σπόρ στήν ἐποχή μας!

Γιατρός: - Μπράβο, δημοσιογράφε! Αὐτά πού εἶπες εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ἐποχῆς μας παρά τά ἐπιστημονικά της ἐπιτεύγματα. Κι' οἱ μάγοι κι' οἱ μαγεῖες συνεχίζονται καί δροῦν ὅσον ποτέ ἄλλοτε! Καί μάλιστα ἔχει ἀρᾶ διαστάσεις κι' ἡ Σατανολατρεία! Ἐν τούτοις, χαίρομαι, ἀγαπητέ μου δάσκαλε, καί γι' αὐτά πού εἶπες κι' ἐσύ, γιατί ἐνῶ ὑμνοῦσες τήν γνώσι τῆς ἐποχῆς μας καί τήν τεχνολογία της, ἐπαλήθευες κι' ἐπεκύρωνες τήν προφητεία τοῦ Δανιήλ γιά τήν ἐποχή μας. Κι' ὅσον ἀφορᾷ τήν γνώσι τῆς ἐποχῆς μας, κι' αὕτη εἶναι καρπός τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον. Ὁ Θεός ἐμπνέει τόν ἄνθρωπον στήν γνώσι καί στήν ἔρευνα. Στό βιβλίον τοῦ Ἰώβ, κεφάλαιον λβ', εἶναι διατυπωμένο μέ τά ἐξῆς λόγια: *“Βεβαίως εἶναι πνεῦμα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· ἡ ἔμπνευσις ὁμῶς τοῦ Παντοδύναμου συνετίζει αὐτόν”* (Ἰώβ λβ' 8). Οἱ διαπιστώσεις σου ἐπαληθεύουν καί ἐπαληθεύονται ἀπ' τήν προφητεία τοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ πρὸς τόν Δανιήλ: *“Καί σύ, Δανιήλ, ἐγκλείσον τούς λόγους, καί σφράγισον τό βιβλίον, ἕως τοῦ ἐσχάτου καιροῦ· τότε πολλοί θέλουσι περιτρέχει καί ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῇ”* (Δαν.ιβ' 4).

Δημοσιογράφος: - Ἐχετε δίκιο, γιατρέ. Αὐτοί οἱ λόγοι τῆς προφητείας, πού ἐπικαλεῖσθε περὶ τῆς γνώσεως τῆς ἐποχῆς μας δέν καταργοῦν τόν Θεόν! Καί δέν ἀποτελεῖ ἔκκληξι γιά τόν χριστιανικόν κόσμον πού μελετᾷ τή Βίβλον. Ἀντιθέτως Τόν καθιερώνει, ὡς

άληθή καί παντογνώστη καί ζῶντα Θεόν! Κι' ἐφ' ὅσον ὁ Θεός ἀποκαλύπτει στόν ἄνθρωπον τά μέλλοντα καί τά παρόντα τῆς ζωῆς του εἶναι ὄντως ἕνας προσωπικός Θεός!

Γιατρός: - Κι' ὁ Ὅποιος μᾶς κηδεμονεύει. Ἡ ἐπιστημονική γνώσις, λοιπόν, κι' ἡ τεχνολογία τῆς ἐποχῆς μας δέν εἶναι πρὸς διάψευσι τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ ἡ ὁρατὴ ἐπαλήθευσι τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ κι' ὁ προάγγελος τῆς βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἡ ὁποία βασιλεία Του θά διαδεχθῇ τόν αἰῶνα τῆς γνώσεως, τῆς ἀποστασίας καί τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς κι' ἐσύ, ἐν ἀγνοίᾳ σου, διεκήρυξες μέ τίς διαπιστώσεις σου περί τοῦ αἰῶνος μας.

Δημοσιογράφος: - Πράγματι, γιατρέ, κι' αὐτό ἐπίσης, πού εἶπατε, ἀληθεύει, ὅτι μέσω τῆς ὑψηλῆς τεχνολογίας τῆς ἐποχῆς μας καί τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος μιὰ ἐμπειρία ἐπιγνώσεως τῆς σοφίας καί τῆς δυνάμεως τοῦ ἀπείρου Θεοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ του, πού ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχε. Ἡ τεχνολογία μᾶς ἀνακαλύπτει τοὺς νόμους τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Καί τέλος, ἡ ἐπιστημονική μας γνώσις δέν κατήργησε τόν θάνατον! Οὔτε ἡ τεχνολογία μας κατήργησε τοὺς φυσικούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τῆς ζωῆς.

Γιατρός: - Ἐπομένως, ὁ Θεός παραμένει ὁ κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Καμμία ἐπιστημονική γνώσις κι' ἀνακάλυψις δέν τόν ἀντικαθιστᾷ ἢ τόν καταργεῖ! Καί στήν ἐποχὴ τοῦ Ἰσραὴλ ἐχάνετο ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ... ἀλλὰ ὄχι ἡ παρουσία του! Αὐτὴ παραμένει πάντοτε ὁρατὴ μέσω τῆς δημιουργίας Του καί τοῦ λόγου τῶν προφητειῶν Του πού ἐνεργοῦνται μέσα στὰ γεγονότα πού ζοῦμε. Κάθε εἰλικρινὴς ἐρευνητὴς διαπιστώνει τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων Του: *“Ἐπειδὴ, ὅ, τι δύναται νὰ γνωρισθῇ περί τοῦ Θεοῦ εἶναι φανερόν ἐν αὐτοῖς, διότι ὁ Θεός ἐφανερώσε τοῦτο πρὸς αὐτούς. Ἐπειδὴ τὰ ἀόρατα αὐτοῦ βλέπονται φανερώς ἀπὸ κτίσεως κόσμου νοοῦμεθα διὰ τῶν ποιημάτων... ὥστε αὐτοὶ εἶναι ἀναπολόγητοι”* (Ρωμ.α' 19-20).

Ὁ δάσκαλος ἀπεστομώθη καί κοίταξε σαστισμένος τόν γιατρόν γιατί ἀγνοοῦσε τὴν προφητεία αὐτῇ τοῦ Δανιὴλ “περί τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν”. Ξεροκατάπτε μουνδιασμένα ἀπ' τὴν ἐκπληξί του καί χαμήλωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο τοῦ φόβου καί τῆς ντροπῆς πού ἔνοιωσε λόγω τῆς ἀγνοίας τῆς Βίβλου πού τοῦ ἔφεραν στήν ἐπιφάνεια τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ. Τό ἴδιο κι' ὅλοι ἔχασαν τὴν διάθεσι τοῦ ἀστείου καί τὸ εἰρωνικό χαμόγελο ἔσβησε ἀπ' τὰ χεῖλη των. Μιὰ βαρεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε. Τέλος, ὁ δάσκαλος, παρὰ τὴν ἀντίδρασι καί τόν φόβον πού ἔνοιωσε, ἐπίσης, ν' ἀπλώνεται γύρω του, εἶπε ἔντονα:

Δάσκαλος: - Βεβαίως... μπο... ρεῖ... πράγματι... ἡ προφητεία νὰ εἶναι ἀληθὴς γιὰ τὴν ἐποχὴ μας ἀλλὰ δέν ἐπαληθεύει, ὅπωςδήποτε τὴν γνώμη σου περί ἐνὸς προσωπικοῦ Θεοῦ! Μ' ἐκπλήττει δέ τὸ γεγονός ὅτι ἕνας ἐπιστήμων σάν ἐσένα εἶναι δεμένος στό ἄρμα τῆς πίστεως ἐνὸς προσωπικοῦ Θεοῦ! Ὁ προσωπικός Θεός εἶναι ξεπερασμένος στήν ἐποχὴ μας. Δέν ἐπαληθεύεται. Ἡ τεχνολογία ἔχει τόν πρῶτον καί τόν τελευταῖον λόγον. Δέν δέχομαι, λοιπόν, τόσον ἀπλά κι' ἀπόλυτα τὰ λόγια σου. Ἀπ' τόν αἰῶνα μας ἔχουν χαθεῖ τὰ ἴχνη κι' οἱ ἀποδείξεις τῆς προσωπικῆς Του ἀναμίξεως στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας ὅπως μᾶς τὴν ἐξιστορεῖ ἡ Βίβλος στήν περίπτωσι τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ. Οὔτε Θεόν βλέπομε οὔτε Θεόν ἀκοῦμε ὅπως Τόν ἄκουσαν οἱ προφῆτες καί Τόν εἶδαν (!), καθὼς ἰσχυρίζονται. Ὅλα στήν ἐποχὴ μας ἔχουν διαφοροποιηθεῖ.

Κι' ἂν ὑπάρχη ὡς νοῦς δέν ἀσχολεῖται μαζί μας. Εἴμαστε στὰ πόδια Του τὰ μικρά σκουλήκια. Ὑπάρχομε γιατί ὑπάρχει ἡ φύσις. Τίποτε ἄλλο. Μήπως τό φυτό ξέρει γιατί ὑπάρχει; Ἡ λογικὴ καί τὸ ἔνστικτο πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός κι' ὄχι ἡ πίστις, μᾶς διατηροῦν καί δι' αὐτῶν δίνομε τὴν μάχη τῆς ἐπιβιώσεως καί τῆς διαιωνίσεως. Τό λογικὸ εἶναι ἡ πυξίδα στό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν κατάκτησι καί τὴν ἄμυνα τῆς ζωῆς του, ὅπως καί τοῦ ζώου τῆς ζούγκλας. Ἀκόμη καί τὰ πιό ἀδύνατα ζῶα τῆς ζούγκλας γνωρίζουν νὰ βροῦν τὴν τροφὴ των καί πῶς νὰ ὀργανώσουν τὴν ἄμυνά των. Καί τό μυρμήγκι ἔχει νοημοσύνη καί λογικὴ. Ὁ Θεός, λοιπόν, ὡς νοῦς δημιουργός, ἔδωσε τὸ λογικὸ καί τὸ ἔνστικτο καί μᾶς ὥπλισε μέ τ' ἀναγκαῖα πρὸς ἐπιβίωσι. Ἡ φύσις ἢ ἴδια μᾶς τὰ προμηθεύει ἀπὸ τὴν φύσι της. Ὅλα τὰ προνόησε ὁ

δημιουργός νοῦς ἀπ' ἀρχῆς μέσα στήν πολυμορφίαν πού ἐδημιούργησε.

“Ὅλα βρίσκονται σ' ἁρμονία μέ τό φυσικό τους περιβάλλον. Ἐκεῖνο πού χαλᾶ τήν ἁρμονία εἶναι ἡ ἀνισότης. Γιατί; Μαζί μέ τά ἐλάφια νά γεννιώνται καί οἱ τίγρεις! Ἀντάμα, χαρά καί πόνος! Πού τήν βλέπεις τήν ἀγάπη; Ἄλλοι εἶναι ἄρχοντες κι' ἄλλοι εἶναι δούλοι. Πού βλέπεις τόν προσωπικόν Θεόν; Ποιός εἶναι; Πού εἶναι; Πῶς εἶναι; Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γεμάτη αἷμα καί φρίκη.

Ἦ γιὰ τόν γιατρό; χαμογέλασε καί μ' ἀπλότητα εἶπε στόν δάσκαλο: Τόν Θεόν δέν τόν εἶδε κανείς ποτέ καί οὔτε μπορεῖ νά Τόν ἰδῇ “κατοικῶν φῶς ἀπρόσιτον” (Α' Τιμ.ζ'16). Ὁ Χριστός εἶπε κάποτε πρὸς τοὺς μαθητάς Του. “Οὐδεὶς εἶδε ποτέ τόν Θεόν· ὁ Μονογενὴς Υἱὸς ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐφανερώσεν αὐτόν” (Ιωάν.α'18). Ὁ Θεός, λοιπόν, μᾶς ἐφανερώθη μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ὅποιος γνωρίζει τόν Χριστόν γνωρίζει καί τόν Πατέρα. Αὐτὴ τήν ἀπάντησι ἔδωσε στόν Φίλιππον. “Ὅστις εἶδε ἐμέ, εἶδε τόν Πατέρα” (Ιωάν.ιδ'9). Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ὁρατὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ! Ὁ Παῦλος γράφει στήν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολήν του περί τοῦ Ἰησοῦ “ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀόρατου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως” (Κολ.α'15). Μόνον διὰ τοῦ Ἰησοῦ βλέπομεν τόν Θεόν! Μόνον διὰ τοῦ Ἰησοῦ εἶδαμε τόν Θεόν!

Δάσκαλος: - Κι' ἐσύ πῶς ἐγνώρισες τόν Ἰησοῦ; Πού τόν εἶδες;

Γιατρός: - Ἐγὼ τόν εἶδα τόν Ἰησοῦν στόν Λόγον Του! Μέσω τῶν προφητειῶν! Μέσω τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς Του πού Τόν καθιερώνουν ὡς ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ καί ὡς Μεσσία! Τόν ἐγνώρισα μέ τά μάτια τῆς πίστεως κι' ὄχι μέ τά μάτια τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ ἀρνητοῦ, ὅπως ἐσύ. Δέχομαι τόν δημιουργόν μου ἀπ' τόν Λόγον Του! Αὐτός πού εἶναι. Κι' ἀπ' τό δικό του μονοπάτι. Δέν τοῦ κάνω τόν ἀνακριτή, ὅπως εἶπα. Ὁ Θεός “... εἶναι καί γίνεται μισθαποδότης εἰς τοὺς ἐκζητοῦντας αὐτόν” (Εβρ.ια'6). Ἐπομένως, ματαιοπονεῖς νά γνωρίσης τόν Θεόν ἐκτός Χριστοῦ καί σ' ἄλλο μονοπάτι. Κι' ἂν θέλῃς κι' ἐσύ νά γνωρίσης τόν προσωπικόν Θεόν θά τόν βρῇς νά σέ περιμένῃ στά πόδια τοῦ σταυροῦ ἐν μετανοίᾳ καί πίστει. Αὐτός εἶναι ὁ δικός Του δρόμος, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Δέν δέχεται κανέναν ἀπ' εὐθείας ν' ἀκούσῃ ἢ νά δῇ παρά μόνον μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Εἶναι ὁ μόνος μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, λέγει ὁ Παῦλος στήν Α' ἐπιστολή του πρὸς Τιμόθεο. Δέν ὁμιλεῖ ἢ φανερώνεται στοὺς ἐπικριτάς του ἢ τοὺς ἀρνητάς Του! Κι' ὅσοι “ἀπεδοκίμασαν νά ἔχωσιν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ὥστε νά πράττωσι τά μὴ πρέποντα” (Ρωμ.ια'6), μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Παῦλος στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν του.

Δάσκαλος: - Δέν εἶμαι ἐπικριτής Του ἢ ἀρνητής Του! Εἶμαι ἀπλῶς ἓνας ἐρευνητής Του. Θέλω νά μάθω τήν ἀλήθεια περί αὐτοῦ! Ἀρκετά λέγονται ἀλλά δέν ἀποδεικνύονται. Ἐκτός ἀπ' τίς προφητείες στίς ὁποῖες ἀνεφέρθης, πού ὁμολογουμένως μ' ἐντυπωσιάζουν καί μοῦ ἀνοίγουν νέους ὁρίζοντες πρὸς ἔρευνα. Πρὸς τό παρόν, ἀρκοῦμαι μόνον στά δεδομένα...

Γιατρός: - Καί ποιά θεωρεῖς δεδομένα;

Δάσκαλος: - Ὅ,τι ἀποδεικνύεται. Αὐτά πού βλέπομε κι' αὐτά πού ἀκούμε ἢ γίνονται φανερά στίς αἰσθήσεις μας.

Γιατρός: - Τό λογικό μας εἶναι ἀπ' τά δεδομένα;

Δάσκαλος: - Ναι.

Γιατρός: - Ἀπευθύνομαι, λοιπόν, τώρα πρὸς τό λογικό σου, πού δέχεσαι ὡς ἀπό τά δεδομένα, κι' ἐρωτῶ: Ἡ Βίβλος τί εἶναι γιά σένα;

Δάσκαλος: - Δέν ἔχω γνώμη. Δέν ξέρω... Δέν τήν ἐρεύνησα ποτέ καί μοῦ εἶναι ἀκατάληπτη.

Γιατρός: - Μπράβο! Εἶσαι εἰλικρινής. Ὁμολογεῖς, λοιπόν, ὅτι δέν τήν ἐρεύνησες ποτέ καί μάλιστα γιά τόν ἑαυτόν σου ἢ γιά τήν ἴδια τήν ἀλήθεια.

Δάσκαλος: - Ὅ,τι ξέρω ἀπό τήν Βίβλον εἶναι ὅ,τι ἔψελνα, ὡς ψάλτης στήν Ἐκκλησίαν

ή ὅ,τι διάβαζα ἀπ' τήν ἱστορία γιά τούς μαθητάς μου. Ἄλλά ποτέ γιά μένα. Ποτέ γιά τήν ἀλήθεια τήν ἴδια! Ἡ ἀλήθεια μᾶς φορτώνει μόνον εὐθύνες μέσα στή ζούγκλα πού ζοῦμε. Κι' ἐγώ ἐπροτίμησα νά ζῶ χωρίς εὐθύνες. Ἀλλωστε ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια; Ποιός τήν βρῆκε;

Γιατρός: - Ὁμολογεῖς, λοιπόν, ὅτι δέν γνωρίζεις τήν ἀλήθεια; Κι' οὐδέποτε τήν ἐρευνήσες γιά τόν ἑαυτόν σου;

Δάσκαλος: - Δέν μ' ἐνδιαφέρει νά τήν ξέρω... Δέν ἀντέχω νά ξέρω... Μοῦ ἀρκοῦσε νά ζῶ... Ὁ,τι ζῶ... Ἡ Βίβλος ἦταν γιά μένα ἓνα μακάβριο θέμα.

Γιατρός: - Καί πάλι μπράβο! Μέ τήν εἰλικρίνεια πού ἀπαντᾷς κι' ὁμολογεῖς ὅτι ἐμιμήθης τήν στρουθοκάμηλο μέ βοηθᾷς νά σέ βοηθήσω. Ὁμολογεῖς, λοιπόν, ὅτι δέν γνωρίζεις τήν Βίβλον. Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐπομένως, νά γνωρίζεις τόν συγγραφέα; Ὅσοι θέλουν νά γνωρίσουν τόν συγγραφέα μελετοῦν τά βιβλία του. Κι' ἐσύ θέλεις νά ἐκφέρης γνώμη γιά τόν Θεόν, ἐνῶ δέν ἔχεις διαβάσει τό βιβλίο Του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀπλή καί εὐκολή στήν μάθησι ὅταν ὁ ἄνθρωπος, τήν θέλῃ ἀλλά ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων δέν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν. Διότι, καθῶς μᾶς εἶπε ὁ Χριστός *“οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τό σκότος μάλλον παρά τό φῶς”* (Ιωάν.γ'19), ὅπως κι' ἐσύ διψοῦσες τό χρῆμα... Πῶς, λοιπόν, ἤθελες νά δῆς τόν ἑαυτόν σου μέσα στήν ἀλήθεια καί τόν κόσμον ν' ἀναμορφώνεται χωρίς προσωπικόν Θεόν; Πῶς, λοιπόν, νά μάθης τήν ἀλήθεια ἐφ' ὅσον ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Δάσκαλος: - Ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι τόσο ἀπλή. Κι' ἂν ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀλήθεια, τότε, ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι ἀπ' τά δεδομένα γιά νά τήν ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁρατός.

Γιατρός: - Ὁ Χριστός εἶναι ὁρατός γιά τόν ἀπλό νοῦν καί γιά κείνον πού θέλει νά μάθῃ τήν ἀλήθεια. Ἄλλά ὄχι γιά τόν σύνθετον νοῦν ἢ τόν ἀρνητήν.

Δάσκαλος: - Ἀσφαλῶς. Γιατί ἡ πίστις, ἂν καί εἶναι ἀποτέλεσμα καλῆς θελήσεως, εἶναι συγχρόνως κι' ἀφέλεια, χωρίς τήν ἔμπρακτε καί ὁρατῇ ἐμπειρία. Κι' ἡ πίστις, παρά τήν καλή θέλησι πού ἐκφράζει, δέν προσφέρει ἀποδείξι καί πεποίθησι. Ἰκανοποιεῖ μόνον τόν σαρκοεγκέφαλο πού τῆς ἐπωμίζει τά προβλήματα του ἀλλά ὄχι γιά τόν ἐρευνητή ἢ τόν διανοούμενον ἢ τόν ἐπιστήμονα...

Γιατρός: - Μόνον πού δέν λείπει ἡ ἀφέλεια κι' ἀπ' τόν ἐρευνητή καί τόν διανοούμενον καί τόν ἐπιστήμονα ἀλλά ἡ καλή θέλησις τῆς πίστεως. Ζητοῦν ἀποδείξεις ἂν ὑπάρχει Θεός, ἂν καί τίς ἔχουν, χωρίς νά προβάλλουν ἀντιρρήσεις ἢ νά ζητοῦν ἀποδείξεις, πῶς δέν ὑπάρχει. Τά δεδομένα τῆς δημιουργίας τά θεωροῦν ἀπλῶς φαινόμενα μιᾶς κοσμογονίας χωρίς Θεόν!, ὅπως παρατηρεῖ κι' ὁ Παῦλος: *“Ἐπειδή τά ἀόρατα αὐτοῦ βλέπονται φανερώς ἀπό κτίσεως κόσμου νοούμενα διά τῶν ποιημάτων, ἡ τε ἀδῖος αὐτοῦ δύναμις καί ἡ θεϊότης, ὥστε αὐτοί εἶναι ἀναπολόγητοι”* (Ρωμ.α'20). Ὡσάν τό κάθισμα νά ἔγεινε ἀπό μόνον του κι' ὄχι ἀπό κατασκευαστή. Εὐκολότερα πείθονται στό ψέμμα καί στίς ὑλιστικές θεωρίες παρά στήν ἀλήθεια. Εἶναι οἱ εὐπιστοι ἀφελεῖς εἰς τό ψέμμα κι' οἱ ἔξυπνοι ἄπιστοι στήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ! Καί τώρα ἀπάντησέ μου: Τί θεωρεῖς δεδομένο, τό κάθισμα ἢ τόν κατασκευαστή;

Δάσκαλος: - Καί τά δύο, ἀπάντησε μ' ἐτοιμότητα.

Γιατρός: - Γιατί; Πῶς δέχεσαι καί τά δύο δεδομένα ἀφοῦ δέν γνωρίζεις τόν κατασκευαστή;

Δάσκαλος: - Δέν χρειάζεται νά γνωρίζῃ κανεῖς τόν κατασκευαστή τοῦ καθίσματος γιά νά ξέρῃ ὅτι ὑπάρχει. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τό κάθισμα, ὑπάρχει κι' ὁ κατασκευαστής.

Γιατρός: - Χαίρομαι γιά τήν ἀπάντησι πού μοῦ ἔδωσες. Μέ βοηθᾷ νά συνεχίσω μαζί σου τήν συζήτησι, τοῦ ἀπήντησε μέ φανερά ἱκανοποίησι ὁ γιατρός. Γιατί, λοιπόν, δέν δέχεσαι καί τόν Θεόν ὅτι ὑπάρχει ὡς δημιουργός, ἀφοῦ βλέπεις τήν δημιουργία Του ;

Δάσκαλος: - Βεβαίως δέχομαι τόν Θεόν ὡς νοῦν τῆς δημιουργίας ὅτι ὑπάρχει ἀλλ' ὄχι

ὡς προσωπικόν Θεόν! Δέν τόν γνωρίζω ποιός εἶναι. Ποῦ εἶναι. Πῶς εἶναι. Ἐκτός ἐάν Τόν γνωρίσω τώρα ἀπό σένα, πρόσθεσε καί πάλι μέ τήν ἴδια εἰρωνεία ὁ δάσκαλος.

Γιατρός: - Ὁ Θεός ἔχει δώσει ἀπάντησι σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα καί σέ περισσότερα ἀπ' αὐτά. Ἀλλά δυστυχῶς δέν εἶχες τό ἐνδιαφέρον νά μελετήσης τὰ βιβλία Του γιά νά Τόν γνωρίσης, τί λέγει γιά τόν ἑαυτόν του, ὡς προσωπικός Θεός! Διότι ὁ ἴδιος ὁ δημιουργός Θεός ἀποκαλύπτεται στόν Λόγο Του ὡς προσωπικός Θεός! “Ὁ φυτεύσας τό ὦτιον, δέν θέλει ἀκούσει; ὁ πλάσας τόν ὀφθαλμόν δέν θέλει ἰδεῖ; Ὁ σωφρονίζων τά ἔθνη, δέν θέλει ἐλέγξει; Ὁ διδάσκων τόν ἄνθρωπον γνώσιν; Ὁ Κύριος γνωρίζει τοὺς διαλογισμούς τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἶναι μάταιοι” (Ψαλ.94.9-10). Ἐγγύς Θεός εἶμαι ἐγώ, λέγει. Πῶς, λοιπόν, εἶναι “ἐγγύς Θεός” καί δέν εἶναι προσωπικός Θεός; Ὅσον ἀφορᾷ τήν λογική μας, πράγματι εἶναι ἡ πυξίδα τοῦ ἀνθρώπου στή ζωή του κι' ἀποτελεῖ συγχρόνως καί τό ἀποδεικτικό στοιχείο τῆς ἀγαθότητος καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον, ἀφοῦ “ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ” (Γέν.α'27), ὅπως διαβάζομε στήν ἀρχή τοῦ Βιβλίου τῆς Γενέσεως. Ἐπομένως, ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ! Ἰδού πῶς εἶναι. Τό λογικόν μέ τό ὁποῖον ἐπροίκισε τόν ἄνθρωπον, δέν Τόν καταργεῖ καθώς πιστεύεις ἀλλά Τόν ἀντανακλᾷ στήν ζωή μας, ἀφοῦ μᾶς ἐποίησεν “καθ' ὁμοίωσιν” αὐτοῦ (Γέν.α'27). Ὡς νοῦς λογικός ἐποίησεν τά πάντα κι' ὡς νοῦς λογικός καί σοφίας κυβερνᾷ τά πάντα.

Στρατηγός: - Τό λογικόν, πράγματι, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι μᾶς ἐδόθη νά εἴμεθα τό ὁμοίωμα Του! Διότι χωρίς πνεῦμα καί λογικό, πῶς μπορούσαμε νά εἴμεθα ὁμοίωμα αὐτοῦ; Τό λογικό καί τό πνεῦμα μᾶς ὑψώνουν εἰς ὁμοίωμα Του!

Γιατρός: - “Θεοί εἶθε σεῖς...” (Ψαλ.πβ'6), λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Καί τώρα σᾶς θέτω τήν ἐρώτησι: Γιατί ὁ Θεός “ἐποίησε τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν”; τοὺς ἐκοίταξε ὅλους ἐρευνητικά μέ τό διαπεραστικό του βλέμμα σάν νά ἤθελε νά τοὺς ὑποχρεώσῃ νά σκεφθοῦν καί ν' ἀπαντήσουν. Ἀλλά κανεῖς δέν ἀπήντησε. Ἐμείναν ὅλοι τους σιωπηλοί, πρᾶγμα πού ἔδειχνε πῶς ἡ ἐρώτησις τοῦ γιατροῦ τοὺς εἶχε προβληματίσει.

Ὁ γιατρός, χωρίς νά περιμένει ἐπὶ πολὺ τήν ἀπάντησίν των συνέχισε. Ἡ γνώσις πού ἀποκτήσαμε μέ τήν ἐπιστημονική σκέψιν κι' ἔρευνα στό φυσικό μας περιβάλλον καί στό διάστημα εἶναι ἐπίτευγμα τοῦ λογικοῦ τοῦ νοός μας, πού μᾶς ἐδόθη, ὅπως εἴπαμε, ἀπ' τόν Θεόν γιά νά Τόν ἀνακαλύπτωμεν καί νά Τόν ἐννοοῦμε καί ὄχι νά Τόν καταργοῦμε. Ἐφτιαξε, λοιπόν, τά ὁμοιώματά Του ὡς ὄντα ὑπεύθυνα μέ λογικήν καί κρίσιν, ὡς συνεργούς στή βασιλεία Του καί στήν ἐπικράτειά Του! Διότι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀρχίζει μέν ἀπό τόν ἀόρατον κόσμον ἀλλά καταλήγει στόν ὁρατόν πού ἔθεσε καί τόν ἄνθρωπον νά εἶναι συνεργός στή βουλή Του καί συνεργός στήν ἀγάπην Του! Κι' ὄχι νά Τόν καταργῇ ἀπὸ Κύριόν του καί προσωπικόν Θεόν καί νά τόν παραδέχεται μόνον ὡς ἓνα Θεῖον νοῦν τοῦ Σύμπαντος ἢ τοῦ χάους ἢ τοῦ ἀπείρου, ὑλοποιημένον μόνον σέ ἀφηρημένες ἔννοιες ἀλλά πού σβήνουν κάθε προσωπική σχέσι τοῦ δημιουργοῦ μέ τό δημιούργημα.

Δημοσιογράφος: - Ὡς ἓνας πατέρας νά μή γνωρίζῃ τό παιδί πού ἀπέκτησε ἢ τό παιδί τόν πατέρα. Κι' ὡς ὁ προορισμός τοῦ παιδιοῦ εἶναι νά μή ὑπάρχῃ γιά τόν πατέρα.

Γιατρός: - Ἀκριβῶς αὐτό ἐννοῶ. Κι' ὅταν μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι “Δέν παλοῦνται πέντε στρουθία διὰ δύο ἀσσάρια; Καί ἐν ἑξ' αὐτῶν δέν εἶναι λελησημονημένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Ἀλλά καί αἱ τρίχαι τῆς κεφαλῆς ὑμῶν εἶναι πᾶσαι ἡριθμημέναι” (Ματ.ι'29).

Ἡ ἐπιστημονική γνώσις, λοιπόν, πού εἶναι ἐπίτευγμα τῆς λογικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὄχι μόνον τόν ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς σχετικότητος τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῆς ἀγνοίας πού τόν κατέχουν ἀλλά τόν ἀνακηρύττει συγχρόνως κι' ἓναν δημιουργόν στόν ὁρατόν του φυσικόν κόσμον τοῦ περιβάλλοντος πού διαμένει. Ἀνακαλύπτει κι' ἀξιοποιεῖ δυνάμεις καί νόμους μέ τό πνεῦμα του ὡς Θεός! Ὡς ἐπίσης διδάσκει τήν σοφίαν καί τήν

γνώσιν τῆς ἐπιστήμης καί τοῦ παρέχεται ἡ δυνατότης νά χρησιμοποιῇ τίς πρῶτες ὕλεις στή δημιουργική του κατάκτησι. Καί οὕτω, ἐνῶ δημιουργεῖ ὡς Θεός στό περιβάλλον του, ἀνακαλύπτει τόν Θεόν καί τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν του ὡς εἰκόνα καί ὁμοίωμα Θεοῦ.

Στρατιωτικός: - Καί πάλιν ἔχει δίκιο ὁ γιατρός. Χωρίς τήν γνώσιν, πού ἀπέκτησε ὁ ἄνθρωπος, μέ τήν ἐπιστημονικήν σκέψιν κι' ἔρευνα δέν θά ὑπῆρχε στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἡ πρόοδος κι' ὁ πολιτισμός. "Ὅλα θά ἔμεναν πρωτόγονα κι' ἀνεξελίσσιμα, ὅπως συμβαίνει στήν κοινωνία τῶν ζώων, τῶν πτηνῶν καί τῶν θαλασσίων ὄντων. "Ἡ μήπως ἡ ἐπιστημονική σκέψις δέν ἀνακαλύπτει τόν Δημιουργόν μέσα στή δημιουργία Του ὡς νοῦν παντογνωσίας καί παντοδυναμίας;

Γιατρός: - Τό λογικόν, λοιπόν, πού παρήγαγε τόσους καρπούς ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων, ἐδόθη ἀπό τόν Δημιουργόν στό δημιούργημά του γιά ν' ἀνακαλύπτῃ καί νά δημιουργή ὡς Θεός! 'Ὡς Θεός μέ τόν Θεόν τῆς ἀγάπης στόν γήινο παράδεισον πού τόν ἔθεσε κι' ὄχι νά καταργήσῃ τόν δωρητήν Θεόν ἢ νά Τόν ἀντικαταστήσῃ μέ τό λογικόν πού τοῦ ἔδωσε.

Δημοσιογράφος: - Συμπερασματικῶς, λοιπόν, ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται διά τοῦ λόγου Του στόν νοῦν καί στό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου κι' ὄχι στά ἔνστικτά του καί στά συναισθήματά του, συνεπλήρωσε μετ' ἐμφάσεως ὁ δημοσιογράφος.

Γιατρός: - "Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπ' τήν ἐκλογή τῆς καρδιάς μας, ἡ δέ λογική τοῦ νοός μας συμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ μέ τήν ἐκλογή τῆς καρδιάς μας. 'Ὁ Θεός, ἀνεξαρτήτως θελήσεως καί πίστεως, παραμένει προσωπικός Θεός! 'Ἡ δέ ἀνισότης μέσα στή δημιουργία Του δέν δηλώνει ἀντίθεσι ἢ καταργεῖ τήν σοφία Του! 'Ὁ Θεός, ἄν καί προσωπικός Θεός, παραμένει ἀνεξιχνίαστος στά βάθη τῆς σοφίας Του! Κι' ἐμεῖς δέν ἔχομε αὐτόνομη τελειότητα γνώσεως καί σοφίας γιά νά γνωρίζωμε τά πάντα περί Θεοῦ! "Κατά μέρος γινώσκουμε καί κατά μέρος προφητεύομεν", ἐπικυρώνει κι' ὁ Παῦλος στήν Α' Κορινθίους κεφάλαιον 13 καί ἐδάφιο 9. Κατά τό μέτρον, τῆς δυνατότητος πού ἔχομε, ἀνακαλύπτομε τήν ἀλήθεια τοῦ δημιουργοῦ καί σ' ὅτι 'Εκεῖνος μᾶς ἀποκαλύπτεται. 'Αλλά ποιός θά τόν ἀνακρίνει; Τό δημιούργημα; Καί γιατί; Ποιός ἄλλος εἶναι ὑπεύθυνος μέσα στήν δημιουργία ἀπό τόν ἴδιον δημιουργό; Γι' αὐτό κι' ὁ Παῦλος ἀνακράζει: "Ὁ βάθος πλούτου καί σοφίας καί γνώσεως Θεοῦ! Πόσον ἀνεξερεύνητοι εἶναι αἱ κρίσεις αὐτοῦ κι' ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί αὐτοῦ! Διότι τίς ἐγνώρισε τόν νοῦν τοῦ Κυρίου ἢ τίς ἔγινε σύμβουλος αὐτοῦ;...(Ρωμ.ια'33-34)" 'Ἡ φυσική ἀνισότης εἶναι μιά πραγματικότης πού παραδέχεται κι' ὁ Παῦλος καί τήν σχολιάζει στήν ἴδια πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν του κεφάλαιον θ' καί ἐδάφιο 20. "Ὅχι γιά νά προκαλέσῃ τάς συνειδήσεις τῶν Ρωμαίων ἀλλά γιά νά τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπό ἓνα σοβαρό κι' ὀλέθριο ὀλισθήμα νά γίνουν οἱ ἐπικριτές Του, πρὶν 'Εκεῖνος φέρεῖ εἰς φῶς τήν ἀλήθεια τῶν μυστηρίων του. Διαμαρτυρόμενος, λοιπόν, ὁ Παῦλος μᾶς προλαβαίνει μέ τά ἐξῆς λόγια: "Μήπως τό πλᾶσμα θέλει εἰπεῖ πρὸς τόν πλάσαντα, διατί μέ ἔκαμες οὕτως; "Ἡ δέν ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεύς τοῦ πηλοῦ ἀπό τοῦ αὐτοῦ μίγματος νά κάμῃ ἄλλο μὲν σκεῦος εἰς τιμὴν ἄλλο δέ εἰς ἀτιμίαν; (Ρωμ.θ'20-21)"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

‘Υπάρχει “‘Απόλυτος Προορισμός”;

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: - Στήν περικοπή αὐτή πού ἀναφέρεσαι – τόν διέκοψε – ὁ Παῦλος διατυπώνει τήν θεωρία τοῦ “‘Απολύτου Προορισμοῦ”, τήν ὁποία ἀσπάζονται καί ὑποστηρίζουν μάλιστα πολλοί φιλόσοφοι καί θρησκευτικοί ἡγέτες, ὡς ὁ Καλβίνος, καί συμφωνῶ κι’ ἐγώ μαζί τους.

Γιατρός: - Στήν περικοπή αὐτή ὁ Παῦλος διατυπώνει ἀπλῶς τά δικαιώματα τοῦ κεραμέως δημιουργοῦ, ἔστω κι’ ἂν τά διατυπώνη μέ ὑπερβολή κι’ ἔμφασι, ὥστε φαίνεται νά συνηγοροῦν ὑπέρ τοῦ “‘Απολύτου Προορισμοῦ”. Ἡ ἀπάντησις, ὅμως, στήν ἐντύπωσι πού δίδεται περί “‘Απολύτου Προορισμοῦ”, καί πού εἶναι τό μυστικό κλειδί τῆς ἐκλογῆς καί τοῦ προορισμοῦ, εὐρίσκεται στά ἐδάφια 20 καί 21 τοῦ β’ κεφαλαίου τῆς δευτέρας πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς, ὅπου ὁ Παῦλος, ἂν καί ὁμιλῇ περί σκευῶν τιμίας καί ἀτίμου χρήσεως, ἀποδίδει τό ἀληθές πνευματικό νόημα τοῦ προορισμοῦ των: “*Ἐν μεγάλῃ δέ οἰκία δέν εἶναι μόνον σκευὴ χρυσά καί ἀργυρά, ἀλλὰ καί ξύλινα καί ὀστράκινα· καί ἄλλα μὲν πρὸς χρῆσιν τιμίαν, ἄλλα δέ πρὸς ἄτιμον. Ἐάν, λοιπόν, καθάρισις τις ἐαντόν ἀπὸ τούτων, θέλει εἶσθαι σκεῦος τιμίας χρήσεως, ἡγιασμένον καί ἔχρηστον εἰς τὸν δεσπότην, ἡτοιμασμένον εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν*”. Ἄλλ’ ἐμεῖς δέν Τόν ὑπακούμε στοὺς λόγους Του ἢ τοὺς νόμους Του καί τότε ἡ καρδιά μας σκληρύνεται ὡς τοῦ Φαραώ.

Στό σημεῖο αὐτό ἕνας ἄλλος κατάδικος ἀνεμίχθη στὸν διάλογο:

Στρατιωτικός: - Ἐάν, γιατρέ μου, ὁ Παῦλος δέν κηρύττει τὸν “‘Απόλυτον Προορισμόν”, τότε τί κυρήττει μ’ αὐτά τά λόγια πού ἐδιάβασα στήν Βίβλο τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία τό θεωροῦσε εὐσέβεια νά τήν μελετᾷ. Ἐγώ εἶμαι στρατιωτικός κι’ ἐπαναστάτης. Βρίσκομαι, λοιπόν, ἐδῶ γιὰ τίς πολιτικές μου πεποιθήσεις, πού εἶναι ἀντίθετες πρὸς τό καθεστῶς τῆς χώρας μου. Δέν χρειάζεται νά διηγηθῶ τό ἱστορικό μου καί νά σέ πείσω ὅτι ξέρω ἀρκετά τήν Γραφή ἀλλὰ ἀπλῶς νά σ’ ἐνημερώσω ὅτι ξέρω τήν Γραφήν, πρὶν ἀπὸ σένα, κι’ ἐξ’ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ λόγου τήν ἀπέρριψα ἀπὸ τῆ ζωῆ μου κι’ ἔγινα ἀρνητής της.

Γιατρός: - Μ’ ἐκπλήττεις. Ὡστε ὑπάρχουν ἀνάμεσά σας ἀφοῦ ἄτομα πού ξέρουν τήν Γραφή;

Ἄλλος κατάδικος: - Βεβαίως. Ὅλοι μας ἔχομε τήν Καινὴ Διαθήκη. Μᾶς τήν διένειμαν δωρεάν ἐδῶ στήν φυλακή. Τήν ἔχω κάτω ἀπὸ τό μαξιλάρι μου καί πότε-πότε τήν διαβάζω. Σήκωσε τό μαξιλάρι του καί τράβηξε μιὰ μικρὴ Καινὴ Διαθήκη καί τοῦ τήν ἔδειξε.

Γιατρός: - Ναί τήν ξέρω τήν ὁργάνωσι. Ὀνομάζονται: “Γεδεωνίτες”. Ὡστε πότε-πότε τήν διαβάξεις;

Β’ Κατάδικος: - Ναί, κάπου-κάπου μ’ ἀρέσει νά τήν διαβάζω. Μοῦ κάνει καλὸ ἂν καί δέν τήν πιστεύω, ὅσον πρέπει. Ἐχω πολλὰ ἐρωτηματικά.

Γιατρός: - Σέ ποιὰ γλώσσα;

Β’ Κατάδικος: - Πορτογαλικά.

Ὁ γιατρός στράφηκε πρὸς τὸν στρατιωτικόν καί τὸν ἐκοίταξε μ’ ἔκφρασι ἀπορίας κι’ ἀναμονῆς στά μάτια. Ἐκεῖνος κατάλαβε. Ἄνοιξε ἀργά τήν Καινὴ Διαθήκη του στό ἐνδέκατο κεφάλαιον πρὸς Ῥωμαίους καί διάβασε: “*(διότι πρὶν εἶναι γεννηθῶσι τὰ παιδιά, καὶ πρὶν πράξωσιν τι ἀγαθὸν ἢ κακόν, διὰ τὸ νὰ μὲνῃ ὁ κατ’ ἐκλογὴν προορισμὸς τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ ἐκ τῶν ἔργων, ἀλλ’*

ἐκ τοῦ καλοῦντος, ἐρρέθη πρὸς αὐτὴν ὅτι ὁ μεγαλύτερος θέλει δουλεύσει εἰς τὸν μικρότερον, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Τὸν Ἰακώβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαὺ ἐμίσησα. (Ρωμ.θ'11-13)''

Ὁ στρατιωτικός σταμάτησε γιὰ λίγο, πήρε βαθειὰ ἀναπνοή καὶ συνέχισε: *“Τί λοιπὸν θέλομεν εἶπεῖ; Μήπως εἶναι ἀδικία εἰς τὸν Θεόν; μὴ γένοιτο. Διότι πρὸς τὸν Μωϋσῆν λέγει· θέλω ἐλεήσει ὅντινα ἐλεῶ, καὶ θέλω οἰκτερήσει ὅντινα οἰκτείρω. Ἄρα λοιπὸν δὲν εἶναι τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ.” (Ρωμ.θ'14-16)*

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς – ἀνέκραξε ὁ γιατρός – “τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ”. Τώρα ἐννοῶ ποῦ τό πᾶς.

Στρατιωτικός: - Ποῦ τό πάω; Διεμαρτυρήθη μετ' ἐκπλήξεως γιὰ τὴν ἀντίδρασι τοῦ γιατροῦ.

Γιατρός: - Ἐκεῖ ποῦ τό πᾶνε ὅλοι ὅσοι δὲν καταλαβαίνουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἢ θέλουν νὰ δικαιολογήσουν τό κατάντημά τους. “Εἶμαι”, λένε, “αὐτό ποῦ μέ προώρισε ὁ Θεός (!), ἢ κατ' ἄλλους, “ἡ μοίρα μου”. Ἀλλά δὲν ἔχει καμμία σχέσι αὐτό ποῦ ἐδιάβασες μ' αὐτό ποῦ ἐννοεῖς. Διότι τότε ὁ Θεός ἀντιφάσκει ὅταν μᾶς λέγει ὅτι: *“Θέλει πάντες νὰ σωθῶσι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας”* (Α'Τιμ.β'4). Πῶς *“θέλει πάντες νὰ σωθῶσι”*, ἀφοῦ δὲν τοὺς προώρισε;

Στρατιωτικός: - Τότε τί ἐννοεῖ; Ἄν δὲν ἐννοεῖ αὐτό ποῦ ἐννόησα;

Γιατρός: - Αὐτό ποῦ ἐννόησες δὲν σημαίνει πῶς ἐννοεῖ κι' ὁ Θεός! Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει βάθος καὶ πλάτος κι' εἶναι ἀνεξιχνίαστος εἰς τὰς κρίσεις Του!

Τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἔχει ἄλλο κάτοπτρο ἀπ' τό δικό μας καὶ βλέπει ἐκεῖ ποῦ ἐμεῖς δὲν βλέπομε. Δὲν κρίνομε, λοιπόν, μέ τὰ ἴδια κριτήρια. Τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ διαφέρουν ἀπ' τὰ δικά μας γιατί κι' ἐμεῖς διαφέρουμε. Ἐκεῖνος κρίνει βάσει προγνώσεως καὶ μᾶς κρίνει μέ τὰ κριτήρια τῆς προγνώσεώς Του, ἐνῶ ἐμεῖς κρίνομε βάσει τοῦ φαινομένου κι' ὄχι βάσει προγνώσεως τῶν κινήτρων τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ δρόμοι μας δὲν συναντῶνται ποτέ μέ τοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ! Ἐάν ὁ Θεός ἐλάμβανε ὡς κριτήριον τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου στήν ἐκλογή τοῦ προορισμοῦ του, τότε ἐμεῖς θά εἴμεθα οἱ ρυθμιστές τοῦ πολιτεύματος τοῦ Θεοῦ στή δημιουργία του κι' ὄχι ὁ Νομοθέτης τῆς δημιουργίας. Ἡ δὲ χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν θά ἦταν χάρις, διότι θά ἐδίδετο βάσει τοῦ ἀνθρωπίνου ἔργου κι' ὄχι βάσει τῆς προγνώσεως τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν κινήτρων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς εἰς τὸν Θεόν πίστεως καὶ πιστότητός του, διὰ νὰ λάβῃ τό ἔλεος καὶ τὴν χάρι ὡς χάρι!

Κι' αὐτό ἀκριβῶς ἐπιβεβαιώνεται ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ: *“Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου θέλει λάβει καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου θέλει λάβει...”* (Ματ.ι'41). Πῶς, λοιπόν, ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου θά λάβῃ μισθὸν προφήτου, ἐάν τὰ κίνητρά του δὲν εἶναι κατὰ Θεὸν καθαρὰ; Ὁ Θεός, λοιπόν, μετρᾷ τὸν ἄνθρωπον βάσει τῶν κινήτρων του καὶ διὰ τῆς προγνώσεώς Του κι' ὄχι μέ τὰ “ἔργα” τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τοῦτο μᾶς τό διακηρύττει τό 29ον ἐδάφιον τοῦ ὀγδόου κεφαλαίου πρὸς Ρωμαίους: *“Ὅσους προεγνώρισε τούτους καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ...”*. Τὰ ἔργα μας, λοιπόν, δὲν βαρύνουν ἐπὶ τῶν κριτηρίων τοῦ Θεοῦ κι' ὡς ἀξία στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, ὅσον τὰ κίνητρα τῆς καρδιάς μας.

Δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸν Θεὸν τί κάνεις ἀλλὰ γιατί τό κάνεις! Ἄλλος ἐλεεῖ ἀπὸ ἀγάπη, ἄλλος ἀπὸ ἐπίδειξι, ἄλλος ἀπὸ σκοπιμότητα κι' ἄλλος ἀπὸ ἐκδίκησι. Ποιὸς εἶναι ἄξιος στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ; Κι' οἱ τρεῖς ἐλεοῦν στὰ δικά μας τὰ μάτια. Μήπως μέ τὰ δικά μας μάτια τοὺς βλέπει κι' ὁ Θεός; Διότι μόνον *“ὁ Θεός γνωρίζει τοὺς ὄντας αὐτοῦ”* (Β'Τιμ.β'19). Γι' αὐτό καὶ μένει ὁ κατ' ἐκλογὴν προορισμὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν! Αὐτός ἔχει τὸν πρῶτον καὶ τὸν τελευταῖον λόγον στήν δημιουργία Του καὶ στὸν κατ' ἐκλογὴν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἐκτός τῆς προγνώσεως τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος θέλει νὰ τονίσῃ μέ τό ἐν λόγω ἐδάφιον, κατὰ βάσιν, τό ἀπόλυτον κυρίαρχον τῆς ἐξουσίας Του καὶ τὴν σημασία καὶ ἀξία τῆς ἀγάπης Του! Ὅτι ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ κι' ὄχι ἀπ' τὴν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου ἢ τίς

προσπάθειές του καί τά ἔργα του.

Δάσκαλος: - Εἶσαι καταπληκτικός στήν ἐρμηνευτική σου, γιατρέ μου! "Ἐχεις κι' ἐσύ πάντα τόν τελευταῖον λόγον – τοῦ ἀπήντησε ὁ δάσκαλος μέ εἰρωνική πάντα διάθεσι.

Γιατρός: - Δέν ἔχω ἐγώ τόν τελευταῖον λόγον. Τόν τελευταῖον λόγον τόν ἔχει ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀλήθεια.

Δάσκαλος: - Καί ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια στήν εὐθύνη τοῦ Δημιουργοῦ; Ποιός εὐθύνεται στή δημιουργία κι' ἂν τά κριτήρια διαφέρουν τοῦ Θεοῦ ἀπό τοῦ ἀνθρώπου; Ποιός δημιουργεῖ τά σκεύη τῆς τιμῆς καί τῆς ἀτιμίας; Ποιό σκεῦος ἀτίμου χρήσεως στήν κατασκευή του θά παίξει ρόλο τίμιο στή ζωή του; Ποιό σκεῦος θ' ἀκυρώσῃ τήν εὐθύνη τοῦ κατασκευαστή του; Καί γιατί νά κριθῇ τό σκεῦος τῆς ἀτίμου χρήσεως, βάσει κινήτρων κι' ὄχι ὁ κατασκευαστής του; Αὐτό εὐθύνεται διά τήν ἀποστολή τῆς ἀτίμου χρήσεώς του ἢ ὁ δημιουργός Του;

Γιατρός: - Ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἀπαντᾷ στά ἐρωτήματά σου κι' ἀκυρώνει τήν εὐθύνη Του. Διότι διακηρύττει στόν Ψαλμό λγ' ἐδάφιον 15, ὅτι: *"ἔξ Ἰσου ἔπλασε τὰς καρδίας αὐτῶν"*. Ἐπομένως, ὁ συλλογισμός τοῦ Παύλου πρὸς διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημιουργοῦ δέν ἀποτελεῖ τόν αὐτόν ἰσχυρισμόν καί διακήρυξιν τοῦ Θεοῦ. Οὐτε κι' ὁ Παῦλος εἰσάγει τόν συλλογισμόν του μέ ἰσχυρισμόν διακηρύξεως ἀλλά μέ ὑποθετική ἔννοια ἐρωτήσεως γιά νά προκαλέσῃ μιὰ λογική θετική ἀντίδρασι ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ὡς πρὸς τ' ἀπόλυτα δικαιώματα τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐν τούτοις, οἱ συλλογισμοί τοῦ Παύλου ἂν καί μᾶς ἀνοίγουν ὀρίζοντες σκέψεως δέν ἀποκαθιστοῦν τήν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ στά κριτήριά Του! Διότι λείπει τό στοιχείον τῆς πραγματικότητος, πού ξέρει μόνον ὁ Θεός! Προτιμῶ, λοιπόν, ν' ἀπέχω ἀπό θέσεις κι' ἀπαντήσεις μέ ὑποθετικούς συλλογισμούς κι' ἐρωτήματα, πού θέτει ὁ Παῦλος ὑπέρ τοῦ δημιουργοῦ Του. Τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ εἶναι γιά τόν Θεόν! Μοῦ ἀρκεῖ ἡ διαβεβαίωσις ὅτι εἶναι *"Ἀγάπη"* κι' ὅτι εἶναι *"δικαιοσύνη καί κρίσις ἡ βάσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ"* (Ψαλ.97.2)!

Καλλιτέχνης: - Κι' ἐγώ συμφωνῶ. Δέν μπορεῖ νά κρίνῃ ὁ Θεός τόν ἀνθρωπον μέ κριτήρια ἀδικίας κι' ἀταίριαστα στόν χαρακτήρα Του! Μοῦ ἀρκεῖ ὅτι εἶναι δικαιοσύνη ! Κι' ὡς δικαιοσύνη δέν μπορεῖ νά κάμῃ ἀδικία.

Γιατρός: - Κι' ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεός *"ὅτι θέλει πάντες νά σωθῶσι νά ἔλθωσιν καί εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀλήθειας"* (Α' Τιμ.β'4). Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, διότι ὁ Θεός λέγει τήν ἀλήθεια! Κι' ἄλλωστε δέν καταργεῖ ὁ Θεός τό δικαίωμα τῆς ζωῆς καί τῆς σωτηρίας τοῦ σκεύους τῆς ἀτίμου χρήσεως. Οἱ τελῶνες καί οἱ πόρνες δέν ἦταν σκεύη τιμίας χρήσεως, ἐν τούτοις *"ὑπάγουσι πρότερον ὑμῶν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν"* (Ματ.κα'31) μᾶς εἶπεν ὁ Χριστός. Διότι μετενόησαν! Ὁμοίως καί ὁ ληστής ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Δέν ἦτο ὁ ληστής σκεῦος τιμίας χρήσεως στή ζωή του ἀλλά εἰσηλθε πρῶτος στόν οὐρανό μαζί μέ τόν Χριστόν! Γι' αὐτούς ἐσταυρώθη, λοιπόν, ὁ Χριστός! *"...παρά διά ἐνεήκοντα ἐνέα δικαίους, οἵτινες δέν ἔχουσιν χρεῖαν μετανοίας"* (Ματ.ιη'12-13 καί Λουκ.ιε'4,7). Ἐσταυρώθη λοιπόν καί διά τά σκεύη τῆς ἀτίμου χρήσεως, ὁ δέ οὐρανός χαίρεται μᾶλλον γι' αὐτά διότι σώζονται παρ' ἐλπίδα ἐν μετανοίᾳ πρὸς δόξαν τῆς ἀγάπης Του πού ἐφανερώθη διά τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ!

Δημοσιογράφος: - Πράγματι, περισσότερο δοξάζεται ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μέ τή μετάνοια ἐνός σκεύους ἀτίμου χρήσεως παρά τιμίας.

Δάσκαλος: - Ἐγώ πάντως προτιμῶ νά δεχθῶ τούς ὑποθετικούς συλλογισμούς τοῦ Παύλου ὡς διακήρυξι τοῦ *"Ἀπολύτου Προορισμοῦ"* παρά νά συγχέω τίς ἔννοιες σ' ἀναπάντητα ἐρωτήματα. Γι' αὐτό, στά φοιτητικά μου χρόνια, χωρίς νά γνωρίζω τούς συλλογισμούς τοῦ Παύλου, μέ μόνη τήν παρατήρησι στό φυσικό μας περιβάλλον πού εἶναι τό ταμπλώ τῆς πραγματικότητος καί τῶν διαπιστώσεων στούς νόμους τῆς ὕλης ἀπ' τήν ὁποίαν εἴμεθα κι' ἐμεῖς πλασμένοι, κατέληξα ὅτι ὑπάρχομε σάν τό λουλούδι πού ἀνθεῖ καί πέφτει. Ἕνας ἐγωϊσμός τῆς φύσεως καί τῆς δημιουργίας. Ἕνα καπρίτσιο στόν προορισμό τῆς σοφίας Του, ἂν κι' ἀποτελεῖ δείγμα τῆς ὑπάρξεώς Του. Χωρίς προσωπικά αἰσθήματα καί

συναισθηματισμούς ή αγάπη Του! Κι' αυτό ακριβώς θά πῃ Θεός! "Ένας νοῦς δημιουργός! Εἴμεθα ἓνα μικρό κογχύλι μέσα στήν δημιουργία Του! Γεννώμεθα γιά νά πεθάνωμε, ὅπως ὅλα τά ὄντα Του! "Εκτελούμε ἀπλῶς ἓναν προορισμό, ὡς παρουσία, στήν πολυμορφία τῶν εἰδῶν τῆς ὕλης.

Γιατρός: - Τότε γιατί ἦλθε κι' ἀπέθανε ὁ Χριστός;

Δάσκαλος: - "Ο Χριστός ἀπέθανε γιά τήν φιλοσοφία Του. "Επειθε τούς ἀνθρώπους γι' αὐταπάρνησι.

Γιατρός: - Δέν ἦταν λοιπόν Θεός;

Δάσκαλος: - Θεός! Οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται στούς μύθους!

Γιατρός: - "Ωστε μύθος εἶναι ἡ "Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ;

Δάσκαλος: - Ποιός τήν εἶδε;

Γιατρός: - Οἱ μαθητές Του!

Δάσκαλος: - "Αλλοι παραμυθάδες καί τοῦτοι, ἐσάρκασε καί πάλι ὁ δάσκαλος.

Γιατρός: - Παραμυθάδες οἱ μαθητές Του;

Δάσκαλος: - Ναί! "Οπως κι' οἱ μαθητές τοῦ Βούδδα, οἱ ὅποιοι περιέβαλλαν τόν διδάσκαλόν τους μ' ἓνα πλήθος θαυμάτων κι' ἄλλων πολλῶν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων καί τέλος κατέληξαν μέ τήν περιγραφήν τοῦ θανάτου του, ὅτι τό πνεῦμα του ἔγινε πηγὴ φωτός. Τό ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ Χριστιανοί. Περιέβαλλαν τόν διδάσκαλόν τους μ' ἓνα πλήθος θαυμάτων γιά νά καταλήξουν στήν "Ανάστασί Του!

Γιατρός: - Πολύ ἀτυχής ἡ σύγκρισις αὐτῇ διεμαρτυρήθη ὁ γιατρός. Οἱ μαθητές τοῦ Βούδδα δέν διεκήρυξαν τόν Βούδδα ὡς Θεόν ἢ ὅτι κατήλθε ἐξ οὐρανοῦ γιά νά σταυρωθῇ ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου! Οὔτε οἱ μαθητές του ἀπέθανον ὡς μάρτυρες τῆς πίστεώς των καθὼς οἱ χριστιανοί στίς ἀρρένες τῶν Ρωμαίων. Διότι ὁ Βούδδας ἐκήρυξε φιλοσοφία κι' ὄχι θρησκεία. Οἱ μαθητές τοῦ Βούδδα δέν εἶδαν ὅ,τι εἶδαν οἱ μαθητές τοῦ "Ιησοῦ κι' ὅλο τό πλήθος τῶν "Ιουδαίων καί Φαρισαίων, ὥστε νά φοβηθοῦν τόν "Ιησοῦν ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν θαυμάτων τά ὅποια ἔκανε ἐνώπιόν των καί γι' αὐτό: *"Συνεκρότησαν, λοιπόν, συνέδριον οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι καί ἔλεγον. Τί κάμνομεν; Διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος πολλά θαύματα κάμνει. "Εάν ἀφήσωμεν αὐτόν οὕτως, πάντες θέλουσι πιστεύει εἰς αὐτόν καί θέλουσι ἔλθει οἱ Ρωμαῖοι καί ἀφανίσει καί τόν τόπον ἡμῶν καί τό ἔθνος"* (Ιωάν.ια'48). Αὐτά μᾶς ἐξιστορεῖ ὁ "Ιωάννης στό εὐαγγέλιόν του. "Ο Βούδδας, λοιπόν, δέν ἔκανε θαύματα οὔτε διεκήρυξε ὅτι εἶναι Θεός!

Δάσκαλος: - Γιατρέ μου, πολλοί ἀφελεῖς ὑπάρχουν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, παρετήρησε, χαμογελῶντας. Ξεχνᾷς τόν Μωάμεθ; "Εκατομμύρια ἀνθρώπων ἔπεισε ὅτι εἶναι προφήτης τοῦ "Αλλάχ καί πεθαίνουν γιά τά οὐρίμ τοῦ παραδείσου. Πῶς τούς ἔπεισε ὅτι εἶναι ὁ προφήτης τοῦ "Αλλάχ; Ποῖα θαύματα ἔκανε; Καί ποιός ἀπό τούς ὁπαδούς του ἀμφιβάλλει γιά τήν ὑψηλή του ἀποστολή; Ποιός τόν ἠλεγξε στά ἔργα του καί στά διατάγματά του; Ποιός ἀπό τούς ὁπαδούς του τόν ἀνακρίνει; "Ολοι τους εἶναι πεπεισμένοι γιά τήν ἀγιότητά του κι' ἄς ἔζησε κι' αὐτός μιά ζωὴ κοινῶν θνητοῦ ἀνθρώπου στά χαρέμια του.

Γιατρός: - Καί τό δεῦτερο παράδειγμά σου, δάσκαλε, εἶναι ἀτυχές παρετήρησε ἔντονα ὁ γιατρός: "Ο Μωάμεθ, ὁμοίως, δέν ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι Υἱός Θεοῦ, δηλαδή Θεός ! "Αλλά κι' οὔτε ἔδωκε ποτέ τίς ἀποδείξεις τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι εἶναι καί προφήτης τοῦ "Αλλάχ(!). "Ενῶ ὁ Χριστός ἔδωκε ὅλες τίς ἀποδείξεις ὅτι εἶναι Θεός! Κι' ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει πνεύματος Θεοῦ! "Οχι μόνον λόγῳ τῶν θαυμάτων καί τῶν προφητειῶν, αἱ ὁποῖες ἐξεπληροῦντο κατὰ γράμμα στό πρόσωπόν Του ἀλλά καί λόγῳ τῆς ἀγίας ζωῆς Του! Δέν εἶχε χαρέμια ὁ Χριστός, ὅπως ὁ Μωάμεθ, οὔτε παντρεύτηκε ποτέ τήν γυναῖκα κανενός θετοῦ υἱοῦ Του, ὅπως ὁ Μωάμεθ διά νά δείξῃ τήν διαφορὰ μεταξύ ἐνός θετοῦ καί ἐνός πραγματικοῦ υἱοῦ ὅπως τονίζει τό ἱερόν βιβλίον. "Εν τούτοις, παρατηρεῖ ὁ ἱστορικός Οὐέλλς ὅτι *"μιά ἀπλή μνεῖα εἰς τό Κοράνιον θά ἦτο ἀρκετή, δίχως νά παρίσταται ἡ ἀνάγκη τοιοῦτου ἐμπράκτου*

παραδείγματος”.

Δημοσιογράφος: - Πράγματι υπάρχουν άφελείς κι' εϋπιστοι μεταξύ τών ανθρώπων οι όποιοι εύκόλως παγιδεύονται στό ψέμμα καί στήν πλάνη. Κι' ένα τέτοιο παράδειγμα μάς άφησε στήν εποχή μας, ό Τζιμ Τζόουνς, ό όποίος άφού παρέσυρε πολλούς άφελείς στό στρατόπεδό του, ύστερα τούς ύποχρέωσε σ' όμαδική αύτοκτονία. Τό ίδιο κι ό Μωάμεθ ύποχρεώνει τούς όπαδούς του σ' όμαδική αύτοκτονία μέσω του ίερού του πολέμου! Κι' οϋτε ώμίλησε περί άγάπης!

Γιατρός: - 'Ο 'Ιησούς τούναντίον ήταν, ως διεκηρύχθη, ό έκπρόσωπος τής ζωής καί τής άγάπης! "Εζησε ως Θεός κι' άνέστη ως Θεός! Κι' άς απέθανε ως άνθρωπος θνητός. Καί τούτο διότι δέν θέλησε νά κάμη χρήσι τής δυνάμεώς Του, έφ' όσον ήλθε διά νά σταυρωθή! Κι' είναι ό μόνος πού εκήρυξε τήν άγάπη. Κανείς άλλος δέν έδωσε τόσα δείγματα δυνάμεως κι' αλήθειας κι' άγάπης όπως ό Χριστός! 'Ο λόγος Του ήταν πνεύμα καί ζωή! “ *Εγώ είμαι ή άδός, ή αλήθεια καί ή ζωή...*” (Ιωάν.ιδ'6), διεκήρυξε ό ίδιος ό Χριστός! Κι' ό,τι διεκήρυξε τό απέδειξε μέ τή ζωή Του. "Όλοι οι άλλοι είναι φιλόσοφοι ή ψευδοπροφήτες ή τά ψευδο-άντίγραφα πού προσεπάθησαν νά μιμηθούν τό πρότυπον του Θεού, χωρίς όμως ποτέ νά τό καταφέρουν γιατί έλειπε ή αλήθεια κι' ή δύναμις του Θεού άπ' τό πνεύμα των. "Αλλωστε κι' ό 'Ιησούς μάς είχε προειδοποιήσει ότι θά έμφανίζοντο ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήτες, όπως σάς είπα. 'Ενώ ό 'Ιησούς Χριστός υπήρξε ό πραγματικός έκπρόσωπος του Θεού στήν γή καί λόγω τής ζωής Του καί των λόγων Του καί λόγω τής δυνάμεώς Του καί των σημείων πού έξεπληρώθησαν στή ζωή Του! Διά ποίον άλλον έκ των όνομαζομένων προφητών έξεπληρώθησαν τά σημεία τά όποία έδόθησαν υπό του Θεού διά τόν 'Ιησούν; Κι' είναι ό μόνος άπεσταλμένος του Θεού καί γνήσιος άπόγονος του 'Αβραάμ, κατά σάρκα, ό όποίος ήταν ό γεννήτωρ του λαού 'Ισραήλ καί έκ του όποίου προέρχονται όλοι οι προφήτες πού ώμίλησαν γιά τόν μέλλοντα χρόνον καί γιά τόν 'Ιησούν! Κι' όλα έξεπληρώθησαν και έπαληθεύθησαν στό πρόσωπόν Του. Κι' ό τόπος τής γεννήσεώς Του κι' όλα τά σημεία των παθημάτων Του: 'Η προδοσία μέ τά τριάκοντα άργύρια, ή σταύρωσίς Του κι' ό κλήρος επί τά ιμάτιά Του κ.λπ.

Δημοσιογράφος: - 'Αλήθεια, πότε έξεπληρώθη προφητικός λόγος Θεού επί τόν Βούδδα ή τόν Μωάμεθ; "Η μήπως ό Μωάμεθ ήταν άπόγονος του 'Ισαάκ, ώστε ν' άποτελή κάποια έγγύησι ότι υπήρξε προφήτης του Θεού; "Η μήπως ή διδασκαλία του προηγείται προφητικώς ή ταυτίζεται μέ τήν διδασκαλία του Χριστού, ώστε νά συγκαταλέγεται μεταξύ των προφητών του Θεού;

Δάσκαλος: - Βεβαίως. 'Ο Μωάμεθ είναι άπόγονος του 'Αβραάμ έκ τής 'Αγάρ.

Γιατρός: - 'Αλλ' όχι έκ τής Σάρρας. Κι' ό Θεός διαβεβαίωσε τόν 'Αβραάμ: “ *Αλλά τήν διαθήκη μου θέλω στήση προς τόν 'Ισαάκ, τόν όποϊον θέλει γεννήση ή Σάρρα εις σέ τό έρχόμενον έτος, έν τώ αύτώ τούτω καιρῳ*” (Ρωμ.θ'9). Δηλαδή σαφώς άπεκλείσθησαν τ' άλλα τέκνα του 'Αβραάμ έκ τής Διαθήκης του Θεού προς τόν 'Ισαάκ, πού απέκτησε έκ τής 'Αγάρ καί τής Χεττούρας.

Δάσκαλος: - Καί πάλι, μ' αυτά πού είπες, μου έπιβεβαίωνης τόν “'Απόλυτον Προορισμόν”, πού διατυπώνει ό Παύλος.

Γιατρός: - Βεβαίως. Στήν περίπτωση του 'Ιησού υπάρχει “'Απόλυτος Προορισμός”. Ποίος άλλος μπορούσε νά κάνη τό έργο του 'Ιησού; "Η νά Τόν διαδεχθή στήν θείαν Του άποστολή; Κι' ως άναμάρτητος Θεός νά γίνη θυσία εύπρόσδεκτη στόν Θεόν; Γι' αυτό κι' ό Φίλιππος είπε προς τόν Ναθαναήλ: “ *Εκεϊνον τόν όποϊον έγραψεν ό Μωυσής έν τῷ νόμῳ καί οι προφήτες ευήκαμεν 'Ιησούν τόν Υιόν του 'Ιωσήφ τόν από Ναζαρέτ...*” (Ιωάν.α'46). 'Ηταν λοιπόν, προαποφασισμένη ή ένσάρκωσι του Χριστού κι' ή σταύρωσί Του: “*Τό άρνίον τό έσφαγμένον από καταβολής κόσμου...*” (Αποκ.ιγ'8). Δέν πρόκειται, λοιπόν, γιά έναν μύθο! 'Ο Χριστός προϋπήρχε: “*Πρίν τόν 'Αβραάμ εγώ είμαι*” (Ιωάν.η'8), διαβεβαίώνει κι' ό ίδιος ό

Ἰησοῦς τόν λαόν Του. Εἶχε προορισθεῖ γιά τήν ἐνσάρκωσι πρὸς σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ δάσκαλος ἔμεινε γιά λίγο σάν ἀποσβωλομένος. Πράγματι δέν τό εἶχε κι' αὐτό σκεφθεῖ ὅτι δέν ὑπάρχουν διά τόν Μωάμεθ στό βιβλίο τοῦ Θεοῦ νύξεις οὔτε ποτέ ἐδόθησαν τά σημεῖα τοῦ ἀπεσταλμένου ἢ τοῦ προφήτου, περί αὐτοῦ ὅπως περί τοῦ Ἰησοῦ!

Δημοσιογράφος: - Καί πῶς, λοιπόν, ἰσχυρίσθη ὁ Μωάμεθ ὅτι εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ καί μάλιστα ἀνώτερος προφήτης τοῦ Ἰησοῦ, ἂν κι' ἔζησε τόν δόν αἰῶνα μ.Χ;

Γιατρός: - Ἐνῶ ὁ τελευταῖος προφήτης ὑπῆρξε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής: *“Διότι πάντες οἱ προφῆτες καί ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν”*, μᾶς διακηρύττει ὁ Ματθαῖος στό ια' κεφάλαιον, ἐδάφιον 13.

Στρατηγός: - Πράγματι, αὐτά πού ἰσχυρίζεται ὁ γιατρός περί τοῦ Ἰησοῦ εἶναι σοβαρά ἀποδεικτικά στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός του. Καί καταρρίπτουν ὅλα τά ἐπιχειρήματα καί τά μυθεύματα τῶν ἀντιγράφων Του.

Δάσκαλος: - Καί γιατί ὁ Ἰησοῦς νά γεννηθῇ ἀπ' τόν λαόν Ἰσραήλ; Γιατί αὐτή ἡ διακριτική μεταχείρισις τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ; Δέν ἀποτελεῖ κι' αὐτό ἔνδειξι τοῦ “Ἀπολύτου Προορισμοῦ”;

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀποτελεῖ, ἀπλῶς, μιὰ δικαία ἀναγνώρισι, ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀβραάμ, κατὰ πρόγνωσι Θεοῦ!

Ὁ Ἀβραάμ, μετὰ τήν ἐκλογὴν του, ὑπῆρξε κι' ἀπεδείχθη πράγματι ἕνας εἰλικρινῆς πιστός καί φίλος Θεοῦ! Δέν προσεκολλήθη στοὺς θεοὺς τῶν εἰδώλων τῶν λαῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἐμείνε τό πνεῦμα του δεμένο μέ τόν ζῶντα Θεόν τοῦ σύμπαντος καί Τόν ἀκολούθησε μετὰ πάσης πιστότητος, ὑπακοῆς κι' ἐμπιστοσύνης *“μὴ ἐξέύρων ποῦ ὑπάγει”* (Εβρ.ια'8), κατὰ τήν Βιβλικήν διατύπωσιν εἰς τό βιβλίον τῆς Γενέσεως. Γι' αὐτό κι' ὁ Θεός τόν εὐλόγησε κι' αὐτόν καί τοὺς ἀπογόνους του. Πῶς ἦτο δυνατόν ὁ Ἰησοῦς, ὡς Μεσσίας, νά γεννηθῇ ἀπὸ ἄλλο ἔθνος; Ὁ Θεός ἐτίμησε τόν Ἀβραάμ λόγω τῆς πίστεώς του καί τῆς πιστότητός του εἰς αὐτόν διά τήν τελεία του ὑπακοή στή θυσία τοῦ παιδιοῦ του Ἰσαάκ! *“Κι' ἀνεπίδεκτα μεταμελείας εἶναι τά χαρίσματα καί ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ”* (Ρωμ.ια'29), διακηρύττει ὁ Παῦλος στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν του. Καθώς ὁ Ἀβραάμ ἐτίμησε τόν Θεόν κι' ὁ Θεός ἐτίμησε τόν Ἀβραάμ: *“τοὺς δοξάζοντάς με θέλω δοξάσει”* (Β'Σαμ.β'30).

Ὁ “Ἀπόλυτος προορισμός” ὑπάρχει ἀλλὰ κατὰ πρόγνωσι Θεοῦ καί προκειμένου νά ἐκπληρωθῇ ἡ βουλὴ Του μέσα στά αἰῶνια σχέδιά του! Ποιός βασιλεὺς δέν ἐπιλέγει ὁ ἴδιος τοὺς αὐλικούς του ἢ δέν θεσπίζει ὁ ἴδιος τό πρωτόκολλο τῆς αὐλῆς του; Γιατί ὁ Θεός νά εἶναι ὑπόλογος σ' ἐμᾶς γι' αὐτοὺς πού ἐπιλέγει στήν ἐκπλήρωσι τῆς βουλῆς Του; Καί ποιός ἄλλος θά μπορούσε νά ἐπιλέξῃ τά κατάλληλα σκευὴ στήν ὑπηρεσία τῆς βουλῆς Του, ἐκτός ἀπὸ τόν ἴδιο τόν Θεόν καί δημιουργόν των; Ἡ μήπως ἀπέτυχε στήν ἐκλογή Του κι' ἀπεδείχθη κανεὶς ἀνώτερος τοῦ Ἀβραάμ ἢ τοῦ ἀπογόνου του κατὰ σάρκα Ἰησοῦ στό ἔργο τῆς θυσίας κι' ἐξιλεώσεως; Ὁ Ἰησοῦς, κατὰ πνεῦμα ἦτο Θεός κι' ὄχι κτίσμα σάν τόν Βούδδα ἢ τόν Μωάμεθ ἢ τοὺς ἄλλους πού ἀκολουθοῦν. Ὅλοι τοὺς εἶχαν ἀμαρτωλὴ φύσι κι' ἄς θεωροῦνται ἐξέχουσες προσωπικότητες ἢ ἐκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ!

Στρατηγός: - Μπράβο, γιατρέ, πολὺ ὀρθὰ κρίνεις: *“Ποιός βασιλεὺς δέν ἐπιλέγει ὁ ἴδιος τοὺς αὐλικούς του;”* Μᾶς ἔδωσες μιὰ σοβαρὴ ἀπάντησι στό μυστήριον τοῦ προορισμοῦ.

Γιατρός: - Ὅπωςδήποτε, ὅμως ὁ “Ἀπόλυτος Προορισμός” δέν ἰσχύει στήν περίπτωσι τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Διότι τότε αὐτό θά ἰσοδυναμοῦσε μέ ἀναγκαστικὴ κι' ὑποχρεωτικὴ αὐτοκτονία ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὑπάρξεων πού ἀνευθύνως Τόν ἀρνοῦνται, ἐφ' ὅσον δέν εἶναι σκευὴ ἐκλογῆς ἀλλὰ ὀργῆς, ὅπως κι' ὠρισμένοι ἐρμηνευτὲς συνεπέραναν λανθασμένα καί ὑπεστήριξαν αὐτὴν τὴν θεωρίαν τοῦ “Ἀπολύτου Προορισμοῦ”.

Πῶς εἶναι δυνατόν ἕνας δημιουργὸς Θεὸς ἀγάπης, δικαιοσύνης κι' ἀληθείας, ἐνῶ *“θέλει νά σωθῶσι πάντες οἱ ἄνθρωποι καί εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας νά ἔλθωσιν...”*, καθὼς κι' ὁ

Παῦλος ὑποστηρίζει στήν Α' ἐπιστολήν του πρὸς Τιμόθεον κεφ.β'4, συγχρόνως νά τοὺς προορίζη νά εἶναι σκευὴ ὀργῆς; Καί πῶς ὁ Πέτρος στήν δευτέραν του ἐπιστολήν, κεφάλαιον γ' καί ἐδάφιον 9, ἰσχυρίζεται ὅτι “*Δέν βραδύνει ὁ Κύριος τήν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ... ἀλλά μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς μή θέλων ν' ἀπολεσθῶσι τινές ἀλλά πάντες νά ἔλθωσιν εἰς μετάνοιαν...*” (Β'Πέτ.γ'9), καί συγχρόνως, νά τοὺς ἀποκλείῃ ἀπ' τήν σωτηρίαν Του, ὡς δῆθεν “*σκευὴ ὀργῆς*”;

Δημοσιογράφος: - Καί διατί, ἀλήθεια, ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητάς Του νά κηρύξουν τό εὐαγγέλιόν Του, δηλαδή τίς καλές Του ἀγγελίες, “*εἰς πᾶσαν τήν κτίσιν*” (Μαρκ.ις'15), ἐάν δέν τόν ἐνδιέφερε ἡ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων;

Γιατρός: - Καί διατί ἐκήρυξε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς νεκρούς τοῦ Ἰσραὴλ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Πέτρος σ' ὠρισμένα χωρία τῶν κεφαλαίων γ' καί δ', ἐάν δέν τόν ἐνδιέφεραν οἱ νεκροί καί χαμένες αἰωνίως ψυχές; Γιατί τοὺς ἐκήρυξε ἀφοῦ ἦσαν σκευὴ ὀργῆς; Ἡ μήπως οἱ Ἰουδαῖοι μαθητές Του, κι' ὡς Ἰουδαῖοι τήν πίστι θά ἀπέρριπταν τήν Ἰουδαϊκὴν τὴν πίστι, ἐάν προηγουμένως δέν εἶχαν ἀπόλυτα πεισθεῖ ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας;

Στρατηγός: - Κι' ἡ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ εἶναι γραμμένη μέ τόσην εὐπρέπειαν κι' ἀλήθειαν, ὥστε ὁ κάθε ἀναγνώστης τῆς Βίβλου διαπιστώνει ἀπ' ἀρχῆς ὅτι οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ διηγοῦνται ἀλήθειες κι' ὄχι μύθους.

Γιατρός: - Ἐπίσης, ὁ Ἰησοῦς ἔπρεπε νά γεννηθῇ ἐν σαρκί σ' ἓναν τόπο κι' ἀπὸ ἓνα λαὸ ξεχωρισμένο καί προωρισμένο γιὰ νά μὴ ὑπάρξῃ σύγχυσι περὶ τοῦ προσώπου Του μέ τ' ἄλλοπρόσαλλα ψευδο-ἀντίγραφά Του, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζοντο, ἐμφανίζονται καί θά ἐμφανίζονται κατὰ καιροὺς. Καθὼς κι' ὁ Ἀντίχριστος θά ἐμφανισθῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ διὰ ν' ἀπατήσῃ τὸν κόσμον κι' ἰδιαίτερα τὸν λαὸν Ἰσραὴλ ὁ ὁποῖος ἀναμένει τὸν Μεσσίαν Του.

Ἐπρεπε, πρὸς ἀποφυγὴν πλαστογραφίας τοῦ προσώπου Του, νά εἶναι τὰ πάντα προκαθορισμένα, προσδιωρισμένα καί προφητευμένα. Ἀκόμη κι' ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεώς Του καί τὸ ἔθνος τῆς προελεύσεώς Του καί τὰ σημεῖα τῆς ἀναγνωρίσεώς Του!

Δάσκαλος: - Ἐν τούτοις, πρέπει νά παραδεχθῇς ὅτι κι' ὁ Ἀβραάμ ὑπῆρξε σκευὴς τιμίας χρήσεως, κι' ὄχι ἀτίμου κατ' “Ἀπόλυτον Προορισμόν”, γι' αὐτό κι' ἀκολούθησε τὸν Θεὸν μετὰ πιστότητος.

Γιατρός: Ἔστω κι' ἂν αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἀβραάμ ὑπῆρξε “*σκευὴς τιμίας χρήσεως*”, κατ' ἀπόλυτον προορισμόν τοῦ Θεοῦ, ἡ θέλησίς του δέν παρεβιάσθη ὅταν ἐθυσιάζε τὸν Ἰσαάκ οὔτε καί τοῦ Ἰσαάκ, ὅταν ἐδέχθη τήν ἀπόφασιν τοῦ πατέρα του νά τὸν θυσιάσῃ. Τὰ σκευὴ τιμίας ἢ ἀτίμου χρήσεως διατηροῦν τό ἀπαραβίαστον τῆς θελήσεώς των. Ἄλλως ποιὰ ἠθικὴ ἀξία θά εἶχε ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ;

Στρατηγός: - Ἐκτός τῶν σημείων ἀναγνωρίσεως τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως εἶπατε, πού μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεός, μήπως ἀκολουθοῦν καί τὰ σημεῖα τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου; Πολλὰ λέγονται καί πολὺ μ' ἐνδιαφέρει νά μάθω.

Γιατρός: - Βεβαίως! Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πλάνης ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ Διαβόλου μᾶς τὰ σημειώνει ὁ Θεός στήν Βίβλον Του προφητευμένα: Ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ στά κεφάλαια η', ια' καί ιβ'. Ὑπὸ τοῦ Παύλου στήν Β' Θεσσαλονικεὶς β', ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως στά κεφάλαια ιβ' ιγ', ιδ', ις' καί ιζ' καί ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν Ματθαίου, κεφάλαιον κδ', Μάρκου κεφάλαιον ιγ' καί Λουκᾶ, κεφάλαιον κα'.

Δημοσιογράφος: - Πῶς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν;

Γιατρός: - Ἀπ' τήν ἐθνικὴ ἀναγέννησι τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ. Αὐτὸς ἀποτελεῖ τό πύθιο σημεῖο τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν μας. Καί διότι γύρω ἀπ' αὐτόν θά ἐξελιχθοῦν ὅλα τὰ γεγονότα τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν. Αὐτὸς εἶναι, κατὰ βάσιν, ὁ πόλος ἑλξεως ὅλων τῶν γεγονότων

στή Μέση Ἀνατολή. Ἐπίσης, πρέπει νά τονισθῇ ὅτι ὅλοι οἱ Προφῆτες κι' οἱ Ἀπόστολοι εἶναι Ἰσραηλίτες. Ἀκριβῶς, διότι τό Ἔθνος Ἰσραήλ ἦτο ξεχωρισμένο καί προωρισμένο ὑπό τοῦ Θεοῦ νά παίξῃ ρόλο ἡγετικό στήν πνευματική πορεία τῆς ἀνθρωπότητος. Κι' ἡ ἐπάνοδος του στή γῆ του κι' ἡ ἐθνική του ἀναγέννησις ὡς κι' ἀναγνώρισίς του, πού ἔλαβε χώρα τῷ 1947 ἀπ' τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπ' τὰ προφητευμένα σημεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν.

Ἡ προφητεία αὐτή τῆς ἐθνικῆς του ἀναγεννήσεως εἶναι γραμμένη στό βιβλίο τοῦ προφήτου Ἰεζεκὴλ, στά καταπληκτικά κεφάλαια λζ', λη' καί λθ'. Ἐπίσης, προφητεύουν: Ὁ Ἱερεμίας, ὁ Ὡσηέ, ὁ Ἰωήλ, ὁ Ἀβδιού, ὁ Σοφονίας, ὁ Ζαχαρίας κι' ὁ Ἀμώς.

Ἄλλο μεγάλο σημεῖον τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ μεγάλη γνώσι κι' ἡ ὑψηλή τεχνολογία, ὅπως σᾶς εἶπα, κατά τήν προφητεία τοῦ Δανιήλ στό τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του. Τρίτο μεγάλο σημεῖον τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ἀποστασία τοῦ κόσμου, τήν ὁποίαν προφητεύει ὁ Παῦλος στήν Β' Θεσσαλονικεῖς β', καί ἡ ὁποία ἤδη ἐνεργεῖται. Τέταρτο μεγάλο γεγονός εἶναι ὁ μέλλων Ρωσικός πόλεμος ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ, κι' ὁ ὁποῖος τελειώνει μέ τήν καταστροφή τῶν Ρωσικῶν δυνάμεων κι' ὁλοκλήρου τοῦ Ἀνατολικοῦ μπλόκ πού συμμετέχει σ' αὐτόν τόν πόλεμον κατά τοῦ Ἰσραήλ, συμπεριλαμβανομένων Ἰράν, Αἰθιοπίας καί Λιβύης. Περί τοῦ πολέμου τούτου προφητεύουν, ὅπως προανέφερα, ὁ Ἰεζεκὴλ στά κεφάλαια λζ', λη' καί λθ', ὡς καί ὁ Ζαχαρίας. Ὁ δέ λαός Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος θά ἐξέλθῃ νικητής ἐκ τοῦ πολέμου τούτου, κατά θεῖαν παρέμβασιν, θ' ἀποκτήσῃ τόσα πολλά λάφυρα, ὥστε ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη θά χρησιμοποιοῦν τό καταναλωτικό ὑλικό τῶν καυσίμων του ἐκ τῶν λαφύρων, πού θ' ἀποκτήσῃ κατά τήν προφητείαν καί πάλιν τοῦ Ἰεζεκὴλ στό κεφάλαιον λθ' καί ἐδάφια 9-11.

Στό τέλος τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν ἀποκορυφοῦται ἡ δραματική ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος πού εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, διαρκείας 7 ἐτῶν κατά τήν προφητικὴν ρῆσιν τοῦ Δανιήλ στό η' κεφάλαιον καί ἐδάφια 13-15, μέ ἔδρα τόν ναόν τοῦ Θεοῦ στά Ἱεροσόλυμα, σύμφωνα μέ τήν προαναφερθεῖσα προφητεία τοῦ Παύλου στήν Β' Θεσσαλονικεῖς β' 3-5. Καί δέν εἶναι ὁ Ο.Η.Ε. ὁ Ἀντίχριστος, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, διότι στερεῖται ὅλων τῶν ἐνδεικτικῶν σημείων τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί τοῦτο διότι:

- α) Ἐδρεύει στήν Ἀμερική κι' ὄχι στόν ναόν τοῦ Θεοῦ στά Ἱεροσόλυμα.
- β) Ἰδρύθη τῷ 1945 κι' ἐπομένως ἔχει 46 χρόνια στήν ἐξουσία κι' ὄχι ἐπτὰ.
- γ) Ἀποτελεῖται ἀπὸ 150 περίπου μέλη (κέρατα) κι' ὄχι ἀπὸ 10 πού φέρει ὁ Ἀντίχριστος, καθὼς μᾶς περιγράφει τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως στό γνωστό κεφάλαιον ιζ', καί
- δ) Ἡ ἐξουσία του, παρά τίς ἀτέλειές του, δέν προκαλεῖ τήν καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀντιθέτως τήν προλαμβάνει. Καί τό πιό βασικό, ὅτι οὐδέποτε ἐσφράγισε τοὺς ἀνθρώπους στά χέρια καί στό μέτωπο σύμφωνα μέ τήν προφητεία τοῦ Ἰωάννου στήν Ἀποκάλυψι γ' 16-18. Γι' αὐτό κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς εἰδικότερα προειδοποιεῖ τόν λαόν Του Ἰσραήλ: *“Οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἄς φεύγωσιν ἐπὶ τὰ ὄρη”* (Ματ. κδ' 16).

Ὁ Ἀντίχριστος, λοιπόν, ἐμφανίζεται ὡς ὑπερδύναμις καί θεία προσωπικότης ἢ μάλλον ὡς τριαδική προσωπικότης, σύμφωνα μέ τό ιγ' κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως, κι' ὄχι ὡς ἀπρόσωπος ὀργάνωσις, ὅπως θέλουν νά πιστεύουν οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί τόν ταυτίζουν μέ τόν Ο.Η.Ε., ὅπως προείπαμε. Κι' οἱ ὁποῖοι ἔχουν, δυστυχῶς, πλανηθῇ οἰκτρῶς στήν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν, παρά τόν ζῆλον των. Κι' ἔχουν ἀντικαταστήσει καί τίς 144.000 ἐκ τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ μέ τήν Ὀργάνωσίν των, περί τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ἡ Ἀποκάλυψις στά κεφάλαια ζ' καί ιδ'. Εἶναι δέ ὅλοι τους παρθένοι κι' ἀποτελοῦν εἰδικό σῶμα ἀκολουθίας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἀντίχριστος φέρει τόν ἀριθμόν 666 (χξς), ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό ἐν λόγω βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως στό ιη' κεφάλαιον καί ἐδάφιον 18. Κι' ὁ ὁποῖος σφραγίζει τοὺς ἀνθρώπους

στό μέτωπο καί στά χέρια διά πλήρη ἔλεγχο καί διακυβέρνησι τῆς ζωῆς των. Αὐτό εἶναι καί τό βασικώτερο σημεῖον τῆς ἀναγνωρίσεώς του.

Ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου τελειώνει μέ τόν δραματικώτερον πόλεμον, πού εἶναι ὁ ἐπίλογος τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, πού φέρει τήν ὀνομασία “Ἀρμαγεδδών”, ὅπως μᾶς τό περιγράφει τό 19 κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως. Κι’ εἶναι ὁ μεγαλύτερος παγκόσμιος πόλεμος ἐξ ὅλων τῶν πολέμων τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας κι’ ἀποτελεῖ τό ἔσχατο σημεῖο τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν διά τήν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ἐνδόξου βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία ὀνομάζεται καί “χλιετής βασιλεία”, κατά τήν ὁποίαν συμβασιλεύουν μετ’ αὐτοῦ πάντες οἱ ἀληθεῖς καί πιστοί μαθητές Του.

Ἡ περιγραφή τῆς ἐνδόξου δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τῆς οὐρανίας βασιλείας του περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Ἰησοῦ στό κατά Ματθαῖον εὐαγγέλιον κεφάλαιον κδ’ μέ τόση παραστατικότητα, ὥστε νά μᾶς θυμίξη ὅτι βλέπουμε ἓνα μεγαλειώδες σύγχρονο μυθικό φίλμ τοῦ Ντίσνεϋ. Ὁ γιατρός ἔσκυψε πάνω στήν Βίβλο Του καί βρῆκε χωρίς δυσκολία τήν περικοπή κι’ ἄρχισε νά τήν διαβάξη: *“Εὐθύς δέ μετὰ τήν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ ἥλιος θέλει σκοτισθῇ καί ἡ σελήνη δέν θέλει δώσει τό φέγγος αὐτῆς καί οἱ ἀστέρες θέλουσι πέσει ἀπό τοῦ οὐρανοῦ καί αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θέλουσι σαλευθῇ. Καί τότε θέλει φανῇ τό σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ καί τότε θέλουσι θρηνήσῃ πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί θέλουσιν ἰδεῖ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καί δόξης πολλῆς...”* (Ματ.κδ’29-30). Στό ἴδιο κεφάλαιο – συνέχισε ὁ γιατρός – ἐπικυρώνεται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ κι’ ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ, περί τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου: *“Ὅταν λοιπόν ἰδῇτε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τό ρηθέν διά Δανιήλ τοῦ προφήτου.”* Δέν λέγει “ὑπὸ τοῦ προφήτου” ἀλλά διά *“Δανιήλ τοῦ προφήτου”* (Ματ.κδ’15), πού σημαίνει ὅτι ἡ προφητεία δέν ἐπροφητεύθη ἐκ τοῦ προφήτου ἀλλά μέσω τοῦ προφήτου. Δηλαδή ὁ Ἰησοῦς μᾶς ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ προφητεία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

Ὁ γιατρός ἐσταμάτησε στό σημεῖο αὐτό καί σήκωσε τά μάτια του νά τοὺς κοιτάξη πού τόν ἄκουγαν ὅλοι τους ξαφνιασμένοι καί τρομοκρατημένοι μέ τό βλέμμα των καρφωμένο ἐπάνω του. Τόν ἐνατένιζαν σάν μιά πελώρια σκιά μπροστά τους. Τό πρόσωπό του δέν τό διέκριναν πιά καθαρά στό μισοσκόταδο τοῦ κελλιοῦ των ἀλλά ἡ φωνή του τοὺς ἄγγιζε καί τά λόγια του κτυποῦσαν ὡς κερανοὶ ἐπάνω τους. Ἐν τούτοις, ὁ δάσκαλος θέλησε ν’ ἀντιδράσῃ μέ τήν τελευταία του ἐρώτησι.

Δάσκαλος: - Πῶς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δέν ἔγιναν πλαστογραφίες κι’ ἀντιγραφή κατ’ ἀπομίμησιν μεταξύ τῶν δῆθεν Προφητῶν;

Στρατηγός: - Διότι ἐπαληθεύθησαν κι’ ἐπαληθεύονται οἱ προφητεῖες, ἐξ ὧν ἀκούμε. Αὐταπόδεικτα ἐννοεῖται, λοιπόν, δάσκαλε, ὅτι δέν ὑπῆρξαν πλαστογραφίες.

Δημοσιογράφος: - Ἀφελῆς ἐρώτησις, δάσκαλε. Ἡ ἀντιγραφή κατ’ ἀπομίμησιν δέν καταργεῖ τήν προφητεία, ὅταν μάλιστα γίνεται καί κατά γράμμα. Τοῦναντίον τήν ἀναμεταδίδει.

Γιατρός: - Ἄλλωστε, συνέχισε ὁ γιατρός, δέν ὑπῆρχαν τότε καί τά μέσα ἐνημερώσεως πού ἔχομε σήμερα, ὥστε νά ὑπάρξῃ ἔστω καί μία περίπτωση πλαστογραφίας. Κι’ οἱ Προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ προεφήτευσαν εἰς διαφορετικούς τόπους καί χρόνους. Δέν ἦταν σύγχρονοι, ὥστε ἀποκλείεται ὁ εἷς νά ἀντέγραφε τόν ἄλλον. Ὁ Δαβὶδ προφητεύει τόν 11ον π.Χ. αἰῶνα τήν σταύρωσιν καί τήν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ὡσηέ προφητεύει στήν Παλαιστίνη μεταξύ τῶν ἐτῶν 781-711 π.Χ. τόν θάνατον καί τήν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ζαχαρίας, πού μεταξύ ἄλλων, προφητεύει καί τήν ἐξαγορά τοῦ Ἰουδα *“ἀντί τριάκοντα ἀργυρίων”* καί τό κάρφωμα τῶν χειρῶν Του, προεφήτευσεν μεταξύ τῶν ἐτῶν 557-525 π.Χ. Ἐπίσης, ὁ ἴδιος προφητεύει καί τήν ἐπανεγκατάστασιν τοῦ Ἰσραὴλ στήν γῆ τῶν πατέρων του. Ὁ Ἰεζεκιήλ προεφήτευσεν μεταξύ τῶν ἐτῶν 622-600 π.Χ. Ὁ Ἰερεμίας, ὁ ὁποῖος μεταξύ ἄλλων προφητεύει τά περί τῆς σφαγῆς τῶν παιδῶν τῆς Βηθλεέμ ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἔζησε μεταξύ τῶν ἐτῶν 685-616 π.Χ.

Κι' ό Δανιήλ, ένας από τούς μεγαλύτερους προφήτες, τού όποιου οί προφητείες εκπληροούνται από τήν εποχή του μέχρι τών ήμερών μας κι' οί όποιες θά συνεχίσουν νά εκπληροούνται μέχρι τού τέλους τών έσχάτων ήμερών, έζησε μεταξύ τού 606-536 π.Χ. Ποίοι, λοιπόν, προφήτευσαν ως οί προφήτες τού 'Ισραήλ, ώστε νά έχουν τό κύρος νά όμιλούν ως άπεσταλμένοι τού Θεού; Πότε προεφήτευσαν; Τί προφήτευσαν; Καί πότε έξεπληρώθησαν οί προφητείες των, ώστε νά φέρουν τόν τίτλο τού προφήτου τού Θεού; 'Ο δάσκαλος είχε άποστομωθεί. Θέλησε κάτι νά πη για ν' άντιδράση αλλά δέν έτόλμησε. Τόν κεραυνοβολούσε ή σιωπή των. "Εννοίωσε ξαφνικά έξουθενωμένος. Τούς είχε πείσει ότι δέν ύπάρχει προσωπικός Θεός! Κι' ότι ό Θεός είναι μιά ένεργός δύναμις καί παρουσία μέσα στην ύλη. Μιά κινητική άπρόσωπος δύναμις τού πνεύματος. "Ότι τό πνεύμα ήταν κι' αυτό μιά μορφή ύλης αύλης. Σάν δάσκαλος είχε έπιβληθεί ως σοφός κι' είχε καταφέρει νά τόν σέβονται καί νά τόν πιστεύουν σ' ό,τι έλεγε. Καί τώρα φάνηκε στά μάτια των ένας αδύνατος καί πτωχών γνώσεων δάσκαλος ν' άποδείξη καί σ' αυτόν τόν νέον ως άληθείς τίς θεωρείς του καί νά καταρρίψη ως φανταστικά, σοφιστικά καί άναπόδευκτα τά έπιχειρήματά του. 'Ο γιατρός, άν καί πολύ νεώτερός του δέν ήταν τυχαίο πρόσωπο. 'Ηταν ένας ώλοκληρωμένος έπιστήμων καί μέ πολλές ιστορικές, θεολογικές καί Βιβλικές γνώσεις. "Ενοιωθε τό βλέμμα όλων νά τόν διαπερνά σάν ρεύμα πού τού προκαλούσε τήν ψυχή του ν' άντιδράση. 'Αλλά πώς; Μέ τί έπιχειρήματα; Καί τί νά πη; Είχε τόσην άγνοια στά θέματα πού άνέπτυξε ό γιατρός. "Εμεινε γι' άρκετή ώρα βουβός ένώ όλοι τόν έκοίταζαν μ' άπορία. Τέλος, κατάφερε νά ψελλίση, χωρίς σαρκασμό κι' ειρωνεία, όπως άλλοτε, αλλά μέ τήν ίδια άρνητική διάθεσι νά δεχθή άπλά, όλα αυτά πού ύπεστήριζε ό γιατρός, ως άλήθεια περί Θεού!

Δάσκαλος: - Θά ήθελα περισσότερες άποδείξεις περί τού προσωπικού Θεού! Δέν θά 'γίνω τό άφελές θύμα τού Χριστιανισμού'.

Γιατρός: - Ναί... αλλά... πρίν γίνης τό άφελές θύμα τού Χριστιανισμού, έγινες τό άφελές θύμα τού ύλισμού πού σ' ώδήγησε έως έδώ, τ' άπήντησε μ' έτοιμότητα κι' αύστηρότητα ό γιατρός. 'Ο δάσκαλος, άν κι' έννοιωσε άσχημα, όσο ποτέ μέ τόν ύπαινιγμό τού γιατρού, έσιώπησε. "Ενοιωθε, κατά βάθος, ήττημένος. 'Ο γιατρός είχε δίκη. 'Ηταν τό άφελές θύμα τού ύλισμού του.

Στρατηγός: - Μπράβο, γιατρέ! Αυτή είναι ή άλήθεια για όλους μας! Είμεθα όντως τ' άφελή θύματα τού ύλισμού!

Γιατρός: - Πάντως, ούτε έγώ είμαι τό άφελές θύμα τού Χριστιανισμού, όπως ύπονοείς, συνέχισε ό γιατρός. 'Ο Χριστιανισμός μ' έπρόλαβε καί μ' έκανε μιά ήθική άξία. 'Ο Χριστιανισμός άλατίζει τόν κόσμο πού φθίνει καί σήπεται άπ' τά μικρόβια τής άμαρτίας. 'Ως θύμα τού Χριστιανισμού είμαι ένας έπιτυχημένος συνεργός τής άγάπης τού Χριστού για τόν άνθρωπο.

Δάσκαλος: - 'Αλλά κι' έσύ βρίσκεσαι μαζί μας, τ' άπήντησε μέ κάποια δόσι ικανοποίησεως.

Γιατρός: - Ναί! Κι' έγώ βρίσκομαι μαζί σας αλλά όχι ως θύμα τής δικής μου άμαρτίας ή έκλογής ή τού Χριστιανισμού, αλλά τού ύλιστικού κι' άμαρτωλού περιβάλλοντος στο όποιο ζούμε καί συνυπάρχουμε δυστυχώς, παρά τήν θέλησί μας. Είμαι τό θύμα τής άμαρτίας τών άλλων. Είμαι ένα θύμα τού καθήκοντος καί τής άποστολής μου. Είμαι τό θύμα τής άγάπης για τόν άνθρωπο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Ὁ Θεός καί ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ ΦΩΝΗ τοῦ γιατροῦ, χωρίς σαρकाσμός κι' εἰρωνεία, ἀκουγόταν σταθερή καί δυνατή. "Ἄν καί τά' λεγε μ' ἔμφασι, διατηροῦσε εὐγένεια καί σεμνότητα πού ἔκανε σ' ὅλους ἐντύπωσι καί τόν διέκρινε ἀπό τό ἐπιθετικό πνεῦμα τοῦ δασκάλου. Ἐν τούτοις, τά λόγια τοῦ γιατροῦ ἤχούσαν καί τούς ἐρράπιζαν τήν ψυχή σάν χαστούκια. Τά χέρια τοῦ δασκάλου ἄρχισαν νά τρέμουν ἐλαφρά καί μιά φανερή σύσπασι στά χεῖλη του ἔδειξε πόσο τόν ἐπόνεσαν. Μέ κάποια προσπάθεια διετήρησε τήν ψυχραιμία του, ἀταίριαστη γιά τόν ἀπότομο καί νευρικό του χαρακτήρα.

Αὐτός ὁ γιατρός, ἂν καί τόσο νέος, ἐπεβάλλετο μέ τό θάρρος τῆς πίστεώς του νά λέγῃ τήν γνώμη του καί τήν ἀλήθεια πού ὑπεστήριζε, χωρίς νά προκαλῇ ἢ νά ἐρεθίζῃ μ' ἀπρεπεῖς φράσεις τό πνεῦμα τοῦ συνομιλητοῦ του ἢ νά ἐπιδιώκῃ ν' ἀρέσῃ. Παρέμενε σταθερά ὁ ἑαυτός του πού ἀντανακλοῦσε στό πρόσωπό του τήν εὐγένεια καί τήν ἀγάπη πού ἔλαμπε ἀπό τήν ἐσωτερική χάρι μιᾶς γαλήνης καί ἡρεμίας πού τόν ἐφώτιζε καί τούς μετέδιδε τό αἶσθημα τῆς βεβαιότητος κι' ἀναπαύσεως. "Ὅλοι τους ἔνοιωθαν αὐτήν τήν διαφορά πού τούς ἐχώριζε ἀπ' τόν γιατρό. Τό δικό των πνεῦμα βαρὺ καί σκοτεινὸ μετέδιδε τήν ἀπελπισία καί τόν φόβο. Ἀντίθετα, τό πνεῦμα τοῦ γιατροῦ τούς μετέδιδε τήν σιγουριά καί τήν ἐλπίδα στή ζωή. Γι' αὐτό, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τούς γινόταν καί πιό ἀναγκαῖος κι' εὐχάριστος.

Ὁ δάσκαλος σηκώθηκε κι' ἄρχισε νά βηματίζῃ ἀργά - ἀργά τραβῶντας βαθεῖές ρουφηξιές ἀπό τόν καπνὸ του. Κάπου-κάπου τό πρόσωπό του σκοτείνιαζε ἀπό μιά ἔκφρασι ταραχῆς καί φόβου. Σέ κάποια στιγμή στάθηκε καί εἶπε:

Δάσκαλος: - "Ὅταν μέ πρωτόφεραν σέ τοῦτο τό κελλί ὑπῆρχε κάποιος ἄλλος γερο-κατάδικος. Ἦταν Χριστούγεννα, καί τοῦ ἔψαλα τά κάλαντα. Πίστευα τότε ἀπλά κι' ἐγὼ στήν παρθενική γέννησι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθὼς τήν πιστεύουν οἱ χριστιανοί σ' ὅλο τόν κόσμον. Τό ἴδιο βράδυ ὁ γέρο-κατάδικος ἔγινε ἀγγελοῦδι κι' ἔψαλλε τά κάλαντα στοὺς ἀγγέλους!

Μόρφασε λίγο μέ τό χιούμορ του ἀλλά πάλι ἐσκυθρώπιασε καί τό πρόσωπό του τ' αὐλάκωσε ἡ λύπη. Ἀπὸ τότε δέν ξαναέψαλα... Σώπασε ἀπότομα κι' ὕστερα μονολόγησε. Εἶθε νά ἦταν ἀλήθεια ὁ Χριστός.

Ὁ γιατρός ἀναστατώθηκε ἀπὸ τά λόγια του κι' ἐτοιμάσθηκε κάτι νά πῇ ἀλλά πάλι τόν ἐπρόλαβε ὁ δάσκαλος σάν ν' ἀπαντοῦσε στὸν ἑαυτόν του: Ναί θέλω νά ὑπάρχῃ ἕνας προσωπικός Θεός! Ὁ ἄνθρωπος τότε θά ἦταν ἀσφαλής! Ἀλλά ποίος μᾶς τό ἐπιβεβαιώνει;

Γιατρός: - Ὁ Χριστός! τοῦ ἀπήντησε μέ σταθερότητα καί μέ τήν ἴδια πίστι στήν φωνή του.

Δάσκαλος: - Ὁ Χριστός!... Ὁ Χριστός!... Τά ἴδια ἀκούω. Ποίος Χριστός; Ἐκεῖνον τόν ἐσταύρωσαν σάν κακοῦργο! Ποίος Τόν ἐπίστεψε; Δέν ἄκουσαν τά λόγια του; Δέν εἶδαν τά θαύματά του; Ἦ δέν εἶδαν τήν δυναμί Του; Γιατί τόν ἐσταύρωσαν; Γιατί πέθανε σάν κακοῦργος; Σάν βράχος ἔπεσε στήν θάλασσα τοῦ κόσμου καί τήν ἐτάραξε ἀλλά ἐχάθη. Κι' ἡ θάλασσα τοῦ κόσμου συνεχίζει ν' ἀφρίζῃ τό ἴδιο!

Γιατρός: - Δέν ἐχάθη ὁ Χριστός! Ζή!...

Δάσκαλος: - Γιατί πέθανε;

Γιατρός: - Γιατί ἔπρεπε.

Δάσκαλος: - Καί γιατί ἔπρεπε;

Γιατρός: - Γιά νά πλύνη μέ τό αίμα Του τήν άμαρτία μας.

Δάσκαλος: - Ποιό αίμα Του; Δέν καταλαβαίνω.

Γιατρός: - Τό αίμα τής αιώνιου προσφορᾶς στήν θυσία τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός δέν ἀπέθανε τυχαῖα. Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ. Ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τό δικαίωμα τής ζωῆς ὅταν ἡμάρτησε. Τό ξαναβρῆκε μέ τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος τόν ἀπεκατέστησε στή ζωή μέ τήν δική Του θυσία! Ἐπλήρωσε Ἐκεῖνος τά λύτρα τής ἐξαγορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τόν αἰώνιον θάνατον! Γι' αὐτό κι' ὠνομάσθη *“Τό ἀρνίον τό ἐσφαγμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου”* (Αποκ.ιγ'8). Ἐθυσιάσθη στόν βωμό τής ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου κι' ἔγινε ἱερεὺς μέ *“ἀμετάθετον ἱερωσύνην”* (Εβρ.ζ'24), ὅπως γράφει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στήν πρὸς Ἑβραίους, *“ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ”* (Εβρ.ε'10). Καί ἄλλου, στήν ἴδια, ἐπιστολή, στό δεύτερο κεφάλαιο λέγει *“Ἐπειδὴ, λοιπόν, τά παιδία ἐμέθεξαν ἀπὸ σαρκὸς καὶ αἱματος, καὶ αὐτὸς παρομοίως μετέλαβεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν διὰ νά καταργήσῃ διὰ τοῦ θανάτου τὸν ἔχοντα τό κράτος τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον.”* (Εβρ.β'14)

Στρατιωτικός: - Καί γιατί νά σταυρωθῇ; Δέν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νά σωθῇ ὁ κόσμος;

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς ὄχι! *“Ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος”*, διεκήρυξε ὁ Παῦλος, στό ἕκτον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ρωμαίους *“τό δέ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ζωὴ αἰώνιος διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν”* (Ρωμ.ζ'23). Ὁλόκληρον τό σύμπαν, ἐπίγεια καὶ ἐπουράνια καὶ καταχθόνια στηρίζονται πάνω στή δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ! Πῶς ἦτο, λοιπόν, δυνατόν καὶ στήν περίπτωσι τοῦ ἀνθρώπου νά μὴν ἰσχύῃ ὁ ἠθικός Του νόμος; Κι' ἂν ὁ Θεός δέν ἐφείσθη *“ἀγγέλων ἁμαρτησάντων”* (Β'Πετ.β'4 καὶ Ιουδα α'6), γιατί νά φεισθῇ *“ἀνθρώπων”*; Ἡ νομοθεσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμετάθετος. Ὁ ἠθικός Του νόμος εἶναι ἀδέκαστος, ἀπαράβατος. Ἀλλως ἢ βουλή τοῦ Θεοῦ θά ἦτο χωρίς ἠθικὴ ἀξία. Ἐπρεπε, λοιπόν, κατὰ θεϊαν οἰκονομίαν ν' ἀποθάνῃ μόνον Ἐκεῖνος πού δέν εἶχε ἁμαρτήσῃ! Ἀλλως ὁ θάνατός Του δέν θά εἶχε, ὁμοίως, ἠθικὴ ἀξία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!

Στρατιωτικός: - Ἀσφαλῶς. Συμφωνῶ μαζί σας στή διατύπωσι τῆς θείας δικαιοκρισίας. Ἀλλά δέν ἀντιλαμβάνομαι τὴν ἀξία τοῦ σταυροῦ. Γιατί νά σταυρωθῇ; Γιατί ἓνας τέτοιος θάνατος;

Γιατρός: - Ἐπειδὴ τώρα ἐννόησα τὴν ἐρώτησί σας καὶ δέν θέλω νά σᾶς μεταδώσω δικές μου σκέψεις καὶ ἐρμηνεῖες κι' ἐπειδὴ μᾶς δίδεται ἡ ἀπάντησις ἀπλᾶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τόν Ἅγιο λόγο τοῦ Θεοῦ μέσω καὶ πάλι τοῦ Παύλου, θά σᾶς τὴν διαβάσω, ὅπως εἶναι γραμμένη στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολήν του, κεφάλαιον γ' καὶ ἐδάφια 10-15. Ὁ γιατρός ξανάνοιξε τὴ Βίβλον του καὶ χωρὶς δυσκολία βρῆκε τὴν ἐν λόγῳ περικοπή. Ἐλπίζω, εἶπε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν στρατιωτικόν-κατάδικον, πού τὸν παρακολουθοῦσε μέ ἰδιαίτερη προσοχή καὶ σοβαρότητα, ὅτι ἡ Βιβλικὴ ἀπάντησις θά λύσῃ τὴν ἀπορία σας: Ὁ γιατρός ἄρχισε νά διαβάσῃ τονίζοντας κάθε λέξι: *“Διότι ὅσοι εἶναι ἐξ ἔργων νόμου, ὑπὸ κατάραν εἶναι· ἐπειδὴ εἶναι γεγραμμένον, “Ἐπικατάρατος πᾶς ὅστις δέν ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου, ὥστε νά πράξῃ αὐτά... Ὁ Χριστὸς ἐξηγόρασε ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος κατὰρα ὑπὲρ ἡμῶν. Διότι εἶναι γεγραμμένον, “Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμώμενος ἐπὶ ξύλου”... (Γαλ.γ'10-13)*

Δημοσιογράφος: - Ἐπομένως ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νά σταυρωθῇ καὶ νά γίνῃ Ἐκεῖνος κατὰρα ἀντὶ ἡμῶν, ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν θέσι τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ κατεδικάσθη διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου πάνω στόν σταυρόν.

Γιατρός: - Ἀκριβῶς. Κι ὁ ἄλλος λόγος εἶναι, ὅτι ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία διὰ τὸν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεώς Του! Ἐάν ὁ Χριστὸς δέν εἶχε ἀποθάνῃ στόν σταυρόν δέν θά ἦτο ὁ Χριστός, Ὅστις ἔγινε κατὰρα ! Καὶ δέν θά ἦτο ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ἔστω κι' ἂν ὁ λαὸς Του Τὸν ἀπέρριψε.

Δάσκαλος: - Τότε ὁ Θεός εἶναι μόνον δικαιοσύνη, διέκοψε ἀπότομα τὸν γιατρόν.

Γιατρός: - Ὁχι ἀκριβῶς ὅπως τό ἐννοεῖς. Ὁ Θεός εἶναι πράγματι δικαιοσύνη ἀλλὰ ὡς

Θεός αγάπης! Διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη περιέχει δικαιοσύνη κι' ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη περιέχει ἀγάπη! Ἡ ἀγάπη χωρίς δικαιοσύνη δὲν εἶναι ἀγάπη. Ἡ ἠθικὴ τάξις τοῦ σύμπαντος τοῦ Θεοῦ θά διεσαλεύετο ἐάν δὲν ἴσχυαν πάντοτε οἱ ἀρχές τῆς δικαιοσύνης Του.

Δημοσιογράφος: - Κι' ὁ Θεός αὐτομάτως θά ἔχανε καί τὸ δικαίωμα τῆς δικαιοκρισίας Του. Κι ἂν μᾶς ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις θά ἦτο κακὸ παράδειγμα πρὸς μίμησι. Ποιὸς θά Τὸν ἐσέβετο ὡς Ἅγιον καὶ Δίκαιον κριτὴν;

Γιατρός: - Ἡ παραμικρὰ ἀλλοίωσι τῆς δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ θ' ἀκύρωνε τὴ βάσι τῆς δικαιοκρισίας Του πού εἶναι ἡ ἀλήθεια κι' ἡ δικαιοσύνη Του! Καί θ' ἀνέτρεπε τὴν ἰσορροπία τοῦ σύμπαντος πού στηρίζεται ἐπάνω στὸν ἅγιον καὶ ἀμετάβλητον χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ! Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης, διότι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, κατὰ τὴ Βιβλικὴ διατύπωσι, ἔστειλε τὸν Χριστόν, τὸν δεύτερον ἑαυτὸν Του! Τὸν Υἱόν τῆς ἀγάπης Του νά πληρώσῃ τὰ λύτρα τῆς ἐξαγορᾶς μας ἀπ' τὸν αἰώνιον θάνατον! Ἀνέλαβε, λοιπόν, αὐτὸς ὅλες τὶς εὐθύνες τῆς ἁμαρτίας μας κι' ἔγινε κατάρρα ὑπὲρ ἡμῶν! Καὶ οὕτω ἐμπράκτως ἐδικαιώθη ἡ ἀγάπη Του!

Στρατιωτικός: - Σ' ἐμᾶς, λοιπόν, τώρα ἀπομένει ἡ εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς γιὰ νά σωθοῦμε; Ὁ Θεός, θέλετε νά πῆτε, ἔκαμε τὸ χρέος Του ὡς ἀγάπη ἀλλὰ καί τὸ χρέος Του ὡς δικαιοσύνη, παρετήρησε μὲ κάποια ἐπιφύλαξι στὴ φωνή του.

Γιατρός: - Ἀκριβῶς. Ὁ Θεός ἔκαμε τὸ χρέος Του ὡς ἀγάπη καὶ ὡς δικαιοσύνη! Σ' ἐμᾶς ἀπομένει ἡ εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς νά σωθοῦμε. Ὅπως τό εἶπες. Ὁ Θεός θέλει νά μᾶς σώσῃ! Κι' ἔδωσε τὴν προσφορά τῆς ἀγάπης Του σ' αὐτὸ τὸ "θέλαιν": Τὸν ἴδιο τὸν Υἱόν του! Ἀλλὰ πρέπει κι' ἐμεῖς νά θέλουμε νά δεχθοῦμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη! Ἐμεῖς τὰ μικρὰ σκουλήκια στὰ πόδια Του, εἶπε, κοιτάζοντας τὸν δάσκαλο μ' ἓνα χαμόγελο ἀνοχῆς.

Ὁ δάσκαλος ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Δέν εἶναι ὁ Θεός ἄνθρωπος οὔτε νά μεταμεληθῇ οὔτε νά συμβιβασθῇ, ἔστω καὶ κατ' ἀνοχὴν, μὲ τὴν ἁμαρτίαν.

Δάσκαλος: - Παραδέχομαι κι ἐγὼ αὐτό, πού λέτε, ὡς ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή ἡ δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ πρέπει νά εἶναι ἀμερόληπτος. Ἀλλὰ γιατί ὁ Θεός ἔπλασε τὸν κόσμος; Δέν ἐγνώριζε, κατὰ πρόγνωσι, τὴν ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου; Γιατί τὸν ἔφερε στὴν ὕπαρξι; Δέν χρειάστηκε ὅμως νά συνεχίσῃ τὴν ἐρώτησί του, ὡς τελευταία σανίδα σωτηρίας στὴν ἀξιοπρέπειά του. Ἕνας μαῦρος κατάδικος τὸν ἐπρόλαβε μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι πού ἔθεσε κι' αὐτὸς στὸν γιατρό.

Γιατρός: - Βεβαίως. Ὁ Θεός κατὰ πρόγνωσι, προεγνώριζε τὴν ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ἡ πρόγνωσις τοῦ Θεοῦ δέν θά ἐματαίωνα, ὅπωςδὴποτε, τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας, ὁ ὁποῖος συνυπῆρχε στὴν βουλή τοῦ Θεοῦ ὡς ἔκφρασις ἀγάπης κι' ὡς λόγος ἀνάγκης τῆς δημιουργίας. Κι' ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξι αὐτῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ! Ἡ δημιουργία ἐκφράζει ὅλους τοὺς νόμους τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, τῆς σοφίας Του καὶ τῆς ἀγάπης Του! Ἄλλως τί θά ἐσήμαινε ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στό χάος τοῦ σύμπαντος χωρίς τὴν δημιουργία;

Μαῦρος: - Κι' ἡ δημιουργία γιὰ σᾶς τίθεται ὡς ἀξία πάνω ἀπ' τὶς συνέπειες τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου;

Γιατρός: - Ἀσφαλῶς ὄχι. Γι' αὐτό κι' ὁ Θεός ἐκάθισε στό ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, διὰ τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ἀνέλαβε ὅλες τὶς εὐθύνες αὐτῶν τῶν συνεπειῶν διὰ τοῦ θανάτου Του. Οὐδεὶς θ' ἀπολεσθῇ ἐκ θελήματος Θεοῦ! Μὲ ἰδίᾳ του εὐθύνη θ' ἀπολεσθῇ διότι ἀρνήθηκε τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ!

Μαῦρος: - Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν πολλὰ παράδοξα μέσα στὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια μοῦ κλονίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη, ἔστω κι' ἂν δέν συμφωνῶ μὲ τὸ τόσον ὑλιστικὸ πνεῦμα τοῦ δασκάλου. Γιατί π.χ. ὑπάρχουν μαῦροι καὶ λευκοί; Καὶ γιατί ἐγὼ νά εἶμαι κατάδικος στὴν ἴδια μου τὴν χώρα πού γεννήθηκα καὶ νά διεκδικῶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματά μου πού μᾶς

κατεπάτησαν οί λευκοί, κι' είναι τ' άφεντικά στην γή μας;

Γιατρός: - Ποιά είναι ή χώρα σου;

Μαύρος: - 'Η Νοτιοαφρικανική Ένωσις.

Γιατρός: - Καί μόνο τά δικαιώματα τών μαύρων καταπατούν οί λευκοί; "Η δέν καταπατούν καί τ' ανθρώπινα δικαιώματα τών λευκών; Τ' ανθρώπινα δικαιώματα, άγαπητέ μου, άλληλοκαταπατώνται. Πότε καί πού οί άνθρωποι έσεβάσθησαν τά δικαιώματα άλλήλων; 'Η ανθρώπινη ιστορία είναι γεμάτη βία καί αίμα. Οί λευκοί έπωλούντο δούλοι υπό τών λευκών καί έσφάζοντο υπό τών λευκών, πρίν από τούς μαύρους. Κι' οί χαμίται μαύροι ήγεμόνευσαν επί τών σιμιτών λευκών, πρίν οί λευκοί ήγεμονεύσουν επί τών μαύρων.

Δημοσιογράφος: - 'Αλήθεια. Μήπως τό ένα φύλο δέν ήγεμονεύει επί του άλλου; Πότε οί άνδρες έσεβάσθησαν τά δικαιώματα τών γυναικών; Μήπως οί άνδρες τής φυλής σου σέβονται καί στην εποχή μας τά δικαιώματα τών γυναικών τής φυλής σου καί τίς μεταχειρίζονται μέ ίσα δικαιώματα; Πότε καί σέ ποιά εποχή είδαμε νά σέβονται οί άνθρωποι άλλήλους λευκοί ή μαύροι;

Γιατρός: - Πότε καί σέ ποιά έστω καί σέ χριστιανική κοινότητα είδες ν' άναγνωρίζονται καί τά έν Χριστώ δικαιώματα άλλήλων καί μάλιστα τών γυναικών ώς συγκληρονόμων τής βασιλείας του Χριστού; Οί άνδρες, πού έδίχασαν την Έκκλησίαν του Χριστού θέλουν νά ήγεμονεύουν άλλήλους κι' άσκούν άναξίως την έξουσίαν ώς κεφαλή τής γυναικός. Μήπως προηγουμένως έχουν εκπληρώσει τό πρόσ αυτήν χρέος τής άγάπης, όπως ο Χριστός πρίν χρισθή κεφαλή τής Έκκλησίας Του; "Η πότε οί άνθρωποι ένθυμούνται την έντολή του Χριστού: "*Άγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν*"; (Ρωμ.ιγ'9). "Ολοι, λευκοί και μαύροι, άγαπούν τό ίδιο νά ήγεμονεύουν άλλήλους. Είναι τό ίδιο άδικοι. Καί ισχύει παγκοσμίως: "Τό δίκαιον του ισχυροτέρου". "Η μήπως οί Γερμανοί Ναζί έξόντωσαν τον λαόν 'Ισραήλ έπειδή ήσαν μαύροι; 'Αλλά εκτός τών άνωτέρω θερίζετε καί την κατάρα του Νώε κατά του υιού του Χάμ, ως άπόγονοι του: "*Επικατάρατος ο Χαναάν, δούλος των δούλων θέλει είσθαι εις τους αδελφούς αυτού*" (Γεν.θ'25). 'Η έν λόγω κατάρα έπαυσε μέν νά ισχύη μετά Χριστόν αλλά οί συνέπειές της μένουν μέχρι τής συντελείας του αιώνος.

Δημοσιογράφος: - Καί γιατί ο Νώε κατηράσθη τό παιδί του;

Γιατρός: - Γιατί ο Χάμ άτίμασε τον πατέρα του Νώε. Περισσότερες λεπτομέρειες θά βρήτε στο βιβλίο τής Γενέσεως κεφάλαιο θ'.

'Ο μαύρος έσκυψε, κι' αυτός, τό κεφάλι άποστομωμένος. 'Ο γιατρός είχε δίκιο. Ποιός έσεβάσθη ποιόν; Πότε καί πού έβασίλευσε δικαιοσύνη; Πότε καί πού έβασίλευσε ή θεία τάξις άγάπης καί δικαιοσύνης στην ανθρώπινη κοινωνία του πλανήτη μας; "Ολοι τους χαμήλωσαν τά μάτια ως ένοχοι. Κι' αυτοί οί ίδιοι άνήκαν στην τάξι των άσεβών κι' άς μήν ήθελαν νά τό παραδεχθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Χριστούγεννα στήν φυλακή

ΕΞΩ από τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἀκούστηκαν βήματα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καί στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ὁ δεσμοφύλακας πάντα τό ἴδιο βλοσυρός κι' αὐστηρός. “Ἐσπρωξε μέσα στό κελλί ἕνα μικρό κινητό τραπεζάκι πού τό ἐφώτιζε μιά μικρή λάμπα, πού διέλυσε ἀμυδρά τό μισοσκόταδο τοῦ κελλιοῦ των. Ἐπάνω στό τραπεζάκι ὑπῆρχε μιά μεταλλική σουπιέρα, πλαστικά πιάτα καί κουτάλια. Μαζί μ' αὐτά, κατ' ἐξαίρεσιν, ὑπῆρχαν φρούτα σ' ἕνα καλαθένιο σκεῦος καί σ' ἕνα ἄλλο κέικ μέ σταφίδες. Ἕνας κατάδικος τόλμησε νά τόν ἐρωτήσει: “Δέν ἔχει φῶς ἀπόψε;” Ὁ δεσμοφύλακας ἀπήντησε ξερά: “Ὁχι. Κόπηκε τό ρεῦμα. Καλή σας ὄρεξι καί χρόνια πολλά!”, ξαναπάντησε τό ἴδιο ξερά.

Δάσκαλος: - Χρόνια πολλά;

Δεσμοφύλακας: - Ναί. Εἶναι Χριστούγεννα!

Κατάδικοι: - Χρόνια πολλά!, ἀπάντησαν ὅλοι ξαφνιασμένοι. Τό εἶχαν ξεχάσει ὅτι ἦταν Χριστούγεννα! Κι' ἄλλωστε γιατί νά τά θυμούνται στήν φυλακή; Ποιό νόημα εἶχε γι' αὐτούς;

Ὁ δεσμοφύλακας χωρίς νά τούς κοιτάξῃ, βγήκε ἀπό τό κελλί των κι' ἐκλείδωσε πάλι τήν πόρτα.

Μαῦρος: - Περίεργο! Μᾶς ἔφεραν φρούτα καί γλυκά!...

Γιατρός: - Εἶναι Χριστούγεννα, γι' αὐτό.

Δάσκαλος: - Κι' ἄλλοτε ἦτανε Χριστούγεννα ἀλλά δέν μᾶς προσέφεραν φρούτα καί γλυκά!

Στρατιωτικός: - “Ἀλλάξε ὁ Διευθυντής τῶν φυλακῶν.

Γιατρός: - “Ἴσως εἶναι πιό ἀνθρωπιστής.

Δημοσιογράφος: - Δέν βαριέσαι. “Ὅλοι τους ἴδιοι εἶναι, γιατρέ μου. Δέν γίνεσαι Διευθυντής φυλακῶν ἂν δέν δώσης πρῶτα ἐξετάσεις κτηνωδίας. Κι' εἶναι ἀνεξέλεγκτοι. Ποιός νά τούς κάνῃ ἔλεγχον; Ποιός μᾶς νοιάζεται; Εἴμεθα οἱ ἀπόκληροι τῆς κοινωνίας καί τῆς ζωῆς. Ὅλοι οἱ κρατούμενοι κατάδικοι, ὅπως ἐμεῖς, εἶναι στή διάθεσι τοῦ πρώτου δεσμοφύλακα... Ὅ,τι θέλουν μᾶς κάνουν. Δέν μᾶς σώζει κανεῖς ἀπ' τά χέρια των. Εἶναι οἱ μόνοι κύριοι τῆς ζωῆς μας...”

Γιατρός: - “Ὁχι οἱ μόνοι. *“Τίς λέγει τι καί γίνεται ἂν δέν προστάξῃ αὐτό ὁ Κύριος;”* (Θρην.γ'37). Ὅλα εἶναι κάτω ἀπ' τόν ἔλεγχον τοῦ Θεοῦ.

Δημοσιογράφος: - Μέ σκανδαλίζεις, γιατρέ μου, μ' αὐτό πού λές. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Θεός νά τά ἐλέγχει ὅλα ὅσα συμβαίνουν καί νά τά ἐπιτρέπῃ; Αὐτά πού συμβαίνουν σ' ὅλον τόν κόσμον εἶναι ἀπαράδεκτα γιά τήν θεία δικαιοσύνη κι' ἀγάπη.

Γιατρός: - Κι' ὅμως αὐτό πού εἶπα εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καί τά ἐλέγχει ὅλα καί τά ἐπιτρέπει γιά νά διακρίνῃ κανεῖς τά ἔργα τοῦ σκότους καί τοῦ Διαβόλου ἀπ' τά ἔργα τοῦ φωτός καί τοῦ Θεοῦ! Καί διά νά ἐπικαλεσθοῦν οἱ ἄνθρωποι τόν Θεόν: “*Ἐπικαλοῦ ἐμέ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, θέλω σέ ἐλευθερώσει καί θέλεις μέ δοξάσει*” (Ψαλ.ν'15). Μόνο στή θλίψι καί στήν ἀπόγνωσι θυμᾶται ὁ ἄνθρωπος τόν Θεόν καί ταπεινώνεται. Μόνον τότε τόν θυμᾶται ὡς ἀγαθόν κι' ἀπόλυτον Κύριον τοῦ σύμπαντος καί τοῦ κράζει νά τόν σώσῃ. Καί αὐτό περιμένει τώρα ὁ Θεός κι' ἀπό σᾶς γιά νά σᾶς σώσῃ. Τήν κραυγή σας καί τήν συντριβή σας...

Νεώτερος: - Ἄλλά εἴμεθα ἄξιοι αὐτῆς τῆς τύχης, ἀκούσθηκε ξαφνικά ἡ φωνή κάποιου. Ὅλοι τους τόν ἀνεγνώρισαν καί τόν ἐκοίταξαν ξαφνιασμένοι. Ἦταν ὁ νεώτερος κατάδικος.

Στά μάτια του καθρεπτιζόταν ό πόνος τής ψυχής του. Ήταν πάντα σιωπηλός κι' απομονωμένος. Ήμιλούσε σπάνια ή όταν οι άλλοι τόν υποχρέωναν νά μιλά μέ τίς έρωτήσεις πού τού έθεταν.

Κατάδικοι: - Θέλεις νά πής ότι πρέπει νά μάς φέρονται όπως μάς φέρονται; "Όποιοι κι' άν είμαστε; Τόν έρώτησαν όλοι, απότομα κι' έκπληκτοι.

Νεώτερος κατάδικος: - "Όχι. 'Απλώς, θέλω νά πώ, ότι είναι πολύ δύσκολο νά μάς φέρονται διαφορετικά. Είμεθα ένοχοι και υπεύθυνοι γι' αυτό πού είμεθα. Στην ζωή έκάναμε κι' έμείς τό κακό και τώρα απολαμβάνομε... Κι' έμείς είμεθα κτήνη όπως και αυτοί. "Όλοι μας έδω έχομε έγκληματίσει. Είμεθα έγκληματίες, κλέφτες, λαθρέμποροι ναρκωτικών, επανάστες κ.λπ. "Όλοι μας είμαστε κακοποιοί και φονείς ανθρώπων. 'Αδιάλλακτοι, άμετανόητοι! Κι' άν μάς άφήσουν ελεύθερους, πάλι τά ίδια θα κάνωμε. Γιατί παραπονούμεθα; 'Εγώ πρώτος συχαίνομαι τόν εαυτόν μου γι' αυτό πού είμαι και γιά ό,τι έκανα. Ντρέπομαι όταν τά θυμάμαι... Δέν θα ήθελα νά είχα γεννηθή!

Μαύρος: - Καλά κάνεις και ντρέπεσαι γιατί είσαι φονιάς! 'Εσκότωσες τήν γυναίκα σου. 'Αλλά έγώ δέν είμαι φονιάς!

Νεώτερος κατάδικος: - Κι' έσύ είσαι φονιάς. 'Αλλά άλλου είδους φονιάς! Μέσα στην ψυχή σου φωλιάζει τό μίσος κι' ή έπιθυμία νά σκοτώσης όλους τούς λευκούς. Και θα τό έκανες άν μπορούσες. 'Ενώ έγώ πού έσκότωσα δέν τό ήθελα κι' άς τό έκαμα. Ήταν άποτέλεσμα μιάς μέθης άμαρτωλής. 'Αλλά τί μ' αυτό; Ευθύνομαι και γιά τήν μέθη και γιά τόν φόνο. Είμαι ένας φονιάς! Γι' αυτό και πονώ κι' είμαι δυστυχής!... Είθε ό Θεός νά μέ ένθυμηθή και μένα γιατί είμαι ένας νεκρός στην ζωή...

Γιατρός: - Εύγε γιά τήν δικαιοκρισία κατά τού εαυτού σου. Μού θύμησες τήν μετάνοια τού ληστή επάνω στό σταυρό! 'Ο ληστής παραδέχθηκε τήν ένοχή του κι' έζήτησε χάρι άπ' τόν Χριστόν! "*Μνήσθητι μου, Κύριε, όταν έλθης έν τή βασιλεία σου*" (Λουκ.κγ'41). Σέ μιά στιγμή χρόνου έκανε και τά δύο βήματα πού άπαιτεί ό Θεός άπ' τόν άνθρωπο κι' άς ήταν ληστής: α) Μετάνοια: "*Έμεϊς μέν δικαίως... απολαμβάνομεν*" και β) Πίστις: "*Μνήσθητί μου, όταν έλθης έν τή βασιλεία σου*" (Λουκ.κγ'42). Τά δύο αυτά βήματα πρós τόν Χριστόν, φανερώνουν ότι Τόν έδέχθη ως σωτήρα κι' άπεσταλμένο του Θεού! 'Η άπλότης τής μετανοίας κι' ή πίστις του στόν Χριστόν τόν έσωσαν! Αυτό είναι τό μυστικό κλειδί τής σωτηρίας τού ανθρώπου! Νά δεχθής αυτό πού είσαι και τήν άγαθότητα του Θεού! 'Ο Θεός μάς αγαπά! Πρέπει νά τό πιστέψωμε και νά δεχθούμε τήν θυσία του Χριστού ως μοναδική εύκαιρία τής ζωής μας! "Όποιοι κι' άν είμεθα, ό,τι κι' άν έκάναμε πρέπει νά δεχθούμε τήν χάρι Του έν μετανοία.

Νεώτερος κατάδικος: - Σ' εύχαριστώ, γιατρέ. Τά λόγια σου μέ παρηγορούν. 'Από τήν στιγμή πού μπήκες στό κελλί μας έλαμψε φώς! 'Εμάθαμε τόσα πολλά άπό σένα. 'Ο Θεός σ' έστειλε. ΟΥΔΕΠΟΤΕ άλλοτε άκούσαμε αυτά πού μάς είπες γιά τήν χάρι και τήν άγάπη του Θεού γιά τούς άμαρτωλούς! 'Ημουν τόσον δυστυχισμένος κι' άπελπισμένος πρίν έλθης. Μ' έξύπνησες άπό τόν ύπνο του θανάτου. Αυτόν περιμέναμε όλοι ως φινάλε τής ζωής μας! Μάς ξανάφερες στην ζωή και μάς ξανάδωσες τήν έλπίδα γι' αυτήν! 'Ο Θεός νά σ' έχη καλά!

"Υστερα, έστράφη πρós τόν δάσκαλο και τού είπε μ' άγανάκτησι: Είσαι ό άγγελος του θανάτου!... Οί θεωρίες σου μάς έσταζαν φαρμάκι! Κι' οί ύλιστικές σου φιλοσοφίες μάς άπόκτειναν περισσότερο άπό τούς δεσμοφύλακες. Είσαι ό μεγαλύτερος φονιάς άπ' όλους τούς φονιάδες τής γής κι' άς μήν έκαμες έγκλήματα όπως έγώ. 'Εγώ έσκότωσα έναν αλλά έσύ τούς σκοτώνεις όλους κι' αιώνως.

'Ο δάσκαλος δέν έσάλεψε. "Εμενε μέ τό κεφάλι σκυμμένο, έξουθενημένος κι' αδύνατος ν' άντιδράση ή ν' άντιλέξη πιά μπροστά στην άλήθεια πού διεγράφετο τόσο καθαρή κι' άπλή στά μάτια όλων.

Γιατρός: - 'Εμπρός, φίλοι μου, έλάτε. Τό φαγητό μάς περιμένει.

Κάποιος ἐπήδηξε μ' ἐνθουσιασμό τρέχοντας πρὸς τὸ τραπεζάκι. Τὸν ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι μὲ μία ἔκφρασι χαρᾶς καὶ εἰρήνης πού δέν εἶχαν ὡς τώρα νοιώσει. Ὁ γιατρός τοὺς ἔβλεπε κι αὐτὸς συγκινημένος. Ἡ ἐλπίδα εἶχε ἀγγίξει τὴν καρδιά των. Ἦταν ἓνα θαῦμα!

Μαῦρος: - Μᾶς ἔχουν κοτόσουπα ἀπόψε. Ἐσήκωσε ψηλά τὸ καπάκι τῆς σουπιέρας κι' ἄρχισε νά τὸ κτυπᾷ ρυθμικά σάν ταμποῦρλο. Ἐσκυψαν ὅλοι νά δοῦν. Πράγματι ἦταν κοτόσουπα, ἀνάμικτη μὲ μικροκομμένα κομμάτια κρέας. Ἀλληλοκοιτάχτηκαν κατάπληκτοι. Ἕνας κατάδικος ἄρχισε νά χορεύῃ ρυθμικά κάνοντας κλάκεττες, ἐνῶ ὁ Μαῦρος συνέχιζε νά κτυπᾷ σάν τάμ-τάμ τὸ καπάκι. Ἕνας τρίτος τοὺς συνώδευε μὲ τὰ δύο κουτάλια σέ πραγματικό μουσικό ρυθμό. Τὸ κέφι ἀπλώθηκε σ' ὅλους καὶ τοὺς παρέσυρε σέ χορὸ ρυθμοῦ. Τὸ μουσικό τους συγκρότημα τὸ συνώδευσαν ὅλοι μὲ τὰ χέρια, πού ἄρχισαν νά τὰ κτυποῦν τὸ ἴδιο ρυθμικά κι' ἓνας τέταρτος μὲ τὴν φουσαρμόνικα του ἀναμίχθηκε σέ μιά μουσικὴ μελωδία, πού ταίριαζε μὲ τὸν ρυθμὸ πού χόρευαν. Ὁ γιατρός στάθηκε παράμερα, ἀσταύρωσε τὰ χέρια του σέ στάσι προσευχῆς κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι μένοντας ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια κλειστά. Σέ κάποια στιγμή σταμάτησαν καὶ τὸν ἐκοίταζαν παραξενεμένοι. Ὁ Στρατηγός, μάλιστα, τὸν ἄγγιξε καὶ τὸν ἐρώτησε: Τί ἔχεις, γιατρέ, ζαλίστηκες;

Γιατρός: - Ὁχι. Προσεύχομαι. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν! Πάντοτε Τὸν εὐχαριστῶ ὅταν κάθομαι στὸ τραπέζι. Ἀλλά ἀπόψε Τὸν εὐχαριστῶ ἰδιαίτερα γιατί εἶναι μαζί μας. Κι' εἶμαι ἐπταπλασίως εὐτυχισμένος γιὰ σᾶς. Τώρα ξέρω γιατί βρέθηκα ἐδῶ μαζί σας.

Στρατιωτικός: - Ἐπταπλασίως εὐτυχισμένος μέσα στὴν φυλακή;

Γιατρός: - Ναί! Μέσα στὴν φυλακή! Καὶ μέσα στὸν Ἄδη μὲ τὴν συνοδεία τοῦ Θεοῦ, μπορῶ νά πάω καὶ νά εἶμαι εὐτυχισμένος! Ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ δέν μετριάζεται μὲ τίποτε, ὅταν Ἐκεῖνος εἶναι μαζί σου. Τίποτα δέν σ' ἀγγίζει. Ὅπως δέν ἄγγιξε ἡ φωτιά τοὺς τρεῖς παῖδας στὸ καμίνι.

Νεώτερος: - Ἐχεις δίκιο, γιατρέ. Ἐμεῖς τρῶμε σάν ζῶα χωρὶς προσευχή καὶ συνήθως μαλώνομε – τοῦ ἀπῆντησε βιαστικά καὶ ντροπιασμένα ἀλλά δίχως νά καταλάβῃ τὸ βαθύτερο νόημα τῶν λόγων τοῦ γιατροῦ. Καλὰ πού ἦλθες νά μάθωμε λίγο σεβασμὸ καὶ καλοὺς τρόπους.

Γιατρός: - Δέν εἶναι ὁ καλὸς τρόπος. Ἡ προσευχή εἶναι χρέος καὶ σεβασμὸς πρὸς τὸν Θεό, τοῦ ἀπῆντησε κι' ὁ γιατρός μ' εὐγένεια. Ἀλλά δέν ἐννοοῦσα αὐτό. Ὁ Χριστὸς πάντοτε εὐχαριστοῦσε τὸν Θεόν Πατέρα Του πρὶν φάγῃ. Ἐννοοῦσα ἀπλῶς τὴν χαρὰ πού νοιώθεις τοῦ Θεοῦ, ὅταν Ἐκεῖνος εἶναι μαζί σου! Ἀκόμη καὶ στὴν Κόλασι!

Ναυτικός: - Ἐχετε δίκη. Κι' ἐγὼ κάνω τὸν σταυρό μου ἀλλὰ κρυφά. Δέν τὸν κάνω μπροστά σ' ἄλλους.

Γιατρός: - Γιατί;

Ναυτικός: - Νοιώθω γελοῖος. Τοὺς βλέπω νά μὲ κοιτάζουν εἰρωνικά.

Γιατρός: - Γιατί;

Ναυτικός: - Γιατ' εἶμαι λαθρέμπορος. Καὶ γιατί αἰσθανόμεθα ὅλοι μας μειονεκτικά νά προσευχόμεθα στὸν Θεό! Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος π' ἄκουσα νά μιλᾷ γιὰ τὸν Θεό μὲ εὐσέβεια, ὅπως ἐσύ. Κι ὁμολογῶ πῶς μ' ἐντυπωσίασες.

Γιατρός: - Δυστυχῶς ὅταν τιμᾶμε τὸν Θεόν ντρεπόμεθα ἀλλὰ δέν ντρεπόμεθα γιὰ τὴν ἀσέβειά μας, τίς ἁμαρτίες μας καὶ τ' ἄπρεπα λόγια μας! Δώστε μου τώρα τὰ χέρια σας κι' ἄς προσευχηθοῦμε.

Πιάστηκαν ὅλοι τους, γιὰ πρώτη φορά, χέρι μὲ χέρι κι' ἔμειναν σιωπηλοί. Ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ ὑψώθηκε γεμάτη λατρεία καὶ σέβας πρὸς τὸν Θεόν! Ὅλοι τὸν ἄκουγαν μὲ κατάνυξι. Δέν εἶχαν ποτὲ ἄλλοτε ἀκούσει ἄνθρωπο νά προσεύχεται, ὅπως ὁ γιατρός. Τὰ λόγια του κυλοῦσαν μέσα ἀπ' τὰ χεῖλη του ἀπλά καὶ ἤρεμα. Τὸ πνεῦμα του ἔπαλλε ἀπὸ συγκίνησι κι' εὐλάβεια. Ἡ εὐχαριστία του πρὸς τὸν Θεό τοὺς εὐφρανε τὴν ψυχὴ σάν μελωδία. Ἦταν ἓνας ὕμνος πρὸς τὸν Θεόν!

Ἀκριβῶς λίγο πρὶν ὁ γιατρός τελειώσει τὴν εὐχαριστία του, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ξανάνοιξε καὶ φάνηκε ὁ δεσμοφύλακας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοὺς ἐκοίταξε ὅλους γιὰ λίγο σαστισμένους, ξανάφυγε, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Κατάδικοι: - Τί ἔπαθε ὁ δεσμοφύλακας καὶ δὲν μᾶς ἐφώναξε; διερωτήθηκαν ὅλοι.

Μαῦρος: - Ἀλήθεια! Εἶναι ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους. Μπαίνει καὶ βγαίνει μὲ βρισιές!

Ἀπόψε εἰδικὰ δὲν τὸν ἀκούσαμε καὶ μᾶς ἄφησε καὶ τό φαγητό!

Στρατιωτικός: - Γιά πρώτη φορά νοιώθουμε Χριστοῦγεννα στὴν φυλακή!

Νεώτερος: - Ὅλοι νοιώθουμε τὸν Θεό κοντά μας! Εὐγε, γιατρέ! Μᾶς ἔφερες τὸν οὐρανὸ στὸν Ἀδὴ!...

Μετά τό φαγητό ἐκάθησαν ὅλοι γύρω του νὰ τὸν ἀκούσουν. Κανείς δὲν ἀμφέβαλλε πλέον γιὰ τὴν καθαρότητά του. Ὅχι, δὲν ἦταν ἀπ' τό δικό τους σινάφι... Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο τὸν ἄγγιζε ἡ ψυχὴ των μὲ περισσότερη ἐμπιστοσύνη καὶ φιλία. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ! Τὸν διέκριναν τώρα ὡς σοφὸ καὶ δυνατό. Ὁρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν προβλήματα μὲ τὴν υἱεία των, κι' ὡς τώρα προτιμοῦσαν τὸν θάνατον ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς φυλακῆς, τοῦ ἐζήτησαν τὴν γνώμη του καὶ τὴ βοήθειά του. Ἦθελαν τώρα τὴ ζωὴ! Ἴσως ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔστειλε τὸν γιατρό νὰ τοὺς ἐχάριζε καὶ τὴν ἐλευθερίά πάλι. Ὁ μόνος ποὺ δὲν συμεριζόταν τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῆς αἰσιοδοξίας των ἦταν ὁ δάσκαλος. Παρέμενε ἀπομονωμένος καὶ βυθισμένος στίς σκέψεις του.

Τό μικρὸ ἀκροατήριό ποὺ εἶχε σχηματισθεῖ γύρω ἀπ' τό γιατρό κρεμόταν τώρα ἀπ' τὰ χεῖλιά του. Ὅλοι τοὺς εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια στὴν φυλακὴ κι' εἶχαν χάσει τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν ἔξω ζωὴ καὶ μὲ τοὺς δικούς των.

Γιατρός: - Δὲν βλέπετε ποτέ τοὺς δικούς σας;

Κατάδικοι: - Σπάνια. Εἶναι μεγάλη ταλαιπωρία γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες νὰ ἔλθουν ἔως ἐδῶ. Ἡ φυλακὴ μας βρίσκεται κοντὰ στὰ σύνορα τῆς ζούγκλας καὶ πρέπει νὰ ταξιδεύουν πολλές ἡμέρες. Κι' ὁ σταθμὸς τοῦ τραίνου ἀπέχει ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὰ κάτεργα τῆς ζούγκλας. Μόνον γράμματα μᾶς στέλνουν, κι' αὐτὰ ὄχι πολὺ συχνά. Μόνον γιὰ νὰ μάθουν ὅτι ζοῦμε καὶ νὰ μάθουμε ὅτι ζοῦνε.

Ὁ γιατρός ἀναστέναξε μὲ πόνο. Ἦθελαν τὴν βοήθειά του, ἀλλὰ πῶς; Κι' αὐτὸς τώρα ἦταν μαζί τους αἰχμάλωτος. Ἡ μόνη διαφορὰ ποὺ τοὺς ἐχώριζε ἦταν ὁ Χριστός! Αὐτὸς ἦταν ἀθῶος κι' ἤλπιζε στὸν Θεόν. Ἐνῶ αὐτοὶ ἦταν ἔνοχοι καὶ χωρὶς Χριστόν!

Κατάδικοι: - Τί θὰ κάνουμε τώρα, γιατρέ; Ποιὸς θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τούτη τὴν κόλασι; Ἐδῶ θὰ ζήσωμε καὶ τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας;

Γιατρός: - Μόνον ὁ Θεός ξέρει. Δεχθῆτε Τον ταπεινὰ ἐν μετανοίᾳ κι' ἄς περιμένομε. Τὰ πάντα δυνατὰ στὸν Θεόν!

Κατάδικος: - Πῶς μπορεῖ τώρα ὁ Θεός νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ; Εἴμεθα καταδικασμένοι ἰσοβίως.

Γιατρός: - Πράγματι, ὁ ποινικὸς νόμος δὲν ἀκυρώνεται. Ἀλλὰ ὁ Θεός ὅταν θέλῃ τὸν ἀκυρώνει κι' αὐτόν. Ἔχει τὸν τρόπον Του. Ὅταν θέλῃ ὁ Θεός νὰ ἐλευθερώσῃ κάποιον, τὸν ἐλευθερώνει: “Ὅστις ἀνοίγει καὶ οὐδεὶς κλείει...” (Αποκ.γ'7). Ὁ Θεός συγχωρεῖ! Ὁ Θεός ἐλευθερώνει κι' ἀποκαθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον στὴ ζωὴ. Ὅ,τι θέλει κάνει κι' ὅποτε θέλει. Αὐτὸς ἀνοίξε τὴ φυλακὴ τοῦ Πέτρου καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

Νεώτερος: - Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἦταν μαθητὴς Χριστοῦ κι' εὐσεβής!

Γιατρός: - Ἀκριβῶς. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη προϋπόθεσι νὰ δῆς τὴν σωτηρίαν τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ σου. Νὰ γίνῃς πρῶτα μαθητὴς Του ἐν μετανοίᾳ εἰλικρινῇ καὶ μόνον τότε θὰ φανῇ ὁ Θεός στὴν ζωὴ σου δυνατὸς καὶ θαυμαστός!

Ναυτικός: - Γιατρέ μου, ὅλα αὐτὰ ποὺ λές φαίνονται ἀπλά καὶ τὰ λές ἀπλά. Ἀλλὰ ἑκατομμύρια ψυχές γεννιώνται μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ! Πόσοι στὸν

κόσμο γνωρίζουν τόν Χριστόν καί Τόν πιστεύουν καθώς έσύ; Οί περισσότεροι άνθρωποι είναι θύματα του περιβάλλοντος μέσα στον όποϊον γεννιώνται καί ζούν.

‘Ο δάσκαλος πού ώς εκείνη τήν στιγμή σιωπούσε τινάχτηκε έλαφρά σαν τόν τίναξε ρεύμα. “‘Ακριβώς!””, φώναξε ξεσπώντας τήν ψυχή του. “Πώς, λοιπόν, ευθύνεται ό άνθρωπος γιά τό κατάντημά του; Αυτό καί μένα μέ βασανίζει ώς έρώτημα. “Εστω, ώρισμένοι ευθύνονται αλλά όλοι ευθύνονται; Δέν υπάρχουν κι’ άνεύθυνα θύματα τής άμαρτίας;”

Γιατρός: - “Όλα τά θύματα τής άμαρτίας είναι άνεύθυνα τ’ άπήντησε μέ χαμόγελο συγκαταβάσεως, ό γιατρός – γιατί όλοι γεννιώνται μέ τό σπέρμα τής άμαρτίας. ‘Ο Θεός δέν μάς μετρά τίς άμαρτίες αλλά τήν άμαρτία... ‘Ο Θεός μία μόνον άμαρτία θά μετρήσει. Τήν άμαρτία τής άπιστίας εις τόν Χριστόν. “Καί έλθών εκείνος θέλει έλέγξει τόν κόσμον περί άμαρτίας καί περί δικαιοσύνης καί περί κρίσεως. Περί άμαρτίας μέν διότι δέν πιστεύουσιν εις έμέ...”, είπεν ό Χριστός! Τά λόγια Του αὐτά μπορεῖτε νά τά διαβάσετε καί μόνοι σας στό κατά ‘Ιωάννην Εὐαγγέλιον κεφάλαιον ις’, εδάφια 8-12. “Όπως ακούσατε, ή κρίσις του κόσμου θά γίνη επάνω στην άπιστία καί στην άρνησι του Χριστού. ‘Ο Θεός δέν ζητά ευθύνες από τόν άνθρωπον γιά τίς άμαρτίες του καί τήν άγνοιάν του. ‘Αλλά θά του ζητήσει ευθύνη άπ’ τήν στιγμή πού θ’ ακούση γιά τόν Χριστόν καί δέν πιστεύση καί υπακούση. ‘Αλλά εκτός τής ευθύνης πού φέρει ό άνθρωπος άπ’ τή στιγμή πού μαθαίνει τήν αλήθεια του Χριστού, υπάρχει κι’ ή ευθύνη τής συνειδήσεως πού έχει βάλει ό Θεός μέσα στον άνθρωπο. «Διότι *ότι δύναται νά γνωρισθῇ περί Θεοῦ εἶναι φανερόν ἐν αὐτοῖς. Διότι ό Θεός έφανέρωσε τοῦτο πρὸς αὐτούς. Ἐπειδή τά άόρατα αὐτοῦ βλέπονται φανερώς από κτίσεως κόσμου νοούμενα διά τῶν ποιημάτων...*, *ώστε αὐτοί εἶναι άναπολόγητοι...*” (Ρωμ.α’ 19-20), μάς λέγει κι ό Παῦλος καί μάς διακηρύττει τή μεγάλη αὐτή αλήθεια όπως προείπαμε: “Ότι ό άνθρωπος ευθύνεται γιά τήν άγνοιά του, έφ’ όσον ό Θεός άποκαλύπτεται στον άνθρωπο καί μέσω τῶν έργων τής δημιουργίας Του! ‘Η μακροθυμία κι’ ή συγκατάβασις τής αγάπης Του μάς ανοίγουν τόν δρόμο νά Τόν γνωρίσωμε. Πλήθος ευκαιριῶν μάς δίδονται, στον καθένα από μάς, γιά νά μετανοήση καί νά πιστέψη τά λόγια του Χριστού, άνεξαρτήτως του περιβάλλοντος πού έγεννήθη! Κάποτε ό Θεός διεβεβαίωσε τόν ‘Αβραάμ, ό όποϊος έμεσίτευσε γιά τά Σόδομα καί Γόμορρα, ότι δέν θά κατέστρεφε αὐτές τίς πόλεις εάν υπήρχαν μόνον δέκα δίκαιοι. Καί τέλος ό Θεός έδικαιώθη στην άπόφασί Του, διότι καί στίς δύο αὐτές πόλεις μόνον ένας ευσεβής υπήρχε, ό Λώτ! Καί τόν όποϊον ό Θεός διέσωσε, πρίν τίς καταστρέψη μέ τή φωτιά. ‘Ιδού ή αγαθότης του Θεοῦ πρὸς τόν άνθρωπον! Θά βρῆτε τήν περικοπή αὐτή στό βιβλίον τής Γενέσεως ιη’ 23-33.

Νεώτερος: - Κι’ όμως, γιατρέ, έγώ δέν είχα ακούσει ποτέ γιά τόν Χριστόν, διεμαρτυρήθη ό κατάδικος.

Γιατρός: - Γιατί; Στην χώρα σου δέν υπάρχει χριστιανική παράδοσι κι’ ό ήθικός νόμος;

Νεώτερος: - ‘Υπάρχει...

Γιατρός: - Τότε γιατί ισχυρίζεται ότι δέν άκουσες ποτέ γιά τόν Χριστόν;

Νεώτερος: - Γιατί δέν άκουσα. Σας είπα τήν αλήθεια. Οί γονεῖς μου ήταν μοντέρνοι κι άδιάφοροι γιά τόν Θεόν! Τό μόνο πού τους ένδιέφερε ήταν ή dolce vita. Ποτέ δέν μ’ έπήγαν στην ‘Εκκλησία. Ποτέ δέν μου μίλησαν γιά τόν Θεόν!

Γιατρός: - Δέν άμφισβητώ τήν ευθύνη τῶν γονέων σου. ‘Εν τούτοις, φέρεις κι’ έσύ τήν ευθύνη. ‘Η κάθε χριστιανική ‘Εκκλησία είναι καί μία σημαία Χριστού! Μιά μαρτυρία χριστιανικής πίστεως. ‘Αλλά εκτός τής χριστιανικής μαρτυρίας, ό ήθικός νόμος του Θεοῦ είναι γραμμένος καί μέσα στή συνείδησι του ανθρώπου, ώστε νά φοβάται τόν Θεόν καί νά μή πράττει τό κακόν. ‘Η συνείδησις του ανθρώπου είναι ή φωνή του Θεοῦ! Δέν μπορεί νά μή σέ ήλεγχε κάποια φωνή μέσα σου όταν έκανες τό κακό. ‘Αλλά τήν έπνιγες.

‘Ο Παῦλος γράφει στην πρὸς Ρωμαίους, κεφάλαιον β’, μέ τί μέτρα ό Θεός θά κρίνη τούς ανθρώπους χωρίς Χριστόν: “*Ἐπειδή δέν εἶναι προσωποληψία παρά τῷ Θεῷ διότι ὅσοι*

ἡμάρτησαν χωρίς νόμου, θέλουσιν καὶ ἀπολεσθῇ χωρίς νόμου· καὶ ὅσοι ἡμάρτησαν ὑπὸ νόμον θέλουσι κριθῇ διὰ νόμου διότι δὲν εἶναι δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου ἀλλ' οἱ ἐκτελεσταὶ τοῦ νόμου θέλουσι δικαιωθῇ... οἵτινες δεικνύουσι τὸ ἔργον τοῦ νόμου γεγραμμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, ἔχοντες συμμαρτυροῦσαν τὴν συνείδησιν αὐτῶν καὶ τοὺς λογισμοὺς κατηγοροῦντας ἢ καὶ ἀπολογουμένους μεταξύ ἀλλήλων” (Ρωμ.β'11-15).

Ὁ ἠθικός νόμος, λοιπόν, τοῦ Θεοῦ εἶναι κι αὐτός μιὰ σημαία διαμαρτυρίας μέσα στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ “...ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ εἶναι κατὰ ἀλήθειαν ἐναντίον τῶν πραττόντων τὰ τοιαῦτα...” (Ρωμ.β'2). Ποιά; θά διερωτηθῇτε. Ἀκούστε: “...εἰς δὲ τοὺς φιλονίκους καὶ ἀπειθοῦντας μὲν εἰς τὴν ἀλήθειαν, πειθομένους δὲ εἰς τὴν ἀδικίαν, θέλει εἶσθαι θυμός καὶ ὀργή, θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πάσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ ἐργαζομένου τὸ κακόν... δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη εἰς πάντα τὸν ἐργαζόμενον τὸ ἀγαθόν...” (Ρωμ.β'8-10), διεκήρυξε ὁ Παῦλος. Ὑπάρχει, λοιπόν, ὁ ἠθικός νόμος τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τό Ρωμαϊκὸν δίκαιον πού ἀπετέλεσε τὴν βάσι τοῦ δικαίου, διεθνῶς, προϋπήρξε τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως, οἱ ἄνθρωποι, ἂν κι' εἰδωλολάτρες εἶχαν συνείδησι τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου.

Στρατιωτικός: - Ἐν τούτοις, ὁ ἠθικός νόμος τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀρκεῖ νά τὸν σώσει, χωρίς τὴ γνῶσι τῆς Γραφῆς. Πῶς θά γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν χάρι τοῦ Χριστοῦ ἐάν δὲν πιστέψῃ σὲ προσωπικὸν Θεόν καὶ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ἀπ' τὸν λόγον Του;

Γιατρός: - Πολύ ὀρθά τὸ ἐτοποθέτησες. Γι' αὐτό κι ὁ Θεός ἔγραψε τίς διαθήκες Του στὴν Βίβλο γιὰ νά πληροφορηθῇ ὁ ἄνθρωπος τὰ ἐν Χριστῷ δικαιώματά του καὶ νά γνωρίσῃ τὸν Θεόν ὡς προσωπικὸν τοῦ Θεόν! Καί γι' αὐτό κι' ὁ Χριστός προσέταξε τοὺς μαθητάς Του νά κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον Του εἰς πάσαν τὴν οἰκουμένη.

Ζωγράφος: - Ἀλλὰ τί ὠφέλησε ἡ Βίβλος τίς χριστιανικὲς κοινωνίες ἀφοῦ ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τώρα ἐπάνω ἀπ' τὴ Βίβλο; Ποιὸς ἐνδιαφέρεται νά μελετήσῃ τὴ Βίβλο; Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία μπορεῖ νά εἶναι σήμερα ἓνα σύμβολο κοινῆς πίστεως τοῦ Θεοῦ τῆς Βίβλου ἀλλὰ ὅλα ἔχουν μεταμφιεσθῇ σὲ δογματικὴ παράδοσι. Κι' ἐνῶ ὅλοι οἱ χριστιανοὶ πιστεύουν στὸν ἴδιο Θεὸ δὲν ἔχουν τὸ ἴδιο πνεῦμα πίστεως καὶ λατρείας ἢ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖ ἡ Βίβλος, ὅπωςδήποτε ν' ἀποτελῇ σύμβολον σ' ὅλες τίς χριστιανικὲς Ἐκκλησίες ἀλλὰ δὲν προβάλλεται σ' ὅλες τίς Ἐκκλησίες, ὡς ἡ μόνη διαθήκη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ὅσον ἡ θρησκευτικὴ παράδοσις, πού τὸν μαθαίνει νά ζῇ ἀνεύθυνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ του.

Γιατρός: - Ἄν καὶ ὑπάρχει ἀλήθεια στὰ λόγια σου, ἐν τούτοις, σοῦ διαφεύγει, πάντα, ἡ προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου. Διότι καὶ στὴν δική σου Ἐκκλησία πού ἡ παράδοσις τῆς εἶν' ἐπάνω ἀπ' τὴν Βίβλο καὶ στὴν δική μου πού εἶναι κάτω ἀπ' τὴ Βίβλο ὑπάρχει παράδοσις δογματικῆ. Ἀλλὰ μήπως ἐξ αὐτῆς πρέπει νά ἐξασθενῇται ὁ ζήλος τῆς προσωπικῆς μελέτης τῆς Βίβλου; Πρέπει νά ὁμολογήσωμε ὅτι ἡ προσωπικὴ μελέτη τῆς Βίβλου ἀποτελεῖ ἀγγάρια γιὰ ὠρισμένους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θέλουν νά πιστεύουν ἀνεύθυνα. Κι' ἐγὼ δὲν θά ἐγνώριζα τὴν Γραφή ἂν δὲν εἶχα προσωπικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν καὶ τὴν ἀλήθεια! Δὲν πρέπει νά θεωροῦμε ὑπεύθυνον μόνον τὴν παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἑλλειψὶ ἐνδιαφέροντος, πού μᾶς διακρίνει νά μελετοῦμε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νά μάθωμε τὴν Νέα Διαθήκην Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Λούθηρος δὲν ἐγνώριζε ὅπως ἔπρεπε τὴν Βίβλον. Κι' ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶχε καταργήσῃ τὴ Βίβλον, στὴν ἐποχὴ του, ὡς δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου νά τὴν μελετᾷ ἀλλ' αὐτός δὲν κατήργησε τὸ δικαίωμα του νά τὴν διαβάσῃ.

Ζωγράφος: - Κι' ὅμως ὑπάρχει διαφορὰ καὶ μεγάλη εὐθύνη ἐκάστης Ἐκκλησίας γιὰ τὴν πνευματικότητα τοῦ ποιμνίου τῆς. Στὴ μία Ἐκκλησία, γιατρέ μου, ἡ Βίβλος εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους, ἔστω κι' ἂν ὀλίγοι τὴν διαβάζουν συχνά κι' ἀκόμη λιγότερον τὴν μελετοῦν. Καὶ στὴν ἄλλῃ εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς λειτουργοὺς Του μόνον. Αὐτοὶ πρέπει νά τὸ

μελετοῦν καί νά τό διδάσκουν. Οἱ ἄλλοι, δηλ. τό ποίμνιον, εἶναι ἀμέτοχοι κι' ἀνεύθυνοι. Γιατί νά τό διαβάσουν;

ἽΟ γιατρός κοίταξε τόν κατάδικο μ' ἔκπληξι καί θαυμασμό καί τοῦ εἶπε: Μ' ἐκπλήττεις μέ τήν ὀρθή σου παρατήρησι. Θά πρέπει νά εἶσαι περισσότερο καλλιεργημένος στήν γνώσι ἀπ' ὅτι δείχνεις.

Κατάδικος: - Ναί! ἽΟ ἀδελφός μου εἶναι θεολόγος κι' ἱερεύς σέ μιά ἐκκλησία. Κι ἐγώ εἶμαι πτυχιούχος τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Εἶμαι σοσιαλιστής στά πολιτικά μου φρονήματα κι' ἀντικυβερνητικός. Μ' ἐγλύτωσε ἀπό τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα ἡ παρέμβασις τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀντικομμουνιστής καί ἱερεύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Οἱ συνέπειες τῶν ἐκλογῶν τοῦ ἀνθρώπου

ΓΙΑΤΡΟΣ: - Μ' ἐκπλήττει ἀκόμη περισσότερο ἡ διαπίστωσις ὅτι δέν ἔχω νά κάμω μέ κοινούς κατάδικους...

Κατάδικος: - 'Ακριβῶς. Γι' αὐτό καί σᾶς ἔφεραν στό κελλί μας. Εἴμεθα ἡ ἀφρόκρεμα στίς φυλακές αὐτές τῆς ζούγκλας κι' ὁ θάλαμος τῶν διανοουμένων, ὅπως μᾶς ἀποκαλοῦν, ἐδῶ εἰρωνικῶς. "Ὁ θάλαμος τῶν δέκα"...

Ὁ γιατρός ἐννοίωσε ἕνα μικρό ρίγος ταραχῆς καί συγκινήσεως νά διαπερνᾷ τό στήθος του σάν βέλος. Θεέ μου – μουρμούρισε – τέτοιες ἀνθρώπινες ἀξίες, κατάδικοι!...

Γιατρός: - Θά ἔπρεπε νά μοῦ εἶχατε συστηθῇ ἀπ' ἀρχῆς, ποῖοι εἴσθε.

Ζωγράφος: - Γιατί; Προτιμᾶμε ἔτσι πού σ' ἐγνωρίσαμε πραγματικά κι ἐσύ ἄρχισες νά μᾶς γνωρίζεις.

Γιατρός: - Βεβαίως, ἴσως εἶναι καλλίτερα. "Ὅλα ἔρχονται στήν ὥρα τους. 'Αλλά αὐτό μ' ἐπιφορτίζει μέ μεγαλύτερη εὐθύνη ἀπέναντί σας, γιατί τώρα ξέρω ὅτι δέν εἴσθε κοινοί κακοποιοί. Καί κατά βάθος μέ ξεκουράζει ἡ ἰδέα αὐτή νά νοιώθω ὅτι εἶμαι ἀνάμεσα σέ μορφωμένους κατάδικους.

Στρατιωτικός: - Αὐτό μᾶς κολακεύει πού μᾶς λές καί σ' εὐχαριστοῦμε. 'Αλλά ὅπωςδήποτε δέν μεταβάλλει τήν θέσι μας τό μορφωτικό μας ἐπίπεδο. Κι' εἴμεθα ὑπεύθυνοι γι' αὐτό πού εἴμεθα. Κανείς δέν ἔζησε στά φρονήματά του καί στούς στόχους του μέ τίς ἠθικές ἀρχές καί τούς νόμους τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ!, κι' ἄς λεγόμεθα χριστιανοί. Στήν πραγματικότητα δέν ἔχομε καμμία σχέσι μέ τόν Χριστόν καί τίς ἀρχές Του! Στίς δῆθεν χριστιανικές κοινωνίες, πού ζοῦμε, δυστυχῶς, ἐπικρατεῖ ἐπίσης τό κλίμα τῆς ζούγκλας, πού εἶπε κι' ὁ δάσκαλος. 'Αλλά ἄς ξαναγυρίσωμε στό θέμα μας γιατί ὅλους μᾶς ἐνδιαφέρει ἐξ ἴσου. Εἴμεθα ὅλοι μας ἕνα ναύαγιον, ἀδιάφορον ἀπό τά κίνητρα πού ξεκινήσαμε. Κι' ἔχομε ἀνάγκη παρηγορίας κι ἐλπίδος. 'Εγώ, ἄν καί στρατιωτικός, νοιώθω σπασμένο τό "Ἐγώ" μου! Κι' ὄχι μόνον τό "Ἐγώ" μου ἀλλά καί τήν ἴδια μου τήν ψυχή, πού ἤθελε νά ὑπηρετήσῃ πατριωτικά ἰδανικά μέσα στήν ζούγκλα τοῦ λαοῦ μας κι' εἶδα τήν ἀφέλειά μου ἀλλά πολύ ἄργά γιά μένα. "Ὅλα τραβᾶνε μοιραίως τόν δρόμον τους. Γιατί οἱ κοινωνίες πού ζοῦμε εἶναι ἡ πραγματική ζούγκλα. Στήν ζούγκλα τῶν ζώων τά θηρία τρῶνε ὅταν πεινᾶνε, ἐμεῖς τρῶμε γιά νά τρῶμε...

Γιατρός: - Λυπᾶμαι, εἰλικρινά – εἶπε ὁ γιατρός, μ' ἕνα στεναγμό πόνου πού βγήκε ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του – πού δέν μπορῶ νά σᾶς βοηθήσω περισσότερο ἀλλά θά ἤθελα νά μοῦ συστηθῇτε ὅλοι τώρα, ἄν θέλετε νά σᾶς γνωρίσω καλλίτερα.

Στρατιωτικός: - Δέν χρειάζεται, γιατρέ, ἄλλη βοήθεια ἀπ' αὐτή πού μᾶς ἔδωσες μέ τήν ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ! 'Εγώ εἶμαι τόσον δυστυχής ἀπ' τήν ταπείνωσι τῆς φυλακῆς, ὅσον καί γιά τήν ἄγνοια τῆς ἀληθείας πού εἶχα στή ζωή ! Καί γιατί τά ἔμαθα ἄργά καί μέ τόν σκληρό τρόπο! 'Αλλά εὐχαρίστως νά γνωριστοῦμε καλύτερα.

Γιατρός: - Χαίρομαι καί γιά σᾶς γιατί διαπιστώνω ὅτι ἔχετε ἀρκετή εὐθυκρισία καί καλή θέλησι γιά τήν ἀλήθεια τώρα τοῦ Θεοῦ! 'Εκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει τώρα γιά σᾶς εἶναι νά μάθω μόνον τ' ὄνομά σας καί τό ἐπάγγελμά σας.

Στρατιωτικός: - Τρεῖς ἀπό μᾶς εἴμαστε στρατιωτικοί κι ὁ τέταρτος Ναυτικός. Οἱ ἄλλοι ἔξι ἀνήκουν σέ διάφορα ἐπαγγέλματα, ὅπως ὁ δάσκαλος, ὁ δημοσιογράφος, ὁ ζωγράφος, οἱ δύο διαχειριστές κι' ὁ νεώτερος ὄλων μας, πού ἐσκότωσε τήν γυναῖκα του, εἶναι ὁ καλλιτέχνης. Τά

ὀνόματά των, ἂν καὶ δέν τ' ἀγνοῶ, δέν τά χρησιμοποιῶ. Προτιμῶ νά τοὺς καλῶ μέ τόν τίτλο τους... νά μήν ξεχνᾶμε ποῖοι εἴμαστε. Χαμογέλασε εἰρωνικά. Γιατί ὁ τίτλος μᾶς διακρίνει, ἂν κι' εἴμαστε τώρα τά μηδενικά κι' οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς! Ἐχάσαμε τή ζωή μας ἀνόητα στήν ρουλέττα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης! Εἴμαστε τά ναυάγια τῆς μωρίας τοῦ “Ἐγώ” μας καὶ δέν μ' ἐνδιαφέρει πιά τίποτε.

Ἀλλά θά ἤθελα νά σ' ἀκούσω τώρα περί Θεοῦ! Φαίνεσαι ἀρκετά δυνατός στήν γνώσι τῆς Βίβλου. Δέν μᾶς λές ἀρλοῦμπες καὶ παραμύθια. Σέ πρόσεχα λέξι πρὸς λέξι τί ἔλεγες. Καί ὅσα εἶπες εἶναι ἀκριβῶς τά λόγια τῆς Γραφῆς. Φαίνεσαι εἰλικρινής καὶ ὄχι θεολόγος καριέρας καὶ δογματιστής. Καί τώρα, γιατρέ, σ' ἀκούμε. Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σου γιά τήν παρούσα κατάστασι καὶ τά ἠθικά ἐγκλήματα πού ἐνεργοῦνται παγκοσμίως εἰς βάρος, μάλιστα, ἀθώων πλασμάτων καὶ δὴ μικρῶν παιδιῶν; Γιατί; Γιατί τό ἐπιτρέπει ὁ Θεός;

Γιατρός: - Ὁμολογῶ ὅτι μέ φέρνεις σέ δύσκολη θέσι μέ τήν ἐρώτησι πού θέτεις γιά τά ἠθικά ἐγκλήματα καὶ δὴ εἰς βάρος τῶν μικρῶν παιδιῶν. Δέν ξεῦρω γιατί τά ἐπιτρέπει ὁ Θεός. Τό μόνον πού θά μπορούσα νά πῶ, εἶναι ὅτι αὐτές εἶναι οἱ συνέπειες τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου, τίς ὁποῖες θερίζουν ἀκόμη καὶ τά μικρά παιδιά. Συνέπειες γιά τίς ὁποῖες ὁ Θεός εἶχε προειδοποιήσει ἐγκαίρως τόν ἄνθρωπο. Καί καθὼς ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾷ τά παρασέρνει ὅλα χωρίς διάκρισι, ὁμοίως κι' ἡ ἁμαρτία ὅπου ἐπεκράτησε τά ἐμόλυνε ὅλα. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος δέν κάνει διάκρισι, ἔστω κι' ἂν ὁ Ἰησοῦς μᾶς διαβεβαίωσε: “ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς διαπαντός βλέπουνσι τό πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...” (Ματ.ιη'10) ἢ ὅτι “τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν” (Μάρκ.ι'14).

Δάσκαλος: - Καί γιατί οἱ ἄγγελοι αὐτῶν δέν τά διασώζουν πάντοτε;

Γιατρός: - Δυστυχῶς ὅλα ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν φυσικῶν καὶ πνευματικῶν νόμων, πού ὑφιστάμεθα ἀναγκαστικῶς ὅλοι λόγῳ τῆς ἁμαρτίας! Ἄλλωστε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔδωσε ἐγγήσεις μόνον διά τά τέκνα τῶν πιστῶν: “Ἐάν πιστεύσῃς θέλεις σωθῇ σύ καὶ ὁ οἶκος σου” (Πράξ.ις'31) εἶπε ὁ Παῦλος στόν δεσμοφύλακά του. Γι' αὐτό ὁ Νῶε ἐσώθη μέ τήν οἰκογένειά του. Τό δέ ὅτι: “Οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς διαπαντός βλέπουνσι τό πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς” ἀντικατοπτρίζει τήν ἀθωότητά των. Καί τό ὅτι: “τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν” ἀποτελεῖ ἐγγήσιν τῆς σωτηρίας των, ἔστω κι' ἂν ὁ Θεός δέν κάνει πάντοτε διάκρισι ἐδῶ στή γῇ διά τήν ἀπελευθέρωσιν τῶν μικρῶν παιδιῶν, πού θερίζουν φυσικῶς κι' ἀναγκαστικῶς κι' αὐτά τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας!

Δάσκαλος: - Κι' αὐτό εἶναι δίκαιον, νά πληρώνουν τά παιδιά τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας τῶν γονέων ἢ τοῦ περιβάλλοντος;

Γιατρός: - Δυστυχῶς, ἀγαπητέ μου, αὐτός εἶναι ὁ νόμος τῆς κληρονομικότητος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κατάρας! Διότι ἐκ φύσεως θεωρούμεθα “τέκνα ὀργῆς καὶ κατάρας” ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χωρίς τήν ἐν Χριστῷ πίστι! Ὁμοίως καὶ τά τέκνα μας θεωροῦνται “ἀκάθαρτα” κατά τόν νόμον τοῦ Θεοῦ, πού σχολιάζει κι' ὁ Παῦλος στήν Α' πρὸς Κορινθίους ζ'14. Αἱ συνέπειαι τῆς ἁμαρτίας εἶναι μέσα στά δικαιώματα τοῦ νόμου τῆς κατάρας πρὸς πάντας ἀδιακρίτως. Ἄς μή μᾶς ἐκπλήττουν λοιπόν οἱ συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, οἱ κρίσεις καὶ οἱ θεομηνεῖες τοῦ Θεοῦ καθ' ἡμῶν, ἐφ' ὅσον μένωμεν ἔξω ἀπ' τήν Κιβωτόν Του πού εἶναι ὁ Χριστός! Θά μᾶς πνίξη καὶ ἐμᾶς καὶ τά τέκνα μας ἡ θάλασσα τῆς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, χωρίς τήν ἐν Χριστῷ μετάνοια καὶ πίστι! Αὐτός εἶναι κατά βάσιν κι' ὁ λόγος κι' ἡ αἰτία τῆς κακοδαιμονίας τῶν μικρῶν παιδιῶν πού ὑφίστανται τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας τοῦ περιβάλλοντός των. Ἡ δέ ἀθωότης τῶν παιδιῶν δέν καταργεῖ τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας οὔτε τήν πρόγνωσι τοῦ Θεοῦ. Μόνον τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ σώζει καὶ καταργεῖ τόν κίνδυνον τῶν συνεπειῶν τῆς ἁμαρτίας.

Οὐδέποτε ὁ Χριστός θά προέτρεπε τοὺς ἀνθρώπους γιά μετάνοια καὶ θά συνομιλοῦσε μαζί των γιά τήν μέλλουσα κρίσι ἂν αὐτοὶ καὶ μόνον δέν ἔφεραν τήν εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς των:

“*ἐάν δέν μετανοεῖτε, πάντες ὁμοίως θέλετε ἀπολεσθῆ*,” (Λουκ.ιγ’3) προειδοποιούσε, ὁ Χριστός τοὺς Φαρισαίους. “*Ἄν κι’ ὁ Θεός μακροθυμῇ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ μακροθυμία Του δέν σημαίνει τὴν ἀθώωσι τοῦ ἀσεβοῦς ἢ τὴν κατάργησι τῆς κρίσεώς Του, πού πληρώνουν καὶ τὰ παιδιά. Γι’ αὐτό καὶ τὰ Ἑβραϊόπουλα ἐπλήρωσαν τὴν ἁμαρτία τῶν προγόνων των ὅταν αὐτοὶ ἔκραζαν πρὸς τὸν Πιλάτον: “Τό αἷμα αὐτοῦ ἅς εἶναι ἐφ’ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν” (Ματ.κζ’25). Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ μακροθυμοῦσε ἐπὶ αἰῶνες, ἐν τούτοις οὐδέποτε μετενόησαν κι’ ἀπέκηρυξαν τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἢ Τόν ἀνεγνώρισαν ὡς Κύριον καὶ Μεσσίαν των. Ἰδοὺ, λοιπόν, τ’ ἀποτελέσματα τῆς κατάρας τοῦ νόμου κι’ ἐπὶ τοῦ λαοῦ Του. Κι’ ὅπως ἔγραψε κι’ ὁ Λουκᾶς: “*Διότι ἡμέραι ἐκδικήσεως εἶναι αὐταί*”. Χωρὶς αὐτό βεβαίως ν’ ἀπαλλάτῃ τοὺς Γερμανοὺς ναζιστὰς τῆς εὐθύνης τῆς ἀνθρωποκτονίου δράσεώς των κατὰ τοῦ λαοῦ Του καὶ τῆς αἰωνίου τιμωρίας των.*

Δημοσιογράφος: - “*...τῶν τοιούτων*”; Τί ἐννοεῖ; Μήπως ἐννοεῖ μᾶλλον ἐκείνους πού ὁμοιάζουν στὰ παιδιά;

Γιατρός: - Ἄσφαλῶς ἐννοεῖ κι’ αὐτούς.

Δημοσιογράφος: - Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν – διερωτήθη καὶ πάλιν ὁ δημοσιογράφος εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεώς του νά ἐννοῇ ὁ Ἰησοῦς μόνον ἐκείνους πού δυνατόν νά ὁμοιάζουν μέ τὰ παιδιά καὶ συγχρόνως ν’ ἀποκλείῃ τὰ ἴδια τὰ παιδιά, τὰ ὅποια θέτει ὡς ὑπόδειγμα καὶ πρότυπον τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τῶν ὁποίων μάλιστα “*οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουν διὰπαντός τό πρόσωπον τοῦ Πατρὸς...*”;

Γιατρός: - Αὕτῃ εἶναι ἡ ὀρθότερα ἀπάντησις, πού τώρα ἐσεῖς ὁ ἴδιος ἐδώσατε στὴν ἐρώτησί σας. Ὁ Ἰησοῦς ἐννοοῦσε πρῶτον, ἀσφαλῶς, τὰ μικρά παιδιά, διότι στὴν καρδιά των, ὁ Θεός βλέπει τὴν καθαρότητα, τὴν ἀπλότητα τῆς ἀγάπης καὶ τό ἀνεύθυνον ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν λόγῳ ἀγνοίας κι’ ἀθωότητος καὶ λόγῳ ἡλικίας πού ἀδυνατεῖ ν’ ἀντιδράσῃ. Καὶ συγχρόνως ὅλους ἐκείνους πού ὁμοιάζουν σ’ αὐτά. Ἐκεῖνοι, λοιπόν, πού ὁμοιάζουν σ’ αὐτά εὐλογοῦνται ὅπως αὐτά, γι’ αὐτό καὶ μᾶς προτρέπει ὁ Ἰησοῦς νά τοὺς ὁμοιάσωμε.

Δάσκαλος: - Καὶ πῶς θά τοὺς ὁμοιάσωμεν;

Γιατρός: - Ὅταν νηπιάζωμεν στὴν κακία καὶ εἴμεθα ταπεινοί: “*Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι*” (Ματ.ε’3), εἶπεν ὁ Χριστός.

Δάσκαλος: - Καὶ πῶς θά νηπιάζωμεν στὴν κακία;

Γιατρός: - Ὅταν γίνωμε δίκαιοι.

Δάσκαλος: - Καὶ πῶς θά γίνωμε δίκαιοι;

Γιατρός: - Ὅταν πιστεύσωμεν στὸν Χριστόν! Καὶ ὅταν διοικούμεθα ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ διότι: “*Ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὗτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ*” (Ρωμ.η’14), μᾶς διακηρύττει ὁ λόγος Του. Ὁ καθένας, λοιπόν, ἅς δῇ τὴν εἰκόνα του στό κάτοπτρο τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ!

Δάσκαλος: - Καὶ ποῖοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ;

Γιατρός: - Ὅσοι Τόν σέβονται καὶ ὑπακούνε στίς ἐντολές Του. Ἄλλ’ ἅς ἐπανέλθωμεν στό θέμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ νά ἔχωμε μιὰ πιὸ σφαιρική εἰκόνα τῆς πραγματικότητος τῆς παρουσίας Ἐκκλησίας καὶ ἐν συνεχείᾳ θά ἐπεκταθοῦμε, εἰ δυνατόν, καὶ στ’ ἄλλα θέματα. Κατ’ ἀρχὴν, θέλω νά παρατηρήσω ὅτι πολλοὶ φανατισμένοι κι’ αἰχμάλωτοι στὰ δεσμά τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, τὰ ξέφυγαν καὶ τὰ ξεπέρασαν. Ἐνα ζωντανό παράδειγμα μᾶς ἔφησε ὁ Λουθήρος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐμελέτησε τὴ Βίβλο, ἀρνήθηκε στή συνέχεια τῆς ζωῆς του νά ἔχη σχέσεις μέ τὴν ἐκκλησιαστικὴν του παράδοσι. Ἀλλωστε, οἱ συνθήκες τῆς ἐποχῆς μας δέν εἶναι ὅμοιες μέ τίς συνθήκες τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεσαίωνα, ὅπου ἐδέσποζε ὁ φόβος κι’ ἡ ἄγνοια τῆς Βίβλου. Στὴν ἐποχὴ μας ἡ Βίβλος κυκλοφορεῖ ἐλεύθερα κι’ εἶναι διαδεδομένη σ’ ὅλον τὸν κόσμον σάν ἡμερήσιος τύπος καὶ μεταφρασμένη σέ ὅλες σχεδόν τίς γλῶσσες καὶ διαλέκτους. Δέν διώκεται κανεὶς γιὰ ν’ ἀποκτήσῃ τὴν Βίβλο ἢ νά τὴν μελετήσῃ, ὅπως ἄλλοτε

στήν εποχή του Λουθήρου. Διότι τώρα διανέμεται ελευθέρως και δωρεάν εις όλον τόν κόσμον από τους φίλους της Γραφής κι' από τους εκκλησιαστικούς ηγέτας όλων τών δογμάτων, οι όποιοι έχουν ανεξαρτοποιηθή κι' απογαλακτισθή απ' τό στενό εκκλησιαστικό πνεύμα του παρελθόντος. 'Η Βίβλος τώρα είναι τό προσφιλέστερο και πλέον διαδεδομένο βιβλίον εις όλον τόν κόσμον.

Στρατιωτικός: - Μέ άλλα λόγια παραδέχεσθε ότι ή εκκλησιαστική παράδοσις δέν αποτελεί σοβαρόν πλέον εμπόδιο στην διάδοσι και τή μελέτη της 'Αγίας Γραφής.

Γιατρός: - 'Ακριβώς. 'Η εκκλησιαστική παράδοσις άρχισε νά ξεπερνιέται στην εποχή μας κι' από τους ίδιους τους εκκλησιαστικούς λειτουργούς, οι όποιοι τήν συστήνουν αυτοπροσώπως και συνηγορούν υπέρ αυτής. "Έχουν πιά ξεπερασθεί όλα τά φράγματα πού επρόβαλλε ό δογματικός φανατισμός της εκκλησίας του παρελθόντος κι' ή αλληλοεμπάθεια τών εκκλησιαστικών αντιθέσεων. 'Ο έρχομός του Κυρίου είναι πλέον πλησίον και εκπληρούνται όλες οι Βιβλικές διακηρύξεις τών τελευταίων ημερών διά τήν έτοιμασίαν αυτής της μεγάλης ημέρας του Κυρίου μας! Και μέ διασημοπολική ταχύτητα απλώνεται τό φώς του ευαγγελίου σ' όλον τόν κόσμον. Διότι πρέπει νά προηγηθή ή διάδοσις του ευαγγελίου πριν έλθη ό Χριστός.

Στρατιωτικός: - 'Επομένως, ό ήθικός νόμος της ανθρωπίνης συνειδήσεως, ό όποιος θ' αποτελούσε – κατά τόν απόστολο Παύλο – τό κριτήριον του Θεού ανάμεσα σέ 'Ιουδαίο κι' 'Εθνικό, εξασθενεί και προοδευτικά αντικαθίσταται απ' τήν Νέα Διαθήκη του 'Ιησού!

Γιατρός: - "Οχι ακριβώς. 'Ο ήθικός νόμος του Θεού παραμένει στην συνείδησι του ανθρώπου ως τό βασικό κριτήριον τών εκλογών του. Χωρίς τόν ήθικόν νόμον της συνειδήσεως ό άνθρωπος δέν δύναται νά κάνη πνευματικές κι' ήθικές εκλογές. 'Ο ήθικός νόμος κι' ό φόβος του Θεού στή συνείδησι του ανθρώπου αποτελούν τόν πρόδρομο στην τελική εκλογή του ανθρώπου για τόν 'Ιησού, τόν μόνον Κύριον της ζωής του.

'Ο ήθικός νόμος της συνειδήσεως δέν καταργείται. Είναι ή μόνιμη φωνή του Θεού μέσα στον άνθρωπο. 'Η μόνη φωνή πού τόν κατευθύνει στην όδό της δικαιοσύνης και του υπενθυμίζει τόν φόβον του Θεού και τό χρέος του προς αυτόν, είτε ό άνθρωπος γνωρίζει είτε άγνοεί τόν γραπτόν πνευματικόν και ήθικόν νόμον και τήν δοθείσα χάρι διά του 'Ιησού, θά κριθή βάσει του ήθικού νόμου και της συνειδήσεώς του. Δηλαδή κατά τά έργα του: "*Και κρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τά έργα αυτών*" (Αποκ.κ'12). 'Επομένως, τά έργα, αν και δέν μάς σώζουν, διότι καταργούν τήν χάρι και τό νόημα του Σταυρού, εν τούτοις θά μάς κρίνουν! Διότι εκ τών εκλογών της καρδιάς ακολουθούν οι συνέπειες του καλού ή του κακού. Προσφάτως μάλιστα ήκουσα για τήν ιστορία ενός ανθρώπου στην 'Ελλάδα, πού επικυρώνει αυτά πού σάς λέγω: "Οτι μετενόησε, χωρίς τήν επέμβασι κανενός και χωρίς νά γνωρίζει τήν Βίβλον. 'Από μόνος του ήλθε εις έαυτόν και μετενόησε και παρεδόθη στην άστυνομία κι' επέστρεψε τά κλοπιμέα στους δικαιούχους κι' ανέλαβε πάσα ευθύνη της ένοχής του κι' έδέχθη άδιαμαρτύρητα τήν καταδίκη της φυλακίσεώς του. 'Από λόγους σεβασμού και λεπτότητος δέν επιθυμώ ν' αναφερθώ στ' όνομα του αν κι' όλοι στην 'Ελλάδα τόν γνωρίζουν διότι ή παράνομη δράσις του άπησχόλησε επί καιρώ τήν κοινή γνώμη και τόν τύπον. Ποιά δύναμις, λοιπόν, τόν μετεμόρφωσε σέ "*σκευος τιμίας χρήσεως*"; Ποία άλλη απ' τήν ίδια του τήν συνείδησιν, πού ό Θεός έχρησιμοποίησε για τήν μετάνοιάν του προς σωτηρίαν του, όπως ωμολόγησε κι' ό ίδιος.

Στρατιωτικός: - 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, δέν θά κριθούνε όλοι οι άνθρωποι μέ τά αυτά κριτήρια;

Γιατρός: - 'Ασφαλώς όχι. "Όλοι οι άνθρωποι ανά τους αιώνες δέν είχαν τό ίδιο φώς και τήν ίδια γνώσι της Βίβλου! 'Αλλά έχουν τήν ίδια ευθύνη βάσει του ήθικού νόμου του Θεού! Γι' αυτό κι' ό απόστολος Παύλος διεκήρυξε: "*Διότι όσοι ήμάρτησαν χωρίς νόμον*

θέλουν και ἀπολεσθῇ χωρίς νόμου...” (Ρωμ.β’12). Δηλαδή, ὅσοι ἡμάρτησαν μή γνωρίζοντας τόν ἠθικόν γραπτόν νόμον τοῦ Θεοῦ, θά κριθοῦν ἀπό τόν ἠθικόν κι’ ἄγραφον νόμον τῆς συνειδήσεως των κι’ ἀπό τό φῶς πού εἶχαν κι’ ὄχι βάσει τοῦ γραπτοῦ νόμου, τόν ὁποῖον ἀγνοοῦσαν. Γι’ αὐτό και εἶναι γραμμένο μέ τό αὐτό πνεῦμα: “ Ἐκεῖνος δέ ὁ δοῦλος ὅστις γνωρίσας τό θέλημα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, δέν ἠτοίμασεν, οὐδέ ἔκαμε κατά τό θέλημα αὐτοῦ, θέλει δαρθῇ πολύ. Ὅστις ὅμως μή γνωρίσας ἔπραξε ἄζια δαρμῶν, θέλει δαρθῇ ὀλίγον. Εἰς πάντα δέ εἰς τόν ὁποῖον ἐδόθη πολύ, πολύ θέλει ζητηεῖ παρ’ αὐτοῦ” (Λουκ.ιβ’47-48). Ὅμοίως, και στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι γραμμένο: “Καί εἶδον τοὺς νεκροὺς μικροὺς και μεγάλους ἱσταμένους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καί τά βιβλία ἠνοιχθήσαν. . . και ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατά τά ἔργα αὐτῶν” (Αποκ.κ’12).

Μή μοῦ πῆτε ὅτι τό “οὐ φονεύσεις” πού εἶναι ἐντολή Βιβλική, δέν ἀποτελεῖ συγχρόνως και ἐντολήν ἠθικὴν ἄγραφον διά κάθε ἄνθρωπο; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει, ἐπίσης, κάτι πολύ ἀποκαλυπτικό στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή τοῦ κεφαλαίου α’ και ἐδάφιον 28 γιά τήν εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου: “Καί καθὼς ἀπεδοκίμασαν τό νά ἔχωσιν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ὥστε νά πράττωσι τά μή πρέποντα.” (Ρωμ.α’28). Ὁ δέ Ἰησοῦς τό ἐπικυρώνει ἐπιγραμματικά: “Οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τό σκότος μάλλον παρά τό φῶς...” (Ιωάν.γ’29).

Και πῶς εἶναι δυνατόν ἓνα νεῦμα εἰλικρινοῦς ἐπιθυμίας γιά τήν ἀλήθεια πού θά γεννηθῇ στό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ὁ καρδιογνώστης Θεός νά μή τό δῇ και νά μή ἀνταποκριθῇ; Ὁ Θεός δέν ἀπορρίπτει τόν ἄνθρωπο διά λόγους ἀγνοίας ἢ διά λόγους ἀδυναμίας και ἁμαρτίας πού ἔπραξε ἀλλά μόνον διά λόγους ἀπιστίας και κακῆς θελήσεως. Ὁ Θεός “γίνεται μισθαποδότης εἰς τοὺς ἐκζητοῦντας αὐτόν...” (Εβρ.ια’6). Και κάτι ἄλλο: “Καί τόν ἐρχόμενον πρὸς ἐμέ δέν θέλω ἐκβάλλει ἔξω...” (Ιωάν.ζ’37), διακηρύττει ὁ Χριστός! Ἐάν ἀπιστῶμεν, Ἐκεῖνος μένει πιστός... Δηλαδή στήν ἀγάπη Του και στοὺς λόγους Του.

Ἡ συνειδήσις, λοιπόν, τοῦ ἀνθρώπου κι’ ἡ θελήσις του πρέπει νά προηγούνται κι’ ὄχι ἡ γνώσις του. Αὐτὴ ἀκολουθεῖ. Οἱ ἐκλογές τῆς θελήσεώς μας εἶναι ἡ μόνη εὐθύνη τῆς ζωῆς μας. “Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε τήν καρδίαν σου, διότι ἐκ ταύτης αἱ ἐκβάσεις τῆς ζωῆς”, λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στό βιβλίον τῶν Παροιμιῶν, κεφάλαιον δ’ και ἐδάφιον 23. Πολλοὶ ἄνθρωποι δέν γνωρίζουν τόν Χριστόν και τήν Βίβλον Του, ὅπως ἐγώ. Ἀλλά δέν εἶναι στήν φυλακὴ ὅπως ἐσεῖς...

Ὅλοι τους ἔσκυψαν τό κεφάλι κι’ ἐσιώπησαν πάλι. Ὁ γιατρός εἶχε τό δίκιο. Ἡ εὐθύνη τῆς φυλακῆς των εἶναι δική των εὐθύνη. Ποιός θά τολμοῦσε νά ἰσχυρισθῇ ὅτι δέν ἦταν ὑπεύθυνος γιά τόν ἑαυτόν του; Ἡ ὅτι ἦταν τό θῦμα τῆς ἀγνοίας τοῦ ἠθικοῦ νόμου; Ποιός τολμοῦσε τώρα νά ἰσχυρισθῇ, ὅτι, ὅτι ἔπραξε, δέν τό ἔπραξε μέ θελήσις και μέ κάποια ἐπίγνωσι τῶν συνεπειῶν τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ; Ἡ συνειδήσις των εἶχε ἀρχίσει νά ξυπνᾷ κι’ ἡ μνήμη των νά θυμᾶται...

Ὁ γιατρός δέν συνέχισε. Τοὺς παρακολουθοῦσε σιωπηλός και περίμενε. Τέλος, ἓνας τόλμησε νά διακόψῃ τὴν σιωπὴ των.

Μαῦρος: - Καί τώρα τί κάνομε;

Γιατρός: - Νά μετανοήσετε και νά ἐπικαλεσθῆτε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ! Μόνον τότε θά σᾶς δεχθῇ και θά σᾶς σώσῃ! Ὁ Θεός ἀπέστειλε τόν Υἱόν Του Σωτῆρα τοῦ κόσμου! Ἀρπάξτε τό σωσίβιον τοῦ Θεοῦ νά σωθῆτε. Χωρίς τόν Χριστόν πού εἶναι τό σωσίβιον τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο δέν μπορεῖτε νά σωθῆτε. Ἐχετε προκαταβολικῶς ναυαγήσει μεσ’ τόν ὠκεανό τῆς ἁμαρτίας πού πέσατε και βρίσκεσθε. “Αὐτός εἶναι ἱλασμός περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν” (Α’ Ιωάν.β’2). Αὐτός, λοιπόν, εἶναι τό σωσίβιον.

Ὁ δάσκαλος τοὺς ἀκουγε βυθισμένος στίς σκέψεις του κι’ ἀποτραβηγμένος στήν γωνιά του. Τά λόγια τοῦ γιατροῦ τόν εἶχαν ἐπηρεάσει κι’ ἀναστατώσει ἀλλά δέν τόν εἶχαν ἀκόμη

μεταπείσει, ότι πραγματικά ο Χριστός ήταν Θεός κι' ο προσδοκώμενος Μεσσίας! Τόν έβασάνιζαν ακόμη ώρισμα έρωτήματα. Γιατί οι 'Ιουδαίοι άπέρριψαν τόν Χριστόν καί τά θαύματά Του; Καί γιατί ο Χριστός δέν έφανερώθη καί στους 'Ιουδαίους μετά τήν 'Ανάστασί Του καί στους Ρωμαίους σταυρωτάς Του, ώστε νά τόν παραδεχθούν; Κάποια στιγμή, λοιπόν, ο γιατρός άκουσε τόν δάσκαλο νά τόν έρωτά:

Δάσκαλος: - Πώς είναι βέβαιον, ότι οι μαθητές του 'Ιησού δέν κατέφυγαν στό τέχνασμα τής 'Αναστάσεώς Του; Καί πώς είναι βέβαιον ότι δέν ίδρυσαν νέαν 'Ιουδαϊκήν θρησκείαν; Γιατί ο 'Ιησούς δέν έφανερώθη σ' όλο τό πλήθος των 'Ιουδαίων μετά τήν 'Ανάστασί Του;

Γιατρός: - Βεβαίως αποκλείεται, διότι ο Παύλος ήταν ο διώκτης των μαθητών του 'Ιησού, πρίν κι' αυτός γίνει μαθητής Του: 'Ο Λουκάς στίς Πράξεις του γράφει: *"'Ο δέ Σαύλος πνέων έτι άπειλήν καί φόνον κατά των μαθητών του Κυρίου, ήλθε πρός τόν 'Αρχιερέα κι' έζήτησε παρ' αυτού έπιστολάς... εάν εύρη τινάς άνδρας τε καί γυναίκας φέρη δεδεμένους εις 'Ιερουσαλήμ..."* (Πράξ.θ'1-2). Κι' ο Παύλος τ' όμολογεί στην Α' Κορινθίους: *"Διότι εγώ ειμαι ο ελάχιστος των άποστόλων· διότι δέν ειμαι άξιος νά ονομάζωμαι άπόστολος διότι κατεδίωξα τήν εκκλησίαν του Θεου"* (Α' Κορ.ιε'9).

Αυτός ο Παύλος ήταν συνυπεύθυνος καί στον θάνατο του πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Δέν γίνεται ξαφνικά κανείς από διώκτης μαθητής. 'Η μεταβολή αυτή είναι άποτέλεσμα ενός συνταρακτικού γεγονότος πού έλαβε χώρα στην ζωή του Παύλου καί πού μάς τό περιγράφει καί πάλιν ο Λουκάς στίς Πράξεις των 'Αποστόλων, κεφάλαιον θ'. *«'Ενώ δέ πορευόμενος έπλησίαζεν εις τήν Λαμασκόν, εξαίφνης ήστραψε περί αυτόν φώς από το ουράνου καί πεσών επί τήν γήν ήκουσε φωνήν λέγουσα πρός αυτόν, Σαούλ, Σαούλ, τί μέ διώκεις; Καί ειπε, Τίς είσαι, Κύριε; Καί ο Κύριος ειπεν, 'Εγώ ειμαι 'Ιησους τόν όποιον διώκεις..."* (Πράξ.θ'3-4).

'Η μεταβολή, λοιπόν, του Παύλου ήτο άποτέλεσμα αυτού του όράματος του 'Ιησού. Καί του όποιου ήκουσε τήν φωνή νά τόν άποκαλή Σαούλ. Δέν μεταβάλλεται ένας Παύλος, φανατικός 'Ιουδαίος καί διώκτης των Χριστιανών για μιá ύποθετική 'Ανάστασι του 'Ιησού! Καί στή συνέχεια νά ύφίσται σ' όλη του τή ζωή διωγμούς καί φυλακές καί τέλος ένα μαρτυρικό θάνατο! 'Ομοίως κι' όλοι οι 'Απόστολοι είδαν τόν 'Ιησούν *"πορευόμενον εις τόν ουράνον"* (Πράξ.α'11). 'Η 'Ανάληψις του 'Ιησού ένώπιον των 'Αποστόλων άποτελούσε τήν ουράνια μαρτυρία ότι ήταν Υιός του Θεού! Μετά τήν 'Ανάληψι του 'Ιησού άκολούθησε ή Πεντηκοστή. Καί τό γεγονός αυτό τής Πεντηκοστής έγινε φανερό σ' όλο τό πλήθος των 'Ιουδαίων καί των παρεπιδημούντων ξένων: *"Καί καθώς έγινε ή φωνή αυτή, συνήλθε τό πλήθος καί συνεταράχθη, διότι ήκουον αυτούς εις έκαστος λαλούντας μέ τήν ιδίαν αυτού διάλεκτον"* (Πράξ.β'6).

Στρατηγός: - Θέλετε νά πήτε, λοιπόν, εάν μου έπιτρέπετε, ότι έκτός των θαυμασίων πού είδαν οι 'Απόστολοι στή ζωή του 'Ιησού, έσφραγίσθη ή όλη μαρτυρία Του περί του Ποίος ήτο μέ τήν ουράνια μαρτυρία τής 'Αναστάσεώς Του, τής 'Αναλήψεώς Του καί τής Πεντηκοστής! 'Εχθροί καί φίλοι, λοιπόν, Τόν είδαν καί πρίν καί μετά τήν 'Ανάστασί Του.

Γιατρός: - Ακριβώς. 'Ο δέ Παύλος συμπληρώνει: *"... μετά ταύτα έράνη εις πεντακοσίους καί επέκεινα άδελφούς διά μιας..."* (Α' Κορ.ιε'6). 'Εάν κάποτε είχαν τόν 'Ιησού ως προφήτην οι μαθητές Του ή διδάσκαλον, τώρα Τόν είδαν ως Θεόν! 'Ητο πλέον επιβεβαιωμένον καί υπό του Θεού μετά τήν 'Ανάστασίν Του ότι ο 'Ιησούς ήταν ο προσδοκώμενος Μεσσίας! 'Ολοι οι άλλοι, πρό ή μετά τόν 'Ιησού ήταν ιδρυτές θρησκείας χωρίς κανένα προσωπικό Θεό καί μήνυμα ζωής για τόν άνθρωπο. Παρουσίαζαν φιλοσοφία ήθικης χωρίς προσωπικόν Θεόν 'Αγάπης! Χωρίς τήν έλπίδα τής ζωής πού είναι ο Χριστός! Οι 'Απόστολοι απέθανον ως μάρτυρες. Γιατί; 'Ο μαρτυρικός των θάνατος επικυρώνει τήν γνησιότητα τής πίστεώς των!

Δάσκαλος: - 'Αλλά και πολλοί άλλοι απέθαναν για τὰ ιδανικά των, ἀπήντησε κοιτάζοντας τόν γιατρόν μέ τό εἰρωνικό του πάντα χαμόγελο. Δέν ἀποτελοῦν, λοιπόν, οἱ 'Απόστολοι καμμία ἐξαίρεσι.

Γιατρός: - Ναι, πράγματι, πολλοί απέθαναν για τὰ ιδανικά των ἀλλά ποτέ κανείς για τό ψέμμα. Κι' ὁ Χριστός δέν ἦταν ἓνα ψέμμα, ἦταν ἡ ἀλήθεια! Καί χαίρομαι εὐλικρινῶς γι' αὐτές τίς ἐρωτήσεις πού μοῦ ἔθεσες, δάσκαλε. Μέ βοήθησαν πολύ νά ὁλοκληρώσω μέ ἀδιάσειστα στοιχεῖα τήν θείαν Του προέλευσιν! Κανείς δέν διέψευσε τήν ιστορική ἀλήθεια τῆς ὑπάρξεώς Του, τήν θείαν Του διδασκαλία, τήν Σταύρωσί Του καί τήν 'Ανάστασίν Του!

"Ὅλα τὰ ιστορικά ντοκουμέντα, γραπτά ἢ προφορικά, ἐπιβεβαιώνουν τήν ιστορική ἀλήθεια τοῦ 'Ιησοῦ καί τῶν διωγμῶν πού ὑφίσταντο οἱ πρῶτοι χριστιανοί καί τόν μαρτυρικό των θάνατον ὑπέρ τοῦ 'Ιησοῦ! Γιατί;

"Ὅσον ἀφορᾷ τήν δεύτερη ἐρώτησί σου: *"Γιατί ὁ 'Ιησοῦς δέν ἐφανερώθη στούς διώκτας Του 'Ιουδαίους καί σταυρωτάς του Ρωμαίους"*, ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή κι ἐδόθη ὑπό τοῦ 'Ιησοῦ στήν ιστορία τοῦ Λαζάρου: *"Οὐδέ ἐάν τις ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν θέλουσι πεισθῇ"* (Λοθκ.ις'31). 'Επομένως, ἦταν περιττόν νά ἐμφανισθῇ στούς διωκτάς Του γιά νά τοὺς πείσῃ. 'Ο κακῆς θελήσεως καί κακῆς πίστεως ἄνθρωπος ποτέ δέν πείθεται ὅ,τι καί ἄν δῇ! Πολλοί περισσότερον οἱ 'Ιουδαῖοι θά ἐπείθοντο σ' ἓναν ἀναστημένον 'Ιησοῦ! Τόν 'Οποῖον εἶχαν ἀποκηρύξει κι' αὐτόν καί τὰ θαύματά Του ὡς προερχόμενα μάλιστα ἐκ τοῦ Διαβόλου! 'Εάν τώρα Τόν ὠμολογοῦσαν τόν 'Ιησοῦ ὡς ἀναστημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὠμολογοῦσαν τήν ἐνοχή των κι' ἀπεκήρυτταν τοὺς ἑαυτοὺς των ὡς θεομάχους κι' ἄξιους θανάτου... Τό μόνον, λοιπόν, πού τοὺς ἀπέμενε γιά νά προστατεύσουν τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπ' τήν ὀργήν τοῦ λαοῦ πού θά ξεσποῦσε ὅτι τόν ἐπλάνησαν κι ἐσταύρωσαν τόν Μεσσίαν των, ἦταν νά ἐπιμείνουν στήν ἀποκήρυξί Του! "Αν δέν ἐδέχθησαν τήν μαρτυρίαν τῶν θαυμάτων Του, γιατί θά ἐδέχοντο τήν μαρτυρίαν τῆς ἀναστάσεώς Του; "Ἡ δέν τήν διέψευσαν, ὅταν δέν ἦδραν τό σῶμα τοῦ 'Ιησοῦ μετά τρεῖς ἡμέρες στόν Τάφο Του; Ποιά ἦτο ἡ ἀντίδρασίς των; 'Ακούστε την ὅπως τήν περιγράφει ὁ Ματθαῖος. Κι' αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντησι πού ζητᾷς: 'Ο Χριστός ἐφανερώθη καί στούς 'Ιουδαίους μετά τήν 'Ανάστασίν Του ἀλλά μέ τόν δικό Του τρόπο. Κι' ὅχι τόν ἀφελή πού ἐννοεῖς: *"Ἴδού, τινες τῶν φυλάκων, ἐλθόντες εἰς τήν πόλιν, ἀπήγγειλαν πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς πάντα τὰ γενόμενα. Καί συναχθέντες ἔδωκαν εἰς τοὺς στρατιώτας ἀργύρια ἱκανά, λέγοντες. Εἶπατε, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐλθόντες διὰ νυκτός ἔκλεψαν αὐτόν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐκοιμώμεθα. Καί ἂν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς θέλομεν πείσει αὐτόν καί σᾶς θέλομεν κάμει ἀμερίμινους. 'Εκεῖνοι δέ λαβόντες τὰ ἀργύρια, ἔπραξαν ὡς ἐδιδάχθησαν. Καί διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρά τοῖς 'Ιουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον"* (Ματ.κη'11-15).

'Ο δάσκαλος ἐσηκώθη ἀργά ἀπ' τή θέσι του κι' ἄρχισε νά βηματίζει σιωπηλός ἄνω-κάτω. Σάν σκιά πηγαινοερχόταν μέσα στό θαμπό φῶς τῆς μικρῆς λάμπας πού εἶχε ἀρχίσει νά σιγοσβήνῃ μαζί μέ τήν μορφή του. Κάποιος ἄναψε τό μικρό των λυχνάρι πού τόνισε τήν σκιά του πελώρια στόν τοῖχο νά κινῆται σάν μαριονέττα. Πηγαινοερχόταν ἀργά σέρνοντας τὰ πόδια του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τόν ἀκολουθοῦσαν μέ τό βλέμμα σάν ἐκκρεμές πάνω-κάτω, κι' ἐπερίμεναν. 'Επερίμεναν νά ξεσπάσῃ. 'Αλλά ἐκεῖνος σιωποῦσε κι' ἐβηματίζε ἀτελείωτα. Κάπου-κάπου ἓνας μικρός στεναγμός ἔβγαινε ἀπ' τὰ χεῖλη του. Τέλος, ἀκούστηκε ἡ φωνή του ἡρεμῇ ἀλλά θλιμμένῃ καί στεγνῇ:

Δάσκαλος: - "Ὅσα μᾶς εἶπες, γιατρέ, φαίνονται στ' αὐτιά μας σάν ξεχασμένο παλιό τραγοῦδι πού ἡ μελωδία του σβήνει καί χάνεται ἀμέσως. 'Ἡ ἀπελπισία μᾶς καταποντίζει. Παντοῦ χάος! Ἦλθες στήν κόλασι... 'Εδῶ θά σέ ταπεινώνουν, χωρίς ἔλεος! Θάσαι τό κτήνος πού κλωτσοῦν, χωρίς συμπόνια καί δέν τοῦ δένουν τίς πληγές του. Τό κορμί σου εἶναι ἀκόμη ζεστό ἀπ' τὰ νειάτα καί τόν ἥλιο τῆς ζωῆς! Δέν ἔνοιωσες ἀκόμη τό ψῦχος πού σέ τυλίγει. Σέ λίγο κι' ἐσύ θά βουλιάζῃς μέσα στήν προσμονή, χωρίς τέλος. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ θά σοῦ

ήχουν σάν μελωδίες παράδοξες καί ξένες. "Όλα θά σοῦ μορφάζουν σάν μάσκες καί μαριονέττες πού τά κινοῦν τά νήματα κάποιων ἀοράτων δυνάμεων γιά νά χορέψουν τόν δικό τους χορό... Καί τότε θά πεισθῇς κι' ἐσύ πῶς ὅλα ἀρχίζουν καί τελειώνουν ἐδῶ! 'Εγώ βρίσκομαι στό τέρμα κι' ἀποχωρῶ. Κλείνει ἡ δική μου ἡ αὐλαία! 'Εσύ εἶσαι στήν ἀρχή. "Όλα περνοῦν σάν διαστημόπλοια στήν σκηνή τοῦ κόσμου. Καί θά δῇς τόν Παράδεισο σ' αὐτούς που' χουν τά λεπτά καί τήν δύναμι.

Σταμάτησε ἀπότομα καί ξανασύρθηκε σιωπηλός στήν γωνιά του, πύο βαρύς καί μόνος ἀπό πρίν κι' ἔμεινε ἀσάλευτος σάν κέρινο ἄγαλμα. 'Ο σαρκασμός εἶχε χαθεῖ ἀπό τό πρόσωπό του κι' εἶχε πάρει τήν ἔκφρασι τοῦ τραγικοῦ πόνου. Ποιός νά τόν παρηγορήσῃ καί ν' ἀναστήσῃ τή νεκρή του ἐλπίδα;

Τά χεῖλη τοῦ γιατροῦ κινήθηκαν ἀλλά δέν ψέλισαν τίποτε. Τά μάτια ἔμειναν καρφωμένα ἐπάνω του νά τόν κοιτάζουν βουβά μέ συμπόνια καί θλίψι. Κι ὅλοι τους ἔνοιωθαν τόν ἴδιον πόνο γιατί ὅλοι τους ἐβούλιαζαν στό ἴδιο τέλμα τῆς ἀπελπισίας κι' ἄς μήν πῆραν μέρος στό δραματικό του μονόλογο. Σ' ὅλο τό κελλί εἶχε ἀπλωθεῖ τώρα μιά βαρειά σιωπή. Πράγματι, ὅλα ἤχούσαν σάν μακρυνή ξένη μελωδία. 'Ο γιατρός, κι' αὐτός κουρασμένος εἶχε ἀποτραβηχτεῖ στήν γωνιά του καί σιωποῦσε. 'Ο πόνος των κι' ἡ δυστυχία των ἀντανακλοῦσε καί στό δικό του πνεῦμα. Τί νά πῇ ἄλλωστε; "Ό,τι κι' ἄν τούς εἶπε δέν ἦταν μήπως καί γιά ὅλους αὐτούς μιά ξένη μελωδία, ὅπως εἶπε ὁ δάσκαλος;

Κάποιος θέλοντας νά διασκεδάσῃ τήν λύπη των καί ν' ἀποσπάσῃ τήν σκέψι των, μέ κάτι εὐχάριστο τούς ἐφώναξε: "Χριστούγεννα! Χριστούγεννα! Φίλοι μου. Τί καθόμαστε σάν μαραμένοι;" 'Η φωνή του ἀκούστηκε σάν παραφωνία μέσα στήν συμφωνία τῆς σιωπῆς των.

- Μπά; Σάρκασε πάλι ὁ δάσκαλος, μέ τήν βαθειά φωνή του. Λές νά μοῦ πῇς καί σύ τά κάλαντα κι' ἐγώ στούς ἀγγέλους; 'Η γκριμάτσα τοῦ σαρκασμοῦ πού ξαναφάνηκε γιά λίγο στό πρόσωπό του ξανάσβυσε ἀπότομα καί στά θολά του μάτια φάνηκε ὁ πανικός. 'Εκοίταξε ὅλους ταραγμένα καί στέναξε: "Ἀς γίνῃ ὅ,τι θέλει. 'Η ζωή πού ἔζησα ἦταν ἡ ἴδια ἡ κόλασι. "Όπου κι' ἄν πάω δέν θά εἶμαι χειρότερα ἀπό δῶ...". 'Ανασηκώθηκε νά περπατήσῃ καί ξανακάθησε σάν νά μήν τοῦ ἀπόμενε ἄλλο κουράγιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον

Τό Θεῖον δράμα

Η ΝΥΧΤΑ εἶχε προχωρήσει. Τό σκοτάδι τύλιγε μυστηριακά ὅλο τό δεσμοπήριο. Ὅλοι ἐκοιμῶντο βαθειά καί μόνον ὁ γιατρός παρέμενε στά γόνατα καί προσευχόταν μέ τά μάτια κλειστά καί τό πρόσωπο ὑψωμένο στόν οὐρανό κι' αὐλακωμένο ἀπ' τή λύπη καί τίς συγκινήσεις τούτης τῆς ἡμέρας. Ὁ δάσκαλος τόν διέκρινε τώρα σάν μιά βαρειά σκιά πεσμένη. Κι' ἄκουγε στό λιθόστρωτο τῆς αὐλῆς τό ρυθμικό καί ἀπόμακρο βάδισμα τοῦ σκοποῦ πού ἦταν γι' αὐτόν ἡ μόνη αἰσθησι ζωῆς γύρω του. Κάπου-κάπου τραβούσε βαθιές ρουφηξιές ἀπ' τόν καπνό του καί χάζεψε τίς μικρές σκιές τοῦ λυχναριοῦ π' ἀνέμιζαν σάν ψυχές τά φτερά των μέσα στόν κόσμο τοῦ ὄνειρου πού ζοῦσε. Ὅλα γύρω του πετοῦν κι' αὐτός φεύγει μαζί τους καί ξαναζῇ τά περασμένα. Τό λυχνάρι σιγά-σιγά σβύνει ἀλλ' αὐτός φωτίζεται τώρα ἀπ' τ' ἀσημένιο φῶς μιᾶς φεγγαρόλουστης νύκτας πού τόν λούζει καί τόν μαγεύει καθισμένο στό σκαλοπάτι μιᾶς μικρῆς βεράντας στόν κήπο τοῦ σπιτιοῦ του μαζί μέ τήν Ὑψιφάνη, τήν παιδική του φίλη.

Δάσκαλος: - Ὑψιφάνη, φεύγω.

Ὑψιφάνη: - Ποῦ πᾶς;

Δάσκαλος: - Θέλω νά ταξιδεύσω σ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὑψιφάνη: - Κι' ἐγώ;

Δάσκαλος: - Μά θά ξανάρθω. Δέν φεύγω γιά πάντα. Καί θά σοῦ γράφω...

Ὑψιφάνη: - Μά... ἐσύ εἶσαι δάσκαλος, δέν εἶσαι καπετάνιος.

Δάσκαλος: - Τό ξέρω. Ἀλλά θέλω νά δῶ μέ τά μάτια μου ὅ,τι διαβάζω στά βιβλία.

Ὑψιφάνη: - Αὐτό εἶναι τρέλλα! Θά σέ σκλαβώσουν οἱ σειρήνες τῆς ξενιτειᾶς γιά πάντα! Γιά πάντα! Γιά πάντα! Ἡ φωνή δυνάμωνε καί τοῦ ξιφοῦσε τ' αὐτιά.

Ἡχώ: - Εἶχε δίκιο.

Δάσκαλος: - Ὁχι ψέλλισε. Ἦταν τ' ὄνειρό μου. Ἦθελα νά ταξιδεύσω. Νά δῶ κι' ἄλλους κόσμους. Κι' ἄλλους...

Ἡχώ: - Ὁχι, ἡ Ὑψιφάνη εἶχε δίκιο. Ἦταν μιά τρέλλα... τρέλλα... τρέλλα... Ἐκλείσε τ' αὐτιά του μέ τά χέρια του γιά νά σβῆση αὐτή τήν φωνή πού τόν ἐβασάνιζε χρόνια. Εἶχε δίκιο ἡ Ὑψιφάνη. Ἦταν μιά τρέλλα πού τήν πλήρωσαν ἀκριβά κι' αὐτός κι' ἐκείνη.

Τά δάκρυα κυλοῦσαν τώρα ἀπό τά μάτια του ἐπάνω στ' αὐλάκια τῶν ρυτίδων πού εἶχε χαράξει ὁ χρόνος κι' ἡ δυστυχία κι' ἡ ψυχὴ του στέναξε βαθειά, καθώς ἀναπολοῦσε τώρα τή χαμένη του εὐτυχία! Πόσο δίκιο εἶχε ἡ Ἡχώ του. Κι' ἄς τόν πονοῦσε κι' ἄς τόν διατρυποῦσε σάν ξίφος ἡ φωνή της.

Ποτέ ὥς τώρα δέν θέλησε νά παραδεχθῇ τήν εὐθύνη του γιά τή δυστυχία του. Πάντα ἀπέρριπτε τήν εὐθύνη του καί κατηγοροῦσε τήν κακιά του μοῖρα καί τά πεπρωμένα πού τοῦ χάραξε ἡ τύχη του.

Ποτέ δέν θέλησε νά παραδεχθῇ καί νά ὁμολογήσῃ στόν ἑαυτό του τήν ἀλήθεια. Γιά πρώτη φορά ἄκουσε τά χεῖλη του νά ὁμολογοῦν. Ἐγώ πταίω! Ἐγώ πταίω! Ἦμουν αἰχμάλωτος στήν γοητεία τῆς ξενιτειᾶς. Γιά πάντα... γιά πάντα... Ἐνοίωσε φρίκη. Γιά πάντα; Ὁχι Θεέ μου! Ὁχι γιά πάντα!

Ξαφνικά, μιά παράξενη μελωδία πού ὅσο πῆγαινε δυνάμωνε τόν ἀπέσπασε ἀπ' τ' ὄνειρο πού ζοῦσε. Σάν δυνατό κύμα ὥρμησε στό κελλί του κι' ἕνα δυνατό φῶς τόν ἐτύλφωσε. “Δόξα

ἐν ὑψίστοις Θεῶ...”

Ἀναρρίγησε ἀπὸ δέος καὶ συγκίνησι. Θεέ μου! Ποῦ βρίσκομαι. Τί μελωδία εἶναι τούτη!... Ἄνοιξε τὰ μάτια του νὰ δῇ καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὄνειρευόταν καὶ τὰ ἔκλεισε πάλι γιατί τό φῶς π’ ἀντίκρυζε τὸν ἐτύφλωνε. Ποῦ εἶμαι; μουρμούρισε φοβισμένος.

Ἐμεινε ἀκίνητος ν’ ἀναφουγκράζεται τὴν οὐράνια τούτη μελωδία, ἐνῶ ἓνα κρῦος ἰδρώτας τὸν ἔλουζε. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν καθὼς ἐνηλάφιζε τ’ ἀχυρένιο του στρώμα. Ὁχι... εἶμαι ζωντανός! Κι’ οἱ ἄλλοι; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι; Θέλησε νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ τὰ χεῖλη του ἔμειναν ἀσάλευτα. Μ’ ἔκστασι ἄκουγε τὴν ὑπερκόσμια μελωδία, ἕως ὅτου ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ σβήνῃ καὶ νὰ χάνεται. Ἡ σιωπὴ καὶ τό σκοτάδι τὸν ἐτύλιξαν πάλι. Οἱ λογισμοὶ του σάν ὠροδεῖκτες ἐνὸς ἐκκρεμοῦς ποῦχει παύσει νὰ κτυπᾷ, στάθηκαν. Κι’ ἐπερίμενε. Καὶ πράγματι δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἄνοιξε καὶ στά ὀρθάνοικτα μάτια του ποῦ γιναν πελώρια, εἶδαν τὴν σιλουέττα ἐνὸς ἀγνώστου νὰ τὸν κοιτάζῃ ἐπίμονα. Ἐνοιωθε τό βλέμμα του νὰ τὸν διαπερνᾷ.

Ὅλα ἐφωτίζοντο μέσα του! Θέλει νὰ κρυφθῇ. Νοιώθει ντροπὴ κι’ ἀποζητᾷ τό σκοτάδι. Ἀλλὰ πῶς; Ὅλα εἶναι γυμνά καὶ φανερά στά μάτια αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κοιτᾷ αὐστηρά σάν νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα! Ποιὸς εἶναι; Τί θέλει; Ὅλες του οἱ δυνάμεις τὸν ἐγκαταλείπουν ἀνυπεράσπιστο στό δυνατό καὶ διαπεραστικό του βλέμμα. Τί μοῦ ζητᾷ; Τί σκέπτεται; Ὁ ἄγνωστος δείχνει ὥς νὰ κατάλαβε τίς σκέψεις του καὶ νὰ τοῦ κάνει νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ δάσκαλος, σάν ἓνα αὐτόματο σηκώνεται καὶ τὸν ἀκολουθεῖ. Διασχίζουν βιαστικά τό σκοτεινὸ διάδρομο τῆς φυλακῆς, ποῦ φωτίζεται στό πέρασμά των, καὶ βγαίνουν στό προαύλιο. Τό περνοῦν κι’ αὐτό βιαστικά καὶ φθάνουν στὴν πύλη. Ἡ πύλη εἶναι ἀνοιχτή. Κανεὶς δὲν τοὺς ἐμποδίζει. Προχωροῦν πάντα βιαστικά μέσα ἀπὸ τὰ μονοπάτια κι’ ἀνέρχονται στὴν κορυφὴ ἐνὸς μικροῦ λόφου. Ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος σταματᾷ. Καὶ μέ τό δάκτυλο του δείχνει στό βάθος τὰ φῶτα, ποῦ τρεμοσβύνουν...

Ἀγνώστος: - Ἐκεῖ εἶναι τό χωριό σου... εἶσαι ἐλεύθερος! Ὁ δάσκαλος κοιτάζει σαστισμένος, στό βάθος τὰ φῶτα ποῦ φωσφορίζουν σάν μικρά διαμάντια κι’ ὕστερα γυρνᾷ πρὸς τὸν ἄγνωστο. Δὲν μπορεῖ ν’ ἀρθρώσῃ λέξι. Τὰ πόδια του λυγίζουν ἀπὸ μόνον τοὺς καὶ γονατίζει μπροστά του. “Κύριε”, ψελλίζει, “σὰς εὐχαριστῶ! Ἀλλὰ ποιὸς εἶσθε; Γιατί μ’ ἐλευθερώσατε;” Ὁ ἄγνωστος δὲν τοῦ ἀπαντᾷ. Τὸν βλέπει νὰ φεύγῃ σάν φωτεινὴ σκιά πέρα ἀπ’ τό μικρό λόφο... Τὸν εἶδε μόνον νὰ μειδιᾷ αἰνιγματικά καθὼς χανόταν στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Στεκόταν ἐκεῖ συγκινημένος κι’ ἀκίνητος ἀκολουθώντας μέ τό βλέμμα τὸν ἄγνωστο, ὥσπου χάθηκε. Καὶ τότε, σάν νὰ βρῆκε τὸν ἑαυτὸν του, ἐκοίταξε τὰ φῶτα κι’ ἄρχισε νὰ τρέχῃ φωνάζοντας. Ἐλεύθερος! Ἐλεύθερος!

Τὰ φῶτα ὅλο καὶ μεγάλωναν. Καὶ τὰ εἶδε τέλος νὰ τοῦ φωτίζουν τὸν δρόμο τοῦ χωριοῦ του. Τότε μόνο στάθηκε λαχανιασμένος κι’ ἐπῆρε βαθειᾶς ἀνάσες. Μετὰ ἐκάθησε σ’ ἓνα λιθάρι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπ’ τὴν συγκίνησι καὶ τό τρέξιμο κι’ ἄφησε τό βλέμμα του ν’ ἀγκαλιάσῃ τό τοπίο γύρω του μαγευμένος. Τί φωτεινὸς οὐρανός! Πόσο ὁμορφο εἶναι τό χωριό μου ἀπόψε!

Ἡχώ: - Πάντα ἦταν ὁμορφο!

Δάσκαλος: - Ὁχι τόσο ὁμορφο ὅσον ἀπόψε, τῆς ἀπάντησε στενοχωρημένα.

Ἡχώ: - Κι ὁμως ἦταν ὁμορφο! Ἀλλὰ δὲν τό πρόσεχες ἐπέμεινε κι’ ἡ ἡχώ του. Ἦθελες ἄλλους κόσμους...

Δάσκαλος: - Ναί. Ζητοῦσα ἄλλους κόσμους. Πιὸ μεγάλους! Πιὸ δυνατούς. Πιὸ ωραίους!

Ἡχώ: - Τοὺς βρῆκες;

Δάσκαλος: - Ναί. Τοὺς βρῆκα πιὸ μεγάλους, ἀλλὰ ὄχι πιὸ καλοὺς!... Παντοῦ ὁ πόνος κι’ ἡ πίκρα. Παντοῦ ἡ μιζέρια κι’ ἡ ἀρρώστια! Τώρα γυρνῶ στό χωριό μου κι’ εἶμαι εὐτυχισμένος

καί μαγευμένος! Ξαναβλέπω τ' ἄσπρα του σπιτάκια! 'Ολόλευκα πετράδια καρφωμένα στήν πλαγιά, μέσα στίς πρασιές καί τά δένδρα. Τό ποταμάκι φεγγίζει ἤρεμο νά κυλᾷ στήν κοιλάδα! Καί τό φεγγάρι ἀπόψε τά μεταμορφώνει ὅλα σέ νύχτα παραμυθιοῦ! Τί ὁμορφὴ χώρα ἡ πατρίδα μου! Τί ὁμορφὴ εἶναι ἡ ζωή! Νά ζήσ... 'Ελεύθερος! 'Ελεύθερος!

'Ηχώ: - 'Από τί; Τόν διέκοψε ἡ 'Ηχώ του, πάλι.

Δάσκαλος: - 'Απ' ὅλα.

'Ηχώ: - 'Από τί; 'Επέμενε ἡ 'Ηχώ του.

Δάσκαλος: - 'Απ' ὅλα. Τῆς ἐφώναξε δυνατά. 'Απ' ὅλα... 'Απ' τῇ φτώχεια!, τὴν ἀρρώστια!, τὰ βάσανα!, τὴ φυλακή!, τὴ ντροπή!, τὸν πόνο!, τὸν θάνατο!... κι' ὅλα ὅσα μᾶς φέρνουν τὴ δυστυχία.

'Ηχώ: - Μόνον;

Δάσκαλος: - Ναί, μόνον. 'Από τί ἄλλο; τῆς ἀπήντησε ξερά.

'Ηχώ: - Κι' ἀπὸ τί ἄλλο; Τόν ξαναρώτησε ἡ 'Ηχώ του ἐπίμονα.

Δάσκαλος: - Δέν ξέρω ἀπὸ τί ἄλλο τῆς ξαναπάντησε μουδιασμένα. Δέν ξέρω ἄλλα. Αὐτά μᾶς στεροῦν τὴ χαρά. Αὐτά μᾶς στεροῦν τὴ ζωή!

'Ηχώ: - "Οχι αὐτά. Σ' αὐτά καταντᾷ ἡ ζωή!

Δάσκαλος: - Ναί, ἀλήθεια λές. Σ' αὐτά καταντᾷ ἡ ζωή. Τότε;

'Ηχώ: - Τότε; 'Επανελάβε ἡ 'Ηχώ του.

Δάσκαλος: - Δέν σέ καταλαβαίνω, τῆς ἀπάντησε πάλι στενοχωρημένα.

'Ηχώ: - Τό ξέρω πὼς δέν μέ καταλαβαίνεις, ἂν καί καταλαβαίνεις, τοῦ ξαναπάντησε πάλι σταθερά κι ἐπίμονα.

Δάσκαλος: - Ναί, καταλαβαίνω. 'Εννοεῖς τό "ἐγώ" μας; Στόν βωμό του θυσιάζουμε τά πάντα καί θυσιάζομεθα... Ναί, ἔχεις δίκιο. 'Εμεῖς... ἐμεῖς... εἴμεθα ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν ἑαυτὸν μας! 'Αναστέναξε πάλι βαθεῖα καί συνέχισε σάν ν' ἀπελογεῖτο. "Εβλεπα τὴν εὐτυχία ἄλλοῦ, ἐνῶ ἦταν πλάι μου. Τὴν ἤθελα ντυμένη φανταχτερὰ! 'Απρόσιτη! 'Αδιάλλακτη! 'Εχθρική! Σκληρή! 'Υπερήφανη! Κι' αὐτὴ ἐρχόταν ἤρεμη! 'Απλή! Ταπεινή! Τὰ κατέστρεψα ὅλα! 'Αλλά θὰ τά ξαναφτιάξω. Θὰ ξαναβρῶ τὸν παλιόν ἑαυτὸν μου! Θὰ ξαναβρῶ τὴν "Αννα ! Στὴν σκέψη τῆς "Αννας χαμογέλασε εὐτυχισμένα. Εἶδε καί πάλιν τὸν ἑαυτὸν του πλάι της. "Δέν πειράζει πού ἔφυγες", τὴν ἄκουσε κι' ὅλας, νά τοῦ λέη. "Φθάνει πού γύρισες". "Ναί, γύρισα", τῆς ἀπήντησε χαρούμενα. "Καί γύρισα γιὰ πάντα. Δέν θὰ φύγω ποτέ πιά".

'Ηχώ: - Γιὰ πάντα; Καί πὼς εἶσαι βέβαιος ὅτι σέ περιμένει; 'Ο δάσκαλος τινάχθηκε ἐπάνω σάν τρομαγμένο ἐλάφι καί μέ ταραχή στά μάτια του. 'Ονειρεύομαι, ψιθύρισε. Πρέπει νά βιαστῶ. "Ἀρχισε πάλι νά τρέχει σάν νά ἤθελε νά προλάβῃ. 'Αλλά τί; Δέν ἤξερε. Μόνον βιαζόταν κι' ἔτρεχε νά φθάσῃ ὅσο νωρίτερα μπορούσε στό σπίτι του. Κάπου-κάπου μόνο σταματοῦσε νά δῇ γύρω του μέ κάποιο θαυμασμό. "Ὅλα ἄλλαξαν, λοιπόν, στό χωριό μου! Τούτη εἶναι ἡ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ μου;" εἶχε σταθεῖ στήν ἄκρη τοῦ δρόμου καί χάζευε σαστισμένος τὴν τεράστια πλατεῖα μέ τά φῶτα καί τά μέγαρα. "Οχι, δέν μοιάζει μέ χωριό τό χωριό μου!" 'Αναστέναξε εὐτυχισμένα καί συνέχισε νά προχωρᾷ. Κάθε τόσον οἱ περαστικοί τὸν ἐκοίταζαν ἐπίμονα καί περίεργα. "Ερριξε τότε μιά φευγαλέα ματιά στόν ἑαυτό του κι ἐτρόμαξε.

Τί ἀνόητος πού εἶμαι! Φορῶ τά ρούχα τοῦ φυλακισμένου. Πὼς δέν τό σκέφθηκα; Στάθηκε λίγο διστακτικὸς σέ μιά σκοτεινὴ γωνιά μὴ ξέροντας τί νά κάνῃ. "Ὅταν ἡ ματιὰ του καρφώθηκε σ' ἓνα μαγαζί πολὺ κοντά του. Τὰ μάτια του ἄστραψαν. Μέ δύο δραςκελιές βρέθηκε πλάι στό μπάγκο μέ τά ρούχα. Κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι κανεὶς δέν τὸν πρόσεχε, ἄρπαξε ἓνα κουστοῦμι πού κρεμώταν στήν τύχη καί ξανακρύφθηκε στήν σκοτεινὴ γωνιά του. Μέ γρήγορες κινήσεις τ' ἄλλαξε μέ τά ρούχα τοῦ φυλακισμένου. 'Αναστέναξε μετὰ μ' ἀνακούφισι καί ξαναμπήκε στὴ μεγάλη πλατεῖα μέ τά φῶτα. Τώρα ἔνοιωσε πραγματικά

ἐλεύθερος! Ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει. Πηγαينوερχόταν μεσ' στό πλῆθος πού τόν προσπερνοῦσε πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ χαζεύοντας τίς βιτρίνες. Μέ τήν ματιά του ἀναζητοῦσε νά ξαναδῇ τήν πηγὴ τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ του π' ἀντλοῦσε τό νερό στό χωριό του, ὅταν ἦταν νέος. Ἀλλά μόνον παρτέρια μέ λουλούδια καί συντριβάνια συναντοῦσε στό πέρασμά του. Ἡ ὁμορφιά των τόν ἐμάγευε ἀλλά καί τόν ξένιζαν ὅλα αὐτά τὰ μεγαλεῖα πού εἶχαν μεταμορφώσει σέ μεγαλόπολι τό χωριό του. Ἀναζητοῦσε τό πατρικό του καί γυρνοῦσε γύρω ἀπ' τήν πλατεία νά ξαναβρῇ τό μικρό δρόμο πού θά τόν ὀδηγοῦσε. Ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει. Σέ λίγο θά κτυποῦσε τήν πόρτα τοῦ πατρικοῦ του καί θά ξαναζοῦσε τήν παληά του εὐτυχία. Ἔβλεπε κι' ὅλας τήν μητέρα του νά τόν ἀγκαλιάζει, ὅπως τότε μέ στοργή καί ἀγάπη. Εἶδε τόν ἑαυτόν του καθισμένο μαζί μέ τούς δικούς του σ' ἓνα ἐορταστικό τραπέζι. Τότε ξεχάστηκε νά τὰ σκέπτεται, ὥστε δέν ἐπρόσεχε πιά γύρω του. Καί ξαφνικά ἐπανῆλθε πάλι στόν ἑαυτόν του. Περίεργο, ἐμουρμούρισε. Κανένα δρομάκι δέν βλέπω σέ τούτη τήν πλατεία. Τό σπίτι μου ἦταν ἐδῶ κοντά στήν πλατεία μέ μιὰ μεγάλη αὐλή πού τήν ἐσκέπαζε μιὰ μεγάλη κληματαριά καί δύο τζιτζιφιές στήν αὐλόπορτα. Ἀλλά κανένα ἀπ' αὐτά τὰ σπιτάκια πού βλέπω δέν ὁμοιάζει μέ τό πατρικό μου. Κανένα σημάδι, καμμία ἔνδειξι νά μοῦ τό θυμίζει. Κι' ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς πλατείας καί τὰ γύρω εἶναι δρόμοι μεγαλουπόλεως γεμάτοι ἀρχοντικά. Ἀποκαμωμένος ἀπό τήν ἀναζήτησι ἀρκετῆς ὥρας, κάθησε σ' ἓνα παγκάκι.

“Ποῦ εἶμαι;” Ἀναρωτήθηκε. Σταμάτησε ἓνα περαστικόν καί τόν ἐρώτησε.

Δάσκαλος: - Πῶς τό λένε τό χωριό σας, Κύριε;

Περαστικός: - Ποιό χωριό; αὐτό εἶναι πόλις.

Δάσκαλος: - Ναί... Θέλω νά πῶ τήν πόλι σας;

Περαστικός: - Πρέπει νά εἰσθε ξένος;

Δάσκαλος: - Ναί... Ὁχι... Δι... λαδὴ εἶμαι... Ξαφνικά ἡ φωνή του κόπηκε.

Περαστικός: - Ἡ πόλις μας λέγεται Παράδεισος. Ποιόν ζητᾶτε;

Δάσκαλος: - Κανέναν... Κανέναν... εἶμαι ξένος. Ξανακοίταξε ἀπελπισμένα τήν πλατεία κι ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται χωρίς νά ξέρη πού πάει. Κατάκοπος βρέθηκε πλάϊ στό ποτάμι καί κάθησε στήν ὄχθη του. Ἐκρυσσε τό πρόσωπό του στά χέρια του κι ἄρχισε νά κλαίη. Τότε ἓνα χέρι τόν ἄγγιξε. Σήκωσε τό κεφάλι του κι εἶδε κάποιον ἄγνωστο νά τόν κοιτάζει αὐστηρά.

Ἄγνωστος: - Ἐσύ, λοιπόν, ἔκλεπες τό κοστοῦμι; Ὁ δάσκαλος ἄρχισε νά τρέμη μπροστά στόν ἄγνωστο. Τό αὐστηρό βλέμμα του τόν ἀπειλοῦσε. Γόνατισε τρομαγμένος κι ἄρχισε νά τόν ἱκετεύη: “Μή μοῦ κάνετε κακό, Κύριε. Εἶμαι... ἤμουν δάσκαλος σ' αὐτό τό χωριό πού εἶναι τώρα πόλις. Ἐλεῖπα χρόνια... χρό... νια καί τώρα γύρισα”.

Ἄγνωστος: - Γιατί ἔκλεπες;

Δάσκαλος: - Δέν εἶχα ροῦχα... Τά ροῦχα μου ἦταν κουρέλια...

Ἄγνωστος: - Κι' ἤσουν δάσκαλος; Καί φοροῦσες κουρέλια;

Δάσκαλος: - Ναί, Κύριε. Σᾶς εἶπα τήν ἀλήθεια! Εἶμαι δάσκαλος...

Ἄγνωστος: - Καί κλέβεις; Δέν ζῆς τίμια;

Δάσκαλος: - Δυστυχῶς Κύριε! Δέν ἔχω λεπτὰ...

Ἄγνωστος: - Γιατί;

Δάσκαλος: - Τά ἔχασα...

Ἄγνωστος: - Γι' αὐτό καί κλέβεις;

Δάσκαλος: - Ὁχι, Κύριε! Δέν κλέβω. Εἶμαι τίμιος...

Ἡχώ: - Λές ψέματα...

Δάσκαλος: - Ναί, Κύριε, σᾶς εἶπα ψέματα, διόρθωσε.

Ἄγνωστος: - Γιατί; Δέν εἶσαι δάσκαλος;

Δάσκαλος: - Ναί, Κύριε, εἶμαι δάσκαλος. Σᾶς εἶπα τήν ἀλήθεια. Ἀλλά ἤμουν στήν φυλακή ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου. Ἀπόψε εἶναι ἡ πρώτη εὐτυχισμένη, ἐλεύθερη νύκτα τῆς

ζωής μου! Γι' αυτό σὰς ἔκλεψα τό κοστοῦμι γιά νά τ' ἀλλάξω μέ τά ροῦχα τοῦ φυλακισμένου...

Ἄγνωστος: - Καί γιατί δέν μοῦ τό ἐζήτησες;

Δάσκαλος: - Φοβήθηκα νά τό ζητήσω.

Ἄγνωστος: - Καί γι' αὐτό τό ἔκλεψες;

Δάσκαλος: - Ὅχι μόνον γι' αὐτό. Δέν ἤθελα νά μέ δῇ κανεῖς μέ τά ροῦχα τοῦ φυλακισμένου.

Ἄγνωστος: - Γιατί ἐδραπέτευσες;

Δάσκαλος: - Ὅχι, Κύριε, δέν ἐδραπέτευσα. Ἐνας φύλακας μοῦ ἄνοιξε καί μοῦ εἶπε πῶς εἶμαι ἐλεύθερος!

Ἄγνωστος: - Τότε γιατί φοβᾶσαι;

Δάσκαλος: - Δέν ξέρω. Φοβᾶμαι καί ντρέπομαι...

Ἄγνωστος: - Καί δέν ἐφοβήθης νά κλέψης ἢ νά σέ δοῦν μέ τά κλεμμένα;

Δάσκαλος: - Ναί, Κύριε, φοβήθηκα! Φοβᾶμαι! Ὅλα τά φοβᾶμαι! Ὅ,τι νά κάνω φοβᾶμαι... Ὅπου νά πάω φοβᾶμαι!...

Ὁ δάσκαλος ξανάσκυψε τό κεφάλι του ντροπιασμένος κι ἔμεινε ἀνυπεράσπιστος στό βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου, ὁποῖος συνέχισε νά τόν κεραυνοβολῇ μέ τό βλέμμα του καθῶς τόν ἐκοιτοῦσε αὐστηρά.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει. Οἱ μαῦρες σκιές ἀπό τά ψηλά δένδρα συνέθεταν ἕνα νέο ντεκόρ κάτω ἀπό τό χλωμό φῶς τῆς σελήνης πού τούς προσπερνοῦσε καί τούς χαμογελοῦσε λυπημένα. Τώρα ἔβλεπε τόν ἑαυτόν του μιά σκιά πού ἀκολουθοῦσε τόν ἄγνωστο μέ τό κεφάλι πάντα σκυμμένο, ἐνῶ ἕνα ψυχρό ἀεράκι τόν φυσοῦσε στό πρόσωπο καί τοῦ μεγάλωνε τήν παγωνιά καί τήν θλίψη αὐτῆς τῆς νύκτας. Ὅλα τελείωσαν ἄδοξα σκεπτόταν. Ἡ φυλακή μέ περιμένει πάλι!... Δέν τήν ξέφυγα κι' οὐτ' ἐπρόλαβα νά δῶ καί τούς δικούς μου. Κάποια στιγμή ἐσήκωσε τό κεφάλι του νά δῇ πού τόν ὠδηγοῦσε ὁ ἄγνωστος. Τήν ἴδια στιγμή ὁ ἄγνωστος ἐστάθη. Καί χωρίς νά τόν κοιτάξῃ τοῦ ἔδειξε μέ τό δάκτυλο ἕνα σπίτι.

Ἄγνωστος: - Αὐτό δέν εἶναι τό σπίτι πού ζητᾷς; Ὁ δάσκαλος ἐκοίταξε ξαφνιασμένος πρὸς τό σπίτι πού τοῦ ἔδειχνε καί τότε ἐπρόσεξε πῶς εἶχαν σταθεῖ μπροστά σέ μιά μικρή καγκελόπορτα πλάι σ' ἕνα χωματένιο δρόμο μιᾶς παλιᾶς γειτονιάς. Τά μάτια του ἄστραψαν.

Δάσκαλος: - Ναί! Αὐτό εἶναι τό σπίτι πού ζητῶ, εἶπε μέ χαρά. Μά πῶς τό βρήκατε; Πῶς τό ξέρατε γιά μένα;

Ὁ ἄγνωστος δέν τοῦ ἀπήντησε. Ὁ δάσκαλος ἔπесε στά γόνατα. "Σὰς εὐχαριστῶ! Σὰς εὐχαριστῶ! Εἰσθε ἕνας ἄγγελος! Ἐγώ σὰς ἔκλεψα καί σεῖς μ' ἐλεήσατε καί μ' ἐφέρατε σπίτι μου! Σὰς εὐχαριστῶ! Σὰς εὐχαριστῶ! Εἰσθε καλός! Εἰσθε ἕνας ἄγγελος!"

Ἄγνωστος: - Ἄγγελος; Τόν ἐρώτησε δεικτικά. Ὑπάρχουν ἄγγελοι;

Ὁ δάσκαλος ξανάσκυψε τό κεφάλι του ἀποστομωμένος κι ἐνιθύρισε σάν νά μονολογοῦσε: Δέν ξέρω... Ἴσως νά ὑπάρχουν... ἄγγελοι!

Ἄγνωστος: - Τότε ὑπάρχει Θεός!

Δάσκαλος: - Θεός! Εἶμαι χαμένος! Ἀνασήκωσε τό κεφάλι του πρὸς τόν ἄγνωστον σάν νά ζητοῦσε ἀπ' αὐτόν βοήθεια ἀλλ' ὁ ἄγνωστος εἶχε χαθεῖ.

Ὁ δάσκαλος μόλις συνήλθε ἀπ' τήν νέα του ἔκπληξι ἔτρεξε πρὸς τήν μικρή καγκελόπορτα. Τό σπίτι μου! Τό σπίτι μου! Ἀναφώνησε καί μέ χέρια πού ἔτρεμαν ἀπό συγκίνησι ἄγγιξε τήν μικρή καγκελόπορτα, χωρίς νά τολμᾷ νά τήν σπρώξῃ. Ἀπ' τά μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα χαρᾶς! Τήν ἄγγιξε κι' ἦταν σάν ν' ἄγγιζε τήν ἴδια του τήν ψυχή! Ποιούς θά συναντοῦσε τώρα μέσα; Σ' αὐτή τή σκέψι ἡ καρδιά του ἔσφιξε. Ἀλλά ἔπρεπε νά μάθῃ. Ἐσπρωξε δειλά τήν καγκελόπορτα κι' ἐπροχώρησε, ἐνῶ ἄκουγε τούς κτύπους τῆς καρδιάς του νά κτυποῦν ἔντονα. Ἐντονα ἀκούστηκε καί τό κουδουνάκι τῆς, ὅπως τότε. Παντοῦ ἡσυχία.

Κανείς δέν τόν ἄκουσε. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μικρὸ σπιτάκι στό βάθος κι' ἐφώναξε δυνατά. "Μένει κανείς ἐδῶ;" Σιωπή. Κανείς δέν τοῦ ἀπήντησε. Ξαναφώναξε κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε τραγική. "Εἶναι κανείς ἐδῶ;" καί πάλι δέν ἐπῆρε ἀπάντησι. Ἦνοιωσε ἐρημιὰ γύρω του. Τίποτα δέν ἐσάλεψε. Παντοῦ σιωπή καί ἐρημιὰ! Προχωροῦσε κοιτάζοντας παντοῦ ἐρευνητικά. Ὁ κήπος μέ τὰ δένδρα ἦταν ὅπως τότε ὠραῖος. Περίεργο! σκέφθηκε. Ποιὸς τόν φροντίζει; "Ὅλα εἶναι ὅπως τότε... Τίποτε δέν ἄλλαξε... Καί τὰ λουλούδια στήν αὐλή! κι' ἡ κληματαριά! ὅπως τότε... Κάποιος θά τὰ φροντίζει. Σ' αὐτήν τήν σκέψι παρηγορήθηκε κι' ἄρχισε νά συργιανᾶ κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τοῦ κήπου. Τά μπράτσα των τόν ἀγκάλιαζαν καί τοῦ χαϊδεύαν τοὺς ὤμους, καθὼς περνοῦσε ἀνάμεσά τους.

Στάθηκε κάτω ἀπὸ τή μικρή συκιά πού τήν ἔβλεπε τώρα τεράστια καί τῆς ἐχαΐδεψε τόν κορμό! Θυμᾶται τήν Ἄννα πού τοῦ ἐφώναζε ὅταν ἐσκαρφάλωνε νά κόψη σύκα. "Κίμων, θά μοῦ κόψης κι' ἐμένα λίγα σύκα;" Κι' ἐγὼ τῆς ἔκοβα. Κι ὕστερα πιάναμε τήν κουβέντα. Καί λέγαμε... καί λέγαμε... ἀτέλειωτα... Ἐπλησίασε τόν φράχτη πού τοὺς ἐχώριζε κι' ἐκοίταξε κάτω. Κανένα φῶς! Καμμιὰ ζωὴ! Παντοῦ σιωπή. Ἐστέναξε βαθειὰ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του σάν ν' ἄθελε νά διώξῃ τόν ἐφιάλτη τοῦ φόβου πού ζοῦσε. Τί κάθομαι; Πρέπει νά μάθω τήν ἀλήθεια. Ξαναγύρισε στήν αὐλόπορτα κι' ἐστάθη ἀναποφάσιτος.

Ἦχώ: - Τί διστάζεις; Δέν εἶσαι βέβαιος πιά;

Δάσκαλος: - "Ὁχι, δέν εἶμαι βέβαιος... Δέν εἶμαι βέβαιος γιά τίποτε πιά! Εἶμαι τρελλὸς νά πιστεύω στὰ ὄνειρα, μουρμούρισε κλαιγάρικα καί πένθιμα. Καλλίτερα νά φύγω... Γιατί νά πῶ κι' ἄλλο ποτήρι πίκρας;

Ἦχώ: - Καί δέν θά τὸ πιῆς φεύγοντας, ἀφοῦ δέν ξέρεις τήν ἀλήθεια; Γιατί νά μὴ μάθης τήν ἀλήθεια;

Δάσκαλος: - Ναί. Ἐχεις δίκιο, ἀπήντησε στήν Ἦχώ του κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἄννας. Ὁ κήπος τῆς Ἄννας εἶχε γίνει τεράστιος καί τὰ δένδρα πελώρια. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἄννας. Ὅταν ἔφθασε στήν ἐξώθυρα τοῦ σπιτιοῦ της ἐστάθη μέ κάποιο δισταγμό. Μετά σάν νά ξαναβρῆκε τὸ κουράγιο του ἐκτύπησε τήν πόρτα. Ἐνας μικρὸς θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε. Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ἓνα κοριτσάκι.

Κοριτσάκι: - Τί θέλετε; Ποιὸς εἰσθε; Τὸν ἐρώτησε εὐγενικά.

Δάσκαλος: - Τήν Ἄννα, ἀπήντησε βιαστικά. Τὸ κοριτσάκι δέν ἔσπευσε νά τοῦ ἀπαντήσῃ. Τὸν ἐκοιτοῦσε σιωπηλά.

Δάσκαλος: - Μπορῶ νά δῶ τή μητέρα σου; Τὸ ἐρώτησε παραξενεμένος γιά τήν σιωπὴ του.

Μητέρα: - Ναί. Βεβαίως, μπορεῖτε. Ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιά εὐγενική φωνή κι' ἐφάνη πίσω ἀπὸ τήν πλάτη τῆς μικρῆς ἡ σιλουέττα μιάς ὁμορφῆς λεπτῆς κυρίας.

Δάσκαλος: - Εἶμαι παληὸς γείτων τῆς Ἄννας. Ἦλθα περαστικός. Μήπως γνωρίζετε πού εἶναι;

Κυρία: - Ναί, γνωρίζω. Ἀλλά περᾶστε. Μὴ στέκεσθε ἔξω. Ὁ δάσκαλος πέρασε μέσα στό σπίτι καί τήν ἀκολούθησε σ' ἓνα εὐρύχωρο φωτεινὸ δωμάτιο, πού τόν ὠδήγησε καί τόν ἔβαλε νά καθίσῃ πλαῖι στό τζάκι, πού ἦταν ἀναμμένο. Ἐκεῖνη στάθηκε γιά λίγο ὀρθια. "Σᾶς ἐπερίμενα. Ἡ Ἄννα μοῦ μιλοῦσε συχνά γιά σᾶς. Εἰσθε ὁ ξενητεμένος δάσκαλος. Ἀπόψε θά γνωρίσετε πολλοὺς φίλους της. Γιортάζομε ὅλοι μαζί τὰ Χριστούγεννα!" Πράγματι, ἓνα μεγάλο τραπέζι ἦταν ἐπίσημα στρωμένο σ' ἓνα πλαϊνὸ σαλόνι, πού συνεδέετο μέ τὸ δωμάτιο κι' ἐφωτιζόταν μ' ἓνα γλυκὸ φῶς.

Δάσκαλος: - Ἡ Ἄννα δέν θά εἶναι ἀπόψε μαζί σας;

Κυρία: - Ὁχι. Δυστυχῶς, δέν μπορεῖ νά εἶναι.

Δάσκαλος: - Ποῦ μπορῶ νά τήν βρῶ;

Κυρία: - Δέν μπορείτε, πρόσ τό παρόν, νά τήν βρήτε. Μένει πολύ μακριά. " Αλλωστε...

Δάσκαλος: - Μήπως γνωρίζετε καί τούς δικούς μου;

Κυρία: - Ναί, βεβαίως τούς γνωρίζω. ' Η μητέρα σας εἶναι τακτική μας ἐπισκέπτρια...

Δάσκαλος: - " Ωστε ζή;

Κυρία: - Βεβαίως ζή ! " Ολοι οἱ δικοί σας εἶναι καλά... ' Εσιώπησε καί τόν ἐκοίταξε παράξενα. Θά μέινετε μαζί μας; Τόν ἐρώτησε κοιτάζοντάς τον προσεκτικά.

Δάσκαλος: - Ναί. Θέλω νά μέινω. " Αλλωστε ποῦ νά πάω; Εἶμαι τόσο κουρασμένος κι' ἄγνωστος σ' αὐτήν τήν πόλι. Κι ἐσεῖς μοῦ ξαναδώσατε τήν ἐλπίδα!

' Η νεαρά κυρία τοῦ χαμογέλασε εὐγενικά.

Μικρή: - Δέν εἶχατε ἐλπίδα;

Δάσκαλος: - " Οχι. Δυστυχῶς, δέν ἔχω ἐλπίδα!

Μικρή: - Καί πῶς ἐζούσατε; ' Η ἐλπίδα εἶναι ἡ ἄγκυρα τῆς ψυχῆς. Χωρίς ἐλπίδα ἡ ζωή εἶναι νεκρά.

Δάσκαλος: - Τό ξέρω μικρή μου.

Μικρή: - Τότε δέν ἔχετε γνωρίσει τήν ἀλήθεια;

Δάσκαλος: - Ποιά ἀλήθεια;

Μικρή: - Τόν Χριστόν!

Δάσκαλος: - Τόν Χριστόν δέν τόν γνωρίζω. Εἶναι ἀπὸν ἀπ' τήν ζωή μας. Δέν ἀσχολεῖται μ' ἐμᾶς. ' Εκείνος εἶναι Θεός. Κι ἐμεῖς ἄνθρωποι.

Μικρή: - Κρίμα! ' Ο Χριστός εἶναι ἡ ζωή! Χωρίς τόν Χριστόν ζωή δέν ὑπάρχει! Πρέπει νά εἴσθε τότε πολύ μόνος καί δυστυχῆς στήν ζωή σας. Ποῖός εἶναι ὁ φίλος τότε τῆς δικῆς σας ζωῆς;

Δάσκαλος: - Κανείς. Δέν ἔχω φίλους.

Μικρή: - Χωρίς φίλους ζήτε;

Δάσκαλος: - Ναί δέν ἔχω φίλους. Εἶμαι πάντα μόνος.

Μικρή: - Καί πῶς παρηγορεῖσθε στήν ζωή σας; Ποῦ χαίρεσθε; Πῶς ζήτε χωρίς φίλους; Πῶς ζήτε χωρίς τόν Χριστόν; ' Ο Χριστός δέν εἶναι μόνον ἓνας Θεός, εἶναι κι' ἓνας φίλος. Εἶναι ἡ ζωή καί τό φῶς τῶν ἀνθρώπων! Εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός καί πιστός φίλος. ' Ο Χριστός ἀγαπᾷ μ' αἰώνια φιλία τόν ἄνθρωπο! Πρέπει νά Τόν γνωρίσετε καί σεῖς. Νά γίνετε φίλος Χριστοῦ κι' αὐτός θά γίνῃ ἓνας αἰώνιος φίλος γιά σᾶς! " Ἐνα πλοῖο χωρίς ἄγκυρα χάνεται. Τό παίρνουν τά κύματα. ' Ο Χριστός εἶναι ἡ ἄγκυρα τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπον!

Δάσκαλος: - Δυστυχῶς, μικρή μου, εἶμαι ἀπ' τά πλοῖα χωρίς ἄγκυρα, πού τά ἐπῆραν τά κύματα! ' Αλλά ποιός σ' ἔμαθε νά μιλάς τόσον ὠραῖα; Τήν ἐρώτησε μέ θαυμασμόν κι' ἀπορία. Εἶμαι δάσκαλος καί καταλαβαίνω τήν σοφία πού κρύβουν τά λόγια σου.

Μικρή: - ' Η γιαγιά μου. Τοῦ ἀπάντησε μέ καμάρι.

Δάσκαλος: - Πρέπει νά εἴσαι υπερήφανη, μικρή μου, γιά τήν γιαγιά σου. Δέν ἔχουν ὅλα τά παιδιά τόσον σοφούς προγόνους. Πῶς τήν λένε τήν γιαγιά σου;

Μικρή: - Σοφία...

Δάσκαλος: - Σοφία! Τῆς ταιριάζει τ' ὄνομα! Μπράβο! Σοφία! Καί σένα πῶς σέ λένε;

Μικρή: - Χαρά...

Δάσκαλος: - Τί ὁμορφο ὄνομα! Σοῦ ταιριάζει καί σένα τό ὄνομα! Χαρά! Χαρά!

' Η μικρή τοῦ χαμογέλασε εὐτυχισμένα κι' ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Ἡ σημασία τοῦ Ἀστέρος

Ὁ δάσκαλος ἔμεινε καί πάλι μόνος, πλάϊ στό τζάκι π' ἄπλωνε τή λάμψη καί τή ζεστασιά του σ' ὅλο τό δωμάτιο. Οἱ συλλογισμοί του τοῦ κρατοῦσαν συντροφιά καί τά τελευταῖα λόγια τῆς νεαρᾶς Κυρίας ἤχοῦσαν παράξενα στ' αὐτιά του. “Ἀλλωστε...” Τί ἀνόητος πού εἶμαι μονολόγησε. Ἡ Ἄννα δέν εἶναι πιά νέα ὅπως κι' ἐγώ!... Πέρασαν τά χρόνια! Ὅλα τελείωσαν ἄδοξα! Μόρφασε μέ λύπη κι' ἐσάρκασε στὸν ἑαυτὸν του. Ἀνόητε δάσκαλε. Τί ἐλπίζεις; Τί περιμένεις; Ἡ ἀπογοήτευσις κι' ὁ πόνος ζωγραφίστηκαν στά μάτια του κι' ἔμεινε ἀσάλευτος κοιτάζοντας τή φωτιά. Τότε, ἐντελῶς τυχαῖα, τό χέρι του ἄγγιξε ἓνα μικρό βιβλίο πού βρισκόσταν ἀκουμπισμένο σ' ἓνα μικρό τραπεζάκι πλάϊ του. Τό ξεφύλλισε ἀδιάφορα, ὅταν ἡ ματιά του πρόσεξε μιὰ μικρὴ φράσι: “Διότι μέ τὴν ἐλπίδα ἐσώθημεν” “Ποιά ἐλπίδα;” ἀνέκραξε. Ποιά ἐλπίδα ἔχω; Σέ τί νά ἐλπίζω; Ὅλα πέθαναν γιὰ μένα κι' ἐγώ μαζί τους.

Ἡχώ: - Ὅχι δέν πέθανες ἀκόμη, τὸν παρετήρησε. Ζήσ! Ζήσε...

Δάσκαλος: - Ζήσε; Πῶς; Τί θέλεις νά πῆς; Πῶς νά ζήσω;

Ἡχώ: - Μέ τὴν ἐλπίδα...

Δάσκαλος: - Ποιά ἐλπίδα; Δέν σέ καταλαβαίνω... Τό βλέμμα του ξανάπεσε στήν φράσι πού διάβασε καί συνέχισε μέ τὴν ἐπόμενη φράσι “Ἐλπίς δέ ἥτις βλέπεται δέν εἶναι ἐλπίς...”. (Ρωμ.η'24). Δηλαδή σ' ὅτι δέν βλέπω νά ἐλπίζω;

Ἡχώ: - Ἀκριβῶς. Αὐτό πού εἶπες. Σ' ὅ,τι δέν βλέπεις.

Δάσκαλος: - Τότε ἡ μικρὴ ἔχει δίκιο. Ἡ ἐλπίδα εἶναι ἡ ἄγκυρα τῆς ψυχῆς. Τό μοναδικό φάρμακο κατὰ τῆς σηψαιμίας τοῦ πνεύματος...

Ἡχώ: - Καί τό μοναδικό σωσίβιο κατὰ τοῦ θανάτου, τοῦ συνεπλήρωσε.

Δάσκαλος: - Τί θέλεις νά πῆς; Ποιοῦ θανάτου;

Ἡχώ: - Καί τοῦ σωματικοῦ καί τοῦ πνευματικοῦ...

Δάσκαλος: - Ἰσως, τῆς ἀπήντησε σαστισμένος κι' ἀνακάθησε περισσότερο ἥρεμος κοντά στό τζάκι. Ἐνοίωσε κάποια γαλήνη πού ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχε νοιώσει. Ἡ ψυχὴ του ἄρχισε νά κουρνιάζῃ μέσα στή ζεστασιά καί τὴν εἰρήνη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Οἱ κτύποι τῆς καρδιάς του δέν ἔτρεχαν πιά μέ βία σάν ἐκκρεμές τοῦ χρόνου. Βάδιζαν τώρα ρυθμικά μέ τά λεπτά περπατήματα ἐνός λεπτοδείκτη μιᾶς νέας ζωῆς, πού θά τοῦ χάριζε ἡ ἐλπίδα!

Ἀνανεωμένος ἀπὸ τίς σκέψεις του παρεδόθη στοὺς ρεμβασμούς τῶν ὀνείρων του κι' εἶχε τόσο ξεχασθῇ, ὥστε δέν ἀντελήφθη τοὺς προσκεκλημένους πού εἶχαν ἀρχίσει νά φθάνουν! Μετά ἀπὸ λίγο, τό σαλόνι ἦταν γεμάτο κόσμος. Ἐφαίνοντο ὅλοι τους ξένοιαστοι καί χαρούμενοι. Μιλοῦσαν ζωηρά κι' ἔλεγαν πολλά πού δέν εἶχε ἀκούσει ποτέ ἄλλοτε. Ἐτρόμαζε καθὼς τοὺς ἄκουγε καί μαζί χαιρόταν τὴν εἰρήνη ἐνός οὐρανίου πνεύματος νά μπαίνει μέσα του. Κι' εἶχαν ὅλοι τους τόση μεγαλοπρέπεια! Μιλοῦσαν διαρκῶς γιὰ τὸν οὐρανὸ μέ μιὰ βεβαιότητα σάν νά ἦταν ἡ κατοικία των. Κι' ὅταν ἔψαλλαν, ἡ ὕμνωδία των ἀκούστηκε οὐράνια!

Ἀλλά κι' ὁ χορὸς των! Ἦταν χορὸς ἀλαλαγμοῦ καί χαρᾶς. Ἐκτυποῦσαν ρυθμικά τά χέρια ἐνῶ ἐνῶ χόρευαν! Ἐκλεισε τά μάτια του ἀπὸ θάμπος κι' εὐτυχία! Μά πού εἶμαι; διερωτήθη. Ποῖοι εἶναι αὐτοί; Δέν ὁμοιάζουν μέ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κι' οὔτε μιλοῦν σάν τοὺς ἄλλους.

Ἡχώ: - Μήπως εἶναι οὐράνια ὄντα; Τὴν ἄκουσε νά τοῦ ψιθυρίζει.

Στὴν φράσι αὕτῃ τῆς ἤχους του ἀναστατώθηκε κι' ἄνοιξε τά μάτια του. Ἀκριβῶς τὴν

Ίδια στιγμή είδε νά μπαίνει στο σαλόνι μία σεβάσμια Κυρία. “Είναι ή Γιαγιά μου”, του ἐπιθύρισε ή μικρή Χαρά πλάϊ του. Τότε τό βλέμμα του καρφώθηκε ἐπάνω της καί τήν περιεργάστηκε μέ προσοχή. Ήταν μία σεβάσμια κυρία μέ όλόλευκα μαλλιά κι’ ώραϊο πρόσωπο. Ή ματιά της γαλήνια μετέδιδε δύναμι κι’ ἀξιοπρέπεια. “Όλοι ὑπεκλίθησαν μπροστά της κι’ αὐτή τούς χαμογελοῦσε εὐγενικά. Τήν ἀκολουθοῦσαν δύο ἄλλες Κυρίες, ἐπίσημα ντυμένες, καί τό ἴδιο ἀξιοπρεπεῖς μ’ ώραϊα κι’ εὐγενικά πρόσωπα. “Όλοι τους ἦταν ντυμένοι μ’ ἐπίσημα όλόλευκα κοστούμια καί βυσσινιά, μέ χρυσές καδένες στά πέτα, ἄνθη κεντημένα καί πλαισιωμένα ἀπό χρυσοῦς φοίνικες. Ὁ δάσκαλος, λίγο σαστισμένος ἀπό τούτη τήν πολυτέλεια κι’ ἐπισημότητα ἐπρόσεξε, διά πρώτη φορά ὅτι τό σπίτι τῆς Ἄννας δέν ἦταν τό ἀπλό ἀγροτικό σπίτι πού ἤξευρε ἀλλά ἕνα ἀρχοντικό. Τό ἴδιο κι’ οἱ προσκεκλημένοι, ἔμοιαζαν μέ ἀρχοντες!

Ἔνοιωσε, ξαφνικά, πολύ ἀσήμαντος καί ἀταίριαστος ἀνάμεσά τους, ὥστε σηκώθηκε νά φύγη κρυφά. Ἀκριβῶς τήν ἴδια στιγμή ἄκουσε τήν γιαγιά τῆς μικρῆς Χαράς νά τόν προσκαλῇ νά καθίση στοῦ τραπέζι μαζί τους. “Μή φύγετε”, τήν ἄκουσε νά τοῦ λέγῃ. “Καθῆστε καί σεῖς μαζί μας ἀπόψε στοῦ τραπέζι τῶν Χριστογεννῶν! “ Καί τοῦ ὑπέδειξε νά καθίση πλάϊ της. Ἡ θέσις πού τοῦ ὑπέδειξε ἦταν τόσο τιμητική, ὥστε ἀντέδρασε μ’ ἔκπληξι καί ἀπορία. “Ἐγώ; Θέλετε νά καθίσω πλάϊ σας;”

Γιαγιά: - Νάι, βεβαίως. Τό τραπέζι μας εἶναι καί γιά σᾶς.

Δάσκαλος: - Σᾶς εὐχαριστῶ, τῆς ἀπάντησε αὐθόρμητα. Ἄλλά δέν ξέρω ἐάν μοῦ πρέπει. Δέν φορῶ ἐπίσημα ροῦχα σάν τά δικά σας.

Γιαγιά: - Ἔχετε δίκιο. Ἡ κόρη μου, Ἀγάπη, θά σᾶς προσφέρει ἕνα ἐπίσημο κοστούμι γιά τό τραπέζι μας.

Ἡ Ἀγάπη, πράγματι, ἔσπευσε νά τόν ὀδηγήσῃ σ’ ἕνα παινὸ δωμάτιο καί νά τοῦ προσφέρῃ τό εἰδικό ἐπίσημο κοστούμι γιά τό γεῦμα. Κι’ ὕστερα τόν ἔβαλε νά καθίση πλάϊ στήν γιαγιά τῆς Χαράς. Τά μάτια ὅλων ἦταν ἐστραμμένα ἐπάνω του καί τόν ἐκοιτοῦσαν μέ συμπάθεια. Ἀλλ’ αὐτό πού τόν ἠρέμησε ἦταν ὅτι τόν ἐδέχθηκαν μέ τόσην ἀπλότητα, καλοσύνη κι’ εὐγένεια, ὥστε τό βλέμμα των δέν ἐνοιωσε νά τόν προσβάλλῃ ὡς νά μή ἦταν ἕνας ἐξ αὐτῶν.

Τό σερβίρισμα στοῦ τραπέζι τό ἔκανε ή Ἀγάπη. Ἀλλά κι’ ή μικρή Χαρά πηγαινοερχόταν μαζί της καί τήν βοηθοῦσε στοῦ σερβίρισμα. Ἐπίσης καί δύο ἄλλες νεαρές κοπέλλες τήν βοηθοῦσαν. Ἀργότερα, ὁ δάσκαλος ἐπληροφορήθη ἀπό τή Χαρά, ὅτι ἦταν οἱ μεγαλύτερες ἀδελφές της, τίς ὁποῖες ἄκουσε νά φωνάζουν Πίστι κι’ Ἐλπίδα.

Ὁ δεῖπνος ἄνοιξε μέ προσευχή κι’ εὐχαριστία. Προσευχήθηκαν, σχεδόν ὅλοι ἀπό λίγο. Ὑστερα ἐπῆρε τόν λόγο ή Γιαγιά τῆς Χαράς κι’ εἶπε λίγα λόγια γιά τήν σημασία καί τήν ἐλπίδα τοῦ κόσμου στήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ! Μετά τό γεῦμα ἀκολούθησε ἕνα πανηγύρι χαράς καί ἀλαλαγμοῦ, ὅπως καί στήν ἀρχή. Τό κόκκινο κρασί πού πρόσφεραν στοῦ τραπέζι, τούς ἔδωσε ἐντονη εὐθυμία. Ἀλλ’ ὁ δάσκαλος ἄν κι’ εἶχε εὐθυμήσῃ μαζί τους ἀποκοιμήθηκε στήν ἴδια πολυθρόνα πού εἶχε καθίσει πλάϊ στοῦ τζάκι.

Ὅταν ξύπνησε ἦταν πάλι μόνος. Καμμία παρουσία. Τό σπίτι εἶχε βυθισθεῖ στοῦ σκοτάδι καί στή σιωπή. Μόνον τό φεγγάρι τοῦ χαμογελοῦσε ἔξω ἀπό τήν τζαμένια μπαλκονόπορτα. Σηκώθηκε ταραγμένος κι’ ἔφυγε ἀπό τό σπίτι τῆς Ἄννας. Κανείς δέν τόν εἶδε νά φεύγῃ καί βρέθηκε νά περπατᾷ πάλι μόνος, χωρίς νά ξέρῃ πού πάει. Τό μόνο πού ξέρεῖ εἶναι πῶς ἔφυγε ἀπ’ τό χωριό του γιατί τά φῶτα μόλις φαινόταν στοῦ βάθος νά τρεμοσβύνουν σάν μικρές πυγολαμπίδες καί μαζί μ’ αὐτά νά τρεμοσβύνουν κι’ οἱ ἐλπίδες του. Ὅλα τοῦ φαίνονται τόσο παράξενα κι’ ἀπίστευτα, ὅσα ἔζησε κι’ εἶδε αὐτή τή νύκτα. Ἀλλά κανέναν δέν εἶδε ἀπό τούς δικούς του. Κι’ ή λίγη ξεκούρασι καί χαρά πού βρῆκε στοῦ σπίτι τῆς Ἄννας ἦταν σάν ἀστέρι πού ἔδωσε. Ἡ μοναξιά τόν ἐτύλιξε καί πάλι κι’ ή παγωνιά τῆς νύκτας τοῦ διαπερνοῦσε τό κορμί. Ὁ κόσμος του ὅλο καί σμίκραινε. Δέν τοῦ ἔμενε πιά ἄλλη δύναμι ν’ ἀντιδράσῃ ή νά

σκεφθή. Ξαναβρέθηκε αιχμάλωτος στό κελλί τῆς ψυχῆς του. Περπατοῦσε ἄσκοπα καί χαμένα ὅταν κάποιος θόρυβος πλάϊ του τόν ἔκανε νά τιναχθῇ σάν ἐλάφι. Τρεῖς σκιές τόν ἀκολουθοῦν καί τίς βλέπει νά τόν πλησιάζουν. “Οἱ δεσμοφύλακες”, συλλογίστηκε, χωρίς νά κινηθῇ ἀπό τή θέσι του. Μένει καρφωμένος καί περιμένει. Οἱ σκιές ὅλο καί τόν πλησιάζουν ἀλλά χωρίς νά τόν προσέξουν τόν προσπερνοῦν καί χάνονται πίσω ἀπ’ τή κορφή ἑνός λόφου. Τά μάτια του, χωρίς νά σαλέψουν, μένουν σταθερά καρφωμένα στό σημεῖο πού χάθηκαν. “Τί παράξενοι τύποι” διελογίσθη ἔκπληκτος. “Ἐμοιαζαν μέ δοῦκες τοῦ Μεσαίωνα...”

Ἡχώ: - Ἡ μέ τούς σοφούς καί Μάγους τοῦ Χριστοῦ!

Δάσκαλος: - Γιά ποιούς σοφούς καί Μάγους μοῦ μιλάς. Παῦσε νά μοῦ λές παραμύθια, τῆς ἀπήντησε φανερά ἐκνευρισμένος.

Ἡχώ: - Παραμῦθι, λοιπόν, θεωρεῖς τή γέννησι τοῦ Χριστοῦ;

Δάσκαλος: - Τή γέννησί Του, ὅπωςδῆποτε ὄχι! Ἀλλά ἐκεῖνα πού λέγονται καί περιγράφονται μέ τήν γέννησί Του! Π.χ. ὁ Ἀστέρας τῆς Ἀνατολῆς(!), οἱ Μάγοι μέ τά δῶρα(!) εἶναι ἕνα ὠραῖο παραμῦθι γιά τά μικρά παιδιά.

Ἡχώ: - Καί γιατί τά θεωρεῖς παραμῦθι κι’ ὄχι ἀλήθεια;

Δάσκαλος: - Γιατί μοιάζει σάν παραμῦθι τοῦ Walt Disney ἢ ὅλη ἱστορία. “Οἱ ἐξ ἀνατολῶν Μάγοι! Τ’ ἀστέρι πού τούς ὁδηγεῖ, οἱ ἄγγελοι πού ὑμνοῦν, οἱ βοσκοί πού βλέπουν τήν οὐράνια στρατιά!, ὁ Βασιλεὺς Ἡρώδης! κλπ. Ὅλα παραμυθένια. Κι’ ὑπάρχουν τόσες ἀντιθέσεις μέ τήν ἱστορική πραγματικότητα. Διότι “οἱ ἐξ ἀνατολῶν Μάγοι ἦταν Πέρσες. Ποῖον λόγον εἶχαν οἱ πρῶην κατακτητές τῶν Ἰουδαίων νά ἔλθουν μέ δῶρα νά προσκυνήσουν τόν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; Καί πῶς αὐτοί οἱ σοφοί ἢ Μάγοι συνέδεσαν τ’ ἀστέρι μέ τήν γέννησι ἑνός βασιλέως τῶν Ἰουδαίων κι’ ὄχι τῶν Περσῶν; Ἡ γιατί δέν τό συνέδεσαν μέ τήν ἐμφάνισι ἑνός θεοῦ, ὅπως συνήθιζαν νά βλέπουν τ’ ἄστρα στήν ἐποχή των; Ἡ δέν τό ἐθεώρησαν ἕνα παράδοξο ἢ φυσικό φαινόμενο τῶν οὐρανίων σωμάτων;

Ἡχώ: - Ὅπως κι’ ἐσύ τῶρες, τό συνέδεσαν μέ τήν ἐμφάνισι ἑνός Θεοῦ.

Ὁ δάσκαλος, χωρίς νά δείξῃ πῶς ἐπρόσεξε τήν παρατήρησί της συνέχισε: Καί τέλος, οἱ Πέρσες, ὡς πυροειδωολάτρες, μέ παραξενεύει πῶς ἐννόησαν τή σημασία τοῦ φαινομένου ἀστέρος; Μήπως ἐπίστευαν κι’ αὐτοί τούς προφήτες ἢ κι’ αὐτοί ἐπερίμεναν τόν Μεσσία τῶν Ἰουδαίων;

Ἡχώ: - Ἀκριβῶς αὐτό θέλω κι’ ἐγώ νά σέ ρωτήσω, τ’ ἀπήντησε ἡ Ἡχώ του λίγο εἰρωνικά. Μήπως ἐπίστευαν κι’ αὐτοί στούς προφήτες τοῦ Ἰσραὴλ, κι’ ἐγνώριζαν τίς προφητείες, καθώς μᾶς βεβαιώνει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος, “ὁ Ἡρώδης... ἐξηκρίβωσε παρ’ αὐτῶν τόν καιρόν τοῦ φαινομένου ἀστέρος...”; (Ματ.β’7). Ἐάν δέν τό ἐγνώριζαν, πῶς θά τό ἐξηκρίβωνε παρ’ αὐτῶν;...

Δάσκαλος: - Πῶς εἶναι δυνατόν αὐτοί οἱ πυρολάτρες Πέρσες νά ἐγνώριζαν τίς προφητείες τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραὴλ;

Ἡχώ: - Καί γιατί ὄχι; Μήπως καί στήν ἐποχή των δέν ἐγίνοντο ἀναμίξεις λαῶν; Ἡ δέν ὑπῆρχε καί στήν ἐποχή των ἡ δίψα γιά τήν μάθησι; Ὡρισμένοι Ἕλληνες φιλόσοφοι κι’ ἱστορικοί ἐταξίδευαν παντοῦ καί συνέλεγαν στοιχεῖα καί πληροφορίες γιά τήν ζωή καί τίς παραδόσεις τῶν λαῶν. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος προσέφερε τεράστια χρηματικά ποσά στόν Ἀριστοτέλη ὑποστηρίζοντας τήν ἐπιστημονική του ἔρευνα γιά τή συλλογή στοιχείων στίς χώρες πού κατακτοῦσε. Ὁ δέ Ἡρόδοτος, ἕνα αἰῶνα πρὶν ἀπό τόν Μέγα Ἀλέξανδρο ἐταξίδευσσε μέχρι τήν Βαβυλώνα καί τήν Περσία γιά νά συγγράψῃ, μέ ἱστορική ἀντικειμενικότητα, τούς Περσικούς πολέμους μᾶς περιόδου 240 χρόνων μέχρι τό 479 π.Χ. πού οἱ Ἀθηναῖοι κατέλαβαν τή Σηστό. Καί συγχρόνως ὁ Ἡρόδοτος περιγράφει μέ ζωηρή εἰκόνα τήν κοινωνική σύνθεσι τῶν λαῶν πού ἐπισκέφθηκε, τά ἥθη, τά ἔθιμα τους καί τίς θρησκευτικές τους παραδόσεις.

Δάσκαλος: - Μ' εκπλήττεις! Πώς τά ξέρεις;

Ἡχώ: - Γιατί σ' εκπλήττω; Μένουν στήν μνήμη μου ἀπό τότε πού τά ἐδιάβαζες.

Δάσκαλος: - Ἔχεις δίκιο. Ἀλλά οἱ Ἕλληνες εἶχαν τήν δίψα γιά τήν μάθησι. Ἦταν λαός χαρισματοῦχος κι' ὁλότελα δοσμένος στίς τέχνες, τή φιλοσοφία, τά γράμματα καί τήν ἐπιστημονική ἔρευνα. Ἐνῶ οἱ Πέρσες δέν φημίζονται, ὅπως οἱ Ἕλληνες ἐρευνητές ἤ κατακτητές τοῦ πνεύματος καί τῆς γνώσεως. Ἦταν λαός ἄλλης ψυχοσυνθέσεως. Τόν ἐνδιέφεραν οἱ κατακτήσεις τῶν λαῶν κι' ὄχι οἱ λαοί. Κι' ἦταν ὁλοκληρωτικά δοσμένοι στίς εἰδωλοατρικές παραδόσεις τοῦ Ζοροαστρισμοῦ. Κι' εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ θρησκευτική παράδοσι ἀσκοῦσε μεγάλη γοητεία καί στούς ἴδιους καί σ' ἄλλους λαούς, διότι ξεχώριζε ἀπό τίς δοξασίες τῶν ἀνατολικῶν πολιτισμῶν γιά τήν ἀνώτερη τῆς ἠθικῆς καί γιά τήν ἀνοχή τῆς στούς ὑπηκόους τῆς αὐτοκρατορίας πού τούς ἔδιδε τήν ἐλευθερία νά διατηροῦν τή θρησκευτικήν των παράδοσιν καί τήν ἐθνικήν των συνείδησιν.

Πάντως, ἱστορικῶς εἶναι βεβαιωμένον, ὅτι ὁ Ζοροαστρισμός εἶχεν ἐπικρατήσει τόν πρῶτον αἰῶνα σ' ὁλόκληρη τήν Ρωμαϊκή ἐπικράτεια κι' ἕναν κλάδον του, τόν Μιθραϊσμόν, τόν εἶχαν ἀσπασθεῖ καί πολλοί Ρωμαῖοι στρατιῶτες, κι' ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὁ δέ Χριστός ἐγεννήθη ἐπὶ Καίσαρος Ὁκταβιανοῦ τό 4 π.Χ. Σοῦ τά ὑπενθυμίζω αὐτά ὄχι γιά νά σέ διαφωτίσω ἱστορικῶς ἀλλά γιά νά σοῦ ὑπενθυμίσω τό θρησκευτικό κλίμα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός! Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν μέσα σ' ἕνα τέτοιο ρεῦμα τοῦ Ζοροαστρισμοῦ καί τοῦ Μιθραϊσμοῦ ν' ἀνέμεναν οἱ σοφοί Πέρσες ἀστρολόγοι τόν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, ὡς νά ἦσαν Ἰουδαῖοι; Ἡ πῶς ἐπίστεψαν στήν γέννησι ἐνός Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων; Πότε καί γιατί; Ἰδοῦ ἡ ἀπόδειξις τοῦ Μύθου.

Ἡχώ: - Ἀγαπητέ μου δάσκαλε, τ' ἀπῆντησε πάλι μέ τήν εἰρωνική τῆς διάθεσι ἡ Ἡχώ του, χωρίς νά διαφωνῶ μέ τήν ἱστορική σου γνώσι, σοῦ διαφεύγει μιᾷ ἀλήθεια πολύ σημαντική, ἡ ὁποία διαφωτίζει τό μυστήριον τῆς γνώσεως τῶν ἐξ Ἀνατολῶν Μάγων καί τό ἐνδιαφέρον των γιά τόν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων. Κατ' ἀρχήν, οἱ ἐξ Ἀνατολῶν Μάγοι, δέν εἶναι βέβαιον ὅτι ἦταν Πέρσες. Διότι ὁ Ἀσσύριος βασιλεύς, ὁ Θεελάθφελασάρ ὁ Γ', ὁ ἀναφερόμενος στό βιβλίον τῶν Βασιλέων Β', κεφάλαιον ιε' 29, κι' ὁ Σαλμανασάρ, ὁ γιός του, στό ἴδιο βιβλίον τῶν Βασιλέων, κεφάλαιον ιζ' μετώκησαν τίς δέκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ στήν Ἀσσυρία (Μηδία). Κι' ἔκτοτε οἱ δέκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ ἐχάθησαν, οἱ λεγόμενες “ἀπωλεσθεῖσαι 10 φυλαί” τό ἔτος 720 π.Χ., καθὼς ἔχει διατυπωθεῖ ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν. Δέν ἀποκλείεται, λοιπόν, αὐτοῖς οἱ ἐξ Ἀνατολῶν Μάγοι νά ἦσαν Ἰσραηλινῆς καταγωγῆς. Ἀκόμη καί σήμερα ὑπάρχουν Πέρσες μέ πίστι Ἰουδαϊκή, πού σημαίνει πῶς εἶναι Περσοεβραῖοι.

Δάσκαλος: - Πράγματι. Μοῦ διέφυγε ἐντελῶς ἡ ἱστορική αὐτή ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν Περσοεβραῖοι. Ὅπως ὑπάρχουν Ἑβραῖοι σ' ὅλες τίς ἐθνικότητες.

Ἡχώ: - Ἀκριβῶς. Ἀλλά δέν εἶναι ὁ μόνος λόγος αὐτός, ἀγαπητέ μου δάσκαλε, συνέχισε ἡ Ἡχώ του. Ὑπάρχει κι' ἡ ἀλληλοεπίδρασις. Οἱ λαοί ἐπληροφοροῦντο τίς θρησκευτικές δοξασίες ἀλλήλων καί μάλιστα στήν Περσική αὐτοκρατορία πού ἦταν ἀνομοιογενής λαός μέ διαφορετικές συνήθειες, λατρεῖες, γλώσσες καί παραδόσεις, κι' ἐδέχοντο φυσικότερα τίς πολιτικές κι' ἐκπολιτιστικές καί θρησκευτικές ἐπιδράσεις ἀλλήλων. Καθὼς κι' ἐσύ ἀνέφερες τήν ἐπίδρασι τοῦ Ζοροαστρισμοῦ καί Μιθραϊσμοῦ. Τί τό παράδοξον, λοιπόν, οἱ περὶ τοῦ νέου βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ γνώσεις των νά ὠφείλοντο στή θρησκευτική παράδοσι τῶν Περσοεβραίων αὐτῶν;

Δάσκαλος: - Εἶναι κάπως παράδοξο, οἱ Πέρσες ἀστρολόγοι νά ἠσπάζοντο τήν παράδοξιν γι' αὐτοὺς δοξασία τῶν Ἑβραίων...

Ἡχώ: - Καί γιατί ὄχι; Οἱ ἀστρολόγοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἦταν θρησκευόμενοι ἐρευνητές τῆς ἀληθείας καί περισσότερον εὐσεβεῖς κι' ἀντικειμενικοί μέ τήν ἀλήθεια ἀπ' ὅτι

είναι οἱ σημερινοί. Οἱ λαοί ἐφοβοῦντο τοὺς θεοὺς ἀλλήλων. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος προσεκύνησε τὸν Ἀμών-ρά, τὸν Θεὸν τῶν Αἰγυπτίων, ἃν καὶ ἦταν Ἕλληνας καὶ κατακτητὴς τῶν. Γιατί κι' οἱ Πέρσες νὰ μὴ δεχθοῦν τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἑβραϊκῆς Θεολογίας; Ποιὸς ἄλλος θεὸς ἦταν φοβερότερος ἀπὸ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ; Πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν γνωρίσει τὸν φοβερόν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ μέσω τοῦ Μωϋσῆ. Κι' ἄλλοι γειτονικοὶ λαοὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἀποκτοῦσαν ἐμπειρίαν καὶ γνῶσιν αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ. Ἄν κι' ὁ λαὸς Ἰσραὴλ κατεκτήθη πλειστάκις, ὁ Θεὸς τῶν ποτῆ! Ἐμενε πάντα ὁ Θεὸς τῶν θεῶν! Κι' οἱ γείτονες λαοὶ τῶν ἢ οἱ κατακτητὲς τῶν εἶχαν συνειδήσι τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ. Στὸ βιβλίον τῶν Βασιλέων Β', ἐπιβεβαιοῦται ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ κι' ἐπὶ τῶν κατακτητῶν τοῦ λαοῦ Του.

Στὴν ἱστορίαν τῶν Αἰγυπτίων, Περσῶν καὶ Βαβυλωνίων ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἶχε ἐπιβληθεῖ στὴ συνειδήσι τῶν βασιλέων τῶν κατὰ τρόπον ἀπόλυτον, ὥστε τὸν ἐδέχθησαν καὶ τὸν προσεκύνησαν ὡς Θεὸν τῶν θεῶν! Ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ Β', ἃν καὶ κατακτητὴς τῶν Ἰουδαίων τὸ 604 π.Χ. προσεκύνησε τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ. Κατ' ἀρχάς, ὁ Θεὸς τοῦ ἐφανερῶθη ἐν ἐνυπνίῳ, κι' ὅταν ὁ Δανιὴλ, αἰχμάλωτος Ἰουδαῖος, τοῦ ἐρμήνευσε τὸ ἐνύπνιον *“ἔπεσε ἐπὶ τὸ πρόσωπον τοῦ καὶ προσεκύνησε τὸν Δανιὴλ καὶ εἶπε: Ἐπ' ἀληθείας ὁ Θεὸς σας αὐτός ἐστι Θεὸς τῶν θεῶν καὶ Κύριος τῶν βασιλέων...”* (Δαν.β' 46-47). Κι' ἔκαμε τὸν Δανιὴλ *“κύριον τῆς ἐπαρχίας τῆς Βαβυλώνος καὶ ἀρχιδιοικητὴν ἐπὶ πάντας τοὺς σοφούς τῆς Βαβυλώνος”* (Δαν.β' 48). Αὐτὰ μᾶς λέγει ὁ Δανιὴλ στὸ δευτέρον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου του. Ὁ δὲ Δαρεῖος, ὁ Πέρσης βασιλεὺς, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Βαβυλώνος ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐτίμησε τὸν Δανιὴλ, τὸν Ἰουδαῖον μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρώτου προέδρου. Δηλαδή, μὲ ἄλλα λόγια, τοῦ ἀνέθεσε τὴν πρωθυπουργίαν τῆς χώρας του. Μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Δανιὴλ ἐκ τοῦ λάκκου τῶν λεόντων, ἐξέδωκε διαταγὴ καὶ μετὰ ἄλλων διαβάζομε στὸ ἕκτον κεφάλαιον τοῦ ἰδίου βιβλίου καὶ ἐδάφιο 6 ὅτι διέταξε *“νὰ τρέμωσι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ φοβῶνται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ Δανιὴλ, διότι οὗτος ἐστὶ Θεὸς ζῶν καὶ διαμένων εἰς τὸν αἰῶνα...”* (Δαν.ε' 26)

Δάσκαλος: - Ἐχεις καταπληκτικὴν, πράγματι, μνήμη νὰ μοῦ ὑπενθυμίζεις τόσα ἱστορικά γεγονότα, ξεχασμένα.

Ἦχώ: - Τὰ θυμάμαι γιατί κι' ἐσύ εἶχες κάμει κάποτε μιά μικρὴ μελέτη, στὴν ἐπὶ πτυχίῳ διατριβῇ σου γιὰ τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν τῆς Μεσοποταμίας. Κι' εἶμαι καὶ προσεκτικὴ σ' ὅτι μοῦ λένε. Γι' αὐτὸ καὶ δέχομαι τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ περὶ προσωπικοῦ Θεοῦ! Ποιὸς ἔσωσε τὸν Δανιὴλ ἀπ' τὸ στόμα τῶν λεόντων; Καὶ γιατί;

Ἐάν, λοιπόν, ἓνας Πέρσης βασιλεὺς φοβεῖται τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, πόσον μάλλον οἱ ἀστρολόγοι Πέρσες, ἄνθρωποι τῆς ἔρευνας καὶ τῆς γνώσεως, νὰ εἶχαν τὴν ἔφεσι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθειαν περισσότερο ἀπὸ ἓνα βασιλεῖα ἢ τοὺς κοινούς θνητοὺς γιὰ τίς δοξασίες τῶν ἄλλων λαῶν. Καὶ μάλιστα ἃν εἶχαν διαβάσει καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Ἑβραίων ἢ τὰ εἶχαν ἀκούσει στὴν συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων...

Οἱ Πέρσες, λοιπόν, αὐτοὶ Μάγοι ἢ Ἀστρολόγοι ἢ Περσοεβραῖοι διδάσκαλοι, πρέπει νὰ ἦσαν καλῶς ἐνημερωμένοι γιὰ τὴ γέννησιν τοῦ νέου βασιλέως τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸν ἐπερίμεναν. Κι' ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ τοὺς ἐφανερῶθη θαυμαστῶς καὶ μέσω τοῦ ἀστέρος τοὺς ἐπληροφόρησε γιὰ τὴν γέννησιν τοῦ νέου βασιλέως τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Μιχαῖα καὶ τοὺς ὠδήγησε στὴν Βηθλεὲμ πρὸς ἐπαλήθευσιν αὐτῆς τῆς προφητείας. Τί τὸ παράδοξον, λοιπόν, στὴ γέννησιν ἐνός Θεοῦ;

Δάσκαλος: - Ναι, τώρα τὰ θυμάμαι. Ἐχεις δίκιο. Τὰ εἶχα διαβάσει: *“Καὶ σύ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰούδα, δὲν εἶσαι οὐδόλως ἐλαχίστη μετὰ τῶν ἡγεμόνων τοῦ Ἰούδα, διότι ἐκ σοῦ θέλει ἐξέλθει ἡγούμενος, ὅστις θέλει ποιᾶν τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ”*. (Ματ.β' 6)

Ἦχώ: - Ἀκριβῶς. Καὶ γιατί ν' ἀμφιβάλῃς; Κι' αὐτὴ καὶ ἄλλες προφητεῖες ὑπάρχουν πού συνοδεύουν τὴ γέννησιν Του. Καθὼς ἡ δραματικὴ προφητεία τῆς σφαγῆς τῶν μικρῶν

παιδιών της Βηθλεέμ κατ' ἐντολήν τοῦ Ἑρώδης. “ *Ἡ Ραχήλ ἔκλαιε τὰ τέκνα αὐτῆς... διότι δέν ὑπάρχουσι.* ” (Ιερ.λα΄15), ξαναλέγει ὁ Ἱερεμίας. Μοῦ τὰ ἐδιάβαζες ὅταν ἦσουν δάσκαλος καί τὰ ἐδίδασκες στούς μαθητές σου.

Δάσκαλος: - “Ἐχεις δίκιο. Τὰ ἐδιάβαζα καί τὰ ἔλεγα καί στούς μαθητές μου σάν ἱστορία ἀλλά δέν εἶχα νοιώσει ποτέ αὐτό πού νοιώθω τώρα, καθώς μοῦ τὰ θυμίζεις. Τώρα παίρνουν ἄλλο νόημα καί μ' ἀγγίζουν σάν προφητείες...

Ἑχώ: - Τὰ ἐδιάβαζες καί στήν μητέρα σου κι' ἐκείνη ἔκλαιγε γιά τὰ βρέφη πού ἔσφαξε ὁ Ἑρώδης.

Δάσκαλος: - Ναί τή θυμᾶμαι αὐτή τήν σκηνή πού ἔκλαιγε ἡ μητέρα μου. Καθόταν πλάϊ στό τζάκι μας κι' ἦταν Χριστούγεννα! Καϋμένη μητέρα, ἐστέναξε ὁ δάσκαλος. “Ολα τήν ἄγγιζαν.

Ἑχώ: - Ποιόν ἄλλον λόγο θά εἶχε ὁ Ἑρώδης νά προστάξῃ τή σφαγή τῶν παιδῶν τῆς Βηθλεέμ, ἐκτός ἀπό τὰ ὑπό τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐξιστορούμενα; Καί γιατί νά ταραχθῇ ὁ Ἑρώδης καί πᾶσα ἡ Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ;

Δάσκαλος: - Ἀσφαλῶς, ἔχεις δίκιο, δέν ἦταν μιά σύμπτωσι αὐτή ἡ ἐμφάνισις τῶν Περσῶν Μάγων στά Ἱεροσόλυμα. Κρύβει ἕνα βαθύτερο νόημα καί κάποιο σοβαρό καί σημαντικό γεγονός τοῦς εἶχε φέρει, ὥστε ν' ἀποφασίσουν ἕνα τόσο μακρυνό κι ἐπικίνδυνο ταξίδι γιά τήν ἐποχή των...

Ἑχώ: - Ἀλλά ἐσύ, δάσκαλε, δέν τὰ ἐπρόσεχες τότε πού τὰ ἐδιάβαζες. Τά θεωροῦσες μυθολογία θεολογική.

Δάσκαλος: - Ἀκριβῶς, ὅπως τό' πες: “Μυθολογία Θεολογική”.

Ἑχώ: - Ἀλλά, δάσκαλε, ἀντιλαμβάνεσαι τώρα ὅτι δέν εἶναι μυθολογία ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ! Κι' οἱ ἐξ ἀνατολῶν Μάγοι ἦταν πολύ καλά ἐνημερωμένοι ἀπό τίς προφητείες γιά τόν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων!

Δάσκαλος: - Ἐν τούτοις, τήν διέκοψε ὁ δάσκαλος, παραμένει τό ἐρώτημα: “*τοῦ φαινομένου ἀστέρος*”. Πῶς ἀποδεικνύεται ἡ παρουσία του, ὅτι ὠδήγησε τοῦς Μάγους στή Βηθλεέμ;

Ἑχώ: - Ἀγαπητέ μου δάσκαλε, ἀπορῶ μέ τή δυσπιστία σου. Χρειάζεται καί λίγη καλή πίστι στήν φιλαλήθεια τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως. Καί μιά προσεκτική μελέτη στά ἐξιστορούμενα. Ἀπό τήν παρατήρησι καί τή λεπτομέρεια διαπιστοῦται ἡ ἀλήθεια τῶν γεγονότων. Κι' ἐπειδὴ ζητᾶς ἀποδείξεις, σέ παραπέμπω ἐκ νέου στήν ἱστορική ἀφήγησι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου. Ἀπ' τήν ἀρχή τῆς ἀφηγήσεώς του ὁ εὐαγγελιστής δένει τοῦς Μάγους μέ τό ἀστέρι τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπ' τό ἀστέρι αὐτό πληροφοροῦνται τήν γέννησι ἐνός βασιλέως τοῦ Ἰούδα. Ἀπ' τό ἀστέρι αὐτό ὁδηγοῦνται εἰς τόν τόπον τῆς γεννήσεώς Του, τήν Βηθλεέμ κατά τήν προφητεία. Κι ἂπ' τ' ἀστέρι αὐτό ἐπιβεβαιοῦται ὡς οὐράνια μαρτυρία ἡ γέννησις ἐνός Θεοῦ! Χωρίς τήν ἐμφάνισι τοῦ ἀστέρος, ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ θά ἦταν μιά φυσική γέννησις ἐνός θνητοῦ μωροῦ. Κι' οἱ Μάγοι δέν θά ἐπληροφοροῦντο τό γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων κι' οὔτε θά εἶχαν λόγο νά ξεκινήσουν ἀπ' τήν χώρα των, χωρίς τήν οὐράνια μαρτυρία καί τήν πεποιθήσι πού τοῦς ἔδωσε ὁ Θεός μέ τόν ἀστέρα.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος εἶναι αὐταπόδεικτα ἀληθής ὡς μαρτυρία καί σημεῖον οὐράνιον τῆς γεννήσεως ἐνός Θεοῦ! Περπατώντας μέ τὰ βήματα τῆς πίστεως καί τῆς προφητείας πρὸς ἐπαλήθευσίν της οἱ Μάγοι ξεκινοῦσαν βέβαιοι γιά ὅ,τι εἶδαν. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος μέ τή γέννησι τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τόσον πολύ συνδεδεμένα κι' ἀλληλοεξαρτώμενα, ὥστε ὁ διαχωρισμός των καταργεῖ αὐτομάτως τήν ἀλήθεια τῆς γεννήσεώς Του!

Δάσκαλος: - “Ἐχεις δίκιο, τῆς ἀπήντησε ἀποστομωμένος ὁ δάσκαλος κι' ἔσκυψε τό κεφάλι του. Ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχα ἐννοήσει τήν σημασία τοῦ ἀστέρος στήν γέννησι τοῦ Ἰησοῦ, ἂν καί ἦμουν δάσκαλος.

Ἡχώ: - Γιατί ποτέ δέν ἐσοβαρεύθης μέ τή γέννησι τοῦ Ἰησοῦ στό βαθύτερο νόημά της.

Δάσκαλος: - Αὐτό δέν εἶναι ἀλήθεια. Εἶχα σοβαρευθεῖ ἀλλά δέν τήν εἶχα πιστέψει κατά γράμμα καί δέν εἶχα προσέξει ἤ ἀντιληφθεῖ τήν σημασία τοῦ κάθε λόγου τῆς Βίβλου. Καί ὠρισμένα μάλιστα βιβλία καί περικοπές τῆς Βίβλου τά θεωροῦσα ἱστοριοθεολογικά κι' ὄχι θεόπνευστα. Τώρα, διά πρώτην φοράν, διαπιστώνω ὅτι κάθε λόγος τῆς Βίβλου εἶναι αὐταπόδεικτα ἀληθής!

Ἡχώ: - Χαίρομαι πού τό κατάλαβες. Καί κάθε λόγος πού ἀφαιρεῖται, ἐξασθενεῖ τόν πίνακα τοῦ Θεοῦ στό στηριγμό του. Γι' αὐτό καί στά τελευταῖα ἐδάφια τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι γραμμένο, συνεπλήρωσε ἡ ἠχώ του: *“Καί ἐάν τις ἀφαιρέσῃ ἀπό τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ὁ Θεός θέλει ἀφαιρέσει τό μέρος αὐτοῦ ἀπό τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς...”* (Αποκ.κβ'19). Τό εἶχες κι' ἐσύ διαβάσει κάποτε στή μητέρα σου τή μεγάλη Σαρακοστή στό μοναστήρι πού περνούσατε σ' αὐτές τίς ὁλονύκτιες προσευχές κι' εἶχατε πολύ τρομάξει μέ τόν φοβερόν αὐτόν λόγον.

Δάσκαλος: - Μά εἶναι φοβερός λόγος.

Ἡχώ: - Κι' ἀπορεῖ κανεῖς μέ τό θράσος σου καί τήν ἀσέβειά σου, πού διακρίνει καί πολλούς ἄλλους, οἱ ὅποιοι καταγοῦν ὄχι μόνον κάποιον λόγον ἀπό τήν Ἀποκάλυψι ἀλλά ὁλόκληρον τήν Ἀποκάλυψιν καί αὐτήν ταύτην τήν Βίβλον.

Δάσκαλος: - Καί πρῶτος ἐγώ, μουρμούρισε ὁ δάσκαλος, μέ τρόμο κι' ἀπορῶ μέ τή μνήμη σου. Ἐχω τήν ἐντύπωσι πῶς ἀκούω τόν γιατρό.

Ἡχώ: - Τό πιστεύω αὐτό πού λές, γιατί τώρα θέλεις νά θυμᾶσαι ἐκεῖνα πού δέν ἤθελες νά θυμᾶσαι, ἄν καί τά εἶχες διαβάσει κι' ἐσύ κάποτε. Καί τώρα μπορῶ νά σοῦ τά ὑπενθυμίζω. Ὁ κάθε λόγος τοῦ Θεοῦ, συνέχισε ἡ Ἡχώ του, εἶναι μία ἀλήθεια! Κι' ἡ κάθε ἀλήθεια συμπληρώνει τήν ἄλλην, ὅπως ἓνας κρίκος μέσα στήν ἀλυσίδα. Ὁ κάθε κρίκος εἶναι μέρος τῆς ἀλυσίδος. Ἐάν ὁ Ἀστέρας τῆς Ἀνατολῆς δέν εἶχε ὀδηγήσει τοὺς Μάγους Σοφοὺς στά Ἱεροσόλυμα οὐδέποτε ὁ Ἡρώδης θά ἐπληροφορεῖτο τήν γέννησι τοῦ Ἰησοῦ κι' οὐδέποτε θά προέβαινε στήν σφαγὴν τῶν παιδῶν τῆς Βηθλεέμ πρὸς ἐπαλήθευσιν τῆς προφητείας.

Ὁ δάσκαλος ἔσκυψε τό κεφάλι κι' ἄρχισε νά κλαίῃ.

Ἡχώ: - Γιατί κλαῖς;

Δάσκαλος: - Καί τί μπορῶ νά κάμω; Εἶμαι χαμένος! Γιά πάντα χαμένος! Πῶς νά σωθῶ; Ποῦ νά πάω;

Ἡχώ: - Καί ποῦ θά ἤθελες νά πᾶς;

Δάσκαλος: - Δέν ξέρω... Ξαφνικά σωριάστηκε κάτω. Τό κορμί του ἔμεινε ἀκίνητο σάν λιθάρι. Ἐκλείσε τά μάτια του κι' ἀφέθηκε στό μοιραῖο, ἐνῶ τά δάκρυα κυλοῦσαν ἀπό τά μάτια του ὡς μόνη ἔκφρασι ζωῆς μέσα του. Ὅταν, ξαφνικά, μιὰ οὐράνια μελωδία τόν ἀπέσπασε ἀπό τόν θρήνο τῆς ἀπελπισίας του. Ξανάνοιξε τά μάτια του ἔκπληκτος καί κοίταξε ψηλά. “Θεέ μου!”, ἀνέκραξε καί τά ξανάκλεισε μέ τρόπο. Ἐνα πλῆθος ἀγγέλων πετοῦσε γύρω του. “Πέθανα! Εἶμαι νεκρός! Ἀλήθεια, λοιπόν, εἶναι οἱ ἄγγελοι τ' οὐρανοῦ! Γελοῦσα καί χλεύαζα τοὺς χριστιανούς μετά τό κατρακύλισμά μου στίς ὑλιστικές κι' ἀθεϊστικές πολιτικοφιλοσοφικές θεωρίες. Ποιός θά μέ δεχθῇ τώρα στόν οὐρανό;”

Ἡχώ: - Δέν πέθανες, βλέπεις ὄραμα, τόν παρηγόρησε ἡ ἠχώ του. Ἄνοιξε τά μάτια σου.

Ὁ δάσκαλος ἀνοίξε δειλά-δειλά τά μάτια του κι' ἐκοίταξε πάλι πρὸς τόν οὐρανό. Οἱ ἄγγελοι συνέχιζαν νά πετοῦν παντοῦ. Στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα ἓνα μεγάλο φωτεινό ἀστέρι λάμπει καί φωτίζει τόν δρόμο σέ τρεῖς σκιές πού τό ἀκολουθοῦν. Γεμάτος θάμπος ἀνασηκώνεται καί φωνάζει. “Τ' Ἀστέρι τῆς Ἀνατολῆς! Καί σάν παιδί ἀρχίζει νά τρέχῃ πρὸς τό ἀστέρι μέ τά χέρια ἀπλωμένα, ὅταν ἓνα χέρι τόν κρατᾷ. Ὁ δάσκαλος στέκει ξαφνιασμένος. Κοιτάζει τόν ἄγνωστο μέ φόβο καί ξαφνικά γεμᾶτος χαρά ἀναφωνεῖ. ὦ Κύριέ μου! Ἐσύ;”

Ἦ Αγνωστος: - Ναί, ἐγώ! τοῦ ἀπαντά ὁ ἄγνωστος εὐεργέτης του.

Ἦ ὁ δάσκαλος γονατίζει μπροστά του καί τοῦ ἀγκαλιάζει τὰ πόδια. “ὦ Κύριε! Δέν ἀξίζω τήν τιμή πού μου κάνετε. Εἶμαι ἓνας ἄθλιος ἀσεβής !”

Ἦ Αγνωστος: - Τό ξέρω.

Δάσκαλος: - Τότε γιατί μέ βοηθάτε;

Ἦ Αγνωστος: - Για νά σωθῆς...

Δάσκαλος: - Πῶς μπορῶ; Δέν εἶναι πιά ἀργά γιά μένα;

Ἦ Αγνωστος: - Ποτέ δέν εἶναι ἀργά. Ὁ Θεός σέ ἀγαπᾷ καί σέ περιμένει, ὅποιος κι’ ἂν εἶσαι. Ὁ Θεός εἶναι μαζί σου! Εἶναι ὑπέρ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὅταν μετανοῇ.

Δάσκαλος: - Ὁ Θεός μαζί μου! Ὁ Θεός μαζί μου! Ἐπανελάβε πανευτυχής.

Ἦ Αγνωστος: - Καί βέβαια εἶναι μαζί σου. Κοίταξε ἐκεῖ. Ἐσήκωσε τό χέρι του καί μέ τό δάκτυλο τοῦ ἔδειξε στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα ἓνα πελώριο σταυρό ὑψωμένο, πού ἡ σκιά του ἔπεφτε καί σκέπαζε τήν γῆ.

Δάσκαλος: - Τί εἶναι αὐτός ὁ σταυρός; ἐρώτησε ἔντρομος.

Ἦ Αγνωστος: - Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ! Σ’ αὐτόν τόν σταυρόν τελειώνουν ὅλα κι’ ἀπ’ αὐτόν ἀρχίζουν ὅλα γιά τόν ἁμαρτωλό. Ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ σημαίνει τό θάνατο τῆς ἁμαρτίας! Σημαίνει τήν νέα ζωή! Τή ζωή τῆς ἀναστάσεως! Τή ζωή πού χαρίζει ὁ Χριστός!

Ἦ ὁ δάσκαλος τόν ἄκουγε ἄφωνος καί θυμώταν τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ. Τά ἴδια τοῦ εἶχε πεῖ κι ὁ γιατρός ἀλλά τοῦ ἦταν ξένα κι’ ἀκατάληπτα, ἐνῶ τώρα κάτι ἄρχιζε νά ἐννοῇ καί ν’ ἀγγίξει τήν καρδιά του. Μέ τὰ μάτια του καρφωμένα στόν σταυρό, τόν ἀτένιζε μέ δέος! Τά χεῖλη του ἀκούστηκαν νά ψιθυρίζουν. “Συγγνώμη, Κύριε!...”

ΜΕΡΟΣ Β

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Ἡ ἀποφυλάκισις τοῦ δασκάλου

ΤΗΝ ἴδια στιγμή ἡ πόρτα τοῦ δεσποτηρίου ἄνοιξε μέ θόρυβο κι ἡ φωνή τοῦ δεσμοφύλακα τόν ξανάφερε στίς αἰσθήσεις του. Τινάχθηκε τρομαγμένος ἐπάνω στό κρεβάτι του κι' ἐκοίταξε γύρω του σαστισμένος: "Ποῦ βρίσκομαι;" Φώναξε... "Στό παλάτι σου Μεγαλειότατε(!)", τ' ἀπάντησε κοροϊδευτικά ὁ δεσμοφύλακας. "Ἐτοιμάσου. Σέ περιμένει ὁ Διευθυντής στό γραφεῖο του γιά νά σοῦ πάρη συνέντευξι". Καί τοῦ χαμογέλασε αἰνιγματικά. Ὁ δάσκαλος ἐτοιμάστηκε βιαστικά κι' ἀκολούθησε τόν δεσμοφύλακα. Τά βλέμματα ὧλων τόν συνώδευσαν μέ ἀπορία, καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τήν πόρτα. Ἀλλά κι' ὁ ἴδιος ἔνοιωθε σαστισμένος. Δέν ἐπίστευε στά μάτια του πῶς βρισκόταν πάλι στό κελλί του.

Ὁ Διευθυντής τόν ὑπεδέχθη στό γραφεῖο του μέ πολλή προσήνεια. "Χρόνια πολλά! δάσκαλε", τοῦ εἶπε χαρούμενα. "Σᾶς εὐχαριστῶ! Ἐπίσης, κύριε Διευθυντά, χρόνια πολλά!"

Στάθηκε ὀρθιος μπροστά στόν Διευθυντή ἀναμένοντας μέ κάποια ἀπορία, πού διαγραφόταν σαφῶς στά μάτια του, νά μάθῃ τόν λόγο πού τόν ἐζήτησε.

Κάθησε, τοῦ εἶπε καί τοῦ ὑπέδειξε ἕνα κάθισμα στό ἐμπρός μέρος τοῦ γραφείου του. "Ἐχω εὐχαρίστη νέα γιά σένα. Τοῦ ἄπλωσε τό χέρι μ' ἕνα φάκελλο.

Δάσκαλος: - Τί εἶναι αὐτός ὁ φάκελλος;

Διευθυντής: - Ἡ ἀποφυλάκισίς σου! Ἄνοιξέ την.

Δάσκαλος: - Π...Πῶς; μπόρεσε νά ψελλίσῃ κι' ἔμεινε ἀσάλευτος.

Διευθυντής: - Ναί! Εἶσαι ἐλεύθερος! Ἀπό σήμερα εἶσαι ἐλεύθερος γιά ὅλα τά ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς σου! Πραγματικά Χριστούγεννα σοῦ ξημέρωσε.

Ὁ δάσκαλος συνέχιζε νά κοιτάζῃ τόν διευθυντή τῶν φυλακῶν ἀποσβωλομένος καί χωρίς νά καταλαβαίνει. Ἀπό ἔκπληξι σέ ἔκπληξι πέρασε τούτη τήν νύχτα καί ἀποκορυφώθηκε μέ τήν ἀναπάντεχη εὐτυχία τῆς πραγματικῆς ἀποφυλακίσεώς του!

Μά πῶς ἔγινε τοῦτο; Δέν τό καταλαβαίνω, πρόσθεσε σαστισμένα. Παίρνω χάρι;

Διευθυντής: - Ναί! Παίρνεις χάρι!

Διευθυντής: - Μέ... συγχωρεῖτε, κ. Διευθυντά ξαναρώτησε μ' ἀσθενή φωνή ἀπ' τή συγκίνησι, ἀλλά γιατί μοῦ δίδεται χάρις;

Διευθυντής: - Κληρώθηκε τό ὄνομά σου! Κατ' ἔτος, τά Χριστούγεννα, θ' ἀποφυλακίζεται ἕνας ἰσοβίτης πού δέν κατηγορεῖται δι' ἀπόπειραν δραπετεύσεως ἢ παντός εἶδους ἀπειθαρχίας κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς του, κι' ἀφοῦ συνεπλήρωσε 15 ἔτη. Φέτος, λοιπόν, ἦσουν ὁ τυχερός τῆς χρονιάς. Καί σοῦ εὐχομαι καλή τύχη! Ἐπίσης, ἐπανεξετάζεται κι' ἡ περίπτωσις ὠρισμένων ἄλλων, πρὸς μείωσιν τῆς ποινῆς των. Κι' ἐνδέχεται κι' ἡ ἀμνήστευσις τῶν στρατιωτικῶν ἐφ' ὅσον δηλώσουν μεταμέλεια.

Δάσκαλος: - Μέ συγχωρεῖτε, κ. Διευθυντά, ἀλλά, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νά ἐρωτήσω, εἶναι ἐνημερωμένοι οἱ συγκρατούμενοί μου γιά τά νέα μέτρα πού ἀναγγέλονται καί ὑπέρ αὐτῶν;

Διευθυντής: - "Οχι ακόμη. Περιμένω την επίσημη ανακοίνωσι.

Δάσκαλος: - Καί πάλι σάς εύχαριστώ κ. Διευθυντά. 'Εσηκώθη απ'τή θέσι του μέ πόδια πού ἔτρεμαν από συγκίνησι κι'ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. "Υστερα, ταλαντευόμενος λίγο, ξαναγύρισε πρὸς τὸν Διευθυντὴν καὶ τὸν ἐρώτησε: "Κι' ἀπὸ πότε ἰσχύει ἡ ἐντολή τῆς χάριτος;".

Διευθυντής: - 'Απὸ τὴν ἴδια στιγμή πού κληρώνεται τὸ ὄνομά. Εἶσαι ἐλεύθερος! 'Αλλά, δυστυχῶς, ἀκολουθεῖ κάποια διαδικασία. 'Υποχρεωτικῶς, λοιπόν, θά παραμείνετε ὡς ἐλεύθερος στό κελλί σας μέχρι τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα πού ἔρχεται τὸ ἐλικόπτερο τῆς φυλακῆς νά σάς μεταφέρει στήν πόλι πού μένατε καὶ ἐν συνεχείᾳ νά ἐπιστρέψετε στήν χώρα σας.

'Ο δάσκαλος πανευτυχῆς ἐπέστρεψε στό κελλί του. Τό νέο εἶχε ἤδη μεταδοθῇ καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν ὅλοι τοὺς μέ χειροκροτήματα. "Μπράβο δάσκαλε! Μᾶς ἄλλαξες τὸ γούρι τῆς φυλακῆς μας...". 'Ο δάσκαλος, κατασυγκεκινημένος καὶ μέ δάκρυα στά μάτια τοὺς ἀγκάλιασε. "'Απίστευτο! 'Απίστευτο! 'Ελεύθερος! 'Ελεύθερος!" 'Η φωνή του ἔπαλε ἀπὸ συγκίνησι. "Θέλω νά τρέξω! Θέλω νά φωνάξω! Θέλω νά πηδήξω! Θέλω νά γελάσω...! Θέλω νά κλάψω ὅσο ποτέ! Μοῦ φαίνεται πὼς ὄνειρεύομαι...! Κάθησε στήν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του γιὰ νά συνέλθῃ καὶ νά ἡρεμήσῃ. 'Η συγκίνησις τὸν εἶχε παραλύσει καὶ τὰ πόδια του δέν τὸν βαστοῦσαν ἄλλο. Χαμογελοῦσε πανευτυχῆς καὶ τοὺς ἐκοίταζε ὅλους μέ ἀπέραντη ἀγάπη! Κι' ἐκεῖνοι ἐστάθηκαν γύρω του καὶ τὸν ἐκοίταζαν σάν νά τὸν ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορά.

Μαῦρος: - Μᾶς ἐξέπληξες σήμερα, δάσκαλε.

Δάσκαλος: - Καὶ μένα μέ ἐξέπληξε ὁ Θεός! "Ὅλοι σας μέ γνωρίζετε πόσον ἀρνητῆς εἶμαι τοῦ Θεοῦ! 'Απόψε ὁμως εἶδα τὸν Θεόν! Πέρασα μαζί Του ὅλη τὴν νύκτα! Κι' ὅτι ἔζησα δέν ἦταν ἓνα ἀπλό ὄνειρο! 'Ἦταν μία θεία παρουσία τόσο πραγματικὴ! ὅσο εἶμαι κι'ἐγὼ γιὰ σᾶς οἱ ὅποιοι μ' ἀκοῦτε. Κι' ἄρχισε νά τοὺς διηγῆται πάντα τὰ γεγονότα πού ἔζησε καὶ εἶδε.

'Ο γιατρός, ὁ ὅποιος τὸν ἀκουγε μέ πολλή προσοχή, καθὼς τὰ ἐξιστοροῦσε, τοῦ παρετήρησε σέ κάποια στιγμή πού σταμάτησε. "'Εζησες, πράγματι, ἓνα οὐράνιο ὄραμα! Ζητοῦσες νά μάθης ἂν ὑπάρχῃ πραγματικὸς Θεός! Καὶ σ'αὐτὴν τὴν εἰλικρινή ἀνάγκη τῆς ψυχῆς σου ὁ Θεός ἀνταπεκρίθη. 'Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει: "*Αἰνῶριον καπνίζον δέν θέλω σβέσει*" (Ἡσα.μβ'). Κι' ἐσύ ἦσουν ἓνα λινάρι πού κάπνιζε ἀκόμη. 'Ο Θεός σ' ἀναζητοῦσε καὶ σέ βοηθᾷ νά Τὸν γνωρίσης. Τώρα τὸ ἐπόμενο βῆμα εἶναι τὸ δικό σου. 'Ο Θεός μᾶς ἠγάπησε "*μέ ἀγάπησιν αἰώνιον*" (Ιερ.λα'3). Χωρὶς τὸν σταυρό τοῦ Χριστοῦ πού εἶδες, ἡ γῆ θά ἦταν αἰχμάλωτη τοῦ θανάτου!

Κατάδικοι: - "Ἐχεις δίκιο, γιατρέ, χωρὶς τὸν Χριστό δέν ὑπάρχει χαρά εὐτυχία, ζωὴ, ἀλήθεια κι' ἀγάπη, ἔστω κι' ἂν καταφεύγωμε σ' ἀμαρτωλές λύσεις κι' ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς γιὰ χαρά. "Ἄς γίνωμε εἰλικρινεῖς μέ τὸν ἑαυτόν μας. "Ὅλα εἶναι μάταια κι' ἀπατηλά. "Ὅλα εἶναι ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν!... "Ὅλοι εἴμεθα ἀμαρτωλοὶ! Κι' ἡ γεῦσι πού μᾶς ἔμεινε ἀπ' τὴ ζωὴ μας εἶναι ἡ πίκρα, ὁ φόβος κι' ἡ ντροπὴ. Ποιὸς ἄλλος, λοιπόν, θέλει καὶ μπορεῖ νά μᾶς σώσῃ ἀπ' ὅλα κι' ἀπ' τὴν κόλασι τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐκτός ἀπ' τὸν Θεόν;

Γιατρός: - Χαίρομαι γιὰ σᾶς πού ἀρχίσατε νά ὁμολογῆτε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τῆς ἀποτυχίας σας. 'Η φυλακὴ σᾶς ὠρίμασε νά τὴν δεχθῆτε τόσο ἀπλά. Χωρὶς τὴν ἀποτυχία καὶ τὴ θλίψι στὴ ζωὴ πολὺ ἐλάχιστοι κατανοοῦν τὴν ἀνάγκη των καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! "Ὅλοι μας εἴμεθα βέβαιοι γιὰ τὸν ἑαυτόν μας.

Στρατηγός: - "Ἐχετε, πράγματι, μεγάλο δίκιο, γιατρέ. 'Ο Θεός ἐν τῇ παντογνωσίᾳ Του καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ Του τὰ προέβλεψε ὅλα. Κι' ὥρισε τὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ πρὶν μᾶς δημιουργῆσῃ, ὅπως εἶπατε "*τὸ 'Αρνίον τὸ ἐσφαγμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*" (Αποκ.ιγ'8).

"Ὅταν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἔπλασε ὃν ἐλεύθερο καὶ προετοίμασε τὸ μέσον καὶ τοὺς ὁρους τῆς ἀποκαταστάσεώς του, σέ περίπτωσι πού θά ἔκαμνε κακὴ χρήσι αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας του. Καὶ τώρα δέν τοῦ ἀπομένει παρά ἡ μετάνοια κι' ἡ ἐπιστροφή του στὸν Θεόν, πού τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀγάπῃ.

Δάσκαλος: - Γι' αυτό μᾶς εἶπες ὅτι τό ἐπόμενο βῆμα εἶναι τοῦ ἀνθρώπου;

Γιατρός: - Ἀκριβῶς. Ὁ Χριστός μέν προσφέρει τή σωτηρία ἀλλά ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίζει νά θέλῃ νά δεχθῇ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί νά θέλῃ νά δεχθῇ τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ὡς τόν αἰώνιον βωμόν τῆς θυσίας Του γι' αὐτόν καί νά Τόν ἀκολουθήσῃ στήν νέα ζωή τῆς ἀναστάσεως!

Δημοσιογράφος: - Μ' ἄλλα λόγια, ἐάν ἐννόησα κι' ἐγώ καλῶς τό μήνυμα πού θέλει ὁ γιατρός νά μᾶς μεταδώσῃ, εἶναι ὅτι ὁ Θεός δέν καταργεῖ τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου μέν μέ τό σταυρό τοῦ Χριστοῦ ἀλλά τόν φέρνει σ' ἐπίγνωσι τοῦ φόβου Του! Τόν περνᾷ λοιπόν ἀπ' τή μετάνοια καί τοῦ μαθαίνει τόν σεβασμόν καί τήν ὑπακοή Του. Καθώς ὑπάρχουν ἐξουσίες κι' ἀρχές σέ κάθε ἔθνος πού ὀφείλουν κι' ἔχουν ὑποχρέωσι ὅλοι οἱ πολῖτες νά σέβονται γιά τήν τάξι τῆς πολιτείας, γιά τό ἦθος τῶν πολιτῶν καί γιά τό κῦρος τοῦ νόμου, ὁμοίως κι' ὁ Θεός ἔχει τοὺς πνευματικούς Του νόμους γιά τό ἦθος καί τήν τάξι τῶν πολιτῶν τῆς οὐράνιας πολιτείας Του, πού ὀφείλουν, ὅλοι οἱ σεσωσμένοι, νά σέβονται γιά νά λάβουν τό δικαίωμα τῆς αἰωνίου ζωῆς!

Γιατρός: - Μπράβο! Αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅπως τήν διατυπώσατε, εἶπε μέ ἱκανοποίησι ὁ γιατρός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τόν δημοσιογράφο. Ὁ πολίτης ἀποφασίζει τή σχέσι του μέ τήν πολιτείαν. Ὁμοίως, κι' ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίζει τή σχέσι του μέ τόν Θεόν! Δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ πολιτεία καί νά εὐημερήῃ χωρίς νόμους. Ὅταν μάλιστα οἱ πολῖτες εἶναι νομοταγεῖς καί ξέρουν τὰς ὑποχρεώσεις των, οἱ νόμοι ἀποτελοῦν ἐγγύησι καί βάσι αὐτῆς τῆς καλῆς σχέσεως ἀνάμεσά των. Δέν ἀντιστρατεύονται κατά τῆς ἐλευθερίας κι' εὐημερίας τοῦ λαοῦ. Ἀλλωστε ὁ ἠθικός νόμος ἐκφράζει τόν χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ!

Δημοσιογράφος: - Ἐχετε δίκιο. Ὁχι μόνον δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ πολιτεία καί νά εὐημερήσῃ χωρίς νόμους ἀλλά δέν μπορεῖ καί νά δημιουργήσῃ ἠθικές ἀξίες καί νά ἐπιτύχῃ ὑψηλοῦς κι' εὐγενεῖς στόχους.

Νεώτερος κατάδικος: - Πόσον μάλλον ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ προϋποθέτει οὐράνια νομοθεσία γιά τοὺς ὑπηκόους της πρὸς διαφύλαξι τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς τάξεως τ' οὐρανοῦ. Κι' ἐπιβολή σεβασμοῦ τοῦ οὐρανίου Βασιλέως!

Γιατρός: - ὦ! Βλέπω ἡ συζήτησις μας παίρνει καί φιλοσοφικό χαρακτήρα. Ἀλλά δέν μ' ἐνοχλεῖ ἐφ' ὅσον μένομε ἀντικειμενικοί καί μέ σεβασμό στό θέμα τοῦ σταυροῦ! Τουναντίον, μέ ἱκανοποιεῖ καί μέ χαροποιεῖ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ σταυρός καί ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ὑποστηρίζονται καί διά τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς. Ἀλλωστε, ἡ λογική γι' αὐτό μᾶς ἐδόθη. Νά τήν χρησιμοποιήσωμε ὄχι γιά σοφιστικούς ὀρθολογισμούς ἀλλά γιά τήν ὑποστήριξι τῆς ἀληθείας! Αὐτό ἀκριβῶς διαπιστώνει κι' ὁ κ. δημοσιογράφος, μέ τήν λογική του παρατήρησι. Κι' αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια πού ἤθελα νά σᾶς μεταδώσω περὶ τῶν ἠθικῶν καί πνευματικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀνθρώπου στήν νεά του ζωή κατά Θεόν! Βάσει, λοιπόν, τῆς νέας οἰκονομίας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀνακτᾷ ὅλα του τά χαμένα δικαιώματα ἐπὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς καί τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ!

Δημοσιογράφος: - Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Θεός παρεχώρησε νέο Σύνταγμα στόν ἄνθρωπο γιά νά ἐπανακτήσῃ τά χαμένα πολιτικά του δικαιώματα στήν “νέα γῆ” καί στό “νέον οὐρανόν” καί νά γίνῃ πάλι, αἰωνίως, πολίτης τ' οὐρανοῦ! Ἐάν, λοιπόν, δέν ὑπογράψῃ συνθήκη εἰρήνης μαζί Του βάσει μετανοίας καί πίστεως στόν Χριστόν δέν ἔχει μέρος στήν οὐράνια αὐτή βασιλεία!

Γιατρός: - Μάλιστα. Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι, ἐν τῇ πραγματικότητι, ἡ νέα συνθήκη τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο. Κι' ὠνομάσθη Νέα Διαθήκη διότι στηρίζει τά νέα δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, βάσει καί μόνον τοῦ κληροδοτήματος πού τοῦ κληροδοτεῖται ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Κληροδότη Ἰησοῦ.

Ὁ δάσκαλος ρουφοῦσε τά λόγια αὐτά τώρα σάν διψασμένη γῆ. Τά λόγια τοῦ γιατροῦ ἐστάλαξαν ἀλήθεια καί βάλσαμο στήν καρδιά των.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συνέχισε ὁ γιατρός, εἶναι μία πραγματικότης γιά τήν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Καί μόνον σ' αὐτήν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος νοιώθει ἀσφαλῆς καί μπορεί ν' ἀναπαυθῇ σάν πουλί πού κουρνιάζει στή φωλιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Πνευματικοί προσανατολισμοί καί συνομιλία μέ τήν Ἥχώ του

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ, ἄν κι'ἔπαιρνε παρηγοριά ἀπό τά λόγια τοῦ γιατροῦ, δέν μπορούσε νά ξεπεράσῃ τόν φόβον τῶν ἁμαρτιῶν του.

Ἔμενε διστακτικός, κι' ὠρισμένες σκέψεις τοῦ ἀφαιρούσαν τήν χαρά τῆς συγχωρήσεώς του. Τό ὄραμα τῆς νύκτας, ἄν καί ἦταν ἡ ἐπαλήθευσι μιᾶς οὐράνιας μαρτυρίας τῶν ὅσων ἔλεγε ὁ γιατρός, ἐν τούτοις, κάτι τοῦ ἔλειπε πού θά ὀλοκλήρωνε αὐτή τήν ἐπαλήθευσι καί στή δική του τή ζωή ! Ἔλειπε ἡ πραγματική ἀναγέννησι, ἡ ὁποία φέρνει τόν καρπόν τῆς εἰρήνης στή σχέσι αὐτῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἄγνοια κι' ἡ δειλία τοῦ τοῦ ἀφαιρούσαν τό θάρρος νά πιστέψῃ ὅτι εἶχε κι' αὐτός τά ἴδια κεκτημένα δικαιώματα σωτηρίας μ' ὅλους τοὺς προηγηθέντας ἁμαρτωλούς μέσα σ' αὐτήν τήν χάριν τοῦ Χριστοῦ! Ἦθελε νά νοιώσῃ κι' αὐτός ὡς “ἄγιος” γιά νά πιστέψῃ ὅτι εἶναι καθαρὸς κι' ἄξιος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ! Ἦταν κι' ἔνοιωθε, τόσον ἀκάθαρτος! Ὁ δρόμος του, βεβαίως, περνοῦσε ἀπ' τή μετάνοια πρὶν ἔλθῃ στὸν Χριστόν! Ἀλλά πῶς; Τί ἔπρεπε νά κάμῃ; *“Κάμετε καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας σας”* (Ματ.γ'8), ἄκουσε τόν γιατρό νά προτρέπῃ στήν συνέχεια τῶν λόγων του, χρησιμοποιοῦντας τήν φράσι τοῦ Χριστοῦ! Ἀκριβῶς, αὐτό κι' αὐτός διερωτᾶτο, τί ἔπρεπε νά κάμῃ; Ἔπρεπε, λοιπόν, νά φέρῃ καρπούς μετανοίας γιά ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἔχει μετάνοια; Ἐπῆρε τήν ἀπάντησι, καθὼς ἐνόμισε κι' ἐπιθύρισε: *“Κατάλαβα... Πρέπει ν' ἀρνηθῶ τόν κόσμον, τήν ἁμαρτία καί τόν ἑαυτόν μου!”* Μήπως μόνον ἂν γίνω μοναχός θ' ἀρνηθῶ τήν ἁμαρτία καί τίς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς; Τότε μόνον ἀρνοῦμαι τόν ἑαυτόν μου καί τόν κόσμον...; Ναί αὐτό εἶναι. Πρέπει νά δώσω τήν ζωή μου θυσία στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! Θά γίνω μοναχός!”

Ἥχώ: - Πῶς εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτό ἐννοῦσε ὁ γιατρός, ὡς μετάνοια, νά γίνῃς μοναχός; Ἦ πῶς εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτό εἶναι, πού σοῦ ζητᾷ ὁ Χριστός γιά νά γίνῃς μαθητῆς Του;

Δάσκαλος: - Δέν ξέρω... Ἀλλά τό ὑποθέτω. Ὁ μοναχός μόνον ἀρνεῖται τόν κόσμον καί τόν ἑαυτόν του. Ἡ ἰδέα αὐτή εἶχε σφηνωθῇ ἤδη στό μυαλό του.

Ἥχώ: - Αὐτό εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ μοναχός ἀρνεῖται τόν κόσμον καί τόν ἑαυτόν του, ἀλλά πῶς τόν ἀρνεῖται, κατὰ Θεόν ἢ κατ' ἄνθρωπον;

Δάσκαλος: - Τί θέλεις νά πῆς, πῶς τόν ἀρνεῖται; Μά τί ἐρώτησι εἶν' αὐτή πάλι; Καί βέβαια κατὰ Θεόν! Δέν γίνεται κανεὶς μοναχός γιά τόν ἑαυτόν του. Ὅσοι ἔγιναν μοναχοὶ ἔγιναν ἀπὸ εὐλάβεια κι' ἀφιέρωσι εἰς τόν Θεόν. Ἐπροτίμησαν τόν οὐρανὸν ἀπ' τή γῆ. Ἐθαῖναν τή ζωή των στό μοναστήρι γιά νά κερδίσουν τήν ψυχὴ των στὸν οὐρανόν!

Ἥχώ: - Τότε γιατί ὁ γιατρός εἶπε ὅτι ὁ Παῦλος ἐχαρακτήριζε *“ἐθελοθρησκεία”* τήν σκληραγωγίαν τοῦ σώματος... *“εἰς οὐδεμίαν τιμὴν ἔχουσα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς σαρκός”*; (Κολ.β'23). Κι' ὅτι: *“Τὸ δὲ πνεῦμα ρητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς θέλουσιν ἀποστατήσῃ τινές ἀπὸ τῆς πίστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καί εἰς διδασκαλίας δαιμονίων... ἐμποδιζόντων τὸν γάμον, προσταζόντων ἀποχὴν βρωμάτων...”* (Α' Τιμ.δ'1-3).

Δάσκαλος: - Δέν εἶμαι βέβαιος ὅτι τά καταλαβαίνω. Εἶναι ὅλα τόσον μπερδεμένα κι' ἄγνωστα γιά μένα. Ἀλλά πιστεύω ὅτι ἡ μοναχικὴ ζωὴ εἶναι ἐνδειξις ἀφιερώσεως γιά τόν Χριστόν!

Ἥχώ: - Ἴσως δέν ἔχεις ἄδικο. Ἐφ' ὅσον κι' ὁ γιατρός εἶπε ὅτι μόνον τά κίνητρα λαμβάνει ὑπ' ὄψιν Του ὁ Θεός! Διότι ὁ Παῦλος ἔλεγε: *“Ἄλλος μὲν κρίνει μίαν ἡμέραν ἀγνωτέραν παρά ἄλλην ἡμέραν, ἄλλος δὲ κρίνει ἰσην πᾶσαν ἡμέραν... Ὁ παρατηρῶν τὴν ἡμέραν*

παρατηρεῖ αὐτή διά τόν Κύριον καί ὁ μή παρατηρῶν τήν ἡμέραν διά τόν Κύριον δέν παρατηρεῖ αὐτήν. Ὁ τρώγων διά τόν Κύριον τρώγει, διότι εὐχαριστεῖ εἰς τόν Θεόν καί ὁ μή τρώγων διά τόν Κύριον δέν τρώγει καί εὐχαριστεῖ εἰς τόν Θεόν...” (Ρωμ.ιδ’ 5-6).

Δάσκαλος: - Ὁ Ακριβῶς. Καθώς ἄκουσα κάποτε κι’ ἕναν μοναχό νά μοῦ ἐρμηνεύῃ τήν σημασία τοῦ μοναχοῦ. Αὐτοί, λοιπόν, πού ἔγιναν μοναχοί, ἔγιναν μοναχοί γιά τόν Θεόν!

Ἡχώ: - Ὁ Ασφαλῶς. Ἀλλά τί ἐκέρδισαν χωρίς τήν πίστιν;

Δάσκαλος: - Ὁ Ἄλλο πάλι τοῦτο. Τί ἐρωτήσεις εἶναι αὐτές πού μοῦ θέτεις; Καί βέβαια εἶχαν πίστι στόν Χριστόν καί ἔγιναν μοναχοί. Γιά τόν Χριστόν ἔγιναν μοναχοί.

Ἡχώ: - Κι’ οἱ Βουδδιστές γίνονται μοναχοί. Καί τί μ’ αὐτό;

Δάσκαλος: - Ὁ Ἄλλο αὐτοί. Αὐτοί δέν εἶναι χριστιανοί.

Ἡχώ: - Ναί. Ἀλλά κι’ αὐτοί γίνονται μοναχοί γιά τόν Θεόν.

Δάσκαλος: - Πάντα μοῦ βάζεις τήν ἀμφιβολία. Πῶς θέλεις νά εἶμαι βέβαιος; Ὁ ἔχω ἀποδείξεις; Ὁ Υποθέτω πῶς τήν ἐκέρδισαν τήν ψυχὴν των, ἀφοῦ ἔγιναν μοναχοί γιά τόν Θεόν! Ὁ ἔστω κι’ ἂν δέν εἶναι χριστιανοί. Ὁ Θεός θά τοὺς κρίνῃ κατὰ συνείδησιν, ὅπως εἶπε κι’ ὁ γιατρός.

Ἡχώ: - Καί τότε γιατί ὁ Χριστός δέν ὠμίλησε ποτέ γιά μοναχοὺς, οὔτε οἱ Ὁ Ἀπόστολοι οὔτε ὁ Παῦλος; Καί γιατί ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὁ Ἀποστόλων δέν ὑπῆρξαν μοναχοί; Ὁ μοναχικός βίος ἀρχίζει ἀπ’ τήν ἐποχὴ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, δηλαδή τέλος τοῦ 3ου αἰῶνος μ.Χ. Τό δέ “κατὰ συνείδησιν” ἰσχύει στόν ἠθικόν νόμον, πού ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος πράττει τά τοῦ νόμου κι’ ὄχι στά μέσα τῆς σωτηρίας πού χρησιμοποιοῖ, κι’ ἐφ’ ὅσον δέν ἤκουσαν ποτέ γιά τόν Χριστόν! Ἀλλά οἱ Βουδδιστές τῆς ἐποχῆς μας, ἐνῶ ἔχουν ἀκούσει γιά τόν Χριστόν, παραμένουν εἰδωλολάτρες Βουδδιστές. Κι’ οἱ εἰδωλολάτρες δέν ἔχουν μέρος στή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ! Ὁ Ἐπομένως, δέν σώζει ὁ μοναχικός βίος χωρίς Χριστόν!

Δάσκαλος: - Ὁ ἔχεις καί πάλι δίκιο. Οἱ εἰδωλολάτρες ἀποκλείονται.

Ἡχώ: - Αὐτό πιστεύω κι’ ἐγώ. Ὁ δέ μοναχικός βίος, ἂν καί προϋπῆρξε εἰς τήν ζωὴ τῶν θρησκευομένων λαῶν, δέν μνημονεύεται ὑπὸ τῶν Ὁ Ἀποστόλων ὡς ὑπόδειγμα ἀφιερώσεως τῶν χριστιανῶν εἰς τόν Θεόν. Καί τό ὅτι ἐμφανίζεται πολὺ μεταγενέστερα κι’ ὄχι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ἐπισημαίνει τόν κίνδυνον τῆς ἐπιδράσεως εἰδωλολατρικῶν παραδόσεων.

Δάσκαλος: - Καί τότε τί ἤθελε νά πῇ ὁ Χριστός ὅταν εἶπε: “ Ὁ Ἐάν τις δέν μισήσῃ ἑτὶ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν δέν δύναται νά εἶναι μαθητὴς μου...” (Λουκ.ιδ’ 26).

Ἡχώ: - Ὁ Υποθέτω πῶς κάποιο βαθύτερο νόημα κρύβουν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ! Διότι πολλοὶ μοναχοί, ἂν κι’ ἐγκατέλειψαν τόν κόσμον, δέν ἠκολούθησαν κατὰ γράμμα καί κατὰ πνεῦμα τόν Χριστόν κι’ ἐκήρυξαν μάλιστα ἐθελοθρησκεία! Ὁ ἔμειναν στό δικό των πνεῦμα πού δέν ἐμπνέετο ἀπὸ τά λόγια τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ὁ Ἀποστόλων καί κατέληξαν σ’ ἀνθρώπινες παραδόσεις καί πλάνες, πού χαρακτηρίζονται Βιβλικῶς εἰδωλολατρεῖες. Σοῦ ὑπενθυμίζω τόν Ρασπούτιν... Ὁ ἂν κι’ ἀποτελῇ ἀκράϊαν περίπτωσιν. Κι’ ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι στήν ἱστορία τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, παρ’ ὅλο πού ἔγιναν μοναχοί κι’ ἐγκατέλειψαν τόν κόσμον, διέσυραν μέ τήν ζωὴν των καί τά φρονήματά των καί τό ὄνομα τοῦ μοναχοῦ καί τῆς Ὁ Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ! Ὁ ἔτσι ἀθέτησαν τήν χάρι...

Δάσκαλος: - Γιά ποιά χάρι πάλι μιλάς;

Ἡχώ: - Δέν σὰς ἐξήγησε ὁ γιατρός τή σημασίαν τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ; Γιατί οἱ μοναχοί νά βασανίζονται καί νά στεροῦνται τ’ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς, ἀφοῦ ὁ Χριστός τοὺς ἔχει σώσει μέ τό αἷμα Του; Ὁ Ἄνοιξε τήν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, στό δεύτερο κεφάλαιο, καί διάβασε τήν περικοπὴ πού σὰς ἐδιάβασε ὁ γιατρός γιά παραδόσεις ἐθελοθρησκείας πού ἐπικρατοῦσαν καί στήν ἐποχὴ τοῦ Παύλου, καί πού ἀθετοῦσαν τήν χάρι πού πηγάζει ἀπ’ τή θυσία τοῦ Χριστοῦ. Δέν θυμᾶσαι λοιπόν τί σὰς εἶπε ὁ γιατρός, ὅτι δηλαδή ἡ

τιμωρία πού ἔπρεπε νά πέση ἐπάνω μας ἔπρεπε στόν Χριστό “καί διά τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν”; (Ησα.νγ’5).

Δάσκαλος: - Δέν γίνομαι μοναχός γιά νά σωθῶ, διότι τότε καταργῶ τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶπες. Ἀλλά κάνω μία πράξι ἀφιερώσεως καί γιά νά προστατευθῶ ἀπό πειρασμούς καί πτώσεις καί νά νοιώσω καθαρός. Θέλω νά λατρεύω τόν Θεόν μου σ’ ἓνα πνευματικό κι’ ἅγιο περιβάλλον. Κι’ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θά ἐνταχθῶ στήν ἱεραποστολή τοῦ γιαιτροῦ νά τόν βοηθήσω.

Ἡχώ: - Πολύ ἀφελής εἶσαι, δάσκαλε. Οἱ πειρασμοί εἶναι παντοῦ. Ἀπατάσαι νά πιστεῦς ὅτι διά τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀπαλλάττεσαι ἀπ’ τοὺς πειρασμούς, ἔστω κι’ ἂν τό περιβάλλον θά εἶναι πνευματικό. Ὁ διάβολος εἰσχωρεῖ παντοῦ...

Δάσκαλος: - Κι’ αὐτά πού λές εἶναι ἀλήθεια, ἀλλά δέν ἔχω ἄλλη λύσι. Καί δέν ἀλλάζουν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς ζητᾶ ν’ ἀρνηθοῦμε καί τή ζωή μας γιά χάρι Του! Κι’ οἱ διακηρύξεις τοῦ Παύλου δέν καταργοῦν τήν εὐθύνην τῆς συνειδήσεώς μας. Μήπως τώρα ἐσχάτως, πασίγνωστοι ἀμερικανοί τηλεαγγελισταί δέν διεκήρυτταν τήν ἐν Χριστῷ πίστι καί χάρι καί ἐσαγίνευαν τά πλήθη; Κι’ ὅμως δέν ἐσεβάσθησαν τίς θεῖες ἐντολές “οὐ μοιχεύσεις” καί “οὐ κλέψεις”. Παντοῦ, λοιπόν, ὑπάρχουν τά ζιζάνια. Δέν θά πάρουμε τήν ἐξαίρεσι ὡς κανόνα.

Ἡχώ: - Ἀσφαλῶς. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Παντοῦ ὑπάρχουν τά ζιζάνια ἀλλά τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν μεταβάλλονται ὅπως μεταβάλλεται τό πνεῦμα κι’ ἡ συνείδησις τῶν ἀνθρώπων. Πρέπει, λοιπόν, νά μείνης μέ πιστότητα προσκεκολλημένος στήν ἀποστολική διδασχὴ γιά νά μὴ ἐκτραπῇς καί σύ σέ πλάνες ἐθελοθησκείας καί χάσης τή χάρι τοῦ Χριστοῦ!

Δάσκαλος: - Ἐχεις δίκιο. Πράγματι, ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου μεταβάλλεται καί τό περιβάλλον ἐπιδρᾷ μέσα του θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς. Γι’ αὐτό κι’ ὁ Χριστός εἶπε: “Ἐάν ὁ ἀρθαλμός σου ὁ δεξιός σέ σκανδαλίζει ἔκβαλε αὐτόν...” (Ματ.ε’29). Κι’ ἐγώ νοιώθω τόσον ἀδύνατος!

Ἡχώ: - Ἀλλά γιατί τό εἶπε αὐτό ὁ Χριστός; Μήπως τό ἐννοῦσε κατά γράμμα; Νά βγάλῃ δηλ. ὁ ἄνθρωπος τό φυσικό του μάτι ἢ ἐννοῦσε νά κόψῃ τήν ἁμαρτία καί τήν αἰτία τῆς ἁμαρτίας του; Ποιό ἦταν τό πνεῦμα τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ; Νά γίνῃ ὁ ἄνθρωπος μοναχός ἢ ν’ ἀρνηθῇ τήν ἁμαρτία καί τόν ὕλισμό τοῦ κόσμου καί νά Τόν ἀκολουθήσῃ στήν νέα ζωὴ τῆς ἀρνήσεως τῶν ἀθεμίτων ἡδονῶν καί ἀπολαύσεων τούτου τοῦ κόσμου; Καί νά Τόν ἀκολουθήσῃ στή νέα ζωὴ ἐν μετανοίᾳ, πιστεῖ καί ὑπακοῇ στά λόγια Του, ὅπως τόν ἠκολούθησαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί καί δέν Τόν ἠρνήθησαν μέχρι θανάτου;

Δάσκαλος: - Ἀσφαλῶς αὐτά ἐννοῦσε ὁ Χριστός, ἀλλά ποιός μπορεῖ νά θεωρηθῇ ἀρνητής τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ στήν ἐποχὴ μας ἔξω ἀπὸ τόν μοναχικόν κι’ ἱερατικόν βίον;

Ἡχώ: - Δηλαδή θεωρεῖς τόν μοναχικόν καί ἱερατικόν βίον, ὡς τό μόνον μέσον ν’ ἀρνηθῇς τόν ἑαυτόν σου γιά τόν Χριστόν;

Δάσκαλος: - Ἀκριβῶς. Ὅπως ἔκανε κι’ ὁ Παῦλος. Δέν ἔζησε μέν ὡς μοναχός στά βουνα ἀλλά ἔζησε ὡς μοναχός στή ζωὴ του γιά τόν Χριστόν! Αὐτό δέν ἀποτελεῖ ἀπόδειξι ὅτι ἔκανε καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας του;

Ἡχώ: - Δέν μπορῶ νά σοῦ ἀρνηθῶ, ὅτι εἶναι πράγματι καρπὸς μετανοίας νά θέλῃς νά γίνῃς μοναχός γιά ν’ ἀφιερωθῇς ὀλοκληρωτικά στόν Θεόν καί νά ἐγκαταλείψῃς τόν κόσμο πού σέ δένει μέ τήν ἁμαρτία σου. Ἀλλά ἔχω ἐπιφυλάξεις κατά πόσον ὁ μοναχικός βίος θά σέ βοηθήσῃ νά τό ἐπιτύχῃς, ὅπως σοῦ τό ζητᾶ ὁ Χριστός! Διότι ἐάν ὁ Χριστός ἀπαιτοῦσε τόν μοναχικόν βίον, δέν θά προέτρεπε ὁ Παῦλος τόν ἐπίσκοπον “νά εἶναι μᾶς γυναικός ἀνὴρ” (Α’Τιμ.γ’2). Ἐπομένως, εἶναι θέμα προσωπικόν κι’ ὄχι ἀπαιτήσις τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἀφιέρωσι τοῦ ἀνθρώπου!

Δάσκαλος: - Μοῦ ἐνσπείρεις πάντα τήν ἀμφιβολία μέ τίς ἐπιφυλάξεις σου ἀλλά δυστυχῶς δέν ἔχω κι’ ἄλλη ἐκλογή νά κάμω. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιά νά ἐπιβιώσω μέσα στοὺς

πειρασμούς τούτου τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος νά νικήσω τόν ἑαυτόν μου! Εἶναι ὁ μόνος δρόμος νά πλησιάσω καί νά μείνω ὁλοκληρωτικά στόν Θεόν.

Ἦχώ: - "Ὀχι ὁ μόνος! Ὁ μόνος δρόμος εἶναι ὁ Χριστός! “ Ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ μέ ἡλευθέρωσε ἐκ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου” (Ρωμ.η΄2), σᾶς εἶπε ὁ γιατρός.

Δάσκαλος: - Μέ κάνεις νά παθαίνω σύγχισι. Τό εἶπε ἀλλά δέν τό καταλαβαίνω. Ποιός εἶναι αὐτός ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ; Κάμε τον λιανά.

Ἦχώ: - Δυστυχῶς γιά μένα, ἀγαπητέ μου δάσκαλε, κι’ ἐγώ δέν τόν ἔχω ἀκόμη ἐννοήσει ἀλλά πιστεύω ὅτι αὐτός εἶναι ὁ μόνος δρόμος πού πρέπει νά ὑπάρχει, γιατί εἶναι ὁ μόνος πού συστήνεται κι’ ἡ Ἁγία Γραφή. Περίμενε ἔωσοῦ τόν καταλάβεις. “Ἀλλωστε, ὁ πραγματικός μοναχικός βίος κατά Θεόν δέν ἐξαρτᾶται οὔτε συστήνεται ἀπ’ τίς ἐρημίες καί τήν ἀπομόνωσι στά βουνά ἀλλά ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀφιέρωσης, ὅπως τοῦ Παύλου. Ὁ ὅποιος Παῦλος, ἂν καί δέν ἐνυμφεύθη δέν ἡμάρτανε κι’ ἄς ζοῦσε στόν κόσμο ὡς μοναχός. Εἶθε ὅλοι οἱ μοναχοί νά ὁμοιάσουν τοῦ Παύλου! Κι’ ὡς “μοναχοί” νά ἀναλάβουν ἱεραποστολή μέσα στόν κόσμο, ὡς τήν περίθαλψι ἀσθενῶν καί πτωχῶν. Καί ν’ ἀναλάβουν, ἐπίσης, τήν εὐθύνη ἐλέγχου πάντων τῶν ἰδρυμάτων, νοσοκομείων, πτωχοκομείων καί φυλακῶν, ὥστε τό ἔργο νά γίνεται πιό εὐσυνείδητα. Αὐτό μόνον πιστεύω δίδει νόημα στήν ἀφιέρωσί των καί θά ἐκφράση ἕνα ἱεραποστολικό πνεῦμα στήν ἀδελφότητα τῶν μοναχῶν. Κι’ ὅχι νά χάνονται στίς ἐρημίες καί νά στεροῦνται τ’ ἀγαθά τῆς φυσικῆς ζωῆς πού προσφέρει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο. Ἡ ἀδελφότης τῶν μοναχῶν πρέπει νά ζήσει ὡς ἱεραποστολή τοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμον γιά τόν ἄνθρωπον κι’ ὅχι μόνον γιά τόν ἑαυτόν της, χωρίς ἀποστολή.

Δάσκαλος: - Μέ ἐκπλήττει ἡ λογική σου. Σ’ ἐρώτησα νά μέ βοηθήσης τήν ὥρα τούτη νά φυλαχθῶ ἀπό τά λάθη. Ἔχεις, λοιπόν, δίκιο. Πρέπει νά περιμένω, ἔωσοῦ κατανοήσω τήν ἀλήθεια καί τό θέλημά Του! Δέν πρέπει νά βιαστώ μέ τίποτε καί μάλιστα νά κάνω ὅ,τι νομίζω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Ἡ ἀναγέννησις τοῦ δασκάλου

Ἡ ΝΕΑ ἡμέρα βράδυνε νά φέξῃ στό κελλί τῶν δέκα. Μιά παράξενη ἡρεμία εἶχε ἀπλωθεῖ σ' ὅλο τό δεσμοτήριο. Ὁ δεσμοφύλακας φάνηκε νά τοὺς εἶχε ξεχάσει. Ὅταν ξαφνικά τόν ἄκουσαν νά τοὺς ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καί σέ τόνο ἀσυνήθιστα φιλικό τοὺς εἶπε: “Ὅλοι νά εἴσθε ἔτοιμοι σέ 10 λεπτά γιά τό πρωῒνό σας στήν μεγάλη αἴθουσα. Σᾶς περιμένει ὁ Διευθυντής”. Ὅλοι τους κοιτάχτηκαν. Τί ἐσήμαινε αὐτό; Ὁ δεσμοφύλακας, ὁ ὁποῖος κατάλαβε τὴν ἀνησυχία των, ἐπρόσθεσε: “Μὴ φοβάσθε. Εἶναι ὁ καινούργιος Διευθυντής καί θέλει ἀπλῶς νά σᾶς γνωρίσῃ. Εἶναι καί νεωτεριστής στίς ιδέες του”. Ἐνας στεναγμός ἀνακουφίσεως ἀπ' ὅλους συνώδευσε τά λόγια του.

Στὴν μεγάλη αἴθουσα τῶν φυλακῶν μετ' ὀλίγον εἶχαν συγκεντρωθεῖ ὅλοι οἱ κρατούμενοι κι' οἱ δεσμοφύλακες. Στό βάθος τῆς αἰθούσης εἶχε στηθεῖ μιὰ μικρὴ ἐξέδρα ὡς νά ἐπρόκειτο νά ὑποδεχθοῦν ἐπισήμους. Δεξιά κι ἀριστερά εἶχαν τοποθετηθεῖ μακρόστενοι πάγκοι. Ἐκεῖ ἐκάθησαν οἱ κρατούμενοι, ἐνῶ οἱ δεσμοφύλακες ἐστάθηκαν ὄρθιοι πίσω τους. Ὁ Διευθυντής δέν ἐβράδυνε νά φθάσῃ. Ἀνέβηκε στήν ἐξέδρα πλαισιωμένος κι' ἀπ' ἄλλους ἐπικεφαλῆς κι' ἐπιθεώρησε ὅλους μέ τό αὐστηρό του βλέμμα.

Ὑστερα, σέ τόνο πάντα αὐστηρό, ἀλλ' ὄχι σκληρό, τοὺς ἀνήγγειλε τά νέα εὐνοϊκά μέτρα πού εἶχε λάβει ὑπὲρ αὐτῶν. Καί μεταξύ ἄλλων τοὺς εἶπε: “Εἶμαι ἀποφασισμένος νά βελτιώσω τίς συνθήκες τῆς ζωῆς σας καί νά τίς κάμω πιο ὑποφερτές μέσα σ' αὐτόν τόν ἀπόκληρο τόπον τῆς φυλακῆς πού ζῆτε. Ἀλλά αὐτό θά ἐξαρτηθῇ κι' ἀπό σᾶς... Κατά τόν βαθμό τῆς συμμορφώσεώς σας στοὺς κανονισμούς τῶν φυλακῶν καί τὴν καλὴ σας συνεργασία στά νέα μέτρα βελτιώσεως τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς σας, ἀνάλογη θά εἶναι καί ἡ μεταχείρισίς πού θά τύχετε. Δυστυχῶς, ἀποτύχετε ὡς ἐλεύθεροι πολῖτες κι' ἐπιθυμῶ εἰλικρινῶς νά σᾶς ξαναδώσω τὴν εὐκαιρία νά ἐπιτύχετε ὡς φυλακισμένοι ἀλλά ἐλεύθεροι μέσα στή δική σας κοινωνία.

Τό πρῶτο μέτρο βελτιώσεως θά εἶναι ἡ Κυριακή. Κάθε Κυριακή θά συντρώγετε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν αἴθουσα. Καί κάθε Κυριακή θά ἐκκλησιάζεσθε, ἐπίσης, σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν αἴθουσα. Τὴν φροντίδα τῆς Κυριακῆς καί πάσα προετοιμασία θά τὴν ἀναλάβετε ἐσεῖς. Θά ἔχετε, ἐπίσης, τὴν εὐκαιρία ν' ἀναπτύξετε πρωτοβουλίες καί νά κάνετε ὑποδείξεις γιά τοὺς νέους χώρους τῶν φυλακῶν πού θά οἰκοδομηθοῦν διὰ τὴν μορφωτικὴν σας ἐκπαίδευσιν κι' ἐκδήλωσι. Ἡ παραμικρά σας ἀνταρσία ἢ παράβασι τῶν ὅρων, πού θά ὑπαγορεύουν τίς συγκεντρώσεις αὐτές, θά παταχθοῦν αὐστηρῶς. Ἀντιθέτως, ἡ καλὴ σας συνεργασία, ἡ πειθαρχία, ἡ πιστότης κι' ἡ ἀκριβὴς σας συμμόρφωσι μέ τοὺς ὅρους αὐτῆς τῆς συνεργασίας θά βελτιώσῃ ἀκόμη περισσότερο τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς σας ἐδῶ, ὥστε νά νοιώσετε ἐλεύθεροι πολῖτες μέσα στὴν φυλακὴ σας. Ἴσως μ' αὐτά πού θέλω νά σᾶς προσφέρω νά θεωρηθῶ ἰδεαλιστής καί νεωτεριστής ἢ ἀνθρωπιστής. Κι' εἶμαι πράγματι κάτι ἀπ' ὅλα. Θέλω νά σᾶς ξαναδώσω τὴν εὐκαιρία νά ξαναβρῆτε τόν χαμένον ἑαυτὸν σας καί νά τόν ἀναμορφώσετε σέ νέες ἠθικὲς βάσεις. Ἡ ὑπευθυνότης εἰς τὰς ὑποχρεώσεις σας κι' ἡ συμμόρφωσις τῆς ὑπακοῆς σας θά ἔχῃ σοβαρότατες εὐνοϊκὲς ἐπιπτώσεις στό μέλλον γιά τὴν βελτίωσι τῆς ζωῆς σας.

Γιά ὀλίγα δευτερόλεπτα ἔμειναν ὅλοι τους ἄφωνοι. Καί ξαφνικά ξέσπασαν σέ ζητωκραυγὲς καί χειροκροτήματα.

‘Ο Διευθυντής ἔμεινε κι’ αὐτός γιά λίγο σιωπηλός κοιτάζοντας ὅλους ἐρευνητικά μέ τό αὐστηρό του βλέμμα. Κι’ ὕστερα τό βλέμμα του ἐστάθη ἐπίμονα ἐπάνω στόν γιατρό. Ὑψωσε πρὸς τόν φρουρόν πλάϊ του καί κάτι τοῦ ἐψιθύρισε. Ἐκεῖνος, ἐν συνεχείᾳ, ἐπλησίασε τόν γιατρό καί τόν ἐκάλεσε ν’ ἀνέβῃ κι’ αὐτός στήν ἐξέδρα πλάϊ στόν Διευθυντή, ὁ ὁποῖος, ἀπευθυνόμενος στόν γιατρό καί σέ τόνο ὑπέρμετρα εὐγενικό τοῦ εἶπε: “Ἀγαπητέ γιατρέ, σᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία, ἐάν θέλετε, νά κάμετε ἑναρξί τῆς Κυριακῆς ἀπό σήμερα καί νά δώσετε ἕνα μήνυμα. Ἐπληροφορήθην ὅτι ἀνήκετε σέ μιά ἱεραποστολή. Ἐχετε, λοιπόν, τό ἐλεύθερον νά δώσετε τό πνευματικό σας μήνυμα ἐγκαινιάζοντας τήν ἀπόφασί τῆς διευθύνσεως τῶν φυλακῶν στά νέα μέτρα πού ἐλήφθησαν ὑπέρ τῶν κρατουμένων”.

Τά μάτια τοῦ γιατροῦ ἄστραψαν. Τί ἀναπάντεχη χαρά γι’ αὐτόν! Νά δώσῃ τό μάννα τῆς ζωῆς σ’ αὐτές τίς ἀπόκληρες ψυχές, κατ’ ἐντολήν μάλιστα τοῦ Διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν...” Ἐκλείσε γιά λίγα δευτερόλεπτα τά μάτια του καί σιωπηλός εὐχαρίστησε τόν Θεόν: “Μόνον ἐσύ κάνεις τέτοια θαύματα”, εἶπε μέ τό πνεῦμα του! “Σ’ εὐχαριστῶ, Κύριε! Καί τώρα πάρε τό στόμα μου νά μιλήσῃς Ἐσύ, Κύριε!”

Ἐν συνεχείᾳ, ἐστράφη πρὸς τόν Διευθυντήν τῶν φυλακῶν καί εἶπε: “Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριε Διευθυντά! Ἡ πρότασίς σας μέ τιμᾷ καί με γεμίζει χαρά κι’ ἐλπίδα γιά τό καλό ὅλων μας ἐδῶ!”

Διευθυντής: - Κι’ ἐγώ τό ἐλπίζω, τοῦ ἀπήντησε ἀπλά.

‘Ο γιατρός, μ’ ἀνεκλάλητη χαρά κι’ εὐτυχία στό πρόσωπό του, ἐπροχώρησε ὀλίγα βήματα, ὕψωσε τό χέρι του καί με σταθερή φωνή τοῦς εἶπε: “Ἐπιθυμῶ προηγουμένως νά εὐχαριστήσω τόν Θεόν γι’ αὐτήν τήν χάριν πού μᾶς κάμνει μέ τά νέα εὐνοϊκά μέτρα πού ἔλαβε ὁ νέος Διευθυντής τῶν φυλακῶν. Ὑστερα – ὕψωσε τή φωνήν του πού ἔπαλλε ἀπό συγκίνησι – νά εὐχαριστήσῃ τόν Θεόν, ἐνῶ ἀπό τά μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα. Ὑψωσε το χέρι του καί μέ σταθερή φωνή τοῦς εἶπε:

Σ’ εὐχαριστῶ, Κύριε τ’ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνεθυμήθης κι’ ἤλθες τόσον κοντά σ’ ἀπόκληρες κι’ ἁμαρτωλές ψυχές νά δώσης παρηγοριά καί ἔλεος! *“Τίς Θεός ὁμοίός σου, συγχωρῶν ἀνομίαν, καί παραβλέπων τήν παράβασιν. Δέν φυλάττεις τήν ὀργήν σου διαπαντός, διότι Σὺ ἀρέσκεσαι εἰς τό ἔλεος. Θέλεις ἐπιστρέψῃ καί θέλεις σπλαγχνισθῇ ἡμᾶς, θέλεις καταστρέψῃ τās ἀνομίας ἡμῶν καί θέλεις ρίψῃ πάσας τās ἁμαρτίας ἡμῶν εἰς τά βάθη τῶν θαλασσῶν διά νά μή τās ἐνθυμῇσαι πλέον...”* (Μιχ.ζ’ 19).

Μετά τήν εὐχαριστία του πρὸς τόν Θεόν ἄνοιξε τή Βίβλο του κι’ ἐδιάβασε μιά περικοπή ἀπ’ τό εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ.

Ὅλοι τους ἦταν συγκινημένοι κι’ ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπό τήν προσευχήν του. Ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχαν ἀκούσει μιά τέτοια προσευχή ἀγάπης καί ἐλπίδος. Κι’ οὔτε ἤξευραν νά εὐχαριστοῦν τόν Θεόν μέ τόσον ἀπλά λόγια. Τοῦς ἔκαμε πολύ βαθειά ἐντύπωσι ἡ προσευχή τοῦ γιατροῦ ὥς νά ἔβλεπε τόν Θεόν καί νά συνομιλοῦσε μαζί Του! Καί πράγματι, ἡ προσευχή τοῦ γιατροῦ ἦταν ἕνα βάπτισμα γιά ὅλους στήν παρουσία Του! Τώρα τόν ἀκούγαν μέ κατάνυξι καί δέος νά τοῦς διαβάσῃ τήν περικοπή ἀπό τόν Λουκᾶ ιε’ 3-8: *« Τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἐάν ἔχη ἑκατὸν πρόβατα καὶ χάσῃ ἓν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἀφίνει τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ὑπάγει ζητῶν τὸ ἀπολωλός, ἕως οὗ εὕρῃ αὐτό; Καὶ εὕρων αὐτό, βάλλει ἐπὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ χαίρων. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον, συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας, λέγων πρὸς αὐτούς· Συγχάρητέ μοι, διότι εὗρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός. Σᾶς λέγω ὅτι οὕτω θέλει εἶσθαι χαρὰ ἐν τῷ οὐρανῷ διὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα μᾶλλον παρὰ διὰ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίους, οἳ οὐκ ἔχουσι χρεῖαν μετανοίας. »* (Λουκ.ιε’ 4-7).

Μετά τήν ἀνάγνωσι τῆς περικοπῆς αὐτῆς ἄρχισε νά τοῦς τήν ἐρμηνεύῃ μέ λόγια ἀπλά. ‘Ο Διευθυντής, οἱ δεσμοφύλακες κι’ οἱ κρατούμενοι, ὅλοι τους τόν ἀκούγαν μέ πολλή

προσοχή.

“Αγαπητοί, ἡ περικοπή αὐτή ἀπ’ τό εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ ἀποτελεῖ σαφῆ διαβεβαίωσι τῶν αἰσθημάτων τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἁμαρτωλόν καί τόν παρομοιάζει μέ τό ἀπολωλός πρόβατο, πού ἔφυγε ἀπ’ τή στάνη Του καί πού θά χανόταν στόν γκρεμό, ἅν ὁ τσοπάνος του δέν τ’ ἀγαποῦσε καί δέν ἔτρεχε παντοῦ νά τό βρῇ γιά νά τό σώσῃ καί νά τό φέρῃ πίσω μέ τ’ ἄλλα πρόβατα στήν στάνη του. Τό ἴδιο κι’ ἐσεῖς, ἐφύγατε ἀπό τήν στάνη τοῦ Θεοῦ σάν “τό ἀπολωλός πρόβατο”, στήν ἔρημο τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ πρόθεσις τοῦ κ. Διευθυντοῦ νά μεταβάλλῃ τίς συνθήκες τῆς ζωῆς σας μέσα στήν φυλακή εἶναι μιά ζωντανή ἐπίσκεψι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καί τῆς προθέσεώς Του νά σᾶς ἐλεήσῃ γιά νά ἔλθετε πίσω στήν στάνη Του! Καί νά βγῆτε ὅλοι ἀπό τόν γκρεμό τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ αἰωνίου θανάτου! Ἦλθε νά σᾶς δώσῃ ζωὴν κι’ αὐτήν “ἐν ἀφθονίᾳ”. Ζωὴ χαρᾶς καί εἰρήνης μαζί Του! Ζωὴ ἀγάπης! Ἡ ἁμαρτία σᾶς ὠδήγησε στήν φυλακή, κι’ ἅν δέν μετανοήστε θά σᾶς ὠδηγήσῃ καί στόν αἰώνιον θάνατον! Μέ τήν παραβολή τοῦ ἀπολωλός προβάτου, ὁ Θεός ἀποκαλύπτει τήν ἀγάπην Του γιά τόν ἁμαρτωλό. Πόσο τόν ἀγαπᾷ καί θέλει νά τόν σώσῃ! Καί πόση ἀξία ἔχει ἡ μετάνοιά σας, ὥστε νά γίνῃ “...χαρά στόν οὐρανὸ μεταξύ τῶν ἀγγέλων” ὑπὲρ ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ. Ὁ Θεός πάσχει γιά σᾶς. Τόν Θεόν Τόν μέλλει γιά μᾶς. Τόν μέλλει μᾶλλον τό αἰώνιον μέλλον τοῦ ἀνθρώπου παρά τό παρόν. Γι’ αὐτό οἱ θλίψεις κι’ οἱ κρίσεις ὑπάρχουν στή ζωὴ μας γιατί συμβάλλουν στήν μετάνοιά μας. Κι’ ἡ μετάνοια μας εἶναι ὁ πρῶτος κι’ ὁ μεγαλύτερος καρπός κι’ ἡ πρώτη προϋπόθεσις γιά τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Χωρίς τήν ἐν Χριστῷ μετάνοια ὁ ἄνθρωπος ὁ ἁμαρτωλός δέν μπορεῖ νά δῇ τόν Θεόν κι’ ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο. Χωρίς τήν εἰλικρινῆ μετάνοια δέν μπορεῖ ὁ ἁμαρτωλός νά συμφιλιωθῇ μέ τόν Θεόν καί νά εἰσέλθῃ στή βασιλείαν Του!

Ὁ Θεός ἦλθε σήμερα πολὺ κοντά σας καί σᾶς τείνει τό χέρι τῆς ἀγάπης Του νά συμφιλιωθῇτε μαζί Του γιά πάντα! Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος προσωπικός μεσίτης καί Σωτήρας μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων! Ἐάν Τόν δεχθῇτε θά σωθῇτε! Ἐκεῖνος ἦλθε γιά νά μᾶς σώσῃ! Καί μᾶς ἔσωσε! Ἐνθυμηθεῖτε τόν ληστήν ἐπάνω στόν σταυρόν, πῶς ἐσώθη, ἅν καί ἦταν ληστής. Διότι ὡμολόγησε τήν ἁμαρτίαν του: “Ἡμεῖς μὲν δικαίως· διότι ἄξια τῶν ὅσα ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν, οὗτος ὅμως οὐδέν ἁτοπον ἐπραξεν. Καί ἔλεγε πρὸς τόν Ἰησοῦν, μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου...” (Λουκ.κγ’41-42). Κι’ ὁ Χριστός τοῦ ἀπήντησε “Ἀληθῶς σοί λέγω, σήμερον, θέλεις εἶσθαι μετ’ ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ...” (Λουκ.κγ’43). Ὡπως ἀκούσατε, ἡ συγγνώμη τοῦ ἐδόθη ἀμέσως. Ἦταν ἓνας ληστής ἀλλά μετενόησε. Ὁ Θεός μέ τόν θάνατόν τοῦ Ἰησοῦ στόν σταυρόν καί τήν μετάνοια τοῦ ληστή μᾶς ἐφάνέρωσε τήν ὁδόν καί τό μέσον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί μᾶς ἔδωσε τήν ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης Του γιά τόν ἁμαρτωλόν. “Κατὰ χάριν εἶσθε σεσωσμένοι καί τοῦτο δέν εἶναι ἀπὸ σᾶς, Θεοῦ τὸ δῶρον” (Εφ.β’8) διεκήρυττε ὁ Παῦλος.

Ὁ γιατρός συνέχισε μέ τήν ἐπομένη περικοπὴ τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου. Ἀκριβῶς στό σημεῖο πού εἶπε ὁ ἄσωτος στόν πατέρα του: “Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τόν οὐρανόν κι’ ἐνώπιόν σου καί δέν εἰμαι ἄξιος νά ὀνομασθῶ υἱός σου, κάμε με ὡς ἓνα τῶν μισθωτῶν σου” (Λουκ.ιε’18-19). Αὐτά τὰ λόγια πού εἶπε ὁ ἄσωτος στόν πατέρα του σημαίνουν μετάνοια. “Καί ὁ πατήρ εἶπε πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, Φέρετε ἔξω τήν στολήν τήν πρώτην καί ἐνδύσατε αὐτόν καί δότε δακτυλίδιον εἰς τήν χεῖρα αὐτοῦ καί ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας καί φέροντες τόν μόσχον τόν σιτευτόν σφάζατε καί φαγόντες ἅς εὐφρανθῶμεν. Διότι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρός ἦτο καί ἀνέζησε καί ἀπολωλός ἦτο καί εὐρέθη” (Λουκ.ιε’22). Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ οὐράνιου Πατέρα γιά τόν ἁμαρτωλό, συνέχισε ὁ γιατρός.

Τότε ἀκριβῶς ὁ δάσκαλος ἐξέσπασε σέ λυγμούς. Τώρα, διὰ πρώτην φοράν, ἐννόησε ὅτι ἔπρεπε νά πάῃ στόν οὐράνιον Πατέρα, ὅπως ἦταν, σάν τόν ἄσωτον ἐν μετανοίᾳ. Καί μόνον τότε ὁ Θεός θά τόν ἐδέχετο, θά τόν συγχωροῦσε καί θά τοῦ φοροῦσε “τήν στολήν τήν πρώτην”,

δηλαδή την στολήν της σωτηρίας του!

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου τοῦ ἔδωσε τὴν ἀπάντησι στό ἐρώτημά του: Δέν ἐχρειάζετο νά γίνη μοναχός γιά νά σωθῇ ἀπ' τὴν ἀμαρτία του ἢ ὡς μοναχός νά δώσῃ ἀποδείξεις τῆς μετανοίας του. Ἀπλῶς ἔπρεπε νά πάῃ ταπεινά στόν Θεόν καί νά ὁμολογήσῃ τὴν ἀμαρτίαν του. Καί νά δεχθῇ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ἄσωτος πού ἐπέστρεψε ταπεινά κι' ἐν μετανοίᾳ στοῦ Πατέρα τό σπίτι. Αὐτό μόνον τοῦ ἐζητοῦσε ὁ Θεός! Αὐτό ἐσήμαινε μετάνοια.

Ἐάν ὁμως ἤθελε νά γίνη μοναχός, αὐτό ἦτο προσωπικόν του θέμα. Δέν τοῦ τό ἀπαιτοῦσε ὁ Θεός γιά νά τόν σώσῃ. Τόν εἶχε ἤδη σώσει ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ προκαταβολικῶς, ἐφ' ὅσον ἐπίστεψε σ' Αὐτόν!

Δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης ἔτρεχαν ἄφθονα ἀπ' τὰ μάτια του: “Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε!, πού μέ δέχεσαι ὅποιος κι' ἂν εἶμαι! Ὅπως κι' ἂν εἶμαι! Σ' εὐχαριστῶ!, πού μ' ἀγαπᾶς!... Σ' εὐχαριστῶ πού μέ συγχωρεῖς!”.

Ὅλοι γύρω του τόν ἄκουγαν μέ συγκίνησι γιατί κι' ἐκεῖνοι ἔνοιωθαν τό ἴδιο ταπεινωμένοι. Ἀγκάλιασαν τόν δάσκαλο κι' ἔκλαιγαν μαζί του. Ὅλους τοὺς ἄγγιζε τώρα τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ! Τά λόγια τοῦ γιατροῦ εἶχαν ἀγγίξει καί τοὺς δεσμοφυλάκες. Διά πρώτην φοράν ἄκουγαν περί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἀμαρτωλό! Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχαν ἀκούσει πῶς ὁ Θεός ἐνδιαφέρεται γιά τόν ἀμαρτωλό καί θέλει νά τόν σώσῃ. Ὅτι τόν ἀγαπᾶ καί τόν περιμένει νά ἐπιστρέψῃ πάλι κοντά Του! Ὅτι οἱ ἄγγελοι χαίρονται στόν οὐρανό γιά τὴν μετάνοιά του! Ἡ καρδιά των κτυποῦσε τώρα ταραγμένα ἀπό ἔνοχη συνείδησι γιά τίς βαρβαρότητες των πρὸς τοὺς κρατούμενους καί τὰ βασανιστήρια. Ἐνοιωσαν τό ἴδιο κι' αὐτοὶ ἔνοχοι κι' ἀμαρτωλοὶ τώρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κι' ἄς μὴν ἦταν κακοποιοί, ὡς οἱ κρατούμενοι. Διά πρώτην φοράν τώρα εἶδαν καί τὴ δικὴ των εἰκόνα τῆς εὐθύνης των καί τῆς ἀμαρτίας των ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτοὺς τοὺς ἀμαρτωλοὺς εἶχε πεθάνει ὁ Χριστός! Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καί Κύριος πάντων εἶχε σταυρωθῇ γιά νά σώσῃ τό ἀπολωλός! Ἐνῶ αὐτοὶ τοὺς ἀντιμετώπιζαν σάν κτῆνη, πού ἔπρεπε νά τὰ κτυποῦν καί νά τὰ βασανίζουν.

“Ἀγαπητοί μου”, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ, “εἴμεθα ὅλοι ἔνοχοι καί παραβάτες τῶν ἐντολῶν καί τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ! Εἴμεθα ὅλοι ἄσωτοι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ! Ἐγκαταλείψαμε τίς οὐράνιες δόξες καί τὰ μεγαλεῖα γιά τὰ ἐπίγεια ξυλοκέρατα τῆς ἀμαρτίας τῶν ἡδονῶν τοῦ προσκαίρου κόσμου. Ἀλλά τό πατρικὸ οὐράνιο σπίτι μᾶς περιμένει. Τί θὰ κάνετε; Δέν θὰ ἐπιστρέψετε στόν οὐράνιο Πατέρα ὁ Ὅποιος σᾶς περιμένει;

Ὁ γιατρός μέ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἔκλεισε τὴν ὁμιλία του καί τοὺς ἐκοίταζε σιωπηλά. Ὑστερα ἔτεινε τό χέρι του καί τοὺς εἶπε: “Ὅσοι ἀπὸ σᾶς θέλετε νά δεχθῆτε τόν Χριστόν ὡς προσωπικόν σας Σωτήρα, ἐλάτε μπροστά νά προσευχηθῶ γιά σᾶς”.

Αὐτό πού συνέβη, μετὰ τὴν πρόσκλησι τοῦ γιατροῦ, ἔμεινε γιά πάντα χαραγμένο στὴν μνήμη ὅλων. Ὅλοι, σάν ἓνας ἄνθρωπος ἔσπευσαν νά ἔλθουν μπροστά καί νά γονατίσουν κλαίοντες. Ὁ γιατρός ὕψωσε τὰ χέρια του πρὸς τόν Θεόν καί μέ φωνὴ δυνατὴ ἄρχισε νά Τόν εὐχαριστῇ καί νά δέεται ὑπὲρ τῶν γονατισμένων κλείνοντας μέ τὴν φράσι: “Σ' εὐχαριστῶ Κύριε, ὁ Ὅποιος εἶσαι ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καί μᾶς ἀγαπᾶς καί μᾶς ἀκοῦς καί μᾶς σώζεις! Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτές τίς ἀπόκληρες ψυχές πού ἄκουσαν τὴν φωνὴν Σου καί δέχονται τὴν χάρι καί τό ἔλεός Σου! Ἔσο μετ' αὐτῶν, πάντοτε, Κύριε!

Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, μέ δάκρυα κι' αὐτὸς στά μάτια εἶπε: Εὐχαριστῶ κι' ἐγὼ τόν Θεόν γιά τὴν ἀγαθὴ αὐτὴ ἑναρξί τῆς ἡμέρας πού ἐζήσαμε ἀλλὰ καί γιά τόν γιατρόν, τόν ὅποιον μᾶς ἔστειλε νά μᾶς μεταδώσῃ τέτοιο μεγάλο μῆνυμα χαρᾶς καί παρηγορίας. Ὅλοι εἴμεθα ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Ὅλοι ἔχομε ἀνάγκη μετανοίας. Ἐγὼ ἔχω μητέρα πιστὴ καί συνηθίζει νά μοῦ λέγῃ: “Παιδί μου, δέν χρειάζεται κανεὶς ν' ἀμαρτήσῃ πολλές φορές ἢ νά κάνῃ πολλές καί μεγάλες ἀμαρτίες γιά νά εἶναι ἔνοχος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Καί ἡ μία ἀμαρτία μᾶς καταδικάζει, ὅσο μικρὴ καί ἂν εἶναι, καθὼς καταδικάζει ὁ ποινικὸς νόμος τῆς πολιτείας τόν

παραβάτην καί γιά μία παράβασι. Δέν χρειάζεται νά κλέψη κανείς πολλές φορές γιά νά θεωρηθῇ κλέπτης. Καί γιά τήν μία κλοπή ὁ νόμος τόν καταδικάζει καί στιγματίζεται. *“Διότι ὅστις φυλάξῃ ὅλον τόν νόμον, καί πταίῃ εἰς ἓν, ἔγεινεν ἔνοχος πάντων”* (Ιάκ.β΄10) ἐκήρυττε ὁ Ἰάκωβος, μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου.

Τό πλοίο βουλιάζει κι’ ἀπό μία τρύπα. Καί μόνον ὅτι ἀρνούμεθα τόν Θεόν ὡς Κύριον τῆς ζωῆς μας, εἴμεθα νεκροί γιά τόν Θεόν! Ὁ Θεός μᾶς καλεῖ σέ μετάνοια εἰλικρινή μέ τό μήνυμα τοῦ γιατροῦ. Μᾶς ἐκάλεσε, ὅποιοι κι’ ἄν εἴμεθα, καλοί τε καί κακοί νά δεχθοῦμε τήν ἀγάπην Του διά τοῦ Χριστοῦ ὁ Ὅποιος ἀπέθανε, πράγματι, γιά τίς ἁμαρτίες μας. Κι’ ἡ Ἀνάστασις Του μᾶς ἀνέστησε πάλι γιά τόν οὐράνιο Πατέρα, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ γιατρός, τόν ὁποῖον εὐχαριστοῦμε καί τοῦ εὐχόμεθα ταχεία ἀπελευθέρωσι, γιατί εἶναι ἀθῶος! Τό πιστεύω ὅτι εἶναι ἀθῶος! Τό ξέρω ὅτι εἶναι ἀθῶος. Καί ἤδη ἐδόθησαν στή δικαιοσύνη νέα στοιχεῖα κατά τήν πορεία τῶν ἀνακρίσεων πού ἀποδεικνύουν σαφῶς, τήν μή συμμετοχή τῆς ἱεραποστολῆς στήν δρᾶσι τῶν κακοποιῶν”.

Γιατρός: - Σᾶς εὐχαριστῶ κ. Διευθυντά πού μέ τιμᾶτε μέ τήν ἐμπιστοσύνη σας.

Διευθυντής: - Καί μέ τήν ἐκτίμησί μου, γιατρέ. Πολλοί κάτοικοι τῆς περιοχῆς μας μοῦ ὠμίλησαν γιά σᾶς καί γιά τήν συμπαράστασίν σας σ’ αὐτούς. Θέλω μάλιστα νά μέ συνοδεύσετε, μετά τό γεῦμα, στήν κατοικία ἐνός ἀσθενοῦς.

Γιατρός: - Εἶμαι στήν διάθεσί σας, ὅποτε μέ χρειασθῆτε. Ἄλλωστε ἡ ἱεραποστολή μας ἦλθε γιά νά προσφέρῃ τή βοήθειάν της στούς πάσχοντες τῆς περιοχῆς αὐτῆς.

Ὁ διευθυντής ἐκάλεσε ἐν συνεχείᾳ τόν γιατρό νά παρακαθήσῃ μαζί του στό τραπέζι. Ἐπὶ τόπου παρεκάθησαν κι’ ὅλοι οἱ κρατούμενοι κι’ ἐπήραν τό γεῦμα των. Ποτέ ἄλλοτε δέν τοὺς εἶχαν τιμήσει οἱ προηγούμενοι διευθυντές τῶν φυλακῶν μέ τήν παρουσία των ἢ μέ κάποια ἐνδειξι καλῆς θελήσεως ὑπέρ τῆς μετανοίας των. Ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχαν νοιώσει τόση χαρά κι’ εἰρήνη στήν καρδιά των. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἦταν ἀπλωμένη γύρω τους καί μέσα τους! Τό πνεῦμα των τό ἐφώτιζε ἕνα νέο φῶς! Κι’ ἐπέστρεψαν στά κελλιά των μ’ ἀνανεωμένες τίς ψυχικές καί τίς σωματικές των δυνάμεις.

Τόν δάσκαλο ἄρχισε νά τόν προβληματίζῃ τώρα ἡ ἀναχώρισίς του. Ἄλλά καί τόν γιατρό. Ὅταν ἀργότερα συναντήθηκαν πάλι στό κελλί των ὁ γιατρός τοῦ ἔβαλε ἕνα μικρό φάκελλο στό χέρι του.

Δάσκαλος: - Τί εἶναι αὐτό; Τόν ἐρώτησε ξαφνιασμένος.

Γιατρός: - Ὀλίγα χρήματα γιά τίς ἀνάγκες σου κι’ ἡ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μου στήν Νέα Ὀρλεάνη, ὅπου θ’ ἀποβιβασθῇς. Οἱ δικοί μου θά σέ βοηθήσουν καί θά σέ φροντίσουν. Ἔχεις ἀνάγκη τώρα ἀπό τήν βοήθεια κάποιου φίλου. Θά σοῦ δοθῇ ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νά τοὺς δώσης καί τά νέα μου.

Δάσκαλος: - Σ’ εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ὁ Θεός πάλι προέβλεψε γιά μένα. Ὁ Θεός νά σ’ ἔχῃ καλά! Τόν ἀγκάλιασε καί τόν ἐφίλησε! Νά προσεύχεσαι γιά μένα καί νά μέ συγχωρήσης... Ἦμουν ἕνας κατεστραμμένος! Ἕνας ζωντανός νεκρός! Μ’ ἀνέστησες στή ζωή! Σ’ εὐχαριστῶ!

Γιατρός: - Πάντοτε προσεύχομαι γιά ὅλους καί γιά ὅλα. Μή φοβᾶσαι. Δέν εἶσαι μόνος. Ὁ Θεός εἶναι μαζί σου καί θά σέ φωτίζῃ! Αὐτός σ’ ἀνέστησε, ὅχι ἐγώ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

Πίσω στη ζωή

ΕΠΙ τέλους, ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του ἔφθασε. Ὑπολίτες ὥρες μόνον, τὸν ἐχώριζαν ἀπ’ τῆ στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τὰ αἰσθήματα ὅλων ἦσαν ἀνάμικτα χαρᾶς καὶ λύπης πού θά τὸν ἔχαναν. Ὁ δάσκαλος τὸ ἐνοιῶθε κι’ ἄρχισε νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἡ τύχη των μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί του. Ἡ παρουσία, βεβαίως τοῦ γιατροῦ αὐτῇ τὴν στιγμῇ τοὺς ἐστάλαζε βάλσαμο στὴν ψυχὴν των. Ἀλλὰ ἀπ’ τὰ λόγια τοῦ Διευθυντοῦ ἔγινε ἀντιληπτὸν καὶ σ’ ὅλους ὅτι ἡ παραμονὴ τοῦ γιατροῦ δὲν θὰ διαρκούσε πολὺ μαζί των. Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ πῆρε μιά ἀπόφασι, τοὺς εἶπε: “Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἔλθω νὰ σᾶς δῶ καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σᾶς. Κι ὅταν ὁ γιατρός ἐπανεῖλθῃ στὴν ἱεραποστολὴ του θὰ ἐνταχθῶ κι’ ἐγὼ μαζί του καὶ θὰ σᾶς βοηθήσωμε. Ἡ μετάνοια μᾶς ἀνοίξε τὸν οὐρανό! Γιατί ὅχι νὰ μὴ σᾶς χαρίσῃ καὶ τὴν δική σας ἀποκατάστασι σ’ αὐτῇ τῇ ζωῇ;”

“Ἀμήν!”, ἔκραξαν ὅλοι μ’ ἓνα στόμα κι’ ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν.

“Ξέρω τί νοιώθετε γιὰ μένα κι’ ἐγὼ γιὰ σᾶς. Ζήσαμε στό ἴδιο κελλί τόσα χρόνια κι’ ἐφάγαμε τό ἴδιο ψωμί τῆς πίκρας. Μᾶς ἔδωσε ἡ καταδίκη καὶ ὁ πόνος. Θέλω νὰ σᾶς συμπαρastaθῶ καὶ νὰ μείνω μαζί σας ἕως νὰ βρῆτε καὶ σεῖς χάρι κι’ ἔλεος ἀπ’ τὸν Θεόν! Ἐδῶ δὲν ἦταν μόνον ὁ τόπος τῆς δυστυχίας μου ἀλλὰ κι’ ὁ τόπος τῆς σωτηρίας μου. Ἐδῶ μὲ συνάντησε ὁ Θεός! Ἐδῶ Τὸν εἶδα! Σᾶς εὐχομαι τό ἴδιο καὶ ἐσεῖς νὰ Τὸν δῆτε μὲ τὰ μάτια σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα σας, ὅπως ἐγώ...”

Ὅλοι ἦσαν μαζεμένοι γύρω του καὶ τὸν ἄκουγαν κατασυγκεκινημένοι νὰ τοὺς μιλᾷ μὲ τόσην ἀπλότητα καὶ πίστι. Ποτέ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο γλυκὺς καὶ πρᾶος στὴν φωνή του. Ἡ ἀλλαγὴ του καὶ μόνον ἦταν ἓνα ζωντανό θαῦμα! Ποιὸς μποροῦσε ν’ ἀμφισβητήσῃ τὴν χάρι καὶ τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στὸν δάσκαλο; Τὸν εἶδαν τὸν Θεόν κι’ αὐτοί, μὲ τὰ δικά των μάτια, σ’ αὐτῇ τὴν μεταβολῇ τοῦ δασκάλου. Τὸν ἄκουγαν τώρα μὲ ἱερὴ εὐλάβεια. Κανείς δὲν ἤθελε νὰ τὸν διακόψῃ κι’ ἄς τοὺς ἐπανελάμβανε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια μὲ τὸ ἐνύπνιό του. Θὰ τοὺς ἔλειπε πράγματι!

Ὁ στρατιωτικὸς τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι: Χαίρομαι γιὰ σένα, δάσκαλε. Σοῦ εὐχομαι καλὴ τύχη.

Ὁ γιατρός, παράμερα καθισμένος, ἀπολάμβανε μαζί τους τούτῃ τὴν γαλήνην κι’ ἐσκέπτετο. Ὅλα εἶχαν μεταμορφωθῇ. Οἱ χειρονομίες τῆς ἁμαρτίας, τὰ βρώμικα λόγια καὶ τὰ χυδαῖα ἀστεῖα εἶχαν χαθῇ καὶ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν των στὸν σεβασμό καὶ τὴν εὐπρέπεια πού τοὺς καθόριζαν τώρα στὴν συμπεριφορὰ των.

Ἀκουγε μὲ χαρὰ τὰ λόγια των καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ κι’ ἐλπίδα καὶ γιὰ τὴν δικὴ των ἀπολύτρωσι. Ἡ παράδοξι αὐτῇ γαλήνῃ κι’ ἡρεμία πού εἶχε ἀπλωθῇ σ’ ὅλο τὸ δεσμοτήριον εἶχε ἐπηρεάσει τόσο πολὺ καὶ τοὺς δεσμοφύλακες, ὥστε ὠρισμένοι ἦλθαν στό κελλί των νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ διηγῆται τὸ ἐνύπνιό του. Ὅλοι τὸν ἄκουγαν μὲ σεβασμό καὶ φόβο. Κανείς δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μέσα σὲ μιά νύχτα εἶδαν τὸν Χριστὸν νὰ γεννιέται στὴν καρδιά του. Τὸν ἤξευραν πόσον χλευαστὴς ἦταν. Μόνον μιά ζωντανὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ τὸν μεταμορφώσῃ σ’ αὐτῇ τὴν εἰκόνα πού ἔβλεπαν τώρα, ἐνός εὐσεβοῦς ἀνθρώπου. Ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς τῆς μεταμορφώσεώς του ἦταν τόσο μεγάλῃ, ὥστε οἱ ὥρες περνοῦσαν χωρὶς κανεὶς νὰ τίς προσέχῃ μέσα στὴν γοητεία καὶ τὴ μαγεῖα ἐνός ὀνείρου. Κι’ ἡ νύκτα πέρασε τὸ κατῶφλι, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν προσέξῃ. Τὸ χαμόγελο τῆς ἄλλης ἡμέρας

τούς καλοδέχθηκε σ' ένα βαθύ και γλυκό ύπνο. 'Η βαρεία παρουσία της πού ἄλλοτε τούς ἐβύθιζε στήν ἀπελπισία και στήν ἀπόγνωσι δέν ἔσβυσε τώρα τό φῶς τῆς ἐλπίδος π' ἀνέτειλε στοῦ γλυκοχάραγμα μιᾶς νέας ζωῆς! Τά πρόσωπά των τά φώτιζε ἡ ἀνταύγεια μιᾶς οὐράνιας εἰρήνης!

Σ' ὅλο τό δεσμοτήριο εἶχε ἀπλωθῇ ὁ φόβος τοῦ θείου ὁράματος κι' ἐμεγάλωσε ἀπ' τή στιγμή πού διεπιστώθη ἡ ἀπουσία του στοῦ κελλί τῶν δέκα. Κανείς δέν τόν εἶδε νά φεύγῃ.

'Ο γιατρός παρακολουθοῦσε σιωπηλός τά ἐκπληκτικά γεγονότα πού συνώδευαν τόν δάσκαλον ἀπό τό βράδυ τῶν Χριστουγέννων. 'Η παρουσία τοῦ Θεοῦ γινόταν ὅλο και πιά ὁρατή στοῦ δεσμοτήριον κι' ἡ μαρτυρία τοῦ ἐνυπνίου του ἔπαιρνε μεγάλες διαστάσεις κι' ἐπιδροῦσε περισσότερο και περισσότερο στίς ψυχές ὄλων. 'Ο φόβος τοῦ Θεοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ κι' ἐμεγαλύνετο στίς φυλακές τῆς περιοχῆς. 'Οπωσδήποτε ἦταν ὅλα τόσον παράδοξα.

"Ἐμεναν λοιπόν καθηλωμένοι μ' ένα πνεῦμα ἀναμονῆς και μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά μάθαιναν και τήν συνέχεια τῆς ἱστορίας τοῦ δασκάλου. Καί πράγματι ἀργότερα ἐπληροφοροῦντο, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Διευθυντής τῶν φυλακῶν τόν εἶχε μεταφέρει. 'Η ἐντολή ἔπρεπε νά ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, χωρίς καμμία ἀναβολή. 'Η μεταφορά τοῦ δασκάλου ἔγινε στίς 4 τό πρωῒ, ὅταν ὅλο τό δεσμοτήριο ἦταν βυθισμένο σέ βαθύ ὕπνο... 'Ο διευθυντής κάτω ἀπ' τήν ἐπίδρασι τοῦ πνευματικοῦ ὁράματος τοῦ δασκάλου δέν τόν ἀντιμετώπιζε πλέον ὡς τόν πρῶτον κατάδικον ἀλλά ὡς ἕνα τιμώμενον ὑπό τοῦ Θεοῦ: "Εἰς τό ἐπανειδεῖν, δάσκαλε", τοῦ εἶπε ἀποχαιρετώντας τον.

"Εἰς τό ἐπανειδεῖν;", ἐρώτησε ὁ δάσκαλος ταραγμένος. "Ναί, εἰς τό ἐπανειδεῖν, δάσκαλε, ὅχι ἐδῶ, ἀλλά στήν 'Ελλάδα! Θέλω τόσο πολύ νά ἐπισκεφθῶ τήν ξακουστή και ὁμορφὴ χώρα σας!"

Τότε, εἰς τό "ἐπανειδεῖν", τοῦ ἐπανεῖλαβε κι ὁ δάσκαλος μ' ἕνα πλατύ χαμόγελο εὐτυχίας και χαρᾶς.

'Ο δάσκαλος δέν κατάλαβε πότε και πῶς βρέθηκε νά περπατᾷ στοὺς δρόμους τῆς Νέας 'Ορλεάνης. "Ὅλα ἐγίνοντο μ' ἕνα τρόπο τόσο παράδοξο, ὥστε δέν τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία τῆς σκέψεως και τῆς ἐκλογῆς. "Ὅλα εὐδοκῶντο κι' ἦταν προετοιμασμένα γι' αὐτόν, ἀκόμη και τό δευτερόλεπτο τῆς ἀφίξεώς του στοῦ λιμάνι τῆς Νέας 'Ορλεάνης. 'Εκεῖ τόν παρέλαβε κάποιος ἀμαξᾶς πού βρέθηκε πλάι του και τόν ἐρώτησε: "Θέλετε ἀμάξι;" 'Ο δάσκαλος κίνησε καταφατικά τό κεφάλι του και τοῦ ἔδωσε νά διαβάσῃ τήν διεύθυνσι πού τοῦ εἶχε γράψῃ ὁ γιατρός στόν φάκελλο. 'Ο ἀμαξᾶς τοῦ ἔκαμε νεῦμα ν' ἀνέβῃ και ξεκίνησε ἀμέσως. Πέρασαν μέσα ἀπό πλατεῖες, ὠραίους δρόμους, μέ δένδροστοιχίες κι' ἀρχοντικά.

'Η τελευταία πλατεία πού πέρασαν τόν ξάφνιασε λίγο γιατί ἔμοιαζε καταπληκτικά μέ τήν πλατεία τοῦ ὄνειρου του. Σ' αὐτή τήν πλατεία τ' ἀμάξι ἔστριψε ἀριστερά και πήρε ἕνα πλατύ δρόμο σάν λεωφόρο μέ πρασιές και λουλούδια στήν μέση. Μετά ἀπό λίγα μέτρα τ' ἀμάξι στάθηκε μπροστά σέ μιᾶ μεγάλη καγκελόπορτα. 'Ο ἀμαξᾶς κατέβηκε πρῶτος και κτύπησε τό κουδούνι τῆς καγκελόπορτας. 'Ο δάσκαλος παρατήρησε ὅτι εἶχαν σταθῇ στήν καγκελόπορτα ἑνός ἀρχοντικοῦ, τό ὁποῖο βρισκόταν στοῦ βάθους χωμένο και πλαισιωμένο ἀπό ἕνα μεγάλο κήπο. Μετά ἀπό λίγο ἔφθασε στήν καγκελόπορτα ἕνας μαῦρος ὑπηρέτης. 'Ο μαῦρος ὑπηρέτης τοὺς ἀνοιξε τήν πόρτα κι' ἔβαλε κάτι στοῦ χέρι τοῦ ἀμαξᾶ κι' ἐκεῖνος ἀφοῦ τόν ἐχαιρέτησε, ἐστράφη πρὸς τόν δάσκαλον και τοῦ ἔκανε νεῦμα νά κατέβῃ. Κι' ὁ δάσκαλος μέ βαθειά συγκίνησι κατέβηκε ἀπό τ' ἀμάξι.

Μαῦρος: - Περᾶστε. Σᾶς περιμέναμε. Εἶπε στόν δάσκαλο χαμογελαστά.

Δάσκαλος: - Μέ περιμένατε; 'Ερώτησε ἐκπληκτός.

Μαῦρος: - Ναί, σᾶς περιμέναμε. Πρίν φθάσετε στήν πόλι μας ἐπήραμε ἕνα τηλεγράφημα γιά σᾶς ὅτι ἔρχεσθε.

'Ο μαῦρος ὑπηρέτης τόν ὠδήγησε στ' ἀρχοντικό. 'Ανέβηκαν ἀργά τίς μεγάλες

μαρμάρινες σκάλες καί τόν έπέρασε σ' ένα μεγάλο φωτεινό γραφείο, πού έβλεπε στό πίσω μέρος του σπιτιού. Τόν έβαλε νά καθίση σ' ένα αναπαυτικό φωτείγ πλάι στην μπαλκονόπορτα πού έβλεπε κι' αυτή σέ μία τεράστια βεράντα πού έδινε σ' ένα πανέμορφο κήπο. 'Ο μαύρος υπρέτης τόν άφησε μόνον ώς την στιγμή πού έμφανίστηκε στην πόρτα του σαλονιού μία σεβάσμια Κυρία μέ λευκά μαλλιά κι' ευγενικό πρόσωπο. Την έκοίταξε σαστισμένος, καθώς τόν έπλησίαζε μ' ένα λεπτό χαμόγελο στά χείλη, γιατί έμοιαζε καταπληκτικά μέ την σεβάσμια Κυρία του όνείρου του στό σπίτι της "Αννας. Του έδωσε τό χέρι της καί τόν έρώτησε ευγενικά: "Είστε ό δάσκαλος;"

Δάσκαλος: - Ναι, της άπήντησε μονολεκτικά, ένώ ξεχάστηκε νά την κοιτάζη μ' έκπληξι καί θαυμασμό.

Κυρία: - Καλώς ήλθατε. Χθές τό πρωί έπήραμε ένα τηλεγράφημα γιά σάς από τόν έγγονό μου, τόν γιατρό, ό όποιος μου άνήγγειλε ότι έρχεσθε κι' έμαθα τά νέα του. 'Ηταν πολύ φιλικιά, καθώς του ώμιλούσε καί τό πρόσωπό της είχε μία έκφρασι χαράς καί καλοσύνης.

'Αργότερα, μπήκε στό σαλόνι μία νεαρά μαύρη κρατώντας ένα δίσκο. Τόν άκούμπισε πλάι σ' ένα τραπεζάκι κι' ύστερα του έτεινε τό χέρι μ' ένα χαμόγελο κι' αυτή χαράς καί του είπε: "Καλώς ήλθατε".

"Σας εύχαριστώ", άπήντησε ό δάσκαλος κι' έκοίταξε την μαύρη κοπέλλα έκπληκτος γιά την έκφρασι χαράς, πού έβλεπε στά μάτια της.

Κυρία: - 'Η Ρούθ καί ό Τόμ είναι πιστά παιδιά του Θεού! Είμεθα όλοι εδώ μία οικόγένεια. Αύριο θά έχετε την εύκαιρία νά γνωρίσετε κι' άλλους πολλούς φίλους μας πού θά έλθουν νά χαιρετήσουν τόν γιό μου καί την νύφη μου, οι όποιοι έπιστρέφουν άπόψε, ύστερα από ένα πολύμηνο ταξίδι των. 'Ο γιός μου είναι καπετάνιος καί λείπουν συχνά μέ την νύφη μου σέ μακρινά ταξίδια. Αυτή τή φορά μάς έλειψαν πολύ γιατί έέραςαν κι' άπ' την 'Ελλάδα.

Δάσκαλος: - Είστε κι' έσεις 'Ελληνίδα;

Κυρία: - "Οχι άκριβώς. 'Ο προπάππος μου ήταν "Ελλην, καί παντρεύτηκα 'Ελληνοαμερικάνο. 'Η νύφη μου όμως είναι καθαρόαιμη 'Ελληνίδα. Κατάγεται άπ' την Πάτρα. 'Εκεί την έγνώρισε ό γιός μου σ' ένα του ταξίδι όταν ήταν άκόμη παιδί. Είχε έπισκεφθεί μέ τόν πατέρα του τούς δικούς του, οι όποιοι έμεναν έξω από την Πάτρα σέ μία κωμόπολι. "Όταν έμεγάλωσε κι' άπεφοίτησε από την Σχολή έμποροπλοιάρχων, έπεσκέφθη κατ' επανάληψι τόν παππού του καί τά έξαδέλφια του. 'Απ' τό ίδιο χωριό ήταν κι' ή οικόγένεια της κοπέλλας. "Εμενε μαζί τους άρκετό καιρό γιά νά εκμάθη καλλίτερα καί την έλληνική γλώσσα πού μιλούσαμε τόσο σπάνια στό σπίτι. 'Εκεί ξανασυναντήθηκαν μέ την νεαρά κοπέλλα πού έσπούδαζε τότε δασκάλα. Μετά την άπόφοιτησί της παντρεύτηκαν. Είναι εύτυχισμένοι καί πάντα έρωτευμένοι. 'Η ζωή τους εκύλισε καί κυλά ήρεμη. 'Αλλά την πραγματική εύτυχία των τούς την έχαρισε ό Χριστός! "Εχουν δύο παιδιά κι' είναι καί τά δύο του Χριστού. 'Ο ένας είναι ό γιατρός πού γνωρίσατε κι' ό άλλος, έπίσης σπουδάζει γιατρός σ' ένα χριστιανικό πανεπιστήμιο στό Χιούστον. 'Ο Χριστός μάς τά εφύλαξε άπ' την άμαρτία καί τόν κόσμο, ό όποιος άσκει πολύ κακή επίδρασι σ' όλους τούς τομείς της ζωής του άνθρώπου καί δή στους νέους.

Μας σέβονται καί μάς υπακούνε, όπως όταν ήταν παιδιά, άν καί δέν είναι πιά παιδιά. Κι' είναι τόσον συνετά καί φρόνιμα! Πάντοτε μάς τιμούν καί μάς σέβονται! Είμαι τόσον εύτυχισμένη κι' υπερήφανη γιά τά έγγόνια μου. 'Ο Χριστός μάς ένωσε μ' άληθείς δεσμούς άγάπης καί σεβασμού! "Άλλος άνεμος φυσά έκτοτε σπίτι μας κι' έγνωρίσαμε την πραγματική εύτυχία καί ειρήνη. Καί πρίν γνωρίσουμε τόν Χριστόν είμεθα ένωμένοι ως οικόγένεια αλλά όχι τόσον ένωμένοι όσον τώρα καί μέ καλά αισθήματα γιά όλους τούς άνθρώπους. Δέν είχαμε ιδιαίτερον ένδιαφέρον γιά την εύτυχία των καί τό αιώνιον μέλλον των. Δέν μάς άγγιζε ό πόνος των. Δέν μάς ένδιέφερε ή τύχη των. 'Εζούσαμε μέ τόση άγνοια της άγάπης του Θεού! 'Η δέ

ζωή μας δέν είχε κανένα μήνυμα καί χάναμε τόν καιρό μας στά σπόρ καί στίς διασκεδάσεις. Κι' οί διασκεδάσεις μόνον μάς απορροφούσαν τήν σκέψη καί δέν είχαμε καμμία δύναμι ν' αντιδράσωμε στήν ἔλξι πού μάς ἔδενε μαζί τους. Τώρα ἡ ζωή μας πήρε νόημα. Ἡ ζωή μας πρίν ἦταν ἄδεια χωρίς τόν Χριστόν! Γιατί, μετά πού γνωρίσαμε τόν Χριστόν κι' ἐμάθαμε τήν ἀλήθεια τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἔχομε σοβαροῦς στόχους στήν ζωή μας. Δέν ζοῦμε ὅπως πρίν στό σκοτάδι τοῦ ψεύδους μέ τό ὅποῖον ὁ Διάβολος ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἀφανίζει. Παντοῦ μίσος καί αἶμα! Ἀρρώστια καί πόνος! Ἀντάμα ἐγωϊσμός καί φθόνος! Ἀντάμα ὕλισμός, ἐκμετάλλευσι καί πᾶσα ἀκαθαρσία! Ὁ Χριστός μάς ἔπλυνε ἀπό κάθε ἁμαρτία καί μάς ἔμαθε νά ζοῦμε γι' αὐτόν ἐν καθαρότητι καί ν' ἀγαποῦμε τοὺς ἄλλους.

Σταμάτησε ἀπότομα καί τοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα ἐρευνητικό. Καί τώρα, πέστε μου τά δικά σας νέα.

Ὁ δάσκαλος ἔσκυψε τό κεφάλι του ντροπιασμένος καί σιώπησε. Δέν τολμοῦσε οὔτε νά τήν κοιτάξῃ. Ἀλλά σιγά-σιγά ξαναβρῆκε τόν ἑαυτόν του καί τό θάρρος του νά σηκώσῃ τά μάτια του νά τήν κοιτάξῃ ἤσυχα καί νά πῇ: "Εἶμαι κι' ἐγώ ἓνας ἀπ' αὐτούς, πού εἶπατε. Τοὺς χαμένους ἁμαρτωλοὺς μέσα στό σκοτάδι τῆς πλάνης τοῦ Διαβόλου. Ἐξησα χωρίς νόημα στή ζωή μου. Τό ρεῦμα τῆς ἁμαρτίας μέ κατρακύλησε πολύ χαμηλά. Ἀλλά ἤλθε τώρα τό χέρι τοῦ Θεοῦ νά μέ σηκώσῃ καί νά μέ βγάλῃ στήν στεριά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς ἐλπίδος Του! Ὑστερα ἀπό 30 χρόνια σπαταλημένης ζωῆς μέσα στήν λάσπη τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φυλακῆς. Δυστυχῶς, ἂν κι ὁ Θεός μου ἔκαμε τώρα χάρι καί ἔλεος καί μέ ξανάφερε στή ζωή, σέρνω μόνον συντρίμια πίσω μου!...

Κυρία: - Μόνο πού ὁ Θεός δέν βλέπει τά συντρίμια πού σέρνετε. Βλέπει τώρα μόνον ἐσᾶς, ὁ ὁποῖος βγαίνετε ἀπ' τά συντρίμια στή ζωή! Καί βλέπει μαζί μέ σᾶς καί ὅλους τοὺς ἄλλους πού ἄρχισαν νά ξυπνοῦν, στήν φυλακή, μέ τό δικό σας θαῦμα καί τήν ζωντανή σας μαρτυρία. Ὁ ἐγγονός μου, μεταξύ ἄλλων, μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὅλοι οἱ κρατούμενοι καί πολλοί δεσμοφύλακες τοῦ ἐζήτησαν μετά τήν ἀποφυλάκισί του νά τοὺς φέρῃ ὁλόκληρη τήν Ἀγίαν Γραφήν. Ἦδη ὁ Διευθυντής τῶν φυλακῶν μαζί μέ τόν ἐγγονό μου ἐφρόντισαν τό θέμα κι' ἀπέστειλαν μίαν ἐπιστολή στήν Ὀργάνωσι τῶν Γεδεωνιτῶν γιά τήν ἀποστολήν αὐτῶν τῶν Γραφῶν. Οἱ Γεδεωνίτες, αὐτό τό ἔργο κάνουν. Μοιράζουν, ὅπως θά ξέρετε, δωρεάν, τήν Καινή Διαθήκην σέ ξενοδοχεῖα, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, φυλακές καί στό στρατό.

Δάσκαλος: - Ναί τό ξέρω. Καί σ' ἐμᾶς ἐμοίρασαν τήν Καινή Διαθήκη.

Ἐπίσης, ὁ Διευθυντής ἐπέτρεψε στό γιατρό νά ἔχῃ ἐπαφή μ' ὅλους τοὺς κρατούμενους, ὡσάκις τό ζητοῦν. Γενικά, ἄλλαξε τό κλίμα τῶν φυλακῶν. Ὑπῆρξατε καί οἱ δύο τό μέσον γιά νά δοθῇ ἡ μαρτυρία τῆς χάριτος ἐνός ζώντος Θεοῦ, σ' ὅλες αὐτές τίς ἀπόκληρες ψυχές. Ὁ ἐγγονός μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι προσεύχονται ὅλοι τώρα μαζί στό κελλί τῶν δέκα κι' εὐλογοῦν τόν Θεόν γιά σᾶς καί τόν γιατρό. Κι' ἄρχισαν τώρα νά συμμελετοῦν καί τήν Βίβλον! Καί τοῦ ἐδόθη ἐκ μέρους τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, κι' ἡ ἄδεια, μετά τήν ἀποφυλάκισίν του, ἐλευθέρως νά τοὺς ἐπισκέπτεται. Καταλαβαίνετε τή χαρά ὅλων καί τοῦ γιατροῦ πού εἶχε τέτοια ἀνταπόκρισι ἢ ἱεραποστολή του.

Πῶς εἶναι δυνατόν, ἀνεφώνησε ἐκπληκτος ὁ δάσκαλος, ἐγώ ὁ ἀσεβής κι' ἁμαρτωλός νά γίνω τό μέσον τῆς καλῆς μαρτυρίας τοῦ Θεοῦ;

Κυρία: - Ακριβῶς, γιατί εἴσαстан ἓνας ἀσεβής κι' ἁμαρτωλός ἐγεῖνατε τό ζωντανό παράδειγμα στά μάτια ὅλων. Ποιός θά πίστευε στά λόγια τοῦ ἐγγονοῦ μου χωρίς τή ζωντανή μαρτυρία τῆς δικῆς σας μετανοίας; Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ ἐφανερώθη μέ τόση δύναμι στό θαῦμα τῆς ἀναγεννήσεώς σας, τήν ὁποία ἐνήργησε ὁ Θεός κατά θαυμαστόν τρόπον, κι' ἐπεκύρωσε τήν ἀλήθεια τῶν λόγων Του ἐν τῇ πράξει.

Δάσκαλος: - Δηλαδή θέλετε νά πῆτε ὅτι ἐγώ ὑπῆρξα τό θῦμα τῆς καλῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ γιά τοὺς ἄλλους; Ἐννοεῖτε τοὺς κρατούμενους τῆς φυλακῆς;

Κυρία: - "Οχι ἀκριβῶς. Διότι ὁ Θεός *"εἶναι ἀπειράστος κακῶν καὶ αὐτός οὐδένα πειράζει. Πειράζεται δέ ἕκαστος ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιθυμίας..."* (Ιάκ.α'13), μᾶς λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Δέν εἴσθε, λοιπόν, τό θῦμα τῆς καλῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἄλλους, ἄν καί εἴσθε. 'Ο ἄνθρωπος εὐθύνεται γι' αὐτό πού εἶναι ὡς καί γιά τίς συνέπειες τῶν ἐκλογῶν του π' ἀκολουθοῦν στή ζωή του. 'Ο Θεός ἀπλῶς τόν φέρνει σ' αὐτό πού ἐκλέγει καί χρησιμοποιεῖ τό καλό ἢ τό κακό ὑλικό τῆς ἐκλογῆς του γιά τήν βουλήν Του ὑπέρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. "Ἐχομε τό παράδειγμα τοῦ 'Ιούδα. Λόγω τῶν κακῶν ἐκλογῶν του ἦταν ὁ κατάλληλος νά παίξει τόν ρόλο τοῦ προδότη. 'Ο Χριστός τόν ἐγνώριζε ἀπ' ἀρχῆς, γι' αὐτό καί εἶπε: *"Ἐγὼ σᾶς ἐξέλεξα καί εἷς ἐξ ὑμῶν εἶναι ὁ διάβολος"* (Ιωάν.ζ'70). Πάντοτε ἐδόθη στόν 'Ιούδα ἡ εὐκαιρία τῆς μετανοίας καί τῆς καλῆς ἐκλογῆς μέ τά θαύματα, τά λόγια καί τά ἔργα πού ἔβλεπε στήν ζωή τοῦ 'Ιησοῦ! 'Ακόμη καί τό τελευταῖο βράδυ τοῦ μεγάλου δείπνου τοῦ 'Ιησοῦ μέ τούς μαθητάς Του, τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία τῆς μετανοίας μέ τά λόγια πού τοῦ εἶπε ὁ 'Ιησοῦς καί τοῦ ἀπεκάλυπτε ὅτι ἦταν ἐνημερωμένος περί τῆς προδοσίας πού τοῦ προετοίμαζε: *"Ἀληθῶς, ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν θέλει μέ παραδώσει..."* Ἐκεῖνος εἷς τόν ὅποῖον ἐγὼ βάψας τό ψωμίον θέλω δώσει... Λέγει, λοιπόν, πρὸς αὐτόν ὁ 'Ιησοῦς, *ὅτι κάμνεις, κάμε ταχύτερον"* (Ιωάν.ιγ'21-27). 'Εν τούτοις, ὁ 'Ιούδας δέν ἐξύπνησε πρὸς μετάνοιαν. Διότι δέν τόν ἐνδιέφερε ἡ ἀλήθεια ἀλλά τό χρήμα. 'Ο εὐαγγελιστής 'Ιωάννης μᾶς λέγει: *"οὐχί διότι ἔμελλε αὐτόν περὶ τῶν πτωχῶν ἀλλά διότι ἦτο κλέπτης καί εἶχε τό γλωσσόκομον καί ἐβάσταζε τά βαλλόμενα εἰς αὐτό"* (Ιωάν.ιβ'6). 'Η ἐκλογή του, λοιπόν, τόν ἔκαμε σκευὸς τῆς προδοσίας του κι' ὄχι ἡ πρόγνωση ἢ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ! *"Καί μετὰ τό ψωμίον, τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς"* (Ιωάν.ιγ'27). 'Ιδού ἡ ἀπάντησις πότε τόν παρέλαβε ὁ Διάβολος.

'Η βουλή τοῦ Θεοῦ θά ἐκπληροῦτο καί χωρίς τήν δική του προδοσία, τήν ὁποίαν προεγνώριζεν ὁ Θεός καί τήν προεφήτευσεν μέ τό στόμα τοῦ Δαβίδ: *"Καί αὐτός ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζων εἰρηνικῶς, ἐπὶ τόν ὅποῖον ἤλπισα, ὅστις ἔτρωγε τόν ἄρτον μου, ἐσήκωσε ἐπ' ἐμέ τήν πτέρναν..."* (Ιωάν.ιγ'18).

'Η πρόγνωση τοῦ Θεοῦ δέν ἐξηγάγκασε τόν 'Ιούδα νά τόν προδώσῃ... 'Η ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ γιά τήν θυσία τοῦ 'Ιησοῦ θά ἐκτελεῖτο ἀπ' τούς ἐχθρούς τοῦ 'Ιησοῦ, τούς Φαρισαίους καί χωρίς τήν μεσολάβησι τοῦ 'Ιούδα. 'Αλλά ἐφ' ὅσον αὐτός εἶχε προτιμήσει *"τά τριάκοντα ἀργύρια"* ἀπ' τόν Χριστόν, ὁ Θεός – προγνωρίζων τίς ἐκλογές του – τόν προώρισε στήν ἐκτέλεσι τῆς βουλῆς Του. Κι' ἄφησε νά ἐκδηλωθῇ τό παράδειγμα τῆς κακῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νά ἐκδηλωθῇ καί ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου. 'Ως τήν ἐσχάτη στιγμή τοῦ δείπνου ὁ 'Ιησοῦς τοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία τῆς μετανοίας ἀλλ' αὐτός δέν μετενόησε. 'Ο Χριστός ἤθελε τήν μετάνοιά του κι' ὄχι τόν θάνατόν του. 'Αλλά ὁ 'Ιούδας ἠθελήμενα Τόν ἀπέρριψε γιά τά τριάκοντα ἀργύρια, ἄν καί εἶδε τήν ἀγαθότητά Του καί τήν οὐράνια δόξα μέ τά θαύματά Του! Γι' αὐτό κι' ἐκρεμάσθη μετὰ τήν ἐκούσια προδοσία του. 'Εξύπνησε τό πνεῦμα του ἀλλ' ἀργά γι' αὐτόν. Τραγικόν τό τέλος του ἀλλά τραγικώτερον τό αἰώνιον μέλλον του!

Δάσκαλος: - Πιστεύετε ὅτι ὁ Χριστός θά τόν συγχωροῦσε ἄν τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη;

Κυρία: - Δέν τό γνωρίζω. Τό μόνο πού ξέρω μετὰ βεβαιότητος εἶναι, ὅτι ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων, ἄν κι' ἐμετεμελήθη, δέν ἐζήτησε συγγνώμη ἀλλά ἐκρεμάσθη. 'Ο δέ 'Ιησοῦς εἶπε, ὅπως μᾶς μεταδίδει ὁ Ματθαῖος στό εὐαγγέλιόν του, στό κς' κεφάλαιον *"...καλόν ἦτο εἰς τόν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἄν δέν ἤθελε γεννηθῇ..."* (Ματ.κς'24).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Σκευή τιμίας καὶ ἀτίμου χρήσεως

ΑΛΛΟ Βιβλικό παράδειγμα εἶναι ὁ Ἰωσήφ τὸν ὁποῖον ἐπώλησαν τ' ἀδέλφια του ὡς δοῦλον εἰς τοὺς Μαδιανίτες. Ὁ Θεὸς ἐχρησιμοποίησε τὸν φθόνον των γὰρ νά κάμῃ τὸν Ἰωσήφ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Γι' αὐτό ὁ Ἰωσήφ εἶπε στ' ἀδέλφια του: *“Σεῖς μὲν ἐβουλεύθητε κακόν... ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐβουλεύθη νὰ μεταστρέψῃ τοῦτο εἰς καλόν...”* (Γεν.ν'20). Δηλαδή, μ' ἄλλα λόγια, ἐπιβεβαιώνει αὐτό πού σᾶς εἶπα. Ὁ Θεὸς μέ παρέδωκε μέν στήν κακὴν σας ἐκλογὴν γὰρ νά μέ φέρῃ στήν Αἴγυπτον καὶ νά μέ κάμῃ βασιλέα κατὰ τὴν βουλὴν Του, σύμφωνα μέ τὸ ἐνύπνιο πού μοῦ ἔδωσε. Ἄλλο παράδειγμα εἶναι τοῦ Ἡσαΐ. Ὁ τρόπος πού ἀντέδρασε στήν πεῖνα του ἐπρόδωσε ποιὸς ἦταν καὶ πόσον τὸν ἐνδιέφεραν τὰ πρωτοτόκια.

Τὸ ἴδιο κι' ἐσεῖς καταλήξατε στήν φυλακὴ λόγω τῶν κακῶν ἐκλογῶν πού ἐκάνατε. Δέν ἦταν στή βουλὴ τοῦ Θεοῦ ἡ δική σας ἐκλογὴ κι' ἡ φυλακὴ. Οὔτε ἡ μοίρα σας ἡ κακιὰ σᾶς κατήντησε στή φυλακὴ. Ἀπλῶς, ὁ Θεὸς προγνώριζον τίς ἐκλογές σας καὶ τίς ἐπιθυμίες σας, στό πλήρωμα τοῦ χρόνου μετέτρεψε τὴ φυλακὴ σας σὲ ἄμβωνα τῆς μαρτυρίας Του. Καὶ συγχρόνως ἓνα ζωντανό παράδειγμα τῆς ἀγαθῆς βουλῆς Του γὰρ τὸν ἁμαρτωλό. Ἡ περίπτωσίς σας ἔδωσε τὸ κατάλληλο ὑλικό γὰρ νά διακηρύξῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀγάπην Του σ' ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς συγκρατούμενους σας. Ἦταν τὸ πῶς δυνατό κήρυγμα ἡ περίπτωσίς σας.

Ὁ μεγαλύτερος ἄμβων εἶναι ἡ ζωὴ μας. Νά γιατί σᾶς εἶπα ὅτι ἐγείνατε τὸ κατάλληλο ὄργανο στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ! Ὁ Θεὸς ἔχει πολλοὺς τρόπους νά μᾶς ξυπνήσῃ καὶ νά μᾶς γνωρίσῃ τὴν βουλὴν Του! Δέν ἐξαρτᾶται ἡ βουλὴ Του ἀπ' τὴ δική μας βουλὴ. Ἀπλῶς χρησιμοποιεῖ τὸ δικό μας ὑλικό γὰρ νά οἰκοδομῇ τὸ δικό Του ἔργο. Σὲ κάθε οἰκοδομῇ ὁ ἐργολάβος χρησιμοποιεῖ διάφορα ὑλικά. Σκληρά, μαλακά, σπάνια, κοινά, φτηνά κι' ἀκριβά. Ὅλα τὰ ὑλικά, κατὰ τὴν περίπτωσιν καὶ τὴν ἀνάγκην, συνθέτουν τὴν οἰκοδομὴ καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐργολάβου ἢ τοῦ μηχανικοῦ.

Δάσκαλος: - Ἔχετε δίκιο. Ἡ ἐρμηνεία εἶναι ὀρθή πού ἐδώσατε. Κατ' ἀρχὴν ὑπέθεσα ὅτι εἶχατε κι' ἐσεῖς ἐπηρεασθῇ, ὅπως κι' ἐγὼ κάποτε, ἀπ' τίς ιδέες τῶν Καλβινιστῶν περὶ “Ἀπολύτου Προορισμοῦ”.

Κυρία: - Ὅχι, ποτέ δέν ἐπίστεψα στὸν “Ἀπόλυτο Προορισμό”. Διότι ὁ “Ἀπόλυτος Προορισμός” καταργεῖ τρεῖς ἀλήθειες τίς ὁποῖες διακηρύττει σαφῶς ἡ Γραφή:

- α) τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ,
- β) τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ
- γ) τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐάν ὑπάρχει “Ἀπόλυτος Προορισμός” τότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κι' ἐπομένως ἀνεύθυνος τῶν ἐκλογῶν του. Κι' ὁ Θεὸς δέν θά εἶχε τὸ ἠθικὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως, ἐφ' ὅσον ὅλα τὰ οὐράνια κι' ἐπίγεια ὄντα θά ἦταν ρομπότ, κατευθυνόμενα ὑπ' αὐτοῦ! Καὶ τότε θά ἦταν μιά θεατρικὴ παράστασις ἢ χαρὰ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν οὐρανὸ *“γὰρ ἓναν ἁμαρτωλό μετανοοῦντα”* (Λουκ.ιε'7). Γιατί οἱ ἄγγελοι νά χαίρουν γὰρ ἓναν ἁμαρτωλό ὁ ὁποῖος ἦταν προωρισμένος νά σωθῇ, κι' ἡ μετάνοια του κατευθυνόμενη κι' ὅχι ἀποτέλεσμα τῆς δικῆς του ἐκλογῆς καὶ θελήσεως. Ἐπὶ πλέον, γιατί λέει στό βιβλίον τῶν Παροιμιῶν κεφάλαιον 4 καὶ ἐδάφιον 23 *“Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε τὴν καρδίαν σου, διότι ἐκ ταύτης προέρχονται αἱ ἐκβάσεις τῆς ζωῆς”*; (Παρ.δ'23). Καὶ διατί ἤλεγξε ὁ Θεὸς τὸν Κάϊν διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ

“Αβελ, εάν ήταν προωρισμένος γι’ αυτό πού έκανε; Έκτός, εάν υιοθετήσωμεν άλλη άφελή θεωρία, ή όποία όμως άπορρίπτεται αυτόμάτως άπ’ τόν λόγο του Θεού καί κατά αντίφασι πρός τόν έαυτόν της: “Ό,τι δηλαδή τό δικαίωμα έκλογής τό έχουν μόνον τά σκεύη τής τιμίας χρήσεως. Άλλά ή τοιαύτη περίπτωσηι κι’ έκδοχή καταπίπτει αυτόμάτως, όπως σάς προείπα άπ’ τόν λόγον του Θεού! “Ο όποιος διακηρύττει ότι “*ό Θεός θέλει πάντες νά σωθώσι καί νά έλθωσιν εις επίγνωσιν τής αλήθείας*” (Α΄ Τιμ.β΄4). Καί δέν θά ήτο έμπαιγμός ή πασίγνωστη διακήρυξι τής αγάπης του Θεού περί του κόσμου ότι “... *τόσον ήγάπησεν ό Θεός τόν κόσμον, ώστε έδωσε τόν Υιόν αυτού τόν μονογενή, ίνα μή άπολεσθή πάς ό πιστεύων εις αυτόν αλλά νά έχη ζωήν αιώνιον*” (Ιωάν.γ΄16), εάν έννοούσε μόνον τά σκεύη τής τιμίας χρήσεως, τά όποία εκ φύσεως θά παρέμεναν σκεύη τιμίας χρήσεως καί καλών έκλογών; Καί τότε, ποία ή ανάγκη του σταυρού υπέρ των άμαρτωλών;

Πώς ό Θεός “θέλει πάντες νά σωθώσι” ενώ συγχρόνως δέν τούς έχει προορίσει όλους εις μετάνοιαν; “Η μήπως ό Θεός, ενώ “...*τόσον ήγάπησεν τόν κόσμον*” συγχρόνως καί τόν απέκλεισε άπ’ τό δικαίωμα τής μετάνοιας, λόγω μή προορισμού; “Η πώς ό Θεός, ό “Όποιος “*τόσον ήγάπησεν τόν κόσμον*” συγχρόνως δημιουργεί “... *άλλο μέν σκεύος εις σωτηρίαν, άλλο δέ εις άπόλειαν; Καί “... όντινα θέλει έλεεί καί όντινα θέλει σκληρύνει...*” (Ρωμ.θ΄18). “Εάν ή έκδοχή αυτή του Παύλου, ή κατά γράμμα, είναι καί κατά πνεύμα τότε αυτοκαταργείται ή διακήρυξις ότι ό Θεός “θέλει πάντες νά σωθώσι καί νά έλθωσιν εις επίγνωσιν τής αλήθείας”. “Όπως, όμοίως, αυτοκαταργείται καί στην περίπτωσηι αυτή ή “‘Απόλυτος Προορισμός”, λόγω δικαιώματος έκλογής πού παραχωρείται στό σκεύος, έστω καί “*τής τιμίας χρήσεως*”, έφ’ όσον καί σ’ αυτή την περίπτωσηι μεταβιβάζεται ή ευθύνη τής έκλογής καί πάλιν στό σκεύος.

Δάσκαλος: - Καί τότε πώς έρμηνεύονται τά κατά γράμμα, αυτά λόγια του Παύλου;

Κυρία: - Χρειάζομαι λίγο την ύπομονή σας γιά νά σάς μεταδώσω τίς απόψεις μου, έστω καί έν συντομία.

Δάσκαλος: - Σάς καταλαβαίνω. Χρειάζεται κάποιος χρόνος γιά νά κάνετε την ανάπτυξι ενός τόσο λεπτού καί σοβαρού θέματος. Θά σάς άκούσω μέ πολλή προσοχή. “Ως τώρα μου μεταδώσατε πολύ άπλά καί καθαρά τίς σκέψεις σας καί μ’ ενδιαφέρει νά μάθω καί την δική σας γνώμη έπ’ αυτού του θέματος διότι επικρατεί μεγάλη σύγχυσις. Είχαμε δέ μεγάλη συζήτησι καί μέ τόν γιατρό επί του έν λόγω θέματος.

Κυρία: - Χαίρομαι γιά τό ένδιαφέρον πού δείχνετε νά συνεχίσωμε την συζήτησί μας. Συνήθως, οι άνθρωποι κουράζονται μέ τά πνευματικά θέματα καί δέν έχουν ένδιαφέρον νά μάθουν καί νά έρευνήσουν την αλήθεια του Θεού άπ’ τή Βίβλο Του, ώστε νά γνωρίσουν τόν Θεόν άπ’ τόν Λόγο Του! Προτιμούν νά φιλοσοφούν, νά ζούν άνεύθυνα καί μακράν του Θεού!

Δάσκαλος: - “Έχετε δίκιο. Οι άναλύσεις αυτές κουράζουν καί δέν ενδιαφέρουν τόν πολύ κόσμον συγχρόνως δέ καί τόν σκανδαλίζουν οι άντιφάσεις.

Κυρία: - Πολύ φυσικό. Δυστυχώς, αυτή είναι ή πικρή αλήθεια. Διότι ενώ υπάρχει μέν ό προορισμός κατά Θεόν αλλά όχι ό άπόλυτος προορισμός. “Ο άνθρωπος δέν ξέρει νά έρμηνεύη τή Βίβλον καί δέν μπορεί άπό μόνος του νά την καταλάβη. “Έχει ανάγκη άπ’ τή φώτισι του Θεού. “Αλλά άς επανέλθωμε κι’ άς εξετάσωμε βαθύτερα τό θέμα μας. “Ο Θεός, λοιπόν, υποθέτουν ώρισμένοι, δηλώνει την αγάπη Του πρός τόν άνθρωπο καί συγχρόνως την καταργεί μέ τόν “‘Απόλυτον Προορισμόν” τής διακηρύξεως του Παύλου, όπως έρμηνεύτηκαν τά λόγια Του. “Εν τούτοις, τό κατά πνεύμα νόημα των λόγων του περιέχεται σ’ άλλες περικοπές τής Καινής Διαθήκης όταν τίς προσέξωμε. Ειδικότερα θ’ αναφερθώ σέ τρείς έξ αυτών. Στο βιβλίον τής “Αποκαλύψεως επαναλαμβάνεται σάν έπωδός στό τέλος κάθε έπιστολής εκ των έπτά τής “Αποκαλύψεως ή ίδια φράσις:

- “*Πρός τόν άγγελον τής έκκλησίας τής Έφέσου γράψον... εις τόν νικώντα θέλω δώσει εις αυτόν νά φάγη εκ το υ ζύλου τής ζωής*” (Αποκ.β΄1-7).

- “Καί πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σμυρναίων, γράψον... Ὁ νικῶν δὲν θέλει ἀδικηθῆναι ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου” (Αποκ.β’8-11).

- “Καί πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας, γράψον... εἰς τὸν νικῶντα θέλω δώσειν εἰς αὐτὸν νά φάγῃ ἀπὸ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου...” (Αποκ.β’12-17).

Ἡ ἔκφρασις αὐτῇ, σὰν ἐπωδός, ἐπαναλαμβάνεται ἐπτάκις μέ μικροπαρλλαγές, πρὸς ὅλες τῖς ἐκκλησίες τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ποιὸς εἶναι “ὁ νικῶν” σ’ ὅλες αὐτές τῖς ἐκκλησίες τῆς Ἀποκαλύψεως; Καί γιατί ὁ Θεὸς νά τοῦ δώσῃ “τό μάννα τῆς ζωῆς” ἢ νά τὸν ἐνδύσῃ “ἱμάτια λευκά” κλπ., κλπ; Μήπως δύναται νά θεωρηθῇ “νικῶν” ἓνα σκευὸς τιμίας χρήσεως, κατευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ; Τί νικᾷ; Πῶς νικᾷ; Καί διατί νικᾷ, ἀφοῦ προωρίσθη κατ’ “Ἀπόλυτον Προορισμόν”;

Δάσκαλος: - Δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνεξερευνήτο μυστήριον τοῦ Θεοῦ!

Κυρία: - Κι’ ἡ ἀγνοία μας γιὰ τὸν Θεόν. Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐπίγνωσι Θεοῦ καί δὲν θέλει νά ἔχῃ. Ὁ χαρακτήρας τοῦ Θεοῦ καὶ μόνον ἀποκλείει τὸν “Ἀπόλυτον Προορισμόν” γιὰ τὴν περίπτωσιν σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει δική του γνώμη περὶ Θεοῦ καὶ πιστεύει ὅτι θέλει νά πιστεύῃ ἀπ’ ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεώς του. Βλέπει τὸν Θεόν μέ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του. Ἐν τούτοις, τὴν ὀρθὴν πνευματικὴ ἀπάντησι εἰς τὸ ἐν λόγῳ θέμα τὴν παίρνομε κι’ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἐρμηνεύει τὸ κατὰ πνεῦμα νόημα τῶν διακηρύξεων του, περὶ “προορισμοῦ”, ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει στὸν συνεργάτην του Τιμόθεον. Στὴν ἐπιστολὴν του αὐτῇ γίνεται σαφῶς νοητὸ τὸ κατὰ πνεῦμα νόημα τῶν λόγων του: “Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ δὲν εἶναι μόνον σκευὴ χρυσά καὶ ἀργυρά ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα καὶ ἄλλα μὲν πρὸς χρῆσιν τιμίαν καὶ ἄλλα πρὸς ἄτιμον; Ἐάν, λοιπόν, καθαρῶς τις ἐαυτὸν ἀπὸ τούτων θέλῃ εἶσθαι σκευὸς τιμίας χρήσεως ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον εἰς τὸν δεσπότην, ἡτοιμασμένον εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν” (Β’ Τιμ.β’20-21).

Δάσκαλος: - Ἐπιτρέψατέ μου. Σ’ αὐτὸ τὸ ἴδιο ἐδάφιον ἀνεφέρθη κι’ ὁ γιατρός ἀλλὰ δυσκολεύομαι νά τὸ ἐννοήσω ὅπως ἐσεῖς τόσον ἀπλά.

Κυρία: - Ἐχετε δίκιο. Καταλαβαίνω τὸν δισταγμόν σας. Διότι μέσα στὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ προβλέπετο ἡ γνώσις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καθὼς καὶ ἡ πολυμορφία τῶν εἰδῶν. Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ Θεὸς εἶχε προβλέψει τὰ πάντα κι’ αὐτὸς κυβερνᾷ τὰ πάντα δὲν στρέφεται κατὰ τῆς ζωῆς τῶν ὄντων Του. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε ἐλεύθερα ὄντα καὶ πρὸς ζωὴν. Ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα τὰ ἐπλασε ἐλεύθερα μέσα στὰ πλαίσια τῆς ζωῆς των. Δὲν εἶναι κατευθυνόμενα. Ἀπλῶς τώρα ὑφίστανται κι’ αὐτὰ τῖς συνέπειες τῆς κατάρας τῆς ἁμαρτίας. Μόνον στὴ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ θά συγκατοικῇ τὸ ἀρνίον μέ τὸν λύκον.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐπενέβη κι’ ὁ Τόμ, πού τακτοποιοῦσε τὸ γραφεῖο καὶ παρακολουθοῦσε μ’ ἐνδιαφέρον τὸν δάσκαλον καὶ τὴν ἀντίδρασί του στὰ λεγόμενα ὑπὸ τῆς γαγιάς τοῦ γiatpoy:

Τόμ: - Μοῦ ἐπιτρέπετε καὶ μένα νά σᾶς μεταδώσω τῖς σκέψεις μου;

Κυρία: - Εὐχαρίστως, Τόμ, σ’ ἀκοῦμε.

Τόμ: - Ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Ἀδάμ: “Ἀπὸ παντός δένδρου τοῦ παραδείσου ἐλευθέρως θέλεις τρώγει ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν θέλεις φάγει ἀπ’ αὐτοῦ, διότι καθ’ ἡμέραν φάγῃς ἀπ’ αὐτοῦ, θέλεις ἐξάπαντος ἀποθάνει...” (Γέν.β’17). Τὸν ἄφηνε μὲν ἐλεύθερον στὴν ἐκλογὴν του ἀλλὰ συγχρόνως τὸν καθιστοῦσε υπεύθυνον διὰ τῖς εὐθύνες πού θ’ ἀνελάμβανε ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἀλλὰ ἡ παρακοή τοῦ Ἀδάμ κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη τοῦ πειρασμοῦ στὴν προειδοποίησι τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὁποίου τὴν ἀγαθότητα ἀμφισβήτησε ὁ Διάβολος στὴν συνειδήσί του, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον μοιραῖον λάθος τῆς ἐλευθερίας του. Ἰδοὺ κι’ ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἐπλάσθησαν ἐν ἐλευθερίᾳ κι’ ὄχι κατ’ “Ἀπόλυτον Προορισμόν”. Κι’ αὐτὰ τὰ ἴδια τ’ ἀποτελέσματα π’ ἀκολούθησαν εἰς ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τοῦ Ἀδάμ ἐπαλήθευσαν τὴν ἀγαθότητα

καί τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί ἀκυρώνουν τόν “Ἀπόλυτον Προορισμόν”. Διότι ὁ Ἑὐδοκίμῳ ἦτο ἁθῶς κι’ ἄνευ ἁμαρτίας ὅταν ἔκαμε τήν παράβασιν. Ἡ πτωσίς του, λοιπόν, δέν ἦταν καρπός τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς δυνάμεως τῆς ἁμαρτίας πού ἐνοικοῦσε μέσα του ἀλλά τῆς δικῆς του θελήσεως κι’ ἐκλογῆς, πού ἐπλήρωσε μαζί του κι’ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος. Τί κι’ ἂν ἐδημιουργήθη ὡς σκευός τιμίας χρήσεως; Ἡμάρτησε!

Δάσκαλος: - Δηλαδή, διά τῆς ἐν λόγω περικοπῆς, παραδέχεσθε καί σεῖς ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος, διακηρύττει σαφῶς τήν εὐθύνην τοῦ σκευούς τό ὅποιον ὁ κεραμεύς του τό καλεῖ νά μεταβληθῇ ἀφ’ ἑαυτοῦ του εἰς σκευός “τιμίας χρήσεως”, ἔστω κι’ ἂν ἐκ φύσεως ἐγεννήθη σκευός “ἀτίμου χρήσεως”. Καί λόγω τῆς συννπαρξέως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ ταυτόχρονα φανερόνεται κι’ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, ἔχασε τήν ζωὴν λόγω ἀπιστίας του στόν Θεόν. Καί τώρα ὁ Θεός τόν ξαναφέρει πίσω στή ζωὴν ἀπ’ τόν ἴδιον δρόμο πού ἔχασε τή ζωή, μέσω τῆς πίστεως καί μετανοίας ἐν Χριστῷ. Εἴτε, λοιπόν, τό σκευός ἐγεννήθη τιμίας χρήσεως εἴτε ἀτίμου ἢ εὐθύνη του παραμένει ἡ αὐτή: Νά θελήσῃ νά καθαρισθῇ. Τό συμπέρασμα εἶναι ἓνα: Ὅτι, ἐάν ὁ ἄνθρωπος χάνεται, χάνεται ὑπαιτιότητί του καί ἐάν ὁ ἄνθρωπος σώζεται, σώζεται ἐκ τῆς ἐκλογῆς του διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Τόμ: - Ἀκριβῶς, Ἰδοῦ, λοιπόν, ποιός εἶναι ὁ μεγαλύτερος καί “ὁ νικῶν”. Ἐκεῖνος πού ἐνίκησε πρῶτα τό “Ἑγώ” του κι’ ὕστερα τόν Διάβολον. Ὁ Διάβολος εἶναι ὁ βασικός ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά ὁ πρῶτος ἐχθρός εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του. Καί τώρα καλεῖται νά τόν νικήσῃ διά τῆς ὑπακοῆς τῆς πίστεώς του στόν Θεόν!

Κυρία: - Σ’ εὐχαριστῶ, Τόμ, γιά τήν παρέμβασί σου, ἦταν πάρα πολύ εὐστοχη. Καί συνεχίζοντας πρὸς τόν δάσκαλον προσέθεσε: Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε στοὺς Ῥωμαίους: “Τό φρόνημα τῆς σαρκός εἶναι ἐχθρὰ εἰς τόν Θεόν, ἐπειδὴ εἰς τόν νόμον τοῦ Θεοῦ δέν ὑποτάσσεται ἀλλ’ οὐδέ δύναται” (Ῥωμ.η’6). Ὁ νόμος, λοιπόν, τῆς ἁμαρτίας καί τό φρόνημα τῆς σαρκός ταυτίζονται. Διότι, “ὅτε ἦλθεν ἡ ἐντολή ἀνέζησε ἡ ἁμαρτία” (Ῥωμ.ζ’9). Καί ὅπως θέλει νά μᾶς ἐρμηνεύσῃ ὁ Παῦλος τήν αἰτία τῆς δυνάμεως τῆς ἁμαρτίας καί τ’ ἀποτελέσματα τῆς πού εἶναι ὁ θάνατος. Κι’ ἄλλου γράφει πρὸς τοὺς Ῥωμαίους: “Παρεῖσθῃ δέ ὁ νόμος διά νά περισσεύσῃ τό ἁμάρτημα” (Ῥωμ.ζ’20), διά νά μᾶς δώσῃ ἐπίγνωσι τῆς ἀσθενείας τῆς σαρκός μας καί τῆς δυνάμεως τῆς ἁμαρτίας διά τοῦ νόμου. Ἀλλά ὅλ’ αὐτά τά καταργεῖ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ! καθὼς μᾶς παρηγορεῖ καί πάλι ὁ Παῦλος: “ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἁμαρτία ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις” (Ῥωμ.ζ’21). Διότι: “Ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μέ ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου” (Ῥωμ.η’2). Χάρις, λοιπόν, καί μόνον χάρις εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος θά πιστέψῃ εἰς τόν Χριστόν! Ὁ νόμος λοιπόν τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ πίστις μας εἰς τόν Χριστόν! Ὁ νόμος λοιπόν τῆς πίστεως στήν χάρι τοῦ Χριστοῦ μᾶς σώζει ἀπ’ τόν θάνατο. “Νόμον λοιπόν καταργοῦμεν διά τῆς πίστεως;” ἐρωτᾷ ὁ Παῦλος! “Μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νόμον συνιστῶμεν” (Ῥωμ.γ’31).

Δάσκαλος: - Ἀ!... τώρα ἐννόησα τόν νόμον τοῦ πνεύματος! Εἶναι ἡ πίστις μας στόν Χριστόν! Δηλαδή ἡ χάρις πού μᾶς χορηγεῖται μέ τήν θυσία τοῦ Χριστοῦ!

Κυρία: - Ἀκριβῶς.

Ἕνας στεναγμός ἀνακουφίσεως καί χαρᾶς βγήκε ἀπ’ τὰ χεῖλη τοῦ δασκάλου.

Κυρία: - Ἀλλά, ἐπίσης, ὁ Ἰησοῦς εἶπε: “... ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καί οἱ βιασταὶ ἀρπάζουσι αὐτήν...” (Ματ.ια’12). Ποιοὶ εἶναι οἱ βιασταὶ γιά σᾶς; Ἐξαιρεῖται κανεὶς ἀπ’ τό δικαίωμα νά γίνῃ βιαστής τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν;

Δάσκαλος: - Εἶναι πολύ δύσκολον νά σᾶς ἀπαντήσω. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει διαφορετικόν χαρακτήρα καί ψυχολογίαν. Πῶς εἶναι δυνατόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μόνον τῶν νά κατευθύνουν τήν καρδιά τῶν πρὸς τήν ἀγάπην καί πρὸς τήν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ μέσα σ’ ἓνα τόσο μολυσμένον κόσμον πού ζοῦμε καί μέ τό φρόνημα τῆς σαρκός πού δέν ὑποτάσσεται, ὅπως

εἶπατε; Ἐγώ ποτέ ἀπό μόνος μου δέν θά τό ἔκανα.

Κυρία: - Ἀκριβῶς. Ἐπειδή ὁ κάθε ἄνθρωπος δέν ἔρχεται ἀπό μόνος του στόν Θεόν, ἔνεκα τοῦ φρονήματος τῆς σαρκός καί τῆς ἀμαρτίας, ὁ Θεός τόν ὁδηγεῖ μέσω τῶν περιστάσεων καί τῶν κρίσεων Του “ *διότι αἱ ὁδοί τοῦ Θεοῦ εἶναι κρίσεις*”, ὥστε νά κατανοήσῃ τήν ἀνάγκη του καί νά ζητήσῃ τό ἔλεός Του καί τήν ἀλήθειάν Του. Κι’ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ τόν βαπτίζει στήν ὑποχρέωσι νά γίνῃ βιαστής τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀρνούμενος τήν ἀμαρτίαν κι’ ἐκζητῶν μόνον τήν χάρι καί τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ στή ζωή του. Κι’ ἡ πίστις του στά λόγια τοῦ Θεοῦ καί στά ἐν Χριστῷ δικαιώματά του, καί κατά βάσιν ἡ διεκδίκησις αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων, τόν ἀναδεικνύει βιαστή τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν κι’ ἄξιον γι’ αὐτήν. Ταυτόχρονα, ἀποκαλύπτεται κι’ ἀποδεικνύεται ἡ δυνατότης πού ὑπάρχει στήν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καί οἱ συνέπειες τῆς ἀρνήσεώς του νά κάμῃ τήν καλήν χρήσιν αὐτῆς: “*ἐάν ἐπιμείνῃς εἰς τήν χρηστότητα, διότι ἄλλως καί σύ θέλεις ἀποκοπῇ. Καί ἐκεῖνοι ἐάν δέν ἐπιμείνωσιν εἰς τήν ἀπιστίαν θέλουσιν ἐγκεντρισθῇ*” (Ρωμ.ια’22). Καί μέ τά λόγια του αὐτά ὁ Παῦλος μᾶς διαβεβαίωνει διά τ’ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν μας, ἀναφερόμενος μέν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἀλλά ἐπισημαίνει ταυτόχρονα καί τήν εὐθύνη τοῦ κάθε ἀνθρώπου διά τήν ἐκλογήν του. Ὁ δέ εὐαγγελιστής Μάρκος μέ τήν ἀφήγησί του γιά τήν Συροφοίνισσα γυναῖκα μᾶς τονίζει τίς δυνατότητες πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος νά κάνῃ καλή χρήσι τῆς θελήσεώς του καί νά μετατραπῇ σέ σκεῦος τιμίας χρήσεως. Ἀκοῦστε πῶς τό ἀφηγεῖται ὁ Μάρκος στό κεφάλαιο ζ’, ἐδάφια 26-29:

Ἡ γαγιά τοῦ γιατροῦ, ἐφόρεσε τά γυαλιά της ἄνοιξε τήν Βίβλο της καί χωρίς μεγάλη δυσκολία εὗρε τήν περικοπή: “*Ἦτο δέ γυνή Ἑλληνίς Συροφοίνισσα τό γένος καί παρεκάλει αὐτόν νά ἐκβάλῃ τό δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν... δέν εἶναι καλόν νά λάβῃ τις τόν ἄρτον τῶν τέκνων καί νά ρίψῃ εἰς τά κυνάρια. Ἡ δέ ἀπεκρίθη καί λέγει πρὸς αὐτόν. Ναί, Κύριε, ἀλλά καί τά κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης τρώγουσιν ἐκ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων. Καί εἶπε πρὸς αὐτήν. Διά τοῦτον τόν λόγον ὕπαγε. Ἐξῆλθε τό δαιμόνιον ἀπό τῆς θυγατρὸς σου*” (Μάρκ.ζ’26).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός προκάλεσε τό πνεῦμα τῆς Συροφοίνισσας γυναίκας ἀποκαλῶνάς την κυνάριον διά ν’ ἀποδείξῃ τήν δύναμι τῆς θελήσεως καί τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν θέλῃ, ὡς ἐπίσης καί τήν ἀλήθεια τῶν προθέσεων τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διά τόν οἰονδήποτε ἄνθρωπον.

Δάσκαλος: - Ἐχετε δίκιο.

Κυρία: - Ἡ πίστις της κι’ ἡ ἐπιμονή της στό αἷτημά της πρὸς τόν Χριστόν τήν ἀνέδειξε βιαστή τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὁ δέ Θεός δέν τῆς ἀπέκλεισε τό δικαίωμα τῆς εὐλογίας Του νά μεταβληθῇ σέ σκεῦος τιμίας χρήσεως, ἂν κι’ ἐγεννήθη ἐκ φύσεως σκεῦος ἀτίμου χρήσεως κατά τόν λόγο τοῦ Ἰησοῦ καί νά σωθῇ καί νά σώσῃ καί τό παιδί της.

Δάσκαλος: - Καταπληκτικόν τό παράδειγμά σας. Κι’ εἶναι ἀποστομωτικόν. Ἡ γυναῖκα αὕτη ἀνεδείχθη πράγματι νικήτρια, μέ τήν ἀπάντησί της στόν Χριστόν! Ἐχετε δίκιο. Αὕτη εἶναι “*ὁ βιαστής*” καί “*ὁ νικῶν*”!... Ἔστω κι’ ἂν ὁ Χριστός τήν ἀπεκάλεσε “*κυνάριον*”, αὕτη ἐπέμεινε ἐν πίστει, καί μέ τήν θέλησίν της κατέστη σκεῦος “*τιμίας χρήσεως*” κι’ ἔγινε ἐπίτιμον μέλος τῆς αἰωνίου ζωῆς μέ τήν ἀπάντησί της. Ἡ θέλησις, λοιπόν, τοῦ ἀνθρώπου κι’ ἡ ἐκλογή του ἀποτελεῖ τήν βάσι τῆς νίκης του, ὡς βιαστοῦ, κατά Θεόν! Δέν ἀποκλείει, λοιπόν, ποτέ, κανέναν ὁ Θεός ἀπ’ τά οὐράνια δικαιώματά του. Ἡ ἴδια του ἡ ἐκλογή τοῦ τά καθιερώνει ἢ τοῦ τά καταργεῖ. Ὁ Χριστός τοῦ παρεχώρησε ὅλα Του τά δικαιώματα χωρίς διακρίσεις σέ χρυσά ἢ ὀστράκινα σκεῦη. Κι’ αὐτό τό παράδειγμα πολὺ μέ παρηγορεῖ ὡς ἐγγύησις γιά τήν νέα μου ζωή.

Κυρία: - Ὁ κάθε ἄνθρωπος φέρει μέσα του τόν νόμον τῆς ἀμαρτίας. Ἀλλά καί κάθε ἄνθρωπος φέρει μέσα του τό δικαίωμα τῆς ζωῆς! “*Ἐάν τις, λοιπόν, καθάρισῃ ἑαυτόν ἀπό τούτων θέλει εἶσθαι σκεῦος τιμίας χρήσεως*”. Στόν ἄνθρωπον, λοιπόν, ἀνήκει ἡ εὐθύνη τῆς

ἐκλογῆς. Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἀνήκει ἡ εὐθύνη νὰ χορηγῇ τὴν δύναμι τῆς ζωῆς! Ἐπομένως, ἔστω κι' ἂν ὁ Θεὸς ἐν τῇ σοφίᾳ Του, ἐδημιούργησε σκεύη *“τιμῆς καὶ ἀτιμίας”*, δηλαδή *“χρυσὰ κι' ἄστράκινα”* δὲν τ' ἀποστερεῖ ἀμφοτέρω, ὅπως εἶδαμε, ἀπὸ τὰ ἐν Χριστῷ δικαιώματά των. Ἀντιθέτως δὲ τὰ ἄστράκινα σκεύη προβάλλουν τὴν ἀγάπην Του πολὺ περισσότερον, ἐφ' ὅσον καὶ τὰ δέχεται, καὶ τὰ συγχωρεῖ καὶ τ' ἀποκαθιστᾷ. Ὅλα, λοιπόν, συνεργοῦν ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἄγγελοι χαίρουν γιὰ ἕναν ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα παρὰ γιὰ ἐννεήκοντα ἐννέα δικαίους. Διότι, ἐνῶ ἐκ φύσεως ἦταν σκεύη *“ἀτίμου χρήσεως”* καὶ χαμένα σώζονται καὶ μετατρέπονται σὲ σκεύη τιμῆς, αἰωνίως!

Δάσκαλος: - Πάρα πολὺ βαθειὰ αὐτὰ πού μοῦ εἶπατε καὶ πολὺ φιλοσοφημένα ἐκ μέρους σας καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ ὁ κοινὸς νοῦς τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου;

Κυρία: - Κι ὅμως ὁ Παῦλος τὰ ἔλεγε στὴν ἐποχὴ του σὲ πολὺ κοινούς θνητούς καὶ τὰ καταλάβαιναν, ἂν καὶ δὲν εἶχαν τὴν δική μας μόρφωσι. Γιατί;

Δάσκαλος: - Δὲν ξέρω. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Δυσκολεύομαι κι' ἐγὼ νὰ τὰ καταλάβω, ἂν καὶ εἶμαι δάσκαλος.

Κυρία: - Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, γιατί: Διότι δὲν εἶναι θέμα μορφώσεως ἀλλὰ θέμα καλῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου νὰ θέλῃ νὰ τὰ μάθῃ καὶ νὰ θέλῃ νὰ τὰ διδαχθῇ ταπεινὰ ἀπ' τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Πνεύματος Του κι' ὄχι θεωρητικὰ μόνον γιὰ γνώσι ἢ γιὰ φιλοσοφία. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἦσαν ἀπλοὶ, ταπεινοὶ κι' εὐσεβεῖς, γι' αὐτὸ κι' εὐλογοῦντο. Ἐπίσης, οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἦσαν ἀγράμματοι ψαράδες ἀλλὰ αὐτοὶ μᾶς τὰ ἔγραψαν. Ὁ νικῶν εἶναι μόνον ὁ θέλων κι' ὁ πιστεύων.

Τόμ: - Ἀλλὰ τί τό παράδοξον ὅτι τό φῶς κι' ἡ δύναμις χορηγοῦνται ἀπ' τὸν Θεόν; Ποιὸς ἄλλος ἐκτός τοῦ Θεοῦ γνωρίζει τὴν ἀλήθεια; Ποιὸς ἄλλος ἐκτός τοῦ Θεοῦ κρίνει δικαιότερον; Ποιὸς ἄλλος ἐκτός τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὴν δύναμι κατὰ τῆς ἁμαρτίας; Ποιὸς ἄλλος εἶναι ὁ Κύριος κι' ὁ ὑπεύθυνος στὴ δημιουργίᾳ τοῦ σύμπαντος ἐκτός τοῦ Θεοῦ; Γι' αὐτὸ κι' ὁ Πέτρος ἔγραφε: *“καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἅς ἐμπιστεύονται τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς εἰς αὐτόν, ὥς εἰς πιστόν δημιουργόν ἐν ἀγαθοποιῇᾳ”* (Α' Πέτ. δ' 19). Ἡ μήπως ἡ φράσις: *“...ὥς εἰς πιστόν δημιουργόν ἐν ἀγαθοποιῇᾳ,”* δὲν ἀποτελεῖ τὴν χαριστικὴν ἀπάντησιν στὸν “Ἀπόλυτον Προορισμόν” καὶ στὴ σύγχυσι πού ἐπικρατεῖ στὸν κόσμον πού ἀγνοεῖ τὸν Θεόν;

Κυρία: - Τό φοβερό κι' ἀστεῖο στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅτι θέλει νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν δημιουργόν Του νὰ θέλῃ ὅ,τι ἐκεῖνος θέλει ἢ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ πού θέλει χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτὸ κι' ὁ Παῦλος ἀπαντᾷ στὸ θράσος του ἢ στὴν ἀφέλεια του κατηγορηματικῶς ὅτι ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ *“θέλοντος ἢ τοῦ τρέχοντος”*. Ποιὸς, χωρὶς προηγουμένως νὰ ταυτίσῃ τὴν θέλησίν του μέ τὴν βουλὴ τοῦ Θεοῦ, θὰ κερδίσῃ τὴν μάχην τῆς ζωῆς; Ἡ ποιὸ σκεῦος τῆς δημιουργίας ἐπιζῇ χωρὶς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

Νέοι πνευματικοί ὀρίζοντες

ΔΑΣΚΑΛΟΣ: - Ἀλλά γιατί ὁ Χριστός ἀπεκάλεσε τὴν Συροφοίνισσα γυναῖκα κυνάριον;

Κυρία: - Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰησοῦ ἦταν παραβολικὴ καὶ ἐνδεικτικὴ. Ἦθελε ἀπλῶς ὁ Χριστός νὰ ὑπενθυμίσῃ στὴν Συροφοίνισσα γυναῖκα τὸ χάσμα πού ὑπῆρχε μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ἑθνικῶν. Διότι οἱ Ἑθνικοὶ ἐθεωροῦντο ἀκάθαρτοι, κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ συγχρόνως νὰ προκαλέσῃ μία ἀντίδρασι στοῦ πνεύματος τῆς γυναίκας αὐτῆς ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ἔγινε.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἓνας κύριος πού τὸν ἐσυνώδευε ἡ Ροῦθ. Ἡ γαγιά τοῦ γιατροῦ ἐσηκώθη νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Καλῶς ἦλθες, Πῶλ. Δέν σ' ἐπερίμενα. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἀπουσίαζες;

Πῶλ: - Ναὶ ἔχετε δίκαιο. Ἀπουσίαζα. Καὶ τώρα εἶμαι περαστικός.

Κυρία: - Ἔστω, ἀλλά κάθησε λίγο μαζί μας νὰ σοῦ συστήσω καὶ τὸν φίλο μας, τὸν δάσκαλον, ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Ὑστερα, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν δάσκαλον. Ὁ Πῶλ εἶναι καθηγητὴς Ἱστορίας καὶ οἰκογενειακὸς φίλος καὶ γείτονάς μας.

Ὁ Πῶλ ἐχαιρέτησε τὸν δάσκαλον εὐγενικὰ τείνοντας τὸ χέρι του καὶ ὕστερα στρεφόμενος πρὸς τὴν Κα Εὐγενίδου τὴν ἐρώτησε:

Πῶλ: - Ἐχετε νεώτερα ἀπ' τὸν γιατρό;

Κυρία: - Ναὶ, βεβαίως καὶ καλὰ νέα. Εἶναι πολὺ καλὰ. Ἀλλά καθήστε ὅλοι. Εἶχαμε μιά ἐνδιαφέρουσα συζήτησι μὲ τὸν δάσκαλον, γύρω ἀπὸ θέματα πνευματικὰ καὶ Βιβλικὰ.

Πῶλ: - Πολὺ ἐπικαιρά. Χθὲς παρηκολούθησα μίαν συζήτησι ἀπ' τὴν τηλεόρασι καὶ ἔμαθα πολλὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ἐκπληκτικὰ γιὰ τὸ Ἰσραήλ. Μεταξὺ ἄλλων ἔμαθα ὅτι καὶ μέσα στοῦ Ἰσραὴλ ἐπικρατεῖ σύγχισις μεταξὺ τῶν Ἑβραίων παρὰ τὰ θριαμβευτικὰ καὶ εὐνοϊκά γεγονότα ὑπὲρ αὐτῶν. Διότι ὠρισμένοι φανατικοὶ Ὀρθόδοξοι Ἑβραῖοι πιστεύουν ὅτι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας εἶναι ἐκεῖνος πού ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὅχι ὅπως ἐνεργεῖται διὰ τῶν ὀπλων.

Κυρία: - Δέν μ' ἐκπλήττει. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν ἀντίδρασι τῶν ὀρθοδόξων Ἑβραίων. Ἐφ' ὅσον οἱ Ἰσραηλῖτες δέν ἐδέχθησαν ποτὲ τὸν Ἰησοῦν ὅτι εἶναι ὁ ἀληθὴς Μεσσίας των, ὅλες οἱ προφητεῖες των παίρνουν ἄλλες διαστάσεις καὶ ξεκινοῦν ἀπ' ἄλλη βάσι. Καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα αὐτὴ σύγχισις ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ εὐνοοῦν κλίμα ὑπὲρ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Πῶλ: - Δέν ἔχετε ἄδικον. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἐνῶ ὅλες οἱ προφητεῖες ἐνεργοῦνται κατὰ γράμμα ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ αὐτὸς ἔχει ἀποκοιμηθῇ μὲ τὸ ὄραμα τοῦ Μεσσία.

Δάσκαλος: - Καὶ γιατί δέν ζυπνᾷ;

Κυρία: - Διότι *“κάλυμμα κεῖται ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῶν”* (Β' Κορ. γ' 15) μᾶς λέγει ὁ Παῦλος. Ἐπομένως, ὅταν ἡ θέλησίς των συνεργασθῇ μὲ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ λάμψῃ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ στοῦ πνεῦμα των, *“ἐπειδὴ τώρα καταργεῖται διὰ τοῦ Χριστοῦ”* (Β' Κορ. γ' 14). Καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ τοὺς ἐλευθέρωσῃ ἀπ' τὴν πλάνην τοῦ δήθεν ἀναμενόμενου Μεσσία των. Διότι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας των δέν θὰ εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀντιχρίστον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκμεταλλεθῇ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν πλάνην των, ὅπως διακηρύττει ὁ Παῦλος στὴν Β'

Θεσσαλονικεῖς, κεφάλαιον β', "... ὥστε νά καθίσῃ εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεός ἀποδεικνύων ἑαυτόν ὅτι εἶναι Θεός" (Β' Θεσ. β' 4).

Δάσκαλος: - Καί ποίος εἶναι ὁ ναός τοῦ Θεοῦ;

Κυρία: - Ὁ νέος ναός πού θά οἰκοδομηθῇ στήν Ἱεροσόλυμα στήν θέσι τοῦ κατεστραμμένου ναοῦ τοῦ Σολομώντος. Διότι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παύλου ὅταν ἔγραφε τήν δευτέραν πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολήν του τό 54 ἢ 55 μ.Χ. δέν ὑπῆρχαν χριστιανικά δόγματα καί διαιρέσεις, ὥστε νά ἀναφέρεται εἰς ἄλλον ναόν. Οὔτε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἦτο δυνατόν νά ὁμιλῇ συμβολικά πρὸς τόν Δανιήλ περί ἄλλου ναοῦ ἐκτός τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, ἐφ' ὅσον τοῦ εἶπε: *"καί θέλει συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἐγκαταλιπόντων τήν διαθήκην τήν ἀγίαν..."* (Δαν. ια' 30), ὑπονοώντας καθαρώς τόν λαόν του καί τόν ναόν τοῦ Θεοῦ του στήν Ἱεροσόλυμα. Κι' ὁ ὁποῖος ναός κατεστράφη τῷ 70 μ.Χ. ὑπό τοῦ Ρωμαίου Τίτο κατά τήν προφητείαν τοῦ Ἰησοῦ. Κι' ὁσάκις ἀπεκατεστάθη ἐπανεκατεστράφη. Διότι δέν ἦτο δυνατόν νά δεχθῇ ὁ Θεός τήν ἐπανίδρυσιν τοῦ ναοῦ Του ὑπό Ἑθνικῶν ἢ Μουσουλμάνων. Ἡ θεάρεστος αὐτή ἀποκατάστασις τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ θά πραγματοποιηθῇ καί μόνον ὑπό τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καί τήν εὐθύνην τῆς οἰκοδομῆς του κατά τόν Μωσαϊκόν νόμον κι' οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἤδη ἔτοιμες καί τίς πέτρες τῆς οἰκοδομῆς του, ὡς ἐπληροφορήθη. Αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀνεγνωρισμένος ναός τοῦ Θεοῦ στήν ἱερά πόλιν Ἱερουσαλήμ, στόν ὁποῖον θά ἐπαναληφθοῦν οἱ θυσίαι τῶν Ἑβραίων μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ψευδομεσσία (Ἁντιχρίστου), ὁ ὁποῖος καί θά ἐγκατασταθῇ στόν ναόν τοῦ Θεοῦ, ὡς Θεός.

Ποῖον ἄλλωστε ἄλλον ναόν θά μπορούσε νά ὑπονοῇ ὁ Παῦλος στήν ἐποχή του; Ἡ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ὅταν εἶπε στόν Δανιήλ ὅτι: *"θέλει παύσει ἡ θυσία καί ἡ προσφορά καί ἐπὶ τό πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ θέλει εἶσθαι τό βδέλυγμα τῆς ἐρηνώσεως"*; (Δαν. θ' 27). Μήπως ἐγίνοντο εἰς ἄλλον ναόν θυσίαι ἐκτός τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, ὥστε νά ὑπάρχῃ τό ἐνδεχόμενον τοῦ λάθους ἐκ μέρους μας; Ὁ δέ ἱερός συγγραφεύς στό τέλος τοῦ βιβλίου του συμπληρώνει: *"Καί ἀπό τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἡ παντοτεινή θυσία ἀφαιρεθῇ καί τό βδέλυγμα τῆς ἐρηνώσεως στηθῇ θέλουσιν εἶσθαι ἡμέραι: χίλια διακόσiai καί ἑννεήκοντα"* (Δαν. ιβ' 11). Ἐκτός, ἐάν τόσον ὁ Παῦλος, ὅσον κι' ὁ ἄγγελος τοῦ Δανιήλ δέν ἦταν καλῶς ἐνημερωμένοι στήν ὑπόθεσιν τοῦ Ἁντιχρίστου, ὅσον εἶναι οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά...!

Σηκώθηκε ἀπό τήν θέσιν της καί πῆγε καί πῆρε ἓνα βιβλίον τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά ἀπό τήν βιβλιοθήκην της καί τοὺς εἶπε. Ἀκούστε τί διακηρύττουν: *"Τό ἑπτακέφαλο κόκκινο θηρίον πού βγήκε ἀπό τήν ἄβυσσος στίς 10 Ἰανουαρίου 1946... Ἦταν τό ἴδιο θηρίον... μέ τήν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, ἡ ὁποία... μετεβίβασε τίς φυσικές της ιδιότητες στά Ἑνωμένα Ἔθνη. Ἔτσι τό ἐδάφιν Δανιήλ ια' 31 δέν ἀναιρεῖ τό γεγονός ὅτι τό "βδέλυγμα τῆς ἐρηνώσεως" ἔλαβε ζωὴ πρώτη φορά στό ἔτος 1919..."*!!!

Πῶς τό ἀκούσατε αὐτό; Διά τοὺς Μάρτυρες, λοιπόν, τοῦ Ἰεχωβά, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, δέν ἐπέρασαν ἀκόμη οἱ χίλιες διακόσιες ἑννεήκοντα ἡμέρες ἀπό τό 1919 πού ἔθεσαν ὡς ἀφετηρία τοῦ γεγονότος!

Πῶλ: - Πῶς εἶναι δυνατόν;

Κυρία: - Βεβαίως, διά τοὺς Μάρτυρες ἢ τόν "Πιστόν καί Φρόνιμον Δοῦλον" των ὅλα εἶναι δυνατά...(!) Καί σᾶς τό ἐδιάβασα ἀπό τό ἐπίσημο βιβλίον των, πού φέρει τόν τίτλον *"ΤΕΝΝΗΘΗΤΩ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΣΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ"*. Καί βρίσκεται στήν σελίδα 301.

Πῶλ: - Δηλαδή, μ' ἄλλα λόγια, ὁ ΟΗΕ εἶναι ὁ Ἁντίχριστος κατά τοὺς Μάρτυρες;

Κυρία: - Ἀκριβῶς.

Πῶλ: - Μὴ χειρότερα! Καλά, οἱ Μάρτυρες δέν διαβάζουν τήν Γραφή; Εἶχα τήν ἐντύπωσιν πῶς εἶναι θερμοὶ ἀναγνώστες τῶν Γραφῶν;

Κυρία: - Βεβαίως εἶναι θερμοὶ ἀναγνώστες τῶν Γραφῶν κι' εὐσεβεῖς πιστοὶ καί τηρητές τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ μέχρι θανάτου ἀλλά πάντοτε κάτω ἀπ' τήν ἐπίβλεψιν καί καθοδήγησιν τοῦ

Πιστοῦ καί Φρόνιμου Δούλου – πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπ’ τήν ὀργάνωσι των πού ἐδρεύει στίς Η.Π.Α. – καί πού τόν ὑπακοῦνε τυφλῶς στήν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν. Αὕτη δυστυχῶς εἶναι ἡ τραγική ἀλήθεια γιά τοὺς Μάρτυρες.

Πῶλ: - Καλά δέν διερωτήθησαν ποτέ πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Ἀντίχριστος νά εἶναι ὁ ΟΗΕ; Διότι πότε ὁ ΟΗΕ “*Ἐκαμινε πάντας μικροὺς καί μεγάλους καί τοὺς πλουσίους καί τοὺς πτωχοὺς καί τοὺς ἐλευθέρους καί τοὺς δούλους νά λάβωσι χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν*” (Αποκ.ιγ’16), πού γράφει ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψι του; Κι’ ἀπό πότε ὁ ΟΗΕ ἐκπροσωπεῖ τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὥστε νά παύσῃ “*θυσία καί προσφορά*” καί νά στηθῇ “*τό βδέλυγμα τῆς ἐρηνώσεως*” (Ματ.κδ’15); Καί δέν ἐδιάβασαν στήν Ἀποκάλυψι ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου “*εἶναι ἀριθμός ἀνθρώπου*”; (Αποκ.ιγ’18). Τοὺς λείπει, λοιπόν, εἰς τοιοῦτον βαθμόν ἡ διάκρισις; Ἡ μήπως ὁ Παῦλος στήν Β’ Θεσσαλονικεῖς β’ 3 μᾶς ὁμιλεῖ γιά ὀργάνωσι κι’ ὄχι περί ἀνθρώπου πού θά καθίσῃ εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεός;

Κυρία: - Δυστυχῶς, ἀγαπητέ μου Πῶλ, δέν διερωτήθησαν καί δέν διερωτῶνται ὁμοίως κι’ αὐτοί... διότι ἐτυφλώθησαν ἀπό τόν “Πιστόν καί Φρόνιμον Δούλον” των. Τοὺς λείπει, ἀκριβῶς, ἡ στοιχειώδης διάκρισις.

Πῶλ: - Μήπως ἐθελοτυφλοῦν στήν μελέτη τῶν Γραφῶν;

Κυρία: - Κάτι χειρότερον. Τήν μεταβάλλουν... Διότι, ὄχι μόνον δέν τήν κατανοοῦν κατὰ γράμμα ἀλλά οὔτε καί κατὰ πνεῦμα. Δίδουν δέ στά λόγια τῆς ἐρμηνευτικῆς διαστάσεως ἐντελῶς φανταστικές κατὰ τήν κρίσιν τῆς γνώμης των πρὸς αἰώνιον ἀφανισμόν των, κατὰ τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ: “*Καί ἐάν τις ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ὁ Θεός θέλει ἀφαιρέσει τό μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καί ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἀγίας...*” (Αποκ.κβ’19).

Δάσκαλος: - Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν Ἰσραήλ;

Κυρία: - Ὁχι ἀκριβῶς. Ὁ Ἰσραήλ ἐτυφλώθη λόγω τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Μωσαϊκός νόμος τοὺς εἶχε ἐπιβληθῇ ἀπόλυτα. Ὁ δέ Ἰησοῦς τοὺς καταργοῦσε τόν Μωσαϊκόν νόμον. Κι οἱ προφητεῖες δέν ἦτο εὐκολον νά κατανοηθοῦν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ὅπως τίς κατανοοῦμεν ἐμεῖς σήμερον, λόγω τοῦ Ἰησοῦ στόν Ὅποιον ἐπιστεύσαμε κι ἐδεχθήκαμε καί δι’ αὐτοῦ ἐννοοῦμεν τάς Γραφάς. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλή: Ἐκεῖνος πού δέχεται τόν Χριστόν δέχεται τήν ἀλήθεια. Ἀλλά ὁ Ἰσραήλ δέν ἐδέχθη τόν Χριστόν καί γι’ αὐτό ἐτυφλώθη.

Δάσκαλος: - Μήπως ὑπάρχει προορισμός μέσα σ’ αὐτή τήν τύφλωσι τοῦ Ἰσραήλ;

Τόμ: - Ἀσφαλῶς. Αὐτό ὑποστηρίζει κι’ ἡ Γραφή: “*... ὅτι τύφλωσις κατὰ μέρος ἔγεινεν εἰς τόν Ἰσραήλ ἕως οὗ εἰσέλθῃ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν*” (Ρωμ.ια’25).

Κυρία: - Ἀσφαλῶς ὑπάρχει προορισμός. Ἀλλά ὁ προορισμός τοῦ κάθε σκεύους, ὅταν δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεσι μέ τήν ἠθική τάξι τοῦ Θεοῦ καί τό θέλημά Του, τότε ὅλα πάνε καλά. Ἀλλά ὁ λαός Ἰσραήλ δέν θέλησε νά δεχθῇ τήν ἀλήθεια τοῦ Μεσσία του, ὅτι ἦταν ὁ Ἰησοῦς! Γι’ αὐτό κι’ ἐτυφλώθη.

Ὁ λαός Ἰσραήλ ἐπέρασε πολλές σκληρές δοκιμασίες ἀπ’ ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεώς του, θά περάσῃ δέ τήν τελευταία του σκληρά δοκιμασία τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ὅλα τά ἔθνη, λόγω τῆς ἀρνήσεώς του νά δεχθῇ ἀπλά τήν ἀλήθεια τοῦ Ἰησοῦ! Τήν σκληρή αὕτη ὥρα θά τήν περάσῃ ἰδίᾳ του εὐθύνη. Ὁ ἄνθρωπος παραμένει ὑπόλογος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ ἄργον λόγον πού θά πῇ, πόσον μάλλον ὁ λαός Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νά πῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ: “*Τό αἶμα αὐτοῦ ἅς εἶναι ἐφ’ ἡμᾶς καί ἐπὶ τά τέκνα ἡμῶν*”; (Ματ.κζ’25). Ἐκτοτε ὁ λαός Ἰσραήλ κρίνεται. Ἀλλά ὁ Θεός συγχρόνως ἐνεργεῖ καί τήν ἀφύπνισίν του. Διότι ὁ Θεός δέν μπορεῖ ν’ ἀθετήσῃ καί τήν συνθήκη τῆς εὐλογίας Του πρὸς τόν Ἀβραάμ. Ἀλλά ἐπίσης θά ἦτο καί ἠθικῶς ἀπαράδεκτον νά θέλῃ ὁ Ἰσραήλ νά δικαιωθῇ, ἄνευ μετανοίας καί πίστεως στόν πραγματικόν Μεσσίαν του τόν Ἰησοῦν!... Καί τοῦτο τό ἐνεργεῖ ὁ Θεός ὑπέρ τοῦ Ἰσραήλ μέσω

τῶν κρίσεών Του, ἐφ’ ὅσον *“αἱ ὁδοί τοῦ Θεοῦ εἶναι κρίσις”*. Τελικῶς, ὁ Ἰσραὴλ θά ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἰησοῦν. Εἶναι προφητευμένο ὑπὸ τοῦ Ζαχαρία: *“Καὶ θέλω ἐκχέει ἐπὶ τὸν οἶκον Δαβὶδ καὶ ἐπὶ τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ πνεῦμα χάριτος καὶ ἰκεσιῶν καὶ θέλουσιν ἐπιβλέψει πρὸς ἐμέ τὸν ὅποῖον ἐξεκέντησαν καὶ θέλουσι πενθήσει δι’ αὐτόν, ὡς πενθεῖ τις διὰ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ, ὡς ὁ λυπούμενος διὰ τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλει εἶσθαι πένθος μέγα ἐν Ἱερουσαλήμ...”* (Ζαχ.ιβ’10).

Δάσκαλος: - Καὶ πότε πιστεύετε ὅτι θά πραγματοποιηθῇ αὕτη ἡ προφητεία;

Κυρία: - Δέν ἔχω γνώμη. Ἀλλά κατὰ πάσαν πιθανότητα μετὰ τὴν βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Διότι ποιός Ἰσραηλίτης θά ὑποδεχθῇ τὸν ψευδομεσσία στὰ Ἱεροσόλυμα ὡς τὸν Μεσσίαν του, ἐάν προηγηθῇ ἡ προφητεία τοῦ πένθους τοῦ Ἰσραὴλ περὶ τοῦ Ἰησοῦ;

Δάσκαλος: - Πράγματι εἶναι θαυμαστή αὕτη ἡ προφητεία πού ἐδιαβάσατε! Μένω κατάπληκτος! Δέν εἶχα ποτέ φαντασθῇ ὅτι ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσον ἀπόλυτα συνδεδεμένη μέ τὴν πρόνοιά Του ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ, πού ἡρνήθη τὸν Χριστόν! Ἐν τούτοις, ἐπιτρένατέ μου νά παρατηρήσω ὅτι ὑπάρχουν πολλά μυστήρια μέσα στὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἱστορία τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ, τὰ ὅποια μένουν ἀναπάντητα. Κι’ ἔρχονται σ’ ἀντίθεσι μέ τὴν λογικὴ καὶ τὴν ἠθικὴ τάξι τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καθὼς ὑποστηρίζεται ἀπὸ Βιβλικῆς πλευρᾶς.

Πῶλ: - Καὶ βεβαίως ὑπάρχουν πολλά μυστήρια μέσα στὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ! Καὶ τὰ ὅποια ὁ Θεός δέν μᾶς τ’ ἀποκαλύπτει. Καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα ἡ παρουσία τοῦ κακοῦ μέσα στὴν δημιουργία δέν εἶναι πράγματι ἓνα μυστήριον; Ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ κακοῦ στὴν Β’ Θεσσαλονικεῖς β’ καὶ τὸ ὀνομάζει *“τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας”*, δηλαδὴ ἀνεξήγητο. Ὁμοίως κι’ οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις πού προϋπήρξαν ὡς ἀγγελικὲς δυνάμεις. Ὁ δὲ ἀρχηγός των ἐδημιουργήθη ὡς *“Χερούβ κεχρισμένον”* δέν ἐπλάσθη ὡς Σατανᾶς ἢ Διάβολος! Ἡ μήπως ἡ σατανολατρεία τῆς ἐποχῆς μας πού ἐκδηλώνεται τόσον κυνικά καὶ φανερά δέν ἀποτελεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας πού ἐνεργεῖται βαθμιαίως πρὸ τῆς μεγάλης σατανολατρείας τοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Πῶς νά τὰ ἐξηγήσωμε ἢ νά τὰ κατανοήσωμε; Ὅλα μεταμορφώνονται μυστηριωδῶς καὶ πρὸς τὸ κακόν. Ἰδοὺ *“τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας”* πῶς τὸ περιγράφει κι’ ὁ Ἰεζεκιήλ στὸ βιβλίον του (κη:13-18): *“Ἐστάθης ἐν τῇ Ἐδέμ τῷ Παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ... Ἦσο Χερούβ κεχρισμένον διὰ νά ἐπισκιάζῃς κι ἐγὼ σέ ἔστησα. Ἦσο ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ τοῦ Θεοῦ... Ἦσο τέλειος ἐν ταῖς ὁδοῖς σου ἅψ’ ἥς ἡμέρας ἐκτίσθης ἐώσου εὐρέθῃ ἀδικία ἐν σοὶ... Ἡ καρδιά σου ὑψώθη διὰ τὸ κάλος σου ἔφθιρας τὴν σοφίαν σου διὰ τὴν λαμπρότητά σου...”* (Ιεζ.κη’13-17).

Ὅλος λοιπὸν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς διαγγέλλει ὅτι ὅλα τὰ ἐπίγεια κι’ ἐπουράνια ὄντα τοῦ Θεοῦ, ἐπλάσθησαν ἐλεύθερα καὶ μέ ἄγνοια τοῦ κακοῦ κι’ ὄχι ὡς κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ κακοῦ ἢ ὡς κατευθυνόμενα ρομπότ. Ἐν τούτοις, ἀπεστάτησαν κι’ ἀπώλεσαν τὴν ἀγαθὴ των συνειδησιν. Δέν μᾶς τὸ ἀρνεῖται ἄλλωστε ὁ Λόγος Του ὅτι ἡ παρουσία τοῦ κακοῦ μέσα στὴν δημιουργία Του ἀποτελεῖ ἓνα μυστήριον.

Ἀλλά γιατί κι’ ἐμεῖς προπετῶς ν’ ἀναλάβωμε τὴν εὐθύνην τῆς ἐρμηνείας τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ ἀφοῦ θά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα νά μᾶς ἀποκαλυφθοῦν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν; Ὁ Παῦλος ἔγραφε στοὺς Κορινθίους: *“Διότι κατὰ μέρος γινώσκομεν καὶ κατὰ μέρος προφητεύομεν. Ὅταν ὅμως ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ κατὰ μέρος θέλει καταργηθῇ...”* (Α’ Κορ.ιγ’9-10). Ἐπίσης, κι’ ὁ Ἰησοῦς εἶχε εἰπεῖ κάτι σχετικό. *“Ἐάν τὰ ἐπίγεια σᾶς εἶπον καὶ δέν πιστεύετε, πῶς ἐάν σᾶς εἶπω τὰ ἐπουράνια θέλετε πιστεύσει; (Ιωάν.γ’12). “Καὶ πρὸς τοὺς μαθητὲς Του ἔλεγε: “Ἐπι πολλά ἔχω νά εἶπω πρὸς ἐσᾶς, δέν δύνασθε ὅμως τώρα νά βαστάζετε αὐτά...”* (Ιωάν.ις’12)

Κυρία: - Ἰδοὺ λοιπὸν, ὁ πραγματικὸς λόγος τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μυστηρίων Του, τὰ ὅποια δέν μᾶς ἀποκαλύπτει τώρα. Καὶ μόνον ὁ Παράκλητος ἔχει τὸ ἔργον τῆς ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν κι’ εἶναι ὁ ἀπόλυτα ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἐρμηνεία τῶν μυστηρίων τοῦ

Θεοῦ! Κι' ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸ συμφέρον μας.

Δάσκαλος: - Ὑποκαλύπτει ἀναφέρεται μόνον σὲ πιστοὺς καὶ εὐσεβεῖς ἀνθρώπους;

Τόμ: - Βεβαίως. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος εἶναι δέκτης. Καὶ πρέπει νὰ παραμείνῃ δέκτης γιὰ νὰ διδαχθῇ τὴν ἀλήθεια ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ὑποκαλύπτει ὁ κόσμος πού *“ἠγάπησε τὸ σκότος παρὰ τὸ φῶς”* (Ιωάν.γ'19) πῶς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ πῶς νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν Θεόν ἄνευ ὄρων;

Πῶλ: - Ὑποκαλύπτει τὸ μυστήριον πού καλύπτει τὴν δημιουργία καταργεῖ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον! Ὁ δὲ Πέτρος μᾶς πληροφορεῖ στὴν δευτέραν τοῦ ἐπιστολῆς καὶ τὸ καταπληκτικὸ γεγονός πού ξεπερνᾷ τὴν φαντασίαν μας καὶ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον: *“Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκήρυξε καὶ πρὸς τοὺς νεκρούς”* τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος Του! Γιατί νὰ κηρύξῃ *“καὶ πρὸς τοὺς νεκρούς”* ἐάν δὲν ἔμελλε τὸν Θεόν γιὰ τὸν ἄνθρωπον; Εἰς τὴν μνήμην τοῦ Θεοῦ ζοῦν λοιπὸν ὅλοι. Δὲν θὰ χαθῇ κανεὶς εὐθύνη τοῦ Θεοῦ! Αὕτῃ εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια κι' ἄς μὴ τὴν πιστεύωμε.

Κυρία: - Κι' εἶναι συγχρόνως ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις κατὰ τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, οἱ ὅποιοι διακηρύττουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Πῶς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ κι' ὁ Χριστὸς ἐκήρυξε πρὸς τοὺς νεκρούς; *“Ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη τὸ εὐαγγέλιον καὶ πρὸς τοὺς νεκρούς διὰ νὰ κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους ἐν σαρκὶ νὰ ζῶσι δὲ κατὰ Θεόν ἐν πνεύματι”* (Α' Πέτ.δ'6-7) μᾶς πληροφορεῖ ὁ Πέτρος. Πῶς θὰ κριθοῦν *“κατὰ ἀνθρώπους ἐν σαρκὶ”*; Δηλαδή ὡς ἄνθρωποι ἐν ζωῇ, ἐάν δὲν ὑπάρχει ψυχὴ μετὰ θάνατον; Ὑποκαλύπτει καὶ στὴν ἀποστομωτικὴν αὕτῃ διακήρυξιν τοῦ Πέτρου ἔδωσαν τὴν σοφιστικὴν τῶν ἐρμηνειῶν, ὅτι ἐδῶ πρόκειται γιὰ τοὺς πεπτωκότας ἀγγέλους. Ὑποκαλύπτει ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ ἐδόθη ἤδη ἀπ' ἀρχῆς μέσω τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰούδα. Ὑποκαλύπτει τὴν: *“Καὶ ἀγγέλους οἵτινες δὲν ἐφύλαξαν τὴν ἑαυτῶν ἀξίαν ἀλλὰ κατέλιπον τὸ ἴδιον αὐτῶν κατοικητήριον, ἐφύλαξε μὲν παντοτινὰ δεσμὰ ὑποκάτω τοῦ σκοτοῦς διὰ τὴν κρίσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας”* (Ιούδ.α'6). Καὶ τίθενται τὰ ἐρωτήματα:

α) Πῶς τοὺς *“ἐφύλαξε μὲν παντοτινὰ δεσμὰ ὑποκάτω τοῦ σκοτοῦς διὰ τὴν κρίσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας”* καὶ συγχρόνως ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Χριστὸν νὰ τοὺς κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος μέσα στὴ φυλακὴ τῶν;

β) Οἱ ἄγγελοι ἠπειθήσαν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε ἢ οἱ ἄγγελοι ἐπνίγησαν, ὥστε ὁ Πέτρος νὰ ὁμιλῇ περὶ νεκρῶν ἐννοῶν τοὺς ἀγγέλους;

γ) Ὁ Πέτρος ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κατακλισμοῦ ἢ γιὰ προγενεστέρα ἐποχὴ, ὥστε νὰ ἐννοῇ ἀγγέλους;

δ) Οἱ δὲ ἄγγελοι, ἐφ' ὅσον ἦσαν πνεύματα κατὰ φύσιν ἀπέθνησκον, ὥστε νὰ ταυτίζεται τὸ ὄνομα τῶν μὲ τοὺς νεκρούς;

ε) Ὑποκαλύπτει οἱ νεκροὶ τοῦ Νῶε δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τοῦ πού ἐχάθησαν στὸν Κατακλισμόν;

στ) Οἱ ἄγγελοι δὲν προεγνώριζαν τὸν Χριστόν; Γιατί νὰ ἐχρειάζοντο νὰ τοὺς εὐαγγελίσῃ;

ζ) Ὑποκαλύπτει οἱ νεκροὶ τοῦ Νῶε δὲν τὸν ἐγνώρισαν οὔτε πρὶν οὔτε μετὰ κι' ἄς κατῆλθε στὴ γῆ ὁ Ἰησοῦς. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς εὐαγγέλισε. Ὑποκαλύπτει, λοιπόν, ἡ ψευδώνυμος γνώσις τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά.

Πῶλ: - Ὑποκαλύπτει ὅτι ἄλλα σαφὴ ἐδάφια περὶ τῆς ψυχῆς τὰ διαστρέφουν πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν! Σὺν παράδειγμα ἀπλῶς θὰ ἠθέλα νὰ ἀναφέρω τὸν λόγον ἐκεῖνον πού βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ ὅταν ὠμιλοῦσε περὶ τῆς πολυτιμότητος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου: *“Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων νὰ ἀποκτείνωσι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα νὰ ἀπωλέσῃ ἐν τῇ γεννῇ.”* (Ματ.ι'28).

Τί πῶς σαφέστερον τοῦ διαχωρισμοῦ πού μᾶς κάνει ὁ Ἰησοῦς μεταξύ ψυχῆς καὶ σώματος; Τὸ μὲν σῶμα μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ καταστρέψῃ ἀλλ' ὅχι τὴν ψυχὴν. Αὕτην μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν *“ἀπωλέσῃ”*. Πῶς, λοιπόν, δὲν ὑπάρχει ψυχὴ γιὰ τοὺς μάρτυρες τοῦ

Ἰεχωβᾶ, παρά τίς τόσον σαφεῖς διακηρύξεις τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰησοῦ; Ἡ μήπως ἡ ἱστορία τοῦ Λαζάρου δέν μᾶς ἐπαληθεύει τήν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς;

Δάσκαλος: - Χαίρομαι πραγματικά γιά ὅσα εἶπατε πού μέ διαφωτίζουν σέ πολλά μου ἐρωτήματα καί μ' ὀπλίζουν. Ἐπίσης, θά ἤθελα νά μάθω ἄν γιά τοὺς νεκροὺς ἀποκλειστικά τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε ὁμιλῇ ὁ Πέτρος;

Κυρία: - Ναί. Διά τοὺς νεκροὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε.

Δάσκαλος: - Ἀλλά γιατί μόνον τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε;

Κυρία: - Διότι οἱ νεκροὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ δέν ἐγνώριζαν τόν Χριστόν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε. Κι' οὔτε τοὺς ἐδόθη ποτέ ἡ εὐκαιρία μετανοίας διὰ τῆς ἐν Χριστῷ χάριτος, ὅπως δίδεται σ' ἐμᾶς τώρα.

Τόμ: - Κι' ἐγώ ἔχω ἓνα ἐρώτημα: Γιατί μόνον οἱ νεκροὶ τοῦ Νῶε νά τύχουν τέτοιας προνομιακῆς μεταχειρίσεως κι' ὄχι ὅλοι οἱ νεκροὶ πού δέν εὐηγγελίσθησαν τήν ἐν Χριστῷ χάριν ἐν ζωῇ ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἢ καί μετὰ Χριστόν;

Κυρία: - Εἶναι καί δικό μου ἐρώτημα, ἀγαπητέ μου Τόμ. Ἀλλά ἡ Γραφή σιωπᾷ ἐπὶ τοῦ θέματος. Δέν μπορῶ λοιπόν νά ἔχω γνώμη, ἐκτός μᾶς: Ὅτι ὁ Θεός εἶναι Ἀγάπη καί Δικαιοσύνη. Κι' ὥς Ἀγάπη καί Δικαιοσύνη ἐνθυμεῖται ὅλα Του τά πλάσματα. Δέν ἔχει προσωποληψία.

Δάσκαλος: - Ὅλα αὐτά πού λέτε εἶναι πράγματι πολύ ἀποκαλυπτικά γιά τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ! Ἡ πῶς ἰσχυρά φαντασία ἀδυνατεῖ νά συλλάβῃ ὅλο αὐτό τό βάθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπον. Ἀλλά ἡ δική μου φαντασία πού ἐστερεῖτο ἐπιγνώσεως Θεοῦ, λόγω ἀγνοίας καί ἐνδιαφέροντος πραγματικοῦ γιά τήν ἀλήθεια, πῶς θά τά ἐπληροφορεῖτο καί θά τά ἐμάθαινε;

Τόμ: - Τήν ἀπάντησι, νομίζω, τήν ἐδώσατε μόνος σας μέ ὅ,τι εἶπατε. Ἐφ' ὅσον ὁμολογεῖτε ὅτι δέν εἶχατε πραγματικόν ἐνδιαφέρον.

Δάσκαλος: - Ναί, ἔχετε δίκιο. Εἴθε, βεβαίως, τό ἐνδιαφέρον πού εἶχα γιά τά ταξίδια, τά σπόρ καί τήν φιλοσοφία νά τό εἶχα καί γιά τά νέα τ' οὐρανοῦ, ἀπ' τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἡ Βίβλος Του!, ἀλλά δυστυχῶς δέν τό εἶχα. Ἐν τούτοις, πρέπει νά ὁμολογήσω, ὅτι πρὶν γεῖνω αὐτό πού ἔγινε καί καταντήσω στήν φυλακή εἶχα τήν καλή θέλησιν νά γεῖνω ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ γι' αὐτό κι' ἐδιάβαζα κι' ἐκκλησιαστικά βιβλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά μ' ἐπροβλημάτιζαν συγχρόνως καί τά πολιτικο-κοινωνικά γεγονότα πού ἐζήσαμε στήν πατρίδα μου. Καί τέλος μοῦ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα νά ἐρευνήσω σέ βάθος τά πολιτικο-φιλοσοφικά αὐτά θέματα συγχρόνως μέ τά θεολογικά. Μεταξύ ἄλλων, λοιπόν, ἐδιάβασα καί τήν θεωρίαν τοῦ Μάρξ. Κι' ὁμολογῶ ὅτι βρήκα τήν θεωρίαν του πῶς ἄνθρωπιστική καί πρακτική ἀπ' ὅλες τίς θεολογούμενες θεωρίες, ἐφ' ὅσον καταργοῦσε τόν πλουτισμόν κι' ἐπέβαλε τήν ἰσότητα τῶν τάξεων. Αὕτη εἶναι θεωρία ἄνθρωπιστική, εἶπα στόν ἑαυτόν μου, κι' ὄχι οἱ ἐκκλησιαστικές θεωρίες πού ἐπιτρέπουν τόν πλουτισμόν καί τήν διαφορά τῶν τάξεων. Γιατί νά ὑπάρχουν πλούσιοι καί πτωχοί; Γιατί ὁ Θεός δέν τοὺς καταργεῖ; Γιατί ἐπιτρέπει τήν ἀδικία; Γιατί;...

Ἀλλά τήν χαριστική τήν δέχθηκα ὅταν κάποτε διάβασα καί τά περί ἀπολύτου προορισμοῦ τῶν Καλβινιστῶν κι' ἄλλων. Αὐτό ὑπῆρξε κι' ἡ μοιραία λίθος κατά τῆς ψυχῆς μου. Ἀπό τότε ἔχασα κάθε ἐμπιστοσύνη στή δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ κι' ἔγινε ἔκτοτε ὕλιστής κι' ἀρνητής τοῦ Θεοῦ! Ἐπέταξα καί τά ἱερά βιβλία καί εἶπα στόν ἑαυτόν μου: Κι' αὐτά ἄνθρωποι τά ἔγραψαν. Ἀκόμη καί τώρα δέν μπορῶ νά ξεπεράσω τήν σύγχισιν πού ἔπαθα σ' ὅλες αὐτές τίς διατυπώσεις καί θεωρίες πού συνυπάρχουν κι' εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες. Ἐνῶ εἰς ὁλόκληρον τήν Βίβλον π.χ. εἶναι σαφῶς διατυπωμένη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπον, ἔρχεται ἡ διακήρυξις τοῦ Παύλου πού τήν ἀνατρέπει καί ἐπικυρώνει τήν ἀνισότητα στήν ζωή. Ἄν κι' ὁ γιατρός μᾶς τά ἐρμήνευσε καί συμφωνεῖ μ' ἐσᾶς, ἐν τούτοις, παραμένει κάποια ἐπιρύλαξι στό πνεῦμα μου περί τῶν ἀπόψεων τοῦ Παύλου.

Κυρία: - 'Αγαπητέ μου δάσκαλε, ὁ Θεός πράγματι δέν καταργεῖ τόν πλούτον ἀλλά καταργεῖ τήν ἀλαζονεία, τήν αἰσχροκέρδεια καί τήν ἀδικίαν. Πρίν ἀπό σᾶς ὁ Χριστός εἶπε τά “οὐαί” στούς πλουσίους τοῦ κόσμου τούτου ἀλλά οὐδέποτε εἶπε καί τό “εὖγε” στούς βιαστάς καί φονεῖς τοῦ κόσμου τούτου, στούς ὁποίους – μέ τίς θεωρίες του – ἀνήκει καί ὁ Μάρξ.

Κι' ὁ Μάρξ δέν ὑπῆρξε ἀνθρωπιστής, ὅπως ἐπιστεύσατε ἀλλά κατά βάσιν ὑλιστής. 'Απ' αὐτό ξεκινᾷ ἡ φιλοσοφία του κι' ἄς κατέληξε στήν ἰσότητα τῶν τάξεων ἀπό σκοπιμότητα δῆθεν ἀνθρωπιστική. 'Ο ἀνθρωπιστής δέν καταργεῖ τά ἀνθρώπινα δικαιώματα κι' ἐπιβάλλει τήν φιλανθρωπία του ἢ τήν ἀνθρωπιστικήν του φιλοσοφία μέ τό μαχαῖρι, ὅπως θέλησαν νά σᾶς τό ἐπιβάλλουν οἱ “ἄγγελοι” του καί στήν 'Ελλάδα. "Ἡ καταργεῖ τόν Θεόν! Κι' ἂν τά πολιτικο-κοινωνικά συστήματα μεταβάλλουν ἢ καταργοῦν τήν διαφοροποίησι τῶν τάξεων, ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπος παραμένει νοσταλγός τοῦ πλούτου, τῶν ἀνέσεων καί τῶν ἐλευθεριῶν του παρά τό μεταρρυθμιστικό πνεῦμα τῶν ἐκάστοτε ἀναζητήσεών του. Γιατί;

Τόμ: - 'Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὁ Θεός! Αὐτός εἶναι ἡ λύσις κι' ὄχι ὁ Μάρξ. "Αν ἐπιζοῦσαν ὁ Μάρξ κι' οἱ ἀπόστολοί του θά εἶχαν μεταβάλλει τόν πλανήτην μας σ' ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖον ἢ πτωχοκομεῖον. Μόνον ὁ Χριστός ἐκήρυξε τήν ἀγάπη καί μετέβαλε τήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου μέσω τῆς ἀγάπης!

Κυρία: - Μήν εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό, Τόμ. Μόνον τόν λαόν θά εἶχαν μεταβάλλει σέ πτωχοκομεῖον, ὅπως καί τόν μετέβαλαν, ὄχι τόν ἑαυτὸν των καί τό κόμμα.

Τόμ: - "Ἐχετε δίκιο. Τό κόμμα κι' οἱ κεφαλές ἐξαιροῦνται.

Κυρία: - Καί δέν θά πρέπει, ἐπίσης, τίς διακηρύξεις τῶν ἀνθρώπων νά τίς θεωροῦμε καί διακηρύξεις τοῦ Θεοῦ! Καταλαβαίνουμε τήν σύγχισι πού ἐπικρατεῖ καί τήν ἀπορία σας σ' αὐτήν τήν φαινομενικήν ἀντίφασι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀνισότητος μέσα στή ζωή ἀλλά πρέπει ὅλα νά τά κρίνωμε σφαιρικά καί κάτω ἀπό τό πρίσμα τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ. Μόνον τότε θά ἐννοήσωμε τί συμβαίνει στόν πλανήτη μας καί γιατί! 'Αγνοοῦμε τήν ἀνοχή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό σκανδαλιζόμεθα κι' ἀποροῦμε. Καί γινόμεθα συγχρόνως καί θύματα τῶν σοφιστῶν ἀγγέλων τῆς ἀγάπης τοῦ διαβόλου.

Θά ἤθελα, ἐπίσης, νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά προσθέσω ἀκόμη μερικές σκέψεις ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ, ὅτι δέν πρόκειται γιά πραγματική ἀντίφασι. Θά ἦταν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τότε συγχρόνως “ναί” καί “οὐ” καί θά καταργοῦσε τίς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ. Κατ' ἀρχήν, ὁ Θεός δέν ψεύδεται ὅταν μᾶς διαβεβαιώνη ὅτι “εἶναι ἀγάπη” καί ὅτι “θέλει πάντες νά σωθῶσι”. Πρέπει νά δείξωμε μεγαλυτέρα ἐμπιστοσύνη στόν χαρακτήρα Του καί στίς διακηρύξεις Του περί ἀγάπης καί νά θέσωμε σέ εἰδικώτερο πλαίσιο τήν γνώμη τοῦ Παύλου πού θέλει νά προβάλῃ τόν δημιουργόν ὡς δημιουργόν. Στήν περικοπή αὐτή τοῦ 9ου κεφαλαίου τονίζονται τρεῖς ιδιότητες τοῦ κεραμέως:

α) 'Ἡ παντογνωσία τοῦ Θεοῦ!

β) Τά κυριαρχικά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ!, καί

γ) 'Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ!

'Ο 'Απόστολος Παῦλος διατυπώνει αὐτές τίς θεῖες ιδιότητες τοῦ Κεραμέως στήν ἐν λόγω περικοπή, μέ τήν ἐν λόγω διακήρυξι: “*Διότι ἡ Γραφή λέγει πρὸς τόν Φαραώ, ὅτι δι' αὐτό τοῦτο σέ ἐξήγειρα διὰ νά δείξω ἐν σοί τήν δύναμίν μου καί διὰ νά διαγελθῇ τό ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ*” (Ρωμ.θ'17). 'Επομένως, ἡ εἰδική περίπτωση τοῦ Φαραώ, κατ' ἐξαίρεσιν, δέν ἀποτελεῖ καί τόν κανόνα τοῦ Θεοῦ διὰ τόν κάθε ἄνθρωπον. 'Ο Θεός, ἀντιθέτως, μακροθυμεῖ ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς διακηρύττει ὁ Λόγος Του, “*μή θέλων τινές ν' ἀπολεσθῶσι*”, “*Ἐπειδή δέν ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν Υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον διὰ νά κρίνῃ τόν κόσμον ἀλλά διὰ νά σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ*” (Ιωάν.γ'17). Κάνει διάκρισι ὅταν ὁμιλῇ περί τοῦ κόσμου; Δέν ἐννοεῖ τόν κόσμον ὅλον ἔστω κι' ἂν ὅλοι δέν Τόν ὑπακούουν. "Ἡ τό “*ἐάν τίς θέλῃ νά ἔλθῃ ὀπίσω μου*” (Ματ.ις'24) δέν ἀποτελεῖ ἐνδειξι τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου;

Τόμ: - 'Ιδού, λοιπόν, ἡ ἀπάντησις: Τό ἠθικό αὐτό δικαίωμα τῆς βουλῆς τοῦ Δημιουργοῦ στήν περίπτωσι τοῦ Φαραώ ἐπεβλήθη ἀναγκαστικῶς ἐκ τῆς ἀρνήσεως τοῦ Φαραώ νά ὑποταχθῇ στή βουλή τοῦ Θεοῦ τοῦ σύμπαντος καί ν' ἀπελευθερώσῃ τόν λαόν Του 'Ισραήλ. Κι ὁ Θεός, λόγω τῆς ἀρνήσεως τοῦ Φαραώ νά Τόν ὑπακούσῃ, ἄν καί τοῦ ἔδωσε ὅλες τίς ἀποδείξεις τῆς βουλῆς Του μέσω τοῦ Μωυσῆ, τόν ἔφερε εἰς κρίσιν πρός ἀναγνώρισί τῆς θείας ἐξουσίας ὑπέρ τῆς δόξης Του!

Ρούθ: - 'Αλλά συγχρόνως ὁ Παῦλος ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Φαραώ μέμφεται καί τόν ἄνθρωπο τῆς ἀντιλογίας "...Σύ, ὦ ἄνθρωπε, τίς εἶσαι, ὅστις ἀνταποκρίνεσαι πρός τόν Θεόν;" (Ρωμ.θ'20). Μ' ἄλλα λόγια τοῦ ἐπιβάλλει τόν σεβασμόν, τήν τιμήν καί τόν φόβον, κατ' ἀπόλυτον ὑποταγήν, στό δικαίωμα τῆς βουλῆς τοῦ δημιουργοῦ Του μ' ἐμπιστοσύνην στήν ἀγάπην Του καί στήν ἀγαθότητά Του!

Κυρία: - 'Εάν ὁ Φαραώ εἶχε ὑπακούσει δέν θά ἐχρειάζετο ὁ Θεός νά τόν διεγείρῃ μέχρι θανάτου διά νά τόν ὑποχρεώσῃ νά μάθῃ τήν οὐράνια ἐξουσία. Δέν μπορῶ νά πιστεῦσω ὅτι ἤθελε ὁ Θεός νά κάνῃ ὁ Φαραώ αὐτό πού ἔκανε *"διά νά διαγγελθῇ τό ὄνομά Του ἐν πάσῃ τῇ γῇ"*. 'Ο Θεός *"δέν θέλει τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλά νά ἐπιστρέψῃ ὁ ἀσεβής ἀπό τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καί νά ζῇ"* (Ιεζ.λγ'11) μᾶς λέγει στόν Λόγο Του. 'Εάν ὁ Φαραώ Τόν εἶχε ὑπακούσῃ, τό ἴδιο θά διαγγέλετο τ' ὄνομά Του ἐν πάσῃ τῇ γῇ καί θά ἐδοξάζετο ὁ Θεός μέ τήν ὑπακοή του. 'Αλλά στήν περίπτωσι τοῦ Φαραώ τοῦ ἐπέβαλε τήν βουλή Του μέ τόν σκληρόν τρόπον λόγω τῆς ὑπερηφάνου κι' ἀσεβοῦς κι' ἀδιαλλάκτου θελήσεως τοῦ Φαραώ, τήν ὁποίαν, προεγνώριζε, καί τήν μετέτρεψε πρός δόξαν Του! 'Ο Φαραώ ἦτο ἀποφασισμένος νά μὴν ἀφήσῃ τόν λαόν 'Ισραήλ ἐλεύθερο. Κι ὁ Θεός ἦτο ἀποφασισμένος νά τόν ἐλευθερώσῃ. 'Η ἄρνησις τοῦ Φαραώ ἔγινε αἰτία νά μάθῃ ὁ τότε κόσμος ὅτι ἐπάνω ἀπ' τόν Φαραώ ὑπῆρχε ὁ Θεός τοῦ 'Ισραήλ. "Ὅπως καί σήμερα. 'Η ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. 'Επάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἐχθρούς τοῦ 'Ισραήλ ζῇ καί βασιλεύει ὁ Θεός τοῦ 'Ισραήλ κι' ὁ Λόγος Του. Ματαιοπονοῦν, λοιπόν, οἱ ἐχθροί του καί *"λακτίζουν πρός κέντρα"*.

Πώλ: - "Ἐχετε πολύ δίκιο στίς ἀπόψεις σας. 'Επαληθεύονται ἱστορικῶς καί βιβλικῶς. 'Εσχάτως μάλιστα ἐπληροφορήθην ἀπό εἰδησεογραφικές πηγές ὅτι ἡσπάσθησαν τώρα τόν χριστιανισμόν περισσότεροι 'Ιρανοί ἀπ' ὅ,τι τόν εἶχαν ἀσπασθῇ στό παρελθόν καθ' ὅλη τήν περίοδον τῆς ἱστορίας των. 'Ο Θεός τοῦ 'Ισραήλ ἐπιβάλλει καί πάλιν τώρα τόν φόβον Του παντοῦ γενομένης ἀρχῆς ἀπ' τόν ἐξαήμερον πόλεμον. 'Ιδού, λοιπόν, πῶς διαγγέλλεται ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καί μέ τόν σκληρόν τρόπον. "Ὅπου δέν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος. "Ἡ μήπως θέλει ὁ Θεός τόν πόλεμο μεταξύ τῶν ἀνθρώπων κι' ὄχι τήν εἰρήνην;

'Η ἱστορία τοῦ 'Ισραήλ, ὅπως καί σεῖς εἶπατε, ἐπαναλαμβάνεται. Κάποτε ὁ Θεός Του τόν ἀπεκατέστησε στή γῇ τῆς ἐπαγγελίας Του, ὕστερα ἀπό τετρακόσια χρόνια δουλείας στόν Φαραώ. Τώρα τόν ἀποκαθιστᾷ πάλι ἀλλά ὀριστικῶς στήν γῇ τῆς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων του, ὕστερα ἀπό αἰώνων διασκορπισμόν τῶν 'Ιουδαίων, πού ἔλαβε χώρα τό 132 μ.Χ. ὑπό τῶν Ρωμαίων ἐπὶ αὐτοκράτορος 'Αδριανοῦ. "Ἐκτοτε ἡ 'Ιερουσαλήμ εἶναι: *"πατουμένη ὑπό τῶν ἐθνῶν ἕως οὗ πληρωθῶσι οἱ καιροί τῶν ἐθνῶν"* (Λουκ.κα'24). 'Εν τούτοις, καί καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνες π.Χ. ἀπό τό 586 πού κατελήφθη ὑπό τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἕως τό 1947 μ.Χ. πού ἀποτελεῖ καί τό χρονικό ὁροθέσιο τοῦ νέου κράτους τοῦ 'Ισραήλ κατά τήν ἐν λόγω προφητείαν τοῦ 'Ιησοῦ, ἡ 'Ιερουσαλήμ ἦτο πατουμένη ὑπό τῶν ἐθνῶν: Τό ἔτος 539 π.Χ. ὑπό τῶν Περσῶν, τό 332 π.Χ. ὑπό τῶν 'Ελλήνων τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, τό 63 π.Χ. ὑπό τοῦ Πομπηίου τῶν Ρωμαίων. "Ἐπειτα τό 637 μ.Χ. ὑπό τῶν 'Αράβων, τό 1099 μ.Χ. ὑπό τῶν σταυροφόρων, τό 1517 ὑπό τῶν Τούρκων, τό 1917 ὑπό τῶν "Αγγλων. Καί τό 1951 ἀπεκτήθη ὀριστικῶς ὑπό τῶν 'Εβραίων.

Κυρία: - 'Ιδού λοιπόν, κι' ἡ ἐπαλήθευσις τῆς συνθήκης τοῦ Θεοῦ πρός τόν πατέρα των 'Αβραάμ γιά τίς ἔσχατες ἡμέρες, πού μᾶς προαγγέλουν ὅλοι σχεδόν οἱ προφῆτες. Διά ν'

ἀποδειχθῇ μέσω τοῦ Ἰσραήλ τό θεόπνευστον τῆς Γραφῆς.

Στό σημεῖο αὐτό ἡ γιαγιά τοῦ γιατροῦ ἐσταμάτησε κι ἐσιώπησε. Ἐπεκράτησε γιά λίγα λεπτά σιωπή ἀνάμεσά τους. Κανείς δέν εἶχε τήν πρόθεσι νά προσθέσῃ τίποτε στά τελευταία λόγια της. Ὅλοι τους ἦταν πεπεισμένοι πώς εἶχε δίκιο. Τά γεγονότα τῶν ἐθνῶν ἐκπληροῦνται βάσει τῶν προφητειῶν. Ὑστερα ἀπό λίγο διέκοψε καί πάλι τήν σιωπή των καί προσέθεσε.

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε, συνέχισε, νά σᾶς ἀποκαλύψω κι ἓνα μυστικό πρὸς ἐπικύρωσι τῶν ἰσχυρισμῶν μου. Στόν ἐξαήμερον πόλεμον κατά τοῦ Ἰσραήλ διεκήρυξα γραπτῶς καί ἐπισήμως τήν ἔκβασι τῆς νίκης των πρὸς πάντας καί πρὸς τήν Κυβέρνησι τοῦ Ἰσραήλ. Συγχρόνως τοὺς ἀφιέρωσα καί μερικούς στίχους ἐμπνευσμένους ἀπό τίς προφητεῖες ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ γιά τίς ἔσχατες αὐτές ἡμέρες πού ζοῦμε καί πού ἐκπληροῦνται κατά γράμμα πρὸς ἐπαλήθευσιν τῆς συνθήκης τοῦ Θεοῦ των.

Ὅλοι τους τήν ἐκοίταζαν ξαφνιασμένοι κι ἔμειναν ἄφωνοι. Τέλος ὁ δάσκαλος τήν ἐρώτησε γεμάτος θαυμασμό: “Πῶς σᾶς λένε;”

Κυρία: - Σοφία.

Δάσκαλος: - Σοφία! Καταπληκτικό.

Κυρία: - Ποιό;

Δάσκαλος: - Τό ὄνομα σας. Ἐχετε τό ἴδιο ὄνομα μέ τήν σεβάσμια Κυρία τοῦ ἐνυπνίου μου. Καί τό πῶς καταπληκτικό εἶναι ὅτι δέν τῆς μοιάζετε μόνον στήν μορφή ἀλλά καί στήν σοφία!...

Κυρία: - Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἡ τιμή ἀνήκει στόν Θεόν!

Πῶλ: - Ἀγαπητή μου Σοφία, ἤξερα ὅτι εἶσαι σοβαρεμένη μέ τήν Βίβλο ἀλλά ἡ ἀποκάλυψις πού μᾶς ἔκανες μοῦ ἐπιβεβαιώνει ὅτι εἶσαι καί βαθεῖα γνώστης τῆς Βίβλου διά νά ἔχῃς τό θάρρος μιᾶς τέτοιας Βιβλικῆς διακηρύξεως ἐκ τῶν προτέρων. Κι ἡ πεποίθησίς σου αὐτή στίς προφητεῖες, πράγματι, ἐδικαιώθη. Ἀλλά εὐχαρίστως θᾶθελα νά σ’ ἀκούσω νά μοῦ διαβάσῃς τήν ἐπιστολή σου καί αὐτά τά ποιήματα πού τοὺς ἀφιέρωσες.

Κυρία: - Εὐχαρίστως, ἀλλά ὄχι τώρα. Προτιμῶ στήν προσεχῇ μας συνάντησι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19ον

’Ο ’Οδηγός τῶν πιστῶν

ΠΩΛ: - Πολύ ώραία, λοιπόν, στήν προσεχῇ μας συνάντησι.

Δάσκαλος: - ’Ακόμη μιὰ ἐρώτησι ἐπιτρέψατέ μου νά σᾶς θέσω πρὶν χωρισθοῦμε καί πού ἀπασχολεῖ τή σκέψι μου ἀπ’ τή στιγμή πού τὴν εἶπατε.

Κυρία: - Εὐχαρίστως. Σᾶς ἀκούω.

Δάσκαλος: - Εἶπατε ὅτι “ὁ Παράκλητος ἔχει τὸ ἔργον τῆς ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν”. Τί ἐννοεῖτε;

Κυρία: - ’Ακριβῶς. ’Εννοῶ αὐτό πού εἶπα. ’Ο ’Ιησοῦς εἶπε κάποτε στοὺς μαθητάς Του: *“Καί ἔλθὼν Ἐκεῖνος θέλει ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως...”* (Ιωάν.ις’8-9). Αὐτός καὶ μόνον διδάσκει τὴν ἀλήθεια στὸν ἄνθρωπον. Συγχρόνως ἐνοικεῖ στό πνεῦμα τῶν πιστῶν καὶ παραστέκει στήν ’Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς ὁδηγός κι’ ὡς ὑπερέχουσα δύναμις: *“Ὅταν δέ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θέλει σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς πάσαν τὴν ἀλήθειαν”* (Ιωάν.ις’13). Καί ἄλλοι: *“...θέλετε λάβει δύναμιν, ὅταν ἐπέλθῃ τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐφ’ ὑμᾶς...”* (Πράξ.α’8).

Τόμ: - Τὴν ἀλήθεια δὲν τὴν γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μόνοι των, τὴν διδάσκονται ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου. Αὐτό εἶναι τὸ βασικὸ Του ἔργο. Ν’ ἀποκαλύπτῃ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ νά τὴν ἐρμηνεύῃ. Νά ἐλέγξῃ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου καὶ νά τὸν ὁδηγῇ στήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ! Καί ἡ ἀλήθεια τὸν ἐλευθερώνει. Αὕτη εἶναι ἡ βασικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου. ’Η ἀλήθεια!

Κυρία: - Βεβαίως στίς ἡμέρες μας δὲν βλέπομε τόσο ὁρατὴ τὴν ὑπερέχουσαν αὐτὴ δύναμιν τοῦ ’Αγίου Πνεύματος στήν ὁρατὴ ’Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις, ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ βασιλεύει. Κι’ ἂν ὅλα ἔχουν ὁρατῶς μεταβληθῇ ἡ ἀλήθεια Του μένει! ’Η εὐθύνη λοιπόν, εἶναι δική μας. ’Εμεῖς ἀφήσαμε τὸν Χριστόν κι’ ὅχι ὁ Χριστός ἐμᾶς.

Δάσκαλος: - Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστός δὲν χορηγεῖ πιά τὸ πνεῦμα Του, ὅπως τὸ χορηγοῦσε στήν πρώτη ’Εκκλησίαν τῶν ’Αποστόλων.

Κυρία: - Μέγα λάθος! ’Ο Θεός μένει ἀναλλοίωτος! *“Καί εἶναι ὁ αὐτός χθές, σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.”* (Εβρ.ιγ’8). ’Η δὲ ’Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐφ’ ὅσον παραμένει στὸν κόσμον, ἡ παράδοσις τῆς θᾶ συνεχίζεται. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ τὰ κίβδηλα γι’ αὐτό ἅς εἴμεθα προσεκτικοί.

Πῶλ: - Εἰς ὠρισμένας χώρας καὶ δὴ ’Αφρικανικὰς οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσο ὁρατές, ὥστε, ὡς ἐπληροφορήθην, πλῆθος ἀτόμων ἐξ αὐτῶν τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν ἐξέρχεται ἀπὸ τίς εἰδωλολατρικὰς των παραδόσεις, δεισιδαιμονίες, μαγγανείες καὶ σατανολατρεῖες κι’ ἀπολαμβάνουν ἀποστολικὰς ἡμέρας ἐπιστροφῶν καὶ θαυματουργικῶν ἐπεμβάσεων τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι μὲν τοὺς ἐξεμεταλλεύθησαν καὶ τοὺς ἔσυραν δούλους ἀλλ’ ὁ Θεός δὲν τοὺς ἐγκατέλειψε καὶ τοὺς ἐπισκέπτεται τώρα μὲ τὸ ἔλεός του.

Ρούθ: - Εἶναι ἀλήθεια αὐτό πού εἶπατε γιὰ τίς ’Αφρικανικὰς χώρας. Κι’ ἐγὼ θὰ ζοῦσα μέσα στὸν ἴδιον κόσμο τῆς εἰδωλολατρείας των ἂν δὲν μ’ ἔσωζε ὁ Θεός ἔστω καὶ μέσω τῆς δουλείας... οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἔκαμαν δούλους γιὰ νά εἴμεθα δούλοι. ’Αλλὰ ὁ Θεός τοὺς ἄφησε μὲν νά μᾶς σύρουν δούλους, ὅπως τὸν ’Ιωσήφ, γιὰ νά μᾶς κἀνῃ ἐν συνεχείᾳ παιδιὰ Του ἐλεύθερα καὶ εὐτυχισμένα στὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ!

Κυρία: - ’Ο Θεός, λοιπόν, μᾶς παραστέκει ἀπροσωπολήπτως καὶ χορηγεῖ *“τὸ πνεῦμα τοῦ εἰς τοὺς πειθαρχοῦντας εἰς αὐτόν”* (Πράξ.ε’32). Ὁχι βεβαίως εἰς τοὺς ἀρνητάς Του: *“Θέλω*

ἐκχέει τό πνεῦμα μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα” (Πραξ.β’17) εἶπε ὁ Θεός! Καί καθὼς ὑπεσχέθη γεύονται τώρα κι’ οἱ ἀναπτυσσόμενοι λαοὶ τὴν εὐλογίαν Του, γιατί εἶναι ἔδαφος παρθένο.

Δάσκαλος: - Ἔχετε δίκιο ἀπάντησε, μ’ ἓνα μικρό στεναγμό. Ἐμεῖς καταργοῦμε τὸν Θεόν καὶ τὸν λόγον Του! Κι ὅχι αὐτὸς ἐμᾶς.

Πῶλ: - Ἀκριβῶς. Ὁ Θεός μᾶς ἐχάρισε τὰ πάντα μέ τὸν Χριστόν! Ἀλλά ἐμεῖς χάνομε τὰ πάντα καὶ λιμοκτονοῦμε ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ! Καί τρώμε τὰ ξυλοκέρατα τῆς ἁμαρτίας, πρὸς θάνατον, λόγω φιληδονίας, ἐγωΐσμου κι ὑπερηφανείας.

Δάσκαλος: - Ἀλλά γιατί ἐμεῖς δέν βλέπουμε ἀποστολικές ἡμέρες στὴν ἐποχὴ μας; Δέν ὑπάρχουν παντοῦ σ’ ὅλο τὸν κόσμον οἱ πιστοὶ βιαστές τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν;

Κυρία: - Βεβαίως ὑπάρχουν. Παντοῦ καὶ πάντοτε θά ὑπάρχουν “οἱ βιασταὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν” (Ματ.ια’12). Ἀλλά ὁ ἀνταγωνισμός τῆς ὑψηλῆς μας τεχνολογίας τῆς ἐποχῆς μας στὶς ἀνεπτυγμένες χώρες ἔσβυσε στὴν ὁρατὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ ὡς τὴν πρώτη ἀνάγκη τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος πιστεύει τώρα στὸν ἑαυτόν του. Καί δέν ἐννοεῖ, ὅτι, ὅπου κι’ ἂν φθάσῃ, ἔχει ἀνάγκη τοῦ Θεοῦ! Χωρὶς τὸν Παράκλητο, κι’ οἱ πιστοὶ, ὁμοίως, θά ψηλαφοῦσαν στὸ σκοτάδι καὶ θά ἦταν ἔρμαιον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ὅπως ὁ κόσμος.

Πῶλ: - Ἀγαπητοί μου, κι’ ἂν ὁ Παράκλητος ὁδηγῇ τοὺς πιστοὺς “εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν”, κι’ ἂν προαναγγέλῃ τὰ μέλλοντα διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Ἐκκλησίας Του, κι’ ἂν εἶναι ἡ δύναμις τῆς Ἀναστάσεως καὶ ζωοποιῇ τὰ πάντα ἐν τούτοις, ἐργάζεται τό ἔργον τοῦ σιωπηλῶς καὶ ἀοράτως. Ἡ δὲ ὁρατὴ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐάν ἐπληροῦτο Πνεύματος κι’ ἐδιοικεῖτο ὑπὸ τοῦ Πνεύματος θά εἶχε καταργήσῃ τὸν Διάβολον. Ἀλλά τώρα τὴν καταργεῖ ὁ Διάβολος καὶ μέσα στοὺς κόλπους τῆς. Τὰ μιμητικὰ ὄντα πληθαίνουν κι’ ἡ ἀποστασία κι’ ὁ διχασμός ἐνεργοῦνται μεθοδικά. Ἡ δὲ τεχνολογία κι’ ἡ ἐπιστήμη εἶναι ὄντως ἡ δύναμις τοῦ παρόντος αἰῶνος. Στὰ ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι τῆς σήμερον, πόσον μᾶλλον τῆς αὔριον! Καὶ ἐκπληροῦται συγχρόνως κατὰ γράμμα ἡ προφητεία τοῦ Δανιὴλ πού διαμορφώνει τὸν χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς μας καὶ τό “πιστεῦω” τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεός στὴν ἐποχὴ μας εἶναι καὶ γιὰ πολλοὺς ὀνομαζομένους χριστιανούς κάτι μακρινό καὶ γι’ ἄλλους κάτι ξεπερασμένο. Κι’ ἂν στὶς Ἀφρικανικὲς χώρες, στὶς χώρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀλλαχοῦ ὑπάρχουν περιοχές πού ζοῦν ἀποστολικὲς ἡμέρες, δυστυχῶς, κατ’ ἀντίστροφον λόγον, στὶς ἀνεπτυγμένες χώρες διαμορφώνεται σταθερῶς τό κλίμα τῆς ἀποστασίας.

Δάσκαλος: - Δέν νομίζω ὅτι ἡ τεχνολογία κι’ ἡ γνώσις τῆς ἐποχῆς μας ἀποτελοῦν τὴν μόνην αἰτίαν τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπ’ ἀρχῆς κόσμου οἱ ἄνθρωποι ἀποστατοῦσαν ἀπ’ τὸν Θεόν! Καὶ πρὶν τὴν χαραυγὴ τῆς ὑψηλῆς τεχνολογίας τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλοῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὰ αἷτια.

Κυρία: Ἔχετε δίκιο. Ἐν τούτοις, ἡ τεχνολογία ἀκρωτηριάζει ἐπὶ τό μᾶλλον τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν Θεόν καὶ τοῦ μεταβάλλει τίς ἀντιλήψεις του περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ!

Δάσκαλος: - Καὶ πάλι θά μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμφωνήσω μαζί σας. Ὅχι γιατί ἡ παρατήρησίς σας εἶναι λανθασμένη ἀλλὰ γιατί, εἶναι ἡ μία ὅψις τοῦ νομίσματος πού ἐπίστευα κι’ ἐγώ. Ἀλλά ἡ ἄλλη ὅψις τοῦ νομίσματος εἶναι ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ! Διότι μέσῳ τῆς τεχνολογίας οἱ ἄνθρωποι ἀνακαλύπτουν τό ἄπειρον τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὀρθῶς μᾶς τό ἐρμήνευσε κι’ ὁ γιατρός κι’ ἀποκτοῦν συνειδησι τῶν θαυμασίων Του! Μέ τὴν γνώσι καὶ τὴν τεχνολογία διαπιστώνεται ἡ ἀλήθεια ποῖος εἶναι ὁ Δημιουργός μας, ὁ Δημιουργός μιᾶς ἀπέραντης κι’ ἀνεξιχνίαστης δημιουργίας!

Κυρία: - Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ διόρθωσι καὶ τὴν ὀρθή σας παρατήρησι.

Δάσκαλος: - Παρακαλῶ. Ἀλλά δέν εἶναι δική μου ἡ διόρθωσις, εἶναι τοῦ ἐγγονοῦ σας.

Κυρία: - Τότε εὐχαριστῶ καὶ σᾶς καὶ τὸν ἐγγονό μου. Ἀλλά, θά μοῦ ἐπιτρέψετε κι’ ἐγώ νὰ παρατηρήσω ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως σας, ὅτι αὐτό πού εἶπατε εἶναι ἡ μία ὅψις τῆς ἀληθείας

κι' ἀφορᾷ τόν καλῆς θελήσεως ἄνθρωπον καί ἐρευνητήν. Ἡ ἐπιστήμη ἀνοίγει τόν δρόμον στόν καλῆς θελήσεως ἄνθρωπο νά γνωρίσῃ καί μέσω τῆς δημιουργίας τόν Δημιουργό Του! Καί νά μάθῃ τήν ἀλήθεια μέσω τῆς ἐπιστήμης πρός ἐπαλήθευσι τῆς Βίβλου γιά ὅσα περιγράφει περί τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ὄχι γιά τόν κακῆς θελήσεως ἀρνητή Του.

Δάσκαλος: - Ἔχετε δίκιο. Ὁ κακῆς θελήσεως ἄνθρωπος παραμένει ἀρνητής ὅτι κι' ἂν δῇ. Χαίρομαι γιά τήν διόρθωσι. Μέ προσανατολίσσατε ἀκριβέστερα. Καί χαίρομαι πού συμφωνεῖτε μέ τόν γιατρό. Ὁ γιατρός μᾶς ἀνοίξε ὀρίζοντες. Ἡ πρόοδος εἶναι μιᾷ εὐλογία στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός τοῦ χορηγεῖ τά μέσα γιά τήν ἀναψυχή του. Οἱ ἀνακαλύψεις κι' ἐφευρέσεις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατ' ἐμπνευσι Θεοῦ! Ἀλλά ὄχι, ὅπως εἶπατε, γιά τούς ἀρνητάς τοῦ Θεοῦ ἢ γιά ἐκείνους πού χρησιμοποιοῦν τήν γνώσιν των γιά τό κακό.

Κυρία: - Ἀκριβῶς. Γιατί, ἐνῶ ὁ Θεός ἐμπνέει τόν ἄνθρωπον καί τόν ἱκανώνει μέσω τῶν πνευματικῶν καί φυσικῶν Του δώρων ν' ἀποκτᾷ τήν γνώσιν Του καί τās δυνάμεις Του – ὡς Θεός κι' αὐτός στό περιβάλλον καί στόν κόσμον του – ὁ ἄνθρωπος τῆς κακῆς θελήσεως θέλει νά Τόν ἀγνοῇ καί Τόν ἀγνοεῖ ἐφαρμόζων κατά γράμμα τό ρητόν “οὐ μέ πείσεις κἄν μέ πείσης”. Ὁ Δαβίδ μᾶς ἐπιβεβαιώνει τήν ἀγαθὴ πρόθεσι τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου στόν ψαλμόν ξη': “*Ἀναβάς εἰς ὕψος ἡχμαλώτευσας ἀχμαλώσιαν, ἔλαβες χαρίσματα διὰ τούς ἀνθρώπους ἔτι δέ καί διὰ τούς ἀπειθεῖς, ἵνα κατοικῇς μεταξύ αὐτῶν, Κύριε Θεέ*” (Εφε.δ'8).

Δάσκαλος: - Καί ταυτοχρόνως ἐπαλήθευσε τήν προφητεία τοῦ Δανιήλ περί τῆς ἐποχῆς μας, τήν ὁποία ἀγνοοῦσα πρὶν γνωρίσω τόν ἐγγονό σας.

Κυρία: - Ναί, βεβαίως. Κι' εἶναι πολύ σοβαρὴ προφητεία γιά τήν ἐποχή μας, ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζει τήν ἐποχή τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τῆς “Μεγάλης Θλίψεως” κι' ἀνοίγει τήν αὐλαία τοῦ Ἀντιχρίστου. “*Καί σύ, Δανιήλ, ἔγκλεισον τούς λόγους καί σφράγισον τό βιβλίον ἕως τοῦ ἐσχάτου καιροῦ. Τότε πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει καί ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῇ*” (Δαν.ιβ'4).

Δάσκαλος: - Καί πιστεύετε ὅτι ἡ προφητεία αὕτη τοῦ Δανιήλ χαρακτηρίζει ἀποκλειστικά τήν ἐποχή μας;

Κυρία: - Ἀσφαλῶς. Δέν ἐγνώρισε ἡ ἀνθρωπότης εἰς ἄλλην ἐποχὴν τόση γνώσι ὅση γνωρίζει τώρα πού πλεονάζει στήν ἐποχή μας. Κι' οὔτε ὁ ἄγγελος θά ἐταῦτιζε τήν προφητεία τῆς “γνώσεως” μέ τήν περίοδον “τοῦ ἐσχάτου καιροῦ” – πού ἐννοεῖ τήν ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου – καί πού εἶναι τό τέλος ὅλων τῶν ἐποχῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Καί δυστυχῶς μέσα σ' αὐτό τό κλίμα τῆς μεγάλης γνώσεως αὐξάνει ἡ ἀ π ο σ τ α σ ί α καί ἡ διαφθορά πού εὐνοεῖ τό τέλος “τοῦ ἐσχάτου καιροῦ”. Κι' εἴθε νά τό εἶχαν προσέξει, ἰδιαίτερος, ὅλοι οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ πού ἔπесαν θύματα τῆς γοητείας τοῦ δῆθεν πιστοῦ καί φρονίμου δούλου: Ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Χριστός βασιλεύει ἀοράτως ἀπὸ τό ἔτος 1914, ὁ δέ Ἀντίχριστος ἀπὸ τό 1919, παρά τήν ἀντίθετη διακήρυξι τοῦ Παύλου: “... *Ἄς μὴ σᾶς ἐξαπατήσῃ τις κατ' οὐδένα τρόπον διότι δέν θέλει ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐάν δέν ἔλθῃ πρῶτον ἡ ἀ π ο σ τ α σ ί α καί ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας...*” (Β'Θεσ.β'3) κι' ὄχι βεβαίως κάποια “Ὁργάνωσι!...” Ἐπίσης, ὅτι “...αὐτός ὁ Κύριος θέλει καταβῇ ἀπ' οὐρανοῦ μέ κέλευσμα, μέ φωνήν ἀρχαγγέλου, καί μέ σάλπιγγα Θεοῦ καί οἱ ἀποθανόντες ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀναστηθῇ πρῶτον. Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες, ὅσοι ἀπομένομεν, θέλομεν ἀρπαχθῇ μετ' αὐτῶν ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τόν αἴρα...” (Α'Θεσ.δ'16).

Ἐπομένως, ὁ Χριστός δέν ἦλθεν κι' οὔτε βασιλεύει ἀοράτως ἀπὸ τό ἔτος 1914 πρό τοῦ Ἀντιχρίστου! ! Τόν ὁποῖον “ὁ Κύριος θέλει ἀπολέσει μέ τό πνεῦμα τοῦ στόματος αὐτοῦ καί θέλει ἐξαφανίσει μέ τήν ἐ π ι φ ᾶ ν ε ι α τῆς παρουσίας αὐτοῦ”.

Γιά ποία “ἐπιφάνεια τῆς παρουσίας αὐτοῦ” μᾶς μιλά ὁ Λόγος Του, πού θά ἐξαφανίσῃ τόν Ἀντίχριστον; Καί ποία σχέσις συνδέει τήν ἀόρατη δῆθεν παρουσία Του τό ἔτος 1914 τῶν “Μάρτυρων” μέ τήν ὁρατὴ παρουσία Του κατά τήν περιγραφή τοῦ Παύλου; “*Ἄς μὴ σᾶς ἐξαπατήσῃ τις κατ' οὐδένα τρόπον, διότι δέν θέλει ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐάν δέν ἔλθῃ πρῶτον ἡ*

ἀποστασία καί ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας... ὑπεραινόμενος εἰς πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα ὥστε νά καθίσῃ εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεός” (Β΄ Θεσ. β΄ 3-4).

Πῶλ: - Καί γιατί ὁ Ἰησοῦς, προέτρεπε εἰδικά τούς Ἰουδαίους: “*Ὅταν λοιπόν ἴδῃτε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τό λαληθέν διά τοῦ Προφήτου Δανιήλ ἱστάμενον ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἁγίῳ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἅς φεύγωσιν ἐπὶ τὰ ὄρη...*” (Ματ. κδ΄ 15). Ἡ πότε ὁ Ο.Η.Ε. (Ἰ Αντίχριστος)... (!!!) κατεδίωξε τούς Ἰουδαίους; Ἡ πότε ἐσφράγισε τούς ἀνθρώπους κατά τήν διάρκεια τῆς βασιλείας του ὅχι τῶν χιλίων τριακοσίων τριάκοντα πέντε ἡμερῶν ἤτοι τῶν τρισήμισυ ἐτῶν, πού μᾶς ὀρίζει ὁ Δανιήλ ἀλλά τῶν 72 ἐτῶν (!!!) (ἀπό τό 1919) πού μᾶς ὀρίζουν οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά περί τοῦ Ο.Η.Ε Ἰ Αντιχρίστου.

Δάσκαλος: - Πράγματι. Τί πιά σαφές καί καθαρόν νά προειδοποιεῖ ὁ Χριστός τούς “ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ νά φεύγωσιν ἐπὶ τὰ ὄρη” καί συγχρόνως νά μή ὑπονοῇ ὅτι τό κακόν θά ἐκδηλωθῇ κατά πρῶτον καί κύριον λόγον εἰς τόν τόπον τους; Καί γιατί μακροθυμεῖ στόν Ο.Η.Ε (Ἰ Αντίχριστο), ἐφ’ ὅσον ὁ Χριστός βασιλεύει ἤδη ἀπό τό 1914 κι’ εἴμαστε τώρα εἰς τό 1992!

Κυρία: - Κι’ ἐγώ σᾶς ἐρωτῶ γιατί; Καί γιατί νά ἐνεργῇται ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἰσραήλ μέσω τῶν ὅπλων, ἐφ’ ὅσον ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀρχίσει ἀπό τό ἔτος 1914; Μήπως κρύπτεται ὁ Ἰησοῦς ἢ φοβᾶται τούς ἐχθρούς του Ἰουδαίους; Ἡ φοβᾶται τόν Ἰ Αντίχριστον-Ο.Η.Ε.;

Ρούθ: - Ἰδοῦ ἡ μυθολογία τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά!

Κυρία: - Ἀκριβῶς, ἀγαπητή μου Ρούθ, ὅπως τό εἶπες: Ἡ μυθολογία τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, οἱ ὁποῖοι θέλησαν νά προσδιορίσουν τήν κάθοδον τοῦ Ἰησοῦ βάσει τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων τοῦ Δανιήλ δίδοντας φανταστικές κι’ ἀκατανόητες ἐρμηνεῖες κι’ ὅχι βάσει τῶν σαφῶν λόγων τοῦ Παύλου καί τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐρχομός τοῦ Κυρίου μας σημαίνει τό τέλος τοῦ Ἰ Αντιχρίστου καί τῶν προσκυνητῶν του. Δηλαδή τό τέλος τῆς “*Μεγάλης Θλίψεως*” καί τήν ἀρχή τῆς βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ. Μέ ἄλλα λόγια οὐδέποτε κατέλθε ὁ Ἰησοῦς καί δὴ τό ἔτος 1914 ἀοράτως (!). Διότι ὅταν κατέλθῃ “*θέλει ἐλθεῖ οὗτω, καθ’ ὃν τρόπον εἶδε τόν πορευόμενον εἰς τόν οὐρανόν*” προήγγειλον ἄγγελοι στούς μαθητάς τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀτένιζαν τόν Ἰησοῦν ἀνερχόμενον στούς οὐρανούς, ὅπως μᾶς περιγράφει ὁ Λουκᾶς στό α’ κεφάλαιον τῶν Πράξεων.

Δάσκαλος: - Καί τώρα μία τελευταία ἐρώτησι. Ἐπειδή ἄκουσα ὅτι δέν ἐπικρατεῖ ἡ αὐτή γνώμη περί τοῦ Παρακλήτου εἰς ὅλα τά δόγματα, δέν ξέρω τί νά πιστέψω. Πῶς ἐσεῖς δέχεσθε τόν Παράκλητον, ὡς πρόσωπον ἢ ὡς ἐνεργό δύναμι τοῦ Θεοῦ;

Κυρία: - Ὅπωςδήποτε ὁ Παράκλητος εἶναι ἡ ἐνεργός δύναμις τοῦ Θεοῦ. Διότι ἐνεργεῖ ὡς δύναμις ἀλλά συγχρόνως εἶναι καί πρόσωπον. Ὁ Ἰησοῦς ὅταν ὁμιλῇ περί τοῦ Παρακλήτου δηλώνει πρόσωπον. “*Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος θέλει δοξάσει ἐμέ... Θέλω πέμψαι αὐτόν πρὸς ἐσᾶς... Διότι δέν θέλει λαλήσει ἄφ’ ἑαυτοῦ ἀλλά ὅσα ἂν ἀκούσῃ θέλει λαλήσει καί θέλει ἀναγγεῖλει τά μέλλοντα*” (Ἰωάν. ις΄ 12-15).

Οἱ λέξεις “Ἐκεῖνος”, “Αὐτόν”, “ἄφ’ ἑαυτοῦ”, δηλώνουν στήν Ἑλληνική, στήν ὁποῖαν ἐγράφη ἡ Καινή Διαθήκη, πρόσωπον. Καί δέν εἶναι ἀντωνυμίες γένους οὐδετέρου. Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νά εἶναι ἀπλῶς ἐνεργός δύναμις ἐφ’ ὅσον ὑπάρχει συμμετοχή θελήσεως καί προσωπικῆς εὐθύνης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐκφράζουν τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ ὅταν ὁμιλῇ περί τοῦ Παρακλήτου;

Δάσκαλος: - Πράγματι, ἡ ἀπρόσωπος ἐνεργός δύναμις πῶς θά ἐξέφραζε γνώμη καί θέλησι καί συμμετοχή στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας;

Ρούθ: - Αὐτά δυστυχῶς κι’ ἄλλα πολλά ἰσχυρίζονται οἱ μάρτυρες. Κι’ ὅχι μόνον πιστεύουν ὅτι τό Ἅγιο πνεῦμα εἶναι ἀπρόσωπος ἐνεργός δύναμις, ὡς τό ἠλεκτρικόν ρεῦμα, ἀλλά πιστεύουν ὅτι κι’ ὁ Χριστός δέν εἶναι παρά ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ. Δηλαδή εἶναι ἓνα κτίσμα τοῦ Θεοῦ κι’ ὅχι ὁ πρωτότοκος Υἱός καί μονογενής αὐτοῦ Υἱός, ὡς διακηρύττει ὁ

Λόγος Του στο πασίγνωστον πρώτον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς: *“Διότι πρὸς τίνα τῶν ἀγγέλων εἶπε ποτέ “Υἱός μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερον σέ ἐγέννησα; Καί περὶ μέν τῶν ἀγγέλων, λέγει: Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα... Περὶ δέ τοῦ Υἱοῦ, “ Ὁ θρόνος σου, ὦ Θεέ!” (Εβρ.α΄5-8).*

Πῶλ: - Δυστυχῶς οἱ πλάνες τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά” εἶναι πολλές καὶ φοβερές. Διδάσκονται δὴθεν τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἀπ’ τὸν “πιστὸν καὶ φρόνιμον δούλον” ἀλλὰ ὄχι ἀπ’ τὴν ἴδια τὴν Βίβλον. Αὐτὸς εἶναι γι’ αὐτοὺς ὁ μόνος ἐκπρόσωπος τοῦ Θεοῦ κι’ ὁ ἐρμηνευτὴς τῶν Γραφῶν. Οὐδέποτε διερωτήθησαν μήπως πρόκειται περὶ ψευδοδιδασκάλου ἢ ψευδοπροφήτου. Ὅλοι τους εἶναι τόσο πεπεισμένοι γι’ αὐτόν, γι’ αὐτό δέ καὶ δέν ἐρευνοῦν τὰς Γραφάς κι’ ἀπὸ μόνοι των. Οὐτε γνωρίζουν καὶ κατανοοῦν πάντοτε τὴν Βιβλικὴν ὁρολογίαν, ὥστε νὰ εἶναι σέ θέσι νὰ ἐλέγχουν τὸν ὑποτιθέμενον “Πιστὸν καὶ Φρόνιμον Δούλον”. Ἡ δέ γοητεία πού ἀσκοῦν λογω τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης των εἶναι μεγάλη. Εἶθε ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἦσαν Μάρτυρες στὴν πρακτικὴ ζωὴ τῆς ἀλληλεγγύης των ἀλλὰ ὄχι στὴν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν. Οἱ ἐρμηνεῖες των εἶναι καταδικασμένες ἀπ’ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι πρὸς θάνατον...

Ρουθ: - Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια γιὰ τοὺς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ὅπως εἶπατε. Ἐχουν ἀλληλεγγύη μεγάλη κι’ εἶναι ἐνωμένοι γι’ αὐτό καὶ ἐπιχειρηματολογοῦν κατὰ τῶν λοιπῶν δογμάτων, πού εἶναι διχασμένα. Ἐν τούτοις, δέν ἐρμηνεύουν ὀρθῶς τὰς Γραφάς καὶ πλανοῦν τοὺς ἀγνοοῦντας τὰς Γραφάς. Κι’ ἐγὼ τὸ ἴδιο λάθος ἔκανα, ὡς μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά πού ἦμουν. Ἐκανα τὸν δάσκαλο στοὺς ἄλλους καὶ πῆγαινα ἀπὸ σπίτι σέ σπίτι, χωρὶς νὰ ἔχω διαβάσει καὶ καταλάβει προσωπικῶς τὴν Βίβλον. Ἦμουν τόσο πεπεισμένη γιὰ τὴν γνώσι τῆς ἀλήθειας τοῦ “πιστοῦ καὶ φρονίμου δούλου”, ὥστε τὸν εἶχα ἀπόλυτα ἐμπιστευθεῖ. Ὅταν μίαν ἡμέρα ὁ Θεός μέ ἄγγιξε μ’ ἓνα Του λόγο, πού μοῦ εἶπε ἡ κυρία Σοφία, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐπισκεφθῇ κατὰ τὴν συνήθειά των “Μαρτύρων” νὰ τὴν εὐαγγελίσω. Ὅτι: *“Οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι διδασκοί Θεοῦ”* (Ιωάν.ζ΄45). Τότε, διὰ πρώτην φορά, ἄστραψε φῶς στὸ πνεῦμα μου καὶ κατενόησα ἀπλά ὅτι μόνον τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀρμόδιος ὑπεύθυνος ἐρμηνευτὴς τῶν Γραφῶν διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ κι’ ὄχι ὁ δὴθεν “πιστὸς καὶ φρόνιμος δούλος”. Κι’ ὅτι ἔπρεπε καὶ μόνη μου, ὄχι κατευθυνόμενη ἀπὸ ἄλλους κι’ ἀπὸ περιοδικά, νὰ διαβάζω τὴν Γραφή. Ἐάν ἤθελα νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια, ἔπρεπε ἀπὸ πρῶτο χέρι, τοῦ Θεοῦ, νὰ τὴν μάθω, πού εἶναι ὁ Λόγος του. Καὶ διεπίστωσα ὅτι, ἐγὼ ἡ Μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά, δέν ἤξερα τὴν Γραφή μου, ὅσον ἡ κ. Σοφία πού δέν ἦτο ἡ Μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά ἀλλὰ μελετοῦσε τὴν Γραφή της προσωπικῶς καὶ τὴν ἤξερε καλά. Κι’ εὐχαριστῶ τώρα τὸν Θεόν πού μ’ ἔφερε στὸν δρόμο της κι’ ἔμαθα τὴν ἀλήθεια κι’ ἐγὼ ἀπ’ τὴν ἴδια τὴν Γραφή.

Κυρία: - Ἀλλὰ κι ἐγὼ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κάποτε ἐδιάβασα τὰ βιβλία των “Μαρτύρων” ἀπὸ περιέργεια καὶ πνεῦμα εἰλικρινοῦς ἐρεύνης. Κι ἐμελέτησα καὶ τὴν Βίβλον ἀπὸ ἀντίδρασι σ’ αὐτοὺς διότι δέν μπορούσα νὰ δεχθῶ ὠρισμένα σημεῖα. Θέλησα, λοιπόν, νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσω ἀρνητικῶς διότι δέν ἐδεχόμουν τὸ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἄλλα τινα. Τὰ ἐθεωροῦσα λίγο μυθολογία. Ἀλλ’ αὐτό ὑπῆρξε κι’ ἡ ἀφορμὴ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια ἀπὸ πρῶτο χέρι, πού εἶναι ἡ Γραφή. Ὁ Θεός μ’ ἔρριξε στὴν... “παγίδα” Του καὶ μ’ ἔσωσε. Κι’ ἡ παγίδα του ἦταν νὰ μάθω, ἔστω κι’ ἀπὸ ἀντίδρασι. Κι’ ἔμαθα! Ἐμαθα τὴν ἀλήθεια Του, ὅπως Ἐκεῖνος μᾶς τὴν διδάσκει διὰ τῶν Γραφῶν κι’ ὄχι μέσω δορυφόρων...

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος – συνέχισε ἡ γαγιά του γιατροῦ - μᾶς ἐνημερώνει ὅτι *“... αὐτό τὸ πνεῦμα ἱκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν διὰ στεναγμῶν ἀλαλήτων”* (Ρωμ.η΄26). Πῶς ἱκετεύει, ὡς κομπιούτερ; Πῶς ὁμιλεῖ; Πῶς διδάσκει τὴν ἀλήθεια; Πῶς ἐλέγχει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας; Πῶς ἀναγγέλλει τὰ μέλλοντα; Ὡς μία ἀπρόσωπος ἐνεργὸς δύναμις; Χωρὶς τὴν προσωπικὴν Του συμμετοχὴν καὶ θέλησι στὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Πῶς λοιπόν *“Τὸ αὐτό πνεῦμα διανέμει ἰδίᾳ εἰς ἕκαστον, καθὼς θέλει....”* (Α΄Κορ.ιβ΄11) Πῶς *“θέλει”*, ὡς κομπιούτερ

προγραμματισμένο εάν δεν είναι πρόσωπον; Καί πώς ώμίλησε τό πνεῦμα τό Ἅγιον πρὸς τόν Φίλιππον, ὡς κομπιούτερ; Ὁ Παράκλητος, λοιπόν, εἶναι μία θεία προσωπικότης, ἀόρατη μὲν ὡς παρουσία, ὁρατή δέ μέσω τῶν ἐκδηλώσεων Του καί τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Παράκλητος, ἂν καί ἐνεργῇ ὡς ἐνεργὸς δύναμις εἶναι συγχρόνως πρόσωπον, κι' ἔχει τὴν εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ δάσκαλος τὴν ἄκουσε μέ πολλή προσοχή καί γιὰ πρώτη φορά ἐννόησε τόσον ἀπλά τὴν ἀλήθεια περὶ Ἁγίου Πνεύματος καί τὴν σημασία τῆς παρουσίας Του στό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Ὡς καί τὴν ἀνάγκη τῆς ἀοράτου παρουσίας Του ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς ἔλεγχον γιὰ τὴ μετάνοια καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Κυρία: - Ὁ Παράκλητος δὲν εἶναι Ὑπουργὸς ἄνευ χαρτοφυλακίου ἢ ὁ ἐπίτιμος δόκτωρ τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ τῶν πιστῶν. Ὁ Παράκλητος εἶναι τό ἐνεργοῦν πνεῦμα τῆς δυνάμεως τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀληθείας Του καί συγχρόνως προσωπικῶς υπεύθυνος στὴν πορεία τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Κι' ὅχι μιά ἀπρόσωπος κι' ἀνεύθυνος ἐνεργὸς δύναμις. *“...συνφέρει εἰς ἐσᾶς νὰ ἀπέλθω ἐγώ. Ἐάν δὲν ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος δὲν θέλει ἐλθεῖ πρὸς ἐσᾶς...”* (Ιωάν.ις'17) εἶπε ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητάς Του. *“Ἐκεῖνος θέλει δοξάσει ἐμέ διότι ἐκ τοῦ ἐμοῦ θέλει λάβει καί ἀναγγεῖλει πρὸς ἐσᾶς”* (Ιωάν.ις'14).

Δάσκαλος: - Καί μία τελευταία ἐρώτησι: Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ τό “Σύμβολο τῆς Πίστεως”;

Κυρία: - Τό θεωρῶ ἀπολύτως ἐμπνευσμένο ἀπ' τόν Ἅγιον Λόγον τοῦ Θεοῦ!

Ὁ δάσκαλος πολὺ ἱκανοποιημένος τὴν εὐχαρίστησε πάλι.

Ὅλοι τοὺς ἐσηκώθηκαν καί μέ δύο λόγια προσευχῆς ἐκ μέρους τοῦ Τόμ ἀπεχώρησαν. *“Εἰς τό ἐπανιδεῖν”*, εἶπε ὁ Πῶλ σ' ὅλους μέ μία ἐλαφρά ὑπόκλισι καί ἀπεχώρησε πρῶτος. Ὁμοίως καί ὁ δάσκαλος, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε διὰ χειραψίας τὴν γιαγιά τοῦ γιατροῦ, ἀκολούθησε τόν Τόμ στό δωμάτιο πού τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει. Ἦταν πραγματικά πολὺ κουρασμένος κι' ἀποζητοῦσε τούτῃ τὴν ἀπομόνωσι. Πρὶν τοῦ κλείσει τὴν πόρτα πίσω του τόν ἄκουσε νὰ τόν προτρέπη: *“Φροντίστε τόν ἑαυτὸν σας. Αὕτῃ ἡ πόρτα ἐκεῖ εἶναι τοῦ λουτροῦ. Στὴν ντουλάπα καί στὰ συρτάρια τοῦ κομοῦ θὰ βρῆτε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται”*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ον

Νέα συνομιλία μέ τήν Ἥχώ του

ΕΜΕΙΝΕ μόνος σ' ἕνα εὐρύχωρο πολυτελές δωμάτιο πού φωτίζονταν ἀπό μιά μεγάλη μπαλκονόπορτα. Ἐπλησίασε καί τήν ἀνοιξε νά κοιτάξῃ ἔξω. Ἕνα πύρινο χαμόγελο τόν ὑπεδέχθη ἑνός τεραστίου δίσκου, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλλε μέσα ἀπό τά κλώνια καί τίς σιλουέττες τῶν δένδρων, πού κατέβαινε ἀργά στό ξέφωτο τοῦ βάθους. Ὁ ἥλιος ἔδυε. Κι' ἡ ἡμέρα ἔμοιαζε ἀνοιξιάτικη κι' ἄς ἦταν χειμῶνας.

Ἡ ἡρεμία καί τό μαγευτικό χαμόγελο τοῦ πύρινου δίσκου, τοῦ ἐθύμισαν τ' ἀξέχαστα δειλινά τοῦ χωριοῦ του, ὅταν νέος ἐρέμβαζε στήν βεράντα τοῦ μικροῦ του σπιτιοῦ καί σιγομουρμούρισε λίγους στίχους ἀπό μιά στροφή ποῦχε γράψῃ ὁ ἴδιος τότε στά ξένοιαστα νειάτα του γεμάτα ὄνειρα κι' ἐλπίδες.

“Τ' ὄνειρό μου εἶδα βάρκα
νά κυλᾷ μέσ' τά νερά
στούς ἀπέραντους τούς κόσμους
μέ τ' ἀστέρια συντροφιά”.

Ξανάνοιωσε τόση εὐτυχία καί χαρά! Ὅπως τότε κι' ἀφέθηκε νά κοιτάξῃ τό μαγευτικό αὐτό δειλινό. Ἕμενε ἀκίνητος ν' ἀγναντεῦν πέρα ἀπ' τόν κόσμο τῶν αἰσθήσεων του. Ἐτσι παραδομένος στόν ρεμβασμόν του ξεπήδησαν πάλι ὀλίγοι στίχοι ἀπ' τά χεῖλη του.

“ὦ Θεέ μου! Τί μαγεία!
Εἶν' ἡ πλάσι Σου γιά μάς.
Κάθε πέτρα, κάθε φύλλο
μοῦ μιλοῦν πῶς μ' ἀγαπᾷς!”

Χαμογέλασε μέ τόν ἑαυτόν του πού ἔμενε ρομαντικός πάντα καί λάτρης τοῦ ὥραίου καί τῆς ζωῆς! Καί ξαναγύρισε τό βλέμμα του μέσα στό πολυτελές κι' ὥραίο αὐτό δωμάτιο πού θά τόν φιλοξενούσε καί τό ἐθαύμασε. “Πόση εὐτυχία!”, μουρμούρισε. “Ἀπίστευτο!... Ἐλευθερός! Καί γιατί τώρα;” Ὁ λογισμός του στάθηκε στό “γιατί;”. Ἕνα πέπλο τόν ἐτύλιξε κι' αἰσθάνθηκε παράδοξα μέσα σέ τούτη τήν πολυτέλεια πού ξαφνικά βρέθηκε, ὕστερα ἀπ' τό βρώμικο κελλί τῆς φυλακῆς του. “Δέν σοῦ ταιριάζει”, εἶπε στόν ἑαυτόν του. Εἶσαι μιά παραφωνία ἐδῶ μέσα. Δέν εἶσαι παρά ἕνας ἀσήμαντος δάσκαλος πού περάσες τήν ζωή σου μέσα στήν φυλακή. Καί γιατί τώρα; Κι' ὅχι τότε πού τά διηγοῦσες σάν διηρασμένη γῆ, “τήν ὁμορφη ζωή”;

Ἥχώ: - Γιατί τώρα σοῦ πρέπουν.

Δάσκαλος: Καί γιατί τώρα μοῦ πρέπουν; Τήν ἐρώτησε ξαφνιασμένος. Τήν εἶχε ἐντελῶς ξεχάσει. Καί νά πού τοῦ τήν ξαναθύμισε ἡ φωνή της.

Ἥχώ: - Γιατί τώρα πέθανες γι' αὐτά...

Δάσκαλος: - Πῶς πέθανα γι' αὐτά; Μέ σαστίζεις...

Ἥχώ: - Ναί, πέθανες! Τ' ἀπήντησε πάλι χαρούμενα. Καί σύ τό ξέρεις πῶς πέθανες.

Δάσκαλος: - Δυσκολεύομαι νά σέ καταλάβω...

Ἥχώ: - Κι' ὅμως μέ καταλαβαίνεις! Ἐσύ τώρα δέν ζῆς πλέον γι' αὐτά. Ὁ Θεός σοῦ τά προσφέρει. Ὅ,τι βλέπεις κι' ὅ,τι χαίρεσαι τώρα εἶναι ἀπ' τό χέρι τοῦ Θεοῦ γιά σένα.

Δάσκαλος: - Μάλλον ἔχεις δίκιο. Ναί! Δέν ζῶ πλέον γι' αὐτά. Ἐχω πεθάνει!

Προχώρησε άργά προς την πόρτα του λουτρού και την άνοιξε. "Ενας ίλιγγος ταραχής τον έτύλιξε και την ξανάκλεισε.

Ήχώ: - Τί έπαθες; Τί σου συμβαίνει;

Δάσκαλος: - Δέν ξέρω. Τά χάνω μ' ότι βλέπω. Τέτοιο πλούτο μόνον στά παλάτια βλέπεις.

Ήχώ: - Καί σέ τρομάζουν τά παλάτια;

Δάσκαλος: - Ναι! τώρα μέ τρομάζουν! Μέ τρομάζουν όλα, δέν τά θέλω τώρα τά παλάτια...

Ήχώ: - Καϋμένε, δάσκαλε, πόσο άλλαξες! Συνήθισες στή φτώχεια και στή δυστυχία και τρομάξεις τά πλούτη και την εϋτυχία!

Δάσκαλος: - Δέν τά φοβάμαι. Διεμαρτυρήθη έντονα. Τά μισώ! Δέν τά θέλω πιά! αυτά μ' έσκότωσαν και μ' έρριξαν στή φυλακή!

Ήχώ: - Καϋμένε δάσκαλε! Δέν σ' έσκότωσαν αυτά αλλά τό πάθος σου γι' αυτά! Αυτόκτόνησες γι' αυτά. Γιατί τά' παιρνες μέ τό χέρι σου κι' όχι άπ' τό χέρι του Θεού! Τά ζητούσες εκεί πού δέν υπήρχαν. Έκεί πού δέν σου άνήκαν. Ένώ, τώρα, Έκείνος σου τά προσφέρει. Σήκω, λοιπόν, και πήγαινε στό λουτρό νά φροντίσης τον έαυτόν σου, όπως σέ προέτρεψε ο Τόμ.

Ο δάσκαλος σηκώθηκε πάλι άπ' τή θέσι του και δειλά-δειλά ξανάνοιξε την πόρτα του λουτρού.

Δέν ξέρω άν βλέπω λουτρό ή σαλόνι άνακτόρου. Κοίταξε κι έσύ και πές μου άν δέν όνειρεύομαι, τής είπε φοβισμένα.

Ήχώ: - Καί βέβαια βλέπω ό,τι βλέπεις. Κι' άν δέν άντέχεις τώρα τον επίγειο πλούτο ενός λουτρού, έπειδή ήσουν κατάδικος και νοιώθεις πολύ βρώμικος, πώς θ' άντέξεις τον ούράνιο πλούτο και την άγιότητα του Θεού ως άμαρτωλός πού έζησες;

Τά λόγια τής Ήχους του τον άφώπλισαν γιά λίγο και ξαναγύρισε στό λουτρό μέ πίο θάρρος. Τά μάτια του άρχισαν άργά-άργά νά συνηθίζουν αυτή την πολυτέλεια του πλούτου. Καθρέπτες, μάρμαρα-χρυσοί λουτήρες, όλα άστραφταν μέσα σέ λευκό και γαλάζιο φόντο μέ πολύχρωμες άνταύγειες πού έδιναν μιά λουλουδένια αίσθησι. Σαστισμένος τά κοιτούσε κι' έκανε σύγκρισι μέ την άπλότητα του χωριού του και την άθλιότητα τής φυλακής του. Καί τώρα θά έπαιρνε τό λουτρό του σ' ένα λουτρό όνειρου. "Ονειρεύομαι! " ξανάπε στον έαυτόν του και θέλησε πάλι νά φύγη νά μή βλέπη τούτη την πολυτέλεια πού τον έταπείνωνε στά ίδια του τά μάτια.

Ήχώ: - Ποϋ πäs; Πρέπει νά πλυθής. Δέν μπορείς νά κοιμηθής σέ καθαρά σεντόνια. Έτσι βρώμικος θά φανής καθυστερημένος και άνόητος – άκουσε την Ήχώ του νά τον παρατηρή άύστηρά.

Δάσκαλος: - Δέν πειράζει. Θά κοιμηθώ στό πάτωμα, τής άπήντησε άγανακτισμένος γιά τά λόγια και την έπιμονή της.

Ήχώ: - Τό χειρότερο γιά σένα είναι πού περιφρονείς τόσο πολύ τον έαυτόν σου τώρα και τρομάξεις την άλλαγή τής ζωής σου. Προτιμάς νά μείνης στον κόσμο πού ήσουν τής βρωμιäs και τής άθλιότητας; Η μήπως δέν άντέχεις νά δεχθής την τιμή και την άγάπη του ούράνιου Πατέρα γιά σένα;

Ο δάσκαλος άπεστομώθη και πάλι άπό την Ήχώ του κι' έμενε άναποφάσιτος όταν τον άπέσπασε ένας έλαφρός κτύπος στην πόρτα του δωματίου του. "Εμπρός", είπε και τινάχθηκε σαν μικρό άγρίμι πού φοβάται. Στό άνοιγμα τής πόρτας φάνηκε ή Ρούθ μέ κάτι προσόψια νά κρατά στά χέρια της. Προχώρησε μέσα και τ' άφησε επάνω στό τραπεζάκι του λουτρού. Κι ύστερα μέ κάποια ένοχή γύρισε προς τον δάσκαλο και του είπε: "Συγγνώμη, Κύριε, πού σäs ένόχλησα αλλά είχα λησμονήσει νά σäs φέρω τά προσόψια".

Δάσκαλος: - Δέν πειράζει, απάντησε βιαστικά. Δέν μοῦ χρειάζονται τόσα πολλά προσόψια... δέν..., - σταμάτησε απότομα σάν νά ἔκαμε κόπο νά συνεχίση.

Ἡ Ρούθ κατάλαβε καί τοῦ χαμογέλασε. Μή σᾶς τρομάζει, Κύριε. Δέν μᾶς δίδετε ἐνόχλησι. Πρέπει νά φροντίσετε τόν ἑαυτόν σας. Αυτό θά δώση μεγάλη χαρά σέ σᾶς, σέ μᾶς... καί στόν Θεόν!

Δάσκαλος: - Καί στόν Θεόν; Ἐρώτησε ξαφνιασμένος.

Ρούθ: - Βεβαίως. Κατά πρῶτον λόγον γιά τόν Θεόν πρέπει νά εἴμεθα καθαροί. Τό λουτρό τοῦ σώματος εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ! *“...καί λελουμένοι τό σῶμα μέ ὕδωρ καθαρόν...”* (Εβρ.1’22) μᾶς προτρέπει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός μᾶς θέλει καθαρούς καί στό πνεῦμα καί στό σῶμα. Ἡ Ρούθ ἔκανε μιά εὐγενική ὑπόκλισι καί βγήκε ἀπό τό δωμάτιο.

Ὁ δάσκαλος ἔμεινε καί πάλι σαστισμένος κι’ ἔκπληκτος. Οὐδέποτε εἶχε ἀκούσει ἢ σκεφθεῖ ὅτι ἔπρεπε νά ἐμφανίζεται καί στό σῶμα καθαρός ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Πίστευε ὅτι τόν Θεόν τόν ἐνδιέφερε μόνον τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Καί τώρα, διά πρώτην φοράν, ἐμάθαινε ὅτι ἔπρεπε καί στό σῶμα νά παρουσιάζεται καθαρός ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Του! Καί τό λίγο φῶς πού ἔπαιρνε τόν ἐσαστίζε γιά τήν ἄγνοιά του καί τόν ἔδειχνε πιό πτωχό κι’ ἄξεστο στά μάτια του. Ἔχωσε τό κεφάλι του μέσα στά χέρια του μέ διάθεσι νά κλάψη. Ἐνοιωθε πιό γελοῖος ἀπό πρίν.

Ἡχώ: - Ἐάν, λοιπόν, ὁ κάθε πιστός εἶναι ἓνας ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τήν διακήρυξι τοῦ Παύλου, δέν πρέπει, λοιπόν, νά φροντίσης κι’ ἐσύ τό σῶμα σου, ὡς ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Δάσκαλος: - Τί εἶπες;

Ἡχώ: - Αυτό πού ἄκουσες! Ὁ Παῦλος, σᾶς ἐξήγησε ὁ γιατρός, ὁμιλεῖ καί περί τῆς καθαρότητος τοῦ σώματος διότι εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ ἴδιος κτύπος ξανακούστηκε στήν πόρτα καί φάνηκε πάλι ἡ Ρούθ. Σᾶς ἔφερα καί τό σαποῦνι! Στάθηκε λίγο διστακτική καί τόν ἐκοίταξε ἐπίμονα.

Δάσκαλος: - Σ’ εὐχαριστῶ Ρούθ. Θά κάνω ὅ,τι πρέπει. Θά τόν φροντίσω τόν ἑαυτόν μου... τόν ναόν τοῦ Θεοῦ... Σᾶς εὐχαριστῶ γιά ὅλα... εἰσθε ὅλοι σας πολύ καλοί μαζί μου.

Ρούθ: - Ὅπως κι’ ὁ Θεός μαζί μας. Εἶναι πολύ καλός! Πάρα πολύ καλός! Καί μᾶς ἀγαπᾷ! Ἐφυγε χωρίς νά προσθέσῃ τίποτε ἄλλο κλείνοντας τήν πόρτα πίσω της. Ἀλλά ἀκριβῶς τότε ἄκουσε τήν φωνή τοῦ δασκάλου ἀπό μέσα νά τήν καλῇ. Ἡ Ρούθ ξαναμπήκε στό δωμάτιο κι’ ἐστάθηκε περιμένοντας νά τόν ἀκούσῃ γιατί τήν ἐφώναξε. Ὁ δάσκαλος, ἀναστατωμένος ὅπως ἦταν, τήν ἐρώτησε απότομα: Ὑπάρχει λόγος Θεοῦ πού μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι εἴμεθα ὁ ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Ρούθ: - Βεβαίως.

Δάσκαλος: - Ποῦ βρίσκεται;

Ρούθ: - Ὁ ἓνας λόγος τοῦ Θεοῦ βρίσκεται στήν Α’ Κορινθίους κεφάλαιον ς’ καί ἐδάφιον 19 κι’ ἄλλος στό κεφάλαιο γ’ καί ἐδάφιο 16.

Δάσκαλος: - Εὐχαριστῶ, Ρούθ.

Ρούθ: - Σᾶς παρακαλῶ, Κύριε δάσκαλε, εἶναι χαρά μου νά σᾶς βοηθήσω εἰς ὅ,τι ἔχετε ἀνάγκη. Μήπως θέλετε νά σᾶς τά διαβάσω;

Δάσκαλος: - Καί βέβαια, θά μοῦ ἔκανες χάρι. Δέν εἶμαι ἀκόμη συνηθισμένος νά τά βρίσκω.

Ἡ Ρούθ ἔφυγε κι’ ἐπέστρεψε μέ τήν Γραφή της. Τήν ἄνοιξε καί βρήκε ἀμέσως τά μέρη πού ἔπρεπε νά διαβάσῃ. Ἀργά-ἀργά ἡ Ρούθ, καί τονίζοντας τίς λέξεις, ἄρχισε νά τοῦ διαβάξῃ: *“Ἡ δέν ἐξέυρετε ὅτι τό σῶμα σας εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν ὑμῖν τό ὅποῖον ἔχετε ἀπό Θεοῦ καί δέν εἰσθε κύριοι ἑαυτῶν; Διότι ἡγοράσθητε διά τιμῆς. Δοξάσατε λοιπόν τόν Θεόν διά τοῦ σώματός σας καί διά τοῦ πνεύματός σας, τά ὅποῖα εἶναι τοῦ Θεοῦ”* (Α’ Κορ.ς’19). *“Δέν*

ἐξεύρετε ὅτι εἶσθε ναὸς Θεοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ ἐν ὑμῖν· Ἐάν τις φθείρῃ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ τοῦτον θέλει φθεῖρῃ ὁ Θεός. Διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, ὅστις εἶσθε σεις” (Α΄ Κορ. γ’ 16-17).

Ἡ Ρούθ ἔκλεισε τὴν Βίβλον τῆς κι’ ἐκοίταξε τὸν δάσκαλον. Ἐκεῖνος ἔμεινε σιωπηλὸς χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ. Ὁ φόβος κι’ ἡ ἐκπληξίς εἶχαν ζωγραφισθῇ στὰ μάτια του. Καί θὰ εἶχε πανικοβληθῇ γιὰ τὸ παρελθόν του, ἐάν τὴν ἴδια στιγμή δὲν ἄκουγε πάλι τὴν φωνὴ τῆς Ἥχους του:

Ἥχώ: - Ἡ Ρούθ ἔχει δίκιο. Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ καλός!... Χρόνια καὶ χρόνια σ’ ἐπερίμενε νὰ γίνῃς ἓνας νέος ἄνθρωπος. Πρέπει τώρα νὰ ξεχάσῃς τὸν παλῆό σου ἑαυτόν. Πρέπει νὰ γίνῃς νέο κτίσμα καὶ στό παρουσιαστικό σου, καθὼς ταιριάζει σ’ ἓνα παιδί Θεοῦ! Εἶσαι ἓνας πρίγκιπας τ’ οὐρανοῦ! Δὲν μπορείς νὰ συνεχίσῃς νὰ μένῃς φυλακισμένος γιὰ πάντα μέσα στὶς ἀναμνήσεις τοῦ ἁμαρτωλοῦ σου παρελθόντος καὶ τῆς φυλακῆς πού ἐζήσες. Μὴ λησμονεῖς τὴν ἱστορία τοῦ ἀσώτου. Πῶς ὁ πατέρα του τὸν ὑπεδέχθη καὶ πῶς τὸν ἐστόλισε; Μὲ τὴν καλλίτερη, τὴν πρώτη στολὴ πού εἶχε. Πόσον μᾶλλον ἓνα παιδί Θεοῦ, ὡς οὐράνιο βασιλόπουλο. Πρέπει νὰ ζήσῃς τὴν νέα σου ζωὴ ὡς πρίγκιπας καὶ στὴν ἐμφάνισι καὶ στό πνεῦμα καὶ στὴν συμπεριφορὰ σου. Εἶσαι πλέον παιδί Θεοῦ! Εἶσαι νέον κτίσμα γιὰ τὸν Θεόν. Ὅ,τι ὑπῆρξε ἀνήκει στό παρελθόν. Ξέχασέ το. Ὁ Θεὸς ἔθαψε τὸ παρελθόν σου “στὰ βάθη τῆς θαλάσσης διὰ νὰ μὴ τὸ ἐνθυμῆται πλέον” (Μιχ.ζ’ 19).

Δάσκαλος: - Ἐχεις δίκιο. Μόνο πού ὁ Χριστὸς ἀποκαλοῦσε τοὺς Φαρισαίους “*τάφους ἄσβεστων*” (Ματ. κγ’ 27) γιὰτὶ ἐκαθάριζαν τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου. Κι’ ἐγὼ θέλω τὸ ἔσωθεν τοῦ ποτηρίου μου νὰ εἶναι καθαρόν.

Ἥχώ: - Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξωθεν, δάσκαλε, τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ Ἥχώ του. Κι’ αὐτὸ σοῦ ζητᾷ ὁ Θεός. Καί μὴ κάνῃς σύγχυσι μεταξύ τοῦ λόγου τῆς Ρούθ καὶ τῆς ὑποκρισίας τῶν Φαρισαίων, τὴν ὁποῖαν ὑπονοοῦσε ὁ Χριστός. Ὁ Παῦλος προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ σέβωνται καὶ τὸ σῶμα, ὡς ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Καὶ τοὺς ἐσοβάρυνε μὲ τὴν ὑγίαν των: “*...ἐάν τις φθείρῃ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ τοῦτον θέλει φθεῖρῃ ὁ Θεός*”. Ὡς καὶ μὲ τὴν καθαρότητα τοῦ σώματός των: “*καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα μέ ὕδωρ καθαρόν*”. Ἐπομένως, ὁ Παῦλος, μὲ τὰ λόγια του αὐτά, ἀναφέρεται καὶ στὴν καθαρότητα καὶ στὴν ὑγίαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, πού πολλοὶ δὲν σέβονταν ὡς κοιλιόδουλοι καὶ φιλήδονοι... Ἀλλὰ βεβαίως τὸν πρῶτον λόγον ἔχει ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς.

Δάσκαλος: - Ἐχεις δίκιο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, πού μοῦ λές. Πρέπει νὰ σεβασθῶ καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ σώματός μου μαζί μὲ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς μου.

Ἥχώ: - Κι’ ἐγὼ σοβαρεύομαι τώρα μὲ τὴν ἀλήθεια πού σοῦ εἶπα. Ἄν καὶ ποτέ δὲν τῆς εἶχα δώσει τόση προσοχὴ καὶ σημασία, ὅση θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα δώσῃ κι’ ὅση δίνει ὁ Θεός, τοῦ ἐπιθύρισε ἡ Ἥχώ του στεναχωρημένα.

Δάσκαλος: - Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ γίνεται ἡ προτροπὴ αὐτὴ τοῦ Παύλου στοὺς Κορινθίους; Γιατί; Λές εἰδικώτερα γι’ αὐτοὺς καὶ τὰ ἔγραψε.

Ἥχώ: - Ἀκριβῶς, ὅπως τῶπες κι’ ἐγὼ πιστεύω. Γι’ αὐτοὺς εἰδικώτερα τὰ ἔγραψε. Γιατί οἱ Κορίνθιοι ἦταν πολὺ ἄτακτοι καὶ πολὺ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς πόλεως των. Στὶς 100.000 χιλ. κατοίκους, λέγεται ὅτι, οἱ 30.000 - 40.000 χιλ. ἦταν ἐταῖρες κατὰ τὸ ἱστορικόν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μ’ ἄλλα λόγια ἦταν μία πορνόπολις.

Δάσκαλος: - Πρέπει νὰ ἔχῃς δίκιο. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος. Μεγάλῃ διαφθορᾷ ἐπικρατοῦσε τότε στὴν Κόρινθον. Περίμενε. Πρέπει νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὴν περικοπὴ νὰ σοῦ τὴν διαβάσω πάλι. Τώρα ἄρχισαν νὰ φωτίζονται καὶ τὰ αἶτια μέσα μου πού ἠνάγκασαν τὸν Παῦλον νὰ τοὺς τὰ γράψῃ.

Ξαναγύρισε στό δωμάτιο καὶ πῆρε τὴν Γραφὴ ἀπὸ ἓνα μικρὸ τραπέζι πού ἦταν στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τὴν εἶχε προσέξῃ ὅταν τὸν ὠδήγησαν ἐκεῖ. Δυστυχῶς, ἐμουρμούρισε

λυπημένα, είμαι άπειρος. Δέν μοιάζω του γιατρού καί τής Ρούθ, πού τήν ξέρουν άπ' έξω. Μήπως θυμάσαι τίς περικοπές πού μάς είπε ή Ρούθ; Ένώ συγχρόνως άρχισε νά τήν ξεφυλλίζει στήν τύχη. “Όχι, δυστυχώς”, άκουσε καί τήν Έχώ του νά του ψιθυρίξη στενοχωρημένα. “Δέν τίς έπρόσεξα”. Άλλά, ώ του θαύματος, χωρίς νά δυσκολευθή, βρήκε έντελώς τυχαία μία άπ' τίς περικοπές πού ζητούσε. Η καρδιά του κτύπησε δυνατά. Ήταν σύμπτωσης; Μέ συγκίνησι άρχισε νά διαβάξη: “Δέν έξεύρετε ότι είσθε ναός του Θεού καί τό πνεύμα του Θεού κατοικεί έν ύμίν; Έάν τις φθείρη τόν ναόν του Θεού το ύτον θέλει φθείρει ό Θεός. Διότι ό ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε έσείς”. Τά λόγια του Θεού τώρα τόν άγγιζαν κι' είχε έντελώς άπορροφηθεί άπ' αυτά πού διάβαζε, ώστε κάποια στιγμή ή φωνή του ύψώθηκε κι' άκουγόταν σ' όλο τό δωμάτιο. “Φεύγετε τήν πορνείαν. Πάν άμάρτημα τό όποϊον ήθελε πράξει ό άνθρωπος είναι έκτός του σώματος, ό πορνεύων όμως άμαρτάνει εις τό ίδιον αύτου σώμα. Η δέν έξεύρετε ότι τό σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος του έν ήμίν, τό όποϊον έχετε άπό Θεού καί δέν είσθε κύριοι έαυτών;” (Α΄Κορ.ς'18-19).

Έχώ: - Πράγματι, “...δέν είσθε κύριοι έαυτών”, επανέλαβε κι ή Έχώ του. “Όλα άνήκουν στόν Θεόν!

Δάσκαλος: - “Έτσι πρέπει νάναι, τής άπήντησε κι έσυνέχισε μέ τήν έπομένη φράσι: “δοξάσατε, λοιπόν, τόν Θεόν διά το ύ σώματός σας καί διά το ύ πνεύματός σας τά όποϊα είναι το ύ Θεού!” (Α΄Κορ.ς'20)

Έχώ: Τό άκουσες; Έχεις ύποχρέωσι λοιπόν, όπως είπαμε, νά διατηρής κι' έσύ τό σώμα σου καθάρν, ως ναός πού είναι του Αγίου Πνεύματος!

Δάσκαλος: - Έν τούτοις, μέ παραξενεύει αύτός ό λόγος, δέν στό κρύβω. Τήν καθαρότητα του σώματος, τήν νοιώθω ως φροντίδα μάλλον παρά ως χρέος στόν Θεόν! Δυσκολεύομαι νά συνδέσω αύτές τίς τόσον άπλές φυσικές έκδηλώσεις μέ τόν Θεόν!

Έχώ: - Δέν μπορείς νά τό νοιώσης ως χρέος, αν προηγουμένως δέν κάμης μία πράξι χρέους κι' ύπακοής καί ταπεινώσεως τής θελήσεώς σου στήν έντολή του Θεού! Καί γιατί θεωρείς τόν Θεόν ξένον στίς φυσικές ύποχρεώσεις κι' άπαιτήσεις τής ζωής σου. Καί μ' αύτό τό λουτρό, πού τό θεωρείς δική σου ευθύνη ως κάτι φυσικό, καθιερώνεις τόν έαυτόν σου σ' ένα ξεκίνημα μιås νέας ζωής καί γιά τόν Θεόν! Ό Θεός είναι άγιος καί δέν άνέχεται τό άκάθαρτον ούτε στό πνεύμα ούτε στό σώμα του ανθρώπου όταν έμφανίζεται ένώπιόν Του. Τό καθάρν Τόν τιμά. Πώς θά έμφανίζόσουν ένώπιον ενός Βασιλέως, μέ τά ρούχα τής δουλειάς ή μέ τά καλά σου γιορτινά ρούχα; Η δέν θά προσέξουν όλοι, όπωσδήποτε, τήν αλλαγήν σου; Κι' ή ύπακοή σου στήν μικρήν έντολήν θά σέ φέρει καί στά πολλά καί στά μεγάλα έργα του Θεού! Κι' ή καθαριότης του σώματος είναι άπαίτησις του Θεού καί τιμά τόν Θεόν.

Δάσκαλος: - Βλέπω ότι ξέρεις πάρα πολλά! Καί δέν σου φαίνεται.

Έχώ: Τ' άκουσα άπ' τόν γιατρόν. “Όπως, επίσης, θυμάμαι καί κάτι άλλο, πού έμεινε βαθείά στή μνήμη μου καί μ' έτρόμαξε όταν σās τό έδιάβασε ό γιατρός άπ' τούς μακαρισμούς: “...όστις λοιπόν άθετήσει μιάν τών έντολών τουτων τών έλάχιστων καί διδάξει ούτω τούς ανθρώπους έλάχιστος θέλει όνομασθή έν τη βασιλεία τών ούρανών· όστις δέ έκτελέσει καί διδάξει ούτος μέγας θέλει όνομασθή έν τη βασιλεία τών ούρανών” (Ματ.ε'19).

Δάσκαλος: - Ναι, έχεις δίκιο. Κι' έγώ τώρα τά θυμάμαι ότι τά έδιάβασε σέ κάποια στιγμή μετά τό κήρυγμα του στήν αίθουσα τών φυλακών. Άλλά δέν τά συνέδεσα μέ τόν έαυτόν μου τήν στιγμήν εκείνην, όπως μου τά συνδέεις τώρα έσύ.

Έχώ: - Πολύ φυσικό, γιατί ήσουν άπορροφημένος άπό άλλες σκέψεις καί τόν έρώτησες άπό περιέργεια. Άλλωστε ό άνθρωπος ώριμάζει σιγά-σιγά. Δέν ώριμάζει ταυτόχρονα μ' ό,τι άκούει κι' ούτε μπαίνει στό ίδιο πλαίσιο ύποχρεώσεων κι' ευθύνης αύτόματα μέ τούς άλλους. Όλα χρειάζονται τόν χρόνον τους. Καί τό κάθε τι στήν στιγμήν πού πρέπει. Καί τώρα καλείσαι νά ύπακούσης καί νά κάνης αύτό πού πρέπει γιά τόν έαυτό σου κατά

τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὸν Θεόν! Ὁ Θεὸς δὲν σοῦ ζητᾷ νὰ κάνης τώρα καμμιά μεγάλη ἐντολή γι' αὐτόν. Ἀπλῶς νὰ πλυθῇς. Σέ θέλει καθαρὸν καὶ στό σῶμα νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν Του.

Ἄλλωστε, πῶς θὰ μεταφέρεις παντοῦ τὴν ἀτημέλητη κι ἀκάθαρτη ὁσμὴ σου, ἔστω κι' ἂν ὁ Θεὸς σ' ἀνέχεται ὅποιος κι' ἂν εἶσαι; Ἡ μήπως Τὸν τιμᾷ ἡ ἀκάθαρτη εἰκόνα σου; Ἐφυγες ἀπ' τὴ λογικὴ τῆς φυσικῆς ζωῆς τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου, γι' αὐτό καὶ δυσκολεύεσαι στὴν προσαρμογὴ τῆς ἀλλαγῆς σου. Ἀλλά σ' αὐτό σέ καλεῖ τὸ χρέος τῆς ζωῆς, ἡ κοινωνία καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὁ σεβασμὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς σέ θέλει καθαρό. Γιατί τὸ καθαρὸ εἶναι ὁ τόπος πού ἀρέσκειται ὁ Θεός!

Δάσκαλος: - Κι ἂν ἦμουν ἀνάπηρος;...

Ἡχώ: - Τί ἀφελῆς ἐρώτησις δάσκαλε; Ἐάν ἦσουν ἀνάπηρος θὰ ἦσουν ἀνεύθυνος, ἂν καὶ σ' αὐτοὺς ὑπάρχει μέτρο εὐθύνης.

Δάσκαλος: - Δέν ἐννοῶ μόνον τὸ σῶμα, ἐννοῶ καὶ τὴν ψυχὴ.

Ἡχώ: - Ἐξαρτᾶται τότε ἀπ' τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπηρίας σου! Ἀλλά, ἄντε τώρα, σήκω νὰ πλυθῇς. Πολλὰ ρωτᾷς...

Δάσκαλος: - Ἀποστομωμένος καὶ ταπεινωμένος ἀπ' τὴ λογικὴ καὶ τὰ λόγια τῆς Ἡχοῦς τοῦ ξαναπῆγε μὲ ἀπόφασι ὀριστικὴ στό λουτρό. Στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέπτη, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ κοιτάξῃ τὸ πρόσωπό του. Τὰ κρατοῦσε χαμηλωμένα. Δέν εἶχε τὴν δύναμι ν' ἀντικρύσῃ τὴν εἰκόνα του. Τὸν ἐτρόμαξε νὰ δῇ τὸν ἑαυτόν του στὴν εἰκόνα πού τὸν εἶχε μεταμορφώσει ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ φυλακὴ.

Ἡχώ: - Τί περιμένεις; Τί φοβάσαι; Γιατί δειλιάζεις; Ἀνοίξε τὰ μάτια σου νὰ δῇς τὴν ἀλήθεια τοῦ ἑαυτοῦ σου, ὅποια κι' ἂν εἶναι. Μόνον ἔτσι θὰ λυτρωθῇς ἀπὸ τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ σου πού σέ κυνηγᾷ. Μὴ διστάζεις. Μὴ τὸ φοβάσαι. Κοίταξέ το κατὰματα καὶ θὰ παύσῃ νὰ σέ τρομάζῃ, ὅταν τὸ δῇς.

Δάσκαλος: - Δέν μπορῶ, στέναξε... Εἶμαι ἓνας αἰχμάλωτος τῆς ντροπῆς καὶ τοῦ φόβου. Μὲ τρομάζει κι' ἡ ἀλήθεια... εἶμαι ἀδύνατος!...

Ἡχώ: - Πρέπει νὰ νικήσῃς τὸν φόβον σου. Ὁ Θεὸς σέ καλεῖ νὰ γίνῃς ἐλεύθερος καὶ δυνατός!

Ὁ δάσκαλος, ἐνισχυμένος ἀπ' τὴν ἐνθάρρυνσι τῆς Ἡχοῦς τοῦ ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ θάρρος κι' ἀπόφασι ἐκοίταξε τὴν εἰκόνα του στὸν καθρέπτη. Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ἡ εἰκόνα π' ἀντίκρυσε, ὅποια κι' ἂν ἦταν, ἦταν ὁ ἑαυτός του κι' ὅχι τὸ φάντασμα πού τὸν ἐτρόμαξε. Τὸν ἔβλεπε ὅπως ἦταν. Ὅποιος κι' ἂν ἦταν, ἦταν ὁ ἀληθινὸς ἑαυτός του!

Τὸ θάρρος του ἀνανεώθηκε. Μὲ γρήγορες κινήσεις ἀνοίξε τὸ νερό κι' ἄρχισε νὰ σαπουνίζῃ τὸ πρόσωπό του. Τὸ χέρι του σάν ἔμπειρο κίνησε τὴν λεπίδα ἐπάνω στὰ ψαρά του γένεια πού τὸν εἶχαν μεταμορφώσει σὲ γέρο καὶ τ' ἀφαιροῦσε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Μιά νέα εἰκόνα τῆς μορφῆς του ἄρχισε νὰ διαγράφεται πού τὴν εἶχε ξεχάσει κάτω ἀπ' τὰ λέπια τῆς ἁμαρτίας τοῦ χρόνου καὶ τῆς φρίκης τῆς φυλακῆς.

Ἡχώ: - Βλέπεις; Ἀλάλαξε μ' ἐνθουσιασμό ἡ Ἡχώ του. Ὅλα ἀλλάζουν ὅταν νικᾷς! Κι' ὅταν νικᾷς τὸν φόβο, τὰ νικᾷς ὅλα!... Καὶ τὸν ἑαυτόν σου.

Δάσκαλος: - Ὅλοι νικοῦν τὸν ἑαυτόν τους.

Ἡχώ: - Ὁχι ὅλοι. Ἐδῶ κάνεις πάλι λάθος. Κανείς δέν νικᾷ τὸν ἑαυτόν του. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος νικοῦσε τὸν ἑαυτόν του δέν θὰ ὑπῆρχαν τὰ θύματα τῆς ἁμαρτίας. Τὸ πρῶτο θῦμα τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ ἑαυτός του. Ἡ δύναμις τῆς θελήσεώς του νικᾷ ὅταν ἡ ἀλήθεια κι' ἡ δύναμις τῆς λογικῆς τοῦ πνεύματος ἐπικρατήσουν. Ἀλλά ὅταν πέσῃ αἰχμάλωτος στὴν ἁμαρτία, πού θέλησε, μένει γιὰ πάντα αἰχμάλωτος καὶ καμμιά δύναμις δέν θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπ' τὴ δύναμι τῆς ἁμαρτίας παρά μόνον ἂν τὸν ἀγγίξῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ (!)

καθώς σὰς εἶπε κι' ὁ γιατρός. Μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος μένει αἰχμάλωτος καί δεμένος στά πάθη του καί στήν μέριμνα.

Δάσκαλος: - Δέν διαφωνῶ μαζί σου. Εἶναι ἀλήθεια αὐτά πού παρατηρεῖς. "Οτι τά παιδιά τοῦ Θεοῦ ζοῦν ἀμέριμνα κι' ἐλεύθερα τήν ζωήν των κάτω ἀπό τό ἔλεος Του καί τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ! Καί γι' αὐτό δέν πάσχουν τά νεύρα των ἀπ' τήν ἀϋπνία, τό ἄγχος καί τόν φόβον...

Ἦχώ: - Αὐτά κι ἐγώ ἤθελα νά σοῦ ὑπενθυμίσω καί νά σοῦ τονίσω καί χαίρομαι πού τά κατάλαβες καί μόνος σου. Πρέπει νά ἐπισκεφθῇς τίς νευρολογικές κλινικές καί νά πάρης τήν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου πῶς καταντᾷ. Πῶς ὁ Διάβολος τόν κατακυριεύει καί τόν ἀπατᾷ. Καί δέν ὑπάρχει γι' αὐτόν ἐλπίδα. Ποτέ δέν θά βρῇς παιδιά Θεοῦ στίς φυλακές νά κατηγοροῦνται γιά φόνο ἢ παντός εἴδους ἀκολασίες καί παρανομίες ἢ νά εἶναι αἰχμάλωτα στά πάθη τῆς ἁμαρτίας. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀλήθειά Του τά ἐλευθερώνει! Κι' αὐτό εἶναι μιὰ πραγματικότητα.

Δάσκαλος: - "Ὅπως ἡμουν ἐγώ!

Ἦχώ: - Ἀκριβῶς, ὅπως ἦσουν ἐσύ. Γιατί τά παιδιά τοῦ Θεοῦ δέν συχνάζουν στά κέντρα τοῦ Διαβόλου, κι' ὁ Σατανᾶς δέν μπορεί νά τά ἀγγίξῃ ἢ νά τά αἰχμαλωτίσῃ στήν ἁμαρτία. Ἐνῶ, ὁ φυσικός ἄνθρωπος, μακράν τοῦ Θεοῦ, μένει αἰχμάλωτος τοῦ "Ἐγώ" καί τῆς πλάνης Διαβόλου πού ἀοράτως κινεῖ τά νήματα τῆς ζωῆς του κι' ἐξουσιάζει τήν διάνοιά του. "Ἐξωγερμένοι... εἰς τό ἐκείνου θέλημα" (Β' Τιμ. 26), εἶπε ὁ Παῦλος στήν β' ἐπιστολήν του πρὸς Τιμόθεον, πού σὰς τό ἐδιάβασε κι' ὁ γιατρός, ἐννοῶν τόν Διάβολον. Νά γιατί δέν νικᾷ ποτέ ὁ ἄνθρωπος τόν ἑαυτόν του πρὶν γνωρίσῃ τόν Χριστόν!

Δάσκαλος: - Κι' ὁμως, αὐτοί πού λές πῶς δέν νικοῦν τόν ἑαυτόν τους, ἔχουν τήν δύναμι στήν παρούσα ζωή καί κυβερνοῦν τόν κόσμον.

Ἦχώ: - Ἀσφαλῶς. Ἀλλά πῶς τήν ἔχουν κι' ἀπό ποιόν τήν ἔχουν; Γιατί σ' ἐκπλήττει; Μήπως κι' ὁ Διάβολος δέν ἐκαυχῆθη στόν Χριστόν διά τήν παγκόσμιαν ἐξουσίαν του, ὅταν "ἐφέρθη ὑπό τοῦ Πνεύματος εἰς τήν ἔρημον ἵνα πειρασθῇ ὑπό τοῦ Διαβόλου"; (Ματ. δ' 1). Τό ξέχασες ὅτι ἔχει αἰώνων πείρα κι' ὅλες τίς ἐξουσίες ἐν τῷ κόσμῳ, καί τήν δυνατότητα νά μεταμορφώνεται ὡς "ἄγγελος φωτός";

Δάσκαλος: - Καί πού βρίσκεται ἡ περικοπή αὐτή;

Ἦχώ: - Δέν εἶναι δύσκολο νά τήν βρῇς. Πρέπει νά βρίσκεται στήν ἀρχή κάποιου εὐαγγελίου, γιατί μετά τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου "ἐφέρθη εἰς τήν ἔρημον ἵνα πειρασθῇ ὑπό τοῦ διαβόλου"...

Ὁ δάσκαλος εἶχε τόσον ἀπορροφηθεῖ ἀπό τήν φωνή τῆς Ἦχους του ὥστε ξέχασε νά σκουπίσῃ τό πρόσωπόν του. Ξαφνικά φώναξε: Εἶσαι τύραννος. "Ὅλο μέ κάνεις καί ξεχνιέμαι.

Ἦχώ: - Ἐχεις δίκιο. Ἀλλά μ' ἀρέσει νά συνομιλῶ μαζί σου.

Δάσκαλος: - Κι' ἐγώ μαζί σου. Καί θά σοῦ κάνω τό χατήρι νά σοῦ διαβάσω κι' αὐτή τήν περικοπή. Χωρίς μεγάλη δυσκολία βρῆκε τήν περικοπή πού τοῦ ἀνέφερε ἡ Ἦχώ του ἀπ' τό κατά Λουκᾶ εὐαγγέλιον καί τῆς ἐδιάβασε τήν συγκεκριμένη διακήρυξι τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τοῦ κόσμου: "Καὶ ἀναβιβάσας αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλόν, ἔδειξεν εἰς αὐτὸν πάντα τὰ βασίλεια τῆς οἰκουμένης ἐν μιᾷ στιγμῇ χρόνου, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ διάβολος· εἰς σέ θέλω δώσει ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν ταύτην καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν, διότι εἰς ἐμὲ εἶναι παραδεδομένη, καὶ εἰς ὅτινα θέλω δίδω αὐτήν. Σὺ λοιπὸν εἰὰ προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, σοῦ θέλουσιν εἶσθαι πάντα.; (Λουκ. δ' 5-7)

Ἦχώ: - Πῶς λοιπόν, μπορεί ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ καί τόν λόγον τῆς ἀληθείας Του νά νικήσῃ τόν ἑαυτόν του, ὅταν ἄλλες δυνάμεις τοῦ ἐπηρεάζουν τό πνεῦμα; "... ἐξωγερμένοι εἰς τό ἐκείνου θέλημα;" Ἐνῶ τά παιδιά τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι τραῖνα ἀκυβέρνητα μέσα στίς ράγες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἢ κατευθυνόμενα ἀπ' τήν *telecommande* τοῦ Διαβόλου. Διάβασε σέ παρακαλῶ τόν Ψαλμόν πού ἔψελνες ὡς ψάλτης στήν Ἐκκλησία σου

κάποτε.

Δάσκαλος: - Δυστυχώς δεν είναι εύκολον νά βρώ τώρα τόν ψαλμόν. Ἐλλά θυμᾶμαι μιὰ στροφή του ἀπ' ἔξω: *“ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τόν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κατά, καί μάστιξ οὐκ ἐργεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου”* (Ψαλ.91.9-10).

Ἡχώ: - Τόν ψαλμόν αὐτόν τόν ἔψελνες καί στίς ὁλονυκτίες στά μοναστήρια ὅταν ἐπήγαινες μέ τή μητέρα σου. Ἐλλά δέν τόν ἔψελνες ἐν πίστει ἀπ' τήν καρδιά σου. Τόν ἔψελνες ὡς τύπο λατρείας. Δέν τόν ἐπίστευες οὔτε τόν ἐνοιῶθες.

Ὁ δάσκαλος ἔσκυψε τό κεφάλι του ἀπό ντροπή. Ὅσα τοῦ ἐθύμιζε ἡ Ἡχώ του ἦταν ἀλήθεια. Ἄρχισε τώρα νά τά θυμᾶται ὅλα. Σάν κινηματογραφική ταινία ἐζωντάνευαν οἱ εἰκόνες μέσα στό πνεῦμα του τῶν παιδικῶν του χρόνων. Τά μοναστήρια, οἱ ὁλονυκτίες, ἡ μεγάλη σαρακοστή πού ὅλο τό χωριό του ἐνήστευε καί τό Πάσχα μέ τόν ἐπιτάφιον. Πόσον ἐορταστικό ἦταν τό χωριό τό Πάσχα! Πόσον ὠραία ἐστόλιζαν οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ τόν ἐπιτάφιον τήν Μεγάλη Παρασκευή μέ ροδοπέταλα, ἄνθη καί κρίνους. Κι' ὅλο τό χωριό κατέβαινε μέ κεριά νά τιμήσουν καί νά τόν συνοδεύσουν σέ μιὰ ἐπίσημη κατανυκτική πορεία μέσα στούς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Θυμᾶται τώρα τόν ἑαυτόν του νά κρατᾶ μέ τ' ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ τ' ἅγια σύμβολα τῆς Ἐκκλησίας, ντυμένα στά λευκά κι' ὅλοι νά προσκυνοῦν στό πέρασμά των καί μέ ἱερή εὐλάβεια νά κάνουν τόν σταυρόν των εἰς ἔνδειξιν λατρείας καί πίστεως στόν ἐσταυρωμένον Χριστόν! Ξαναθυμᾶται, τό Μεγάλο Σάββατο στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, τήν ἐορταστική λατρεία τῆς Ἀναστάσεως μέ τίς λευκές λαμπάδες στολισμένες μέ κορδέλλες καί πολύχρωμα λουλούδια. Ξαναθυμᾶται στό πατρικό του τό Πασχαλινό τραπέζι, στολισμένο μέ τά Πασχαλινά γλυκά καί τά κόκκινα αὐγά, σύμβολο κι' αὐτά τοῦ αἵματος τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἐκ τοῦ τάφου Ἀναστάσεώς Του! Μιά ἐβδομάδα κρατοῦσε ἡ προετοιμασία τοῦ Πάσχα καί 40 ἡμέρες ἡ Μεγάλη Σαρακοστή τῆς νηστείας. Ὅλο τό χωριό ἐσέβετο τήν Πασχαλινή παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας πού ἔκλεινε μέ τήν ἐορτή τῆς Ἀναστάσεως τό Μεγάλο Σάββατο καί τό Πασχαλινό τραπέζι τῆς Κυριακῆς μέσα σέ γέλια καί χαρές ἀπ' ὅλους τούς συγγενεῖς καί φίλους πού ἐτσούγκριζαν τά κόκκινα αὐγά ἀνάμεσά τους γιά νά ἀναδειχθῇ ὁ νικητής.

Ἡχώ: - Καί μετά;

Δάσκαλος: - Καί μετά; Ἐπανελάβε σάν ἡχώ κι' ὁ δάσκαλος ἐσιώπησε.

Ἡχώ: - Καί μετά ἔπεφταν ὅλοι στό φαγοπότι καί στό γλέντι σάν αὐτό νά ἐσήμαινε γι' αὐτούς ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ! Ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως ἦταν μόνον ἓνα ἐορταστικό τραπέζι. Καί πάλι ξαναγυρνοῦσαν στήν ρουτίνα τῆς καθημερινότητος καί τῆς ἁμαρτίας, χωρίς καμμιά Ἀνάστασι στήν ψυχή των! Καμμιά μεταβολή καί μετάνοια. Καμμιά ἐπιστροφή στόν Χριστόν! Καμμιά ἀπόδειξι ἀληθοῦς πίστεως κι' ὑποταγῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τή νέα ζωή τῆς ἐν Χριστῷ Ἀναστάσεως ἐν ἀγάπῃ καί δικαιοσύνῃ. Σάν τούς χοίρους πέφτανε πάλι στήν ἁμαρτία καί τήν ἀκολασία, χωρίς τήν δύναμι τῆς Ἀναστάσεως!

Ὁ δάσκαλος ἀναστέναξε βαθεῖα σάν νά ζύπνησε ἀπό ἓνα ὄνειρο πού εἶδε. Μιά σκιά λύπης ἐσκίασε τά μάτια του κι' ἐμουρμούρισε: *“Θεέ μου! Ποῦ ἤμουν; Πῶς ἔζησα; Σ' εὐχαριστῶ πού μοῦ ἀνοιξες τώρα τό νοῦν νά καταλάβω τί σημαίνει καί γιά μένα τό Πάσχα τοῦ Χριστοῦ! Σ' εὐχαριστῶ”*! Γονάτισε ὅπως ἦταν κι' ἔκανε μέ κατάνυξι τόν σταυρό του. Ὑστερα σηκώθηκε νά συνεχίσῃ τήν περιποίησι τοῦ ἑαυτοῦ του καί ν' ἀποτελειώσῃ τό λουτρό του.

Ὅταν ἐτελείωσε ξανακοιτάχθηκε στόν καθρέπτη ἥρεμα καί χαμογέλασε εὐτυχισμένα στόν νέον ἑαυτόν του, πού τοῦ εἶχε ἀνανεώσει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ! Δέν τόν ἔβλεπε πιά τόσο γέρο κι' ἄσχημο. Μετά ξαναγύρισε στό δωμάτιο κι' ἐξάπλωσε ξένοιαστος στό ἀναπαυτικό του κρεβάτι κι' ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα μέσα στά καθαρά του ρούχα κι' ὁλόλευκα σεντόνια πού μοσχοβολοῦσαν. Ἦταν τόσο κουρασμένος ἀπ' τίς συγκινήσεις ὅλων αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ὥστε χάθηκε μέσα σ' ἓνα βαθύ γλυκό ὕπνο.

Ἡ ἄλλη μέρα χάραξε συνεσταλμένα τό γλυκό της χαμόγελο στό δωμάτιο τοῦ δασκάλου καί τοῦ φίλησε ἀπαλά καί τρυφερά τά ψαρά μαλλιά του πού τοῦ στεφάνωναν μέ μικρές τοῦφες τό ὠραῖο του πρόσωπο. Ὁ ὕπνος τοῦχε σφαλίζει ἐρμητικῶς τά βλέφαρά του καί δέν τόν ἄφηνε νά ξυπνήσῃ. Τόν κρατοῦσε ἀκόμη αἰχμάλωτο μέχρις ἄργά τό μεσημέρι στόν κόσμο τῆς γαλήνης καί τοῦ ὄνειρου. Ξαφνικά ἓνας κτύπος στήν πόρτα τόν ἔφερε πίσω στίς αἰσθήσεις του. Ἐμπρός, εἶπε καί τινάχθηκε. Στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ὁ Τόμ.

Τόμ: - Καλημέρα σας, δάσκαλε, τοῦ εἶπε ζωηρά.

Δάσκαλος: - Καλημέρα, Τόμ.

Τόμ: - Σᾶς ἐξύπνησα, βλέπω. Ἐπέρασε τό πρωῒνὸ χωρίς νά σᾶς δοῦμε στήν τραπεζαρία μας. Καί πλησιάζει μεσημέρι. Γι' αὐτό ἐπῆρα τό θάρρος νά κτυπήσω τήν πόρτα σας.

Δάσκαλος: - Καλά ἔκανες. Κοιμήθηκα πάρα πολύ βαθειά.

Τόμ: - Ἐλπίζω νά σᾶς ξεκούρασε ὁ ὕπνος ἀπ' ὅλες τίς ταλαιπωρίες τοῦ ταξιδιοῦ σας. Φαίνεσθε καλά στήν ὄψι.

Δάσκαλος: - Ναί. Εἶχα τόσον ἀνάγκη ἀπ' τόν ὕπνο. Νοιώθω καλλίτερα. Ἐπέταξε τά σκεπάσματα κι' ἐσηκώθηκε ἀπ' τό κρεβάτι μ' ἀνανεωμένες τίς δυνάμεις του.

Τόμ: - Θά σᾶς περιμένουμε στήν τραπεζαρία μας γιά τό γεῦμα στίς 1 μ.μ. ἀκριβῶς.

Δάσκαλος: - Σύμφωνα, Τόμ. Σ' εὐχαριστῶ. Θά εἶμαι μαζί σας στίς 1 μ.μ.

Τόμ: - Θά ἔχετε τήν εὐκαιρία σήμερα νά γνωρίσετε καί τόν Καπετάνιο μας, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε χθές βράδυ πολύ ἄργά μέ τήν γυναῖκα του.

Δάσκαλος: - Πολύ εὐχάριστα τά νέα, Τόμ.

Τόμ: - Λησμόνησα, ἀλήθεια νά σᾶς πῶς τά νεώτερα τοῦ γιατροῦ. Μᾶς τηλεφώνησε σήμερα τό πρωῒ νά μάθῃ τά νέα σας καί μᾶς ἔδωσε καί τά δικά του. Σήμερα θά ἐπισκεφθῇ μέ τόν Διευθυντή τῶν φυλακῶν πολλούς ἀσθενεῖς τῆς περιοχῆς. Εἶναι πολύ εὐτυχῆς πού τόν χρησιμοποιοῦν ὡς ἱατρόν.

Ὁ δάσκαλος ἄκουσε μέ συγκίνησι τά νέα τοῦ γιατροῦ. Ὃταν ὁ Τόμ ἔφυγε κι' ἔμεινε μόνος γονάτισε κι' ἐψιθύρισε λόγια εὐχαριστίας στόν Θεόν! Ὃστερα ἐσηκώθη ἀπ' τά γόνατα κι' ἐπέρασε στό λουτρό. Ἐνοιωθε τόσον εὐτυχισμένος νά τό ξαναδῇ καί νά πάρῃ ἓνα νέο ντούς. Μετά ἀπό λίγα λεπτά ἦταν ἔτοιμος καί βγήκε στό μπαλκόνι νά ξαναθαυμάσῃ τόν κῆπο. Ἡ ἡμέρα ἦταν γλυκειά κι' ὁ κῆπος ἐφάνταζε σάν ζωγραφιά. Ἀνέπνευσε βαθειά τόν καθαρό ἀέρα καί δέν ἐχόρταινε νά κοιτάξῃ τήν ὁμορφιά γύρω του. Εἴκοσι χρόνια ἔζησε χωρίς νά βλέπῃ τήν ὁμορφιά καί τό φῶς τῆς ἡμέρας, καί χωρίς ν' ἀναπνέῃ τήν δροσιά τοῦ ἐλεύθερου ἀέρα. Ξάπλωσε σέ μία ψάθινη πολυθρόνα πού ὑπῆρχε στήν βεράντα κι' ἔμεινε νά ρεμβάζῃ ὡς τήν ὥρα τοῦ γεύματος, ἐνῶ τά χεῖλη του ψιθύρισαν λίγους στίχους πού γέννησε αὐθόρμητα ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς του.

“Ὁμορφὴ μέρα!

τραγοῦδι ζωῆς!

ποτέ δέν θά παύσης

αἰώνια νά ζῇς!”

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21ον

Χάρις καὶ μόνον χάρις

ΣΤΗΝ τραπεζαρία εἶχε συγκεντρωθεῖ ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ γιατροῦ καὶ συνωμιλοῦσαν ζωηρά περιμένοντας τὸν δάσκαλο. Μαζί τους ἦταν κι ὁ μικρότερος ἀδελφός τοῦ γιατροῦ μαζί μέ τήν γυναῖκα του καί τήν μικρή των κοροῦλα πού ἔφθασαν κι' αὐτοί ἀπό τό Χιοῦστον. Ἦταν ὅλοι χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι πού ξανανταμώθηκαν καί πάλι μετά ἀπ' τὸν πολύμηνο χωρισμό των.

Ἀκριβῶς στίς 1 μ.μ. ἀκούστηκαν βήματα στήν σκάλα. Τά μάτια ὅλων ἐστράφησαν πρὸς τήν πόρτα. Ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἄνοιξε ἀργά καί φάνηκε ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀνδρός μέ ὠραῖο παρουσιαστικό, ὥστε ἡ γιαγιά τοῦ γιατροῦ δυσκολεύτηκε νά τὸν ἀναγνωρίσῃ. Μέ πιασμένη τήν ἀναπνοή καί κατάπληκτη τὸν ἔβλεπε νά πλησιάζῃ νά καθίσῃ μαζί τους στό τραπέζι. Τά μάτια τῆς τὸν ἀτένιζαν, μέ συγκίνησι καί θαυμασμό. Τέτοια μεταμόρφωσι! Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ του ἔμοιαζε μ' ἓνα θαῦμα.

Ξαφνικά, μιά κραυγὴ ἀκούστηκε τραγικὴ πού τοὺς συνεκλόνησε: “Κίμων...”. Ὁ δάσκαλος, εἶδε μιά γυναῖκα νά ὀρμᾷ ἐπάνω του καί νά τὸν ἀγκαλιάζῃ. “Ἐσύ!... Ἐσύ!..., λοιπὸν εἶσαι ὁ ξένος μας!” Ὁ δάσκαλος δέν ἐπίστευε στά μάτια του. Κι' ὅμως, ὅσον κι' ἂν ἦταν ἀπίστευτο ἦταν ἀλήθεια αὐτό πού δέν ἐτόλμησε νά πιστέψῃ στήν φυλακή. Ὁ γιατρός ἦταν ὁ ἀνηψιός του!

Τά δύο ἀδελφία ἔμειναν ἀγκαλιασμένα κι' ἔκλαιγαν ἀπὸ χαρά. Κανείς δέν θά μπορούσε νά προβλέψῃ τόσον ξαφνικὴ εὐτυχία! Ὅλων τά μάτια ἦταν δακρυσμένα ἀπὸ εὐτυχία κι εὐγνωμοσύνη στὸν Θεόν! Κι' αὐθόρμητα ὅλοι τους ἐγονάτισαν νά Τὸν εὐχαριστήσουν. Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Γιαγιάς νά ψάλλῃ:

“Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον διότι εἶναι ἀγαθός!

Διότι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ!

Δοξολογεῖτε τὸν Θεόν τῶν θεῶν,

διότι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ!

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον τῶν κυρίων,

διότι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος Αὐτοῦ!

.....
Τὸν μόνον ποιοῦντα θαυμάσια μεγάλα,
διότι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος Αὐτοῦ!

.....
Τὸν μνησθέντα ἡμῶν ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν,
διότι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος Αὐτοῦ!
Δοξολογεῖτε τὸν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ,
διότι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος Αὐτοῦ!

Ὡς νά ἦταν συνεννοημένοι μετά τήν εὐχαριστίαν των ἐσηκώθησαν κι' ἄρχισαν νά χειροκροτοῦν τὸν “ἄσωτον” δάσκαλον πού ἐπέστρεψε κι' αὐτός στό σπίτι τοῦ οὐράνιου Πατέρα Του!...

Δάσκαλος: - Σᾶς εὐχαριστῶ... σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους! εἶπε μέ φωνὴ συγκινημένη καί μέ δάκρυα στά μάτια. Εἶναι ἀπίστευτη ἡ τόση χάρις κι' ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ σ' ἓναν ἀμαρτωλό,

ὅπως ἐγώ! Ὁ Θεός εἶναι θαυμαστός! Τώρα γνωρίζω ὅτι ὁ Θεός εἶναι προσωπικός Θεός κι' ἐνδιαφέρεται γιά τό κάθε πλάσμα Του, ὅσο βαθειά κι' ἂν πέση στήν ἁμαρτία. Αἰῶνες κι' ἂν ζοῦσα δέν θ' ἀρκοῦσαν νά Τόν εὐχαριστῶ! Ἐγώ Τόν ἐγκατέλειψα ἀλλά Ἐκεῖνος ποτέ! Πάντοτε τό μάτι Του μέ παρακολουθοῦσε νά μέ φέρη πίσω στή ζωή καί στήν οἰκογένειά μου. Τοῦ εἶμαι εὐγνώμων αἰωνίως! Δάκρυα ἔτρεχαν ἀσταμάτητα ἀπό τά μάτια του.

Μετά τό γεῦμα ὅλη ἡ οἰκογένεια πέρασε στό σαλόνι. Ἡ ἀδελφή τοῦ δασκάλου ἦλθε καί κάθισε πλάϊ του. Διαρκῶς ἀπ' τά μάτια της ἔτρεχαν δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν Θεόν γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ της. Τόν κοιτοῦσε στά μάτια σάν νά μὴν ἦταν ἀλήθεια ὅτι τόν ἔβλεπε ζωντανό μπροστά της ἀλλά ἕνα ὄνειρο χαρᾶς. Γι' αὐτό καί δέν μιλοῦσε. Ἐμενε βουβή νά τόν κοιτάζῃ, ἐνῶ κρατοῦσε τά χέρια του μέσα στά δικά της. Ὁ δάσκαλος τήν ἐννοιωθε καί σιωποῦσε κι' αὐτός ἂν καί ἤθελε τόσα πολλά νά μάθῃ καί νά τήν ἐρωτήσῃ γιά τοὺς δικούς των.

Τό ἀπόγευμα ἐκεῖνο πέρασε γιά ὅλους μέσα σέ μιά ἀτμόσφαιρα μεγάλης χαρᾶς κι' εὐτυχίας. Στό βραδυνό γεῦμα ἐκάθισαν ὅλοι γύρω στό τραπέζι πῶς ξένοιαστοι, ὅσο ποτέ, ἂν κι' ἐνοιωθῶν λίγο κουρασμένοι ἀπ' τήν ὑπερέντασι τῶν συγκινήσεων ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Ἡ συζήτησις των ἐστράφη γύρω ἀπ' τόν γιατρό. Τά νέα του ἦταν εὐχάριστα κι' οἱ προοπτικές εὐοίωνες. Ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν τόν εἶχε πληροφορήσει ὅτι ἡ ἀποφυλάκισις του ἦταν ζήτημα ἡμερῶν καί τόν εἶχε καλέσει νά παρακολουθήσῃ τά νέα ἀπ' τήν τηλεόρασί του. Καί ἡ ὁποία, στό μεσημβρινό δελτίον εἰδήσεων, μετέδωσε ὅτι ἡ μυστική ἀστυνομία εἶχε συλλάβει δύο ἄτομα ὑπεύθυνα τῶν ὑποκινήσεων τῶν ταραχῶν καί τά ὁποῖα εἶχαν δώσει ὅλα τά ὀνόματα τῶν πραγματικῶς ἀνηκόντων στήν ὀργάνωσί των ὡς καί τά ὀνόματα ἐκείνων πού τοὺς ἐχορήγησαν τά ὄπλα.

Μέχρις ἀργά τά μεσάνυχτα ὅλοι τους συζητοῦσαν γύρω ἀπ' τά διεθνή γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν πού ἐπαλήθευαν τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ περὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν καί μέ βασικό θέμα τήν ἀναγνώρισι τοῦ Ἰσραὴλ καί τήν ἀναδυνάμωσίν του ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ Περσικοῦ Κόλπου... Ὁ Θεός τόν ἐπροστάτευε μέ τόν δικόν του τρόπον. Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦσαν τήν ἐκπλήρωσιν προφητειῶν τοῦ Ἰεζεκιήλ, Ζαχαρίου, Σοφονίου, Μιχαία, Ἀμώς κλπ. Ὁ δάσκαλος τοὺς ἄκουγε μέ βαθειά συγκίνησι κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες τόσο κι' ἐπείθετο γιά ἕναν ζῶντα προσωπικόν Θεόν ἀγάπης πρὸς τά πλάσματά Του. “Πόση ἄγνοια, Θεέ μου, μέ κατεῖχε! Πόσον φοβερόν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ν' ἄγνοῇ τήν Βίβλον”!

Ἐν τούτοις, μία σκέψις τόν ἀπασχολοῦσε κι' ἔθεσε τήν ἐρώτησι:

Δάσκαλος: - Ἀλλά πῶς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τά γεγονότα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς θά παραμείνουν ἀμετάβλητα πλέον ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ;

Καπετάνιος: - Ἄν καί δέν εἶμαι τόσο δυνατός στά ἐσχατολογικά, ὅπως ἡ μητέρα μου πού ἀσχολεῖται διαρκῶς μέ βιβλικές κι' ἱστορικές ἀναλύσεις, ἐν τούτοις, μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τό γεγονός, ὅτι ἐπαλήθευσε κατὰ γράμμα ὅχι μόνον ἡ προφητεία τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ στήν γῆν του, ἀλλά καί τό γεγονός, ὅτι πνεῦμα ἐκτιμήσεως κι' ἀναγνωρίσεως αὐξάνει συνεχῶς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὥστε μετά τόν πόλεμον τοῦ Περσικοῦ Κόλπου ὠρισμένοι ἡγέτες ἐτίμησαν ἰδιαίτερος τό Ἰσραὴλ καί τοῦ ἐζήτησαν συγγνώμη πρὸς ἐπαλήθευσι τῶν προφητειῶν Ζαχαρίου, τοῦ Ἀμώς, τοῦ Μιχαία, τοῦ Σοφονία κι' ὅλων τῶν ἄλλων Προφητῶν πού ἐπιβεβαιώνουν τήν ὀριστική του ἀποκατάστασι:

- “Καί καθὼς ἦσθε κατὰρα μεταξύ τῶν ἐθνῶν, ὁ ἴκος Ἰουδα καί ὁ ἴκος Ἰσραὴλ, οὕτω θέλω σᾶς διασώσει καί θέλετε εἶσθαι εὐλογία. Μὴ φοβεῖσθε. Ἄς ἐνισχύωνται αἰ χεῖρες σας.” (Ζαχ. 13)

- “*Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν θέλουσι πιάσει σφιγκτά... τό κράσπεδον ἑνός Ἰουδαίου λέγοντες: Θέλομεν ὑπάγει μέ σᾶς διότι ἤκούσαμεν ὅτι ὁ Θεός εἶναι μέ σᾶς. Καί θέλω ἐπιστρέψει τοὺς ἀίχμαλώτους τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ...*”(Ζαχ.η΄23)
- “*Καί θέλω φυτεύσει αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν καὶ δέν θέλουσιν ἐκσπασθῇ πλέον ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς αὐτοὺς, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου*”(Αμώς θ΄15).

Βεβαίως οἱ προφητεῖες αὐτές, πού εἶδαμε, ἔχουν τὴν ἑναρξί των ἀπὸ τὸ ἔτος 1947 καί συνεχίζεται παλιρροιακά μετὰ τὸν ἐξαήμερον πόλεμο, ὅπου τὸ Ἰσραήλ ἐκέρδισε τὸν πρῶτον θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλου τοῦ κόσμου. Καί τώρα πάλι, μετὰ ἀπ’ τὰ γεγονότα τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, ὅπου ἐνεδυναμώθη ἐκ τοῦ πολέμου αὐτοῦ. Διὰ πρώτη φορά κι’ ἡ Πολωνία ἐταπεινώθη πρὸ τοῦ Ἰσραήλ, ἂν καὶ παρήλθαν 50 χρόνια μετὰ τὸν Β’ Παγκόσμιον πόλεμον, πού ἐστοίχισε τὴν ζωὴν 6.000.000 Ἑβραίων! Ἡ ταπείνωσις αὐτὴ θά ὀλοκληρωθῇ, ὡς πιστεύω, ὑφ’ ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰσραήλ μετὰ τὸν Ρωσικόν πόλεμον λόγω τῆς προφητευσμένης φανεράς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ.

Αὐτὰ βεβαίως ὅλα πού συμβαίνουν στό Ἰσραήλ εἶναι πρὸς δόξαν Θεοῦ διότι ἐπαληθεύονται τὰ λόγια Του κι’ ἀποδεικνύεται τὸ θεόπνευστο τῆς Βίβλου πρὸς μετάνοια τοῦ κόσμου. Δέν εἶναι τὸ Ἰσραήλ πού νικᾷ ἄλλ’ ὁ Θεός νικᾷ διὰ τὸ Ἰσραήλ καὶ δίνει τίς ἀποδείξεις τῆς παρουσίας Του καὶ τῆς πιστότητός Του.

Τζών: - Πολύ παράδοξη αὐτὴ ἡ προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ γιὰ τὴν κάθοδον τῆς Ρωσίας. Δέν τὴν καταλαβαίνω. Στὴ Ρωσία ἐπιταχύνεται ὁ ἐκδημοκρατισμός τῆς χώρας αὐτῆς, ὅσον ποτέ ἄλλοτε. Κι’ ὅλα μεταβάλλονται στὴν ἐποχὴ μας πρὸς τὸ καλλίτερον. Ἀπὸ ποιά ἀφορμὴ κι’ αἰτία θά ξεκινήσῃ αὐτός ὁ πόλεμος; Ὁ Ρωσικὸς λαὸς ἀναζητᾷ τὸν Θεόν!

Καπετάνιος: - Καλὸ μου παιδί, μὴ σέ ἀπατοῦν τὰ φαινόμενα. Τίποτε δέν ἄλλαξε στό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Ἡ παρένθεσι Κορμπατσώφ εἶναι μία παρένθεσις εἰρήνης ἀπ’ τὸν Θεόν ὑπὲρ τῶν Ρωσοεβραίων πού ἐπαναπατρίζονται στὴν γῆ των τὴν Παλαιστίνη. Εὐθύς μετὰ τὸν ἐπαναπατρισμόν των ὅλα θά μεταβληθοῦν. Κι’ ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ρωσικόν λαόν πού ἐκζητᾷ τὸν Θεόν, ὁ Θεός τὸν φέρνει στὴ μετάνοιαν καὶ στὴν ὀλοκληρωτικὴ του ἀπελευθέρωσι κι’ ὄχι μέσω τῶν ἀσεβῶν ἡγετῶν του.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ γιατροῦ παρέμεινε νὰ συνομιλῇ μέχρι ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ χαρὰ κι’ ἡ σοβαρότης τοῦ θέματος τοὺς εἶχε ἀπορροφήσει. Κι’ ἄλλα βεβαίως διεθνή κι’ ἐπίκαιρα γεγονότα τοὺς ἀπησχόλησαν ἀλλὰ ὅλα μέσα στά πλαίσια τῆς Βίβλου. Μεταξὺ ἄλλων ἀνέμιξαν στὴν συζήτησίν των καὶ τὸ θέμα τῶν ἱεραποστολῶν ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ὁμάδος καθολικῶν ἱατρῶν, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν ἀνιδιοτελῶς τίς ὑπηρεσίες των εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς μιᾶς ἄλλης περιοχῆς κι’ οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ καθολικοί, ὑποστηρίζοντο ἀπὸ τὴν προτεσταντικὴ κοινότητα. Πολλά τὰ παράδοξα, ψιθύρισε ὁ δάσκαλος.

Κυρία: - Πράγματι, πολλά τὰ παράδοξα στὴν ἐποχὴν μας! Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ἀπ’ τὰ ὥραϊα παράδοξα καὶ τιμοῦν τὸν Θεόν καὶ συμβάλλουν στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ! Διότι τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ δέν ἔχουν δόγμα, ἔχουν μόνον ἀγάπη! Ὁ Θεός δέν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ δόγματα τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὰ εἶναι καρπὸς ἀνθρωπίνης θελήσεως. Ὁ Θεός μᾶς λέγει: “*Εἰς ἐμέ βλέψατε καὶ σῶθητε πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς*” (Ησα.με΄22). Καὶ “*Ἐπειδὴ ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὗτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ*” (Ρωμ.η΄14). Γι’ αὐτὸ δέν θά πρέπει νὰ προσβλέπωμε στά δόγματα ὡς ἐγγύησι τῆς σωτηρίας μας. Δέν κάνουν τὰ δόγματα τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ! Ἀλλὰ ἡ καθαρὰ συνειδησις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ: “*Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας εἶναι ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου*” (Α΄Τιμ.α΄5)

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι’ ὅλοι τους εἶχαν ξεχαστεῖ μέ τὴν συζήτησι. Ἡ γιαγιά τοῦ γιατροῦ κάποια στιγμὴ τοὺς διέκοψε καὶ συνέστησε ν’ ἀποσυρθοῦν γιὰ ὕπνο. Τὴν ἐπομένη τὸ

πρωί ξημέρωνε Κυριακή. Θά έπρεπε νά πάνε όλοι τους στην έκκλησία. Τό μεσημέρι θά ύπεδέχοντο τούς φίλους των. "Όλοι συνεφώνησαν κι' άπεσύρθησαν στά ύπνοδωμάτιά των. Μόνον ό δάσκαλος παρέμεινε μόνος μέ την άδελφή του. "Ηθελε νά μάθη τά καλά νέα των δικών του καί τής "Αννας.

Ειρήνη: - "Η "Αννα είναι όπως την ήξερες. Πάντα νέα κι' όμορφη.

Δάσκαλος: - Τί κάνει, έρώτησε διακριτικά. Πού βρίσκεται;

Ειρήνη: - "Εργάζεται ως δασκάλα... στην Πάτρα.

Δάσκαλος: - Πανδρεύθηκε;

Ειρήνη: - "Όχι! Δέν θέλησε νά πανδρευθή. Ποτέ δέν σέ ξέχασε. "Εγινε μοναχή!

"Ενας στεναγμός ανακουφίσεως βγήκε άπ' τά χείλη του δασκάλου. "Η άδελφή του τό έπρόσεξε αλλά δέν τό έδειξε.

Τήν έπομένη ή οίκογένεια του γιατρού έτοιμάσθηκε γιά την "Εκκλησία, καθώς κι' ό Τόμ καί ή Ρούθ. "Ο δάσκαλος σεργιανούσε στον κήπο του άρχοντικού περιμένοντας τίς όδηγίες των. Περπατούσε άργά κι' άνάπνεε βαθειά τον καθαρό άέρα καί τό άρωμα των φυτών του κήπου. Περπατούσε κάτω άπ' τά δένδρα μέ βαθειά νοσταλγία στην ψυχή του. Κάποια στιγμή ό Τόμ τον έπλησίασε καί τον έκάλεσε ν' άνεβή στό άμάξι. "Ο δάσκαλος τον άκολούθησε κι' όλοι μαζί ξεκίνησαν γιά την "Εκκλησία. Πρωτοχρονιά! Μέσα στην καρδιά του χειμώνα κι' όμως έννοιωθε την άνοιξι στην καρδιά του! "Αλλά κι' ό ούρανός του χαμογελούσε μ' ένα φωτεινό χαμόγελο.

Μετά την "Εκκλησία ή οίκογένεια του καπετάνιου συγκεντρώθηκε κατά την συνήθειά της στην τραπεζαρία. "Ηταν όλοι τους τόσον εύτυχισμένοι! "Η ήμέρα αυτής τής Πρωτοχρονιάς ήταν κι' ή ήμέρα τής Πρωτοχρονιάς στην νέα ζωή γιά τον δάσκαλο καί την οίκογένειά του. "Ο Θεός, πού τιμούσαν τούς έδειξε την άγαθότητά Του την ήμέρα αυτή. "Ο Θεός ήταν πράγματι ένας προσωπικός Θεός! "Τούς δοξάζοντάς με θέλω δοξάσει" (Α' Σαμ.β'30) καί "τούς έμέ αγαπώντας αγαπώ" (Παρ.η'17). Τό ίδιο βράδυ ό δάσκαλος μιλούσε στό τηλέφωνο μέ την μητέρα του πού έκλαιγε άπό χαρά γιά την άνέλπιστη σωτηρία του παιδιού της! Κίμων!... Κίμων!... έπανελάμβανε μέ άναφυλλητά.

Δάσκαλος: - Ναι μητέρα. "Εγώ είμαι... "Εγώ είμαι... ό άσωτος!

Μητέρα: - "Απίστευτον! "Απίστευτον παιδί μου! Κι' όμως άληθινόν! "Ο Θεός είναι Θεός των θαυμάτων! Μ' άκούς, Κίμων;

Δάσκαλος: - Ναι μητέρα, σās άκούω. Είναι Θεός θαυμάτων!

"Απ' τά μάτια του δασκάλου έτρεχαν δάκρυα εύτυχίας.

"Υστερα άπό είκοσι χρόνια ξανάκουγε την φωνή τής μητέρας Του. Την ίδια στιγμή ή πνοή του κόπηκε. Στην άλλη άκρη του σύρματος άκουσε καί την φωνή τής παιδικής του φίλης.

Δάσκαλος: - "Αννα... έπιθύρισε.

"Αννα: - Κίμων!... είναι άλήθεια, λοιπόν; Ζής; "Υπάρχεις;

Δάσκαλος: - Ναι, ζω! "Υπάρχω! Γιατί "Εκείνος ζή!

"Αννα: - Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου! είπε ψιθυριστά!

Δάσκαλος: - Σ' εύχαριστώ κι' έγώ Θεέ μου, επανέλαβε ό Κίμων, ένώ οι λυγμοί του έκοψαν την φωνή.

"Όταν έκλεισε τό τηλέφωνο έφυγε άμέσως γιά τό δωμάτιο του καί παρ' όλον ότι ήτο άργά δέν έπήγε άμέσως νά κοιμηθή. Κάθησε εύτυχισμένος διά πρώτη φορά νά διαβάση την Γραφή Του μέ αίσθημα συντριβής καί ταπεινώσεως ένώπιον του Θεού Του.

"Υστερα έσηκώθη, άνοιξε την μπαλκονόπορτα καί βγήκε στην βεράντα. "Η νύκτα ήταν γλυκειά άν καί του έδρόσιζε τό πρόσωπο ένα έλαφρό ψυχρό άεράκι. Καί στην "Ελλάδα έχουμε τέτοιες χειμωνιάτικες βραδυές άναλογίστηκε καί ξαναγύρισε στην άναπαυτική του πολυθρόνα

κλείνοντας τήν μπαλκονόπορτα. Οἱ ἀναμνήσεις καί πάλιν τόν ἐτύλιξαν καί τόν ἔφεραν πλάϊ στήν Ἄννα. Μόνον ἡ αἰσιοδοξία κι' ἡ ἐλπίδα ζοῦσαν τώρα στήν καρδιά του κι' ἀτένιζε τά περασμένα μέ βαθιὰ νοσταλγία καί συγκίνησι. Τά χεῖλη του ἄρχισαν νά ψιθυρίζουν τούς στίχους ἀπό ἓνα ποίημα πού τοῦχε κάποτε ἀφιερῶσει ἡ Ἄννα:

“Καί δύο ζωές νᾶχα ἀγαπημένε!
μαζί σου θέλω νά τίς ζήσω
στό πλάϊ σου νά σβήσω
κάθε πικρή γουλιὰ!

Στά μάτια σου νά βλέπω
τ' ἀπέραντο λιβάδι
ποῦχει ἡ χαρά μας ζήσει
κι' ἡ ἄνοιξι ἀνθίσει
τήν πιό ζεστή φωλιά!

Τά χεῖλια σου νά νοιώθω
μές τῆς ψυχῆς τό χάδι,
τοῦ πόνου μου τό δάκρυ
στῆς συμφορᾶς τά μάκρη
νά παίρνουν μέ φιλιὰ.

Τά λόγια σου ν' ἀκούω
σάν ρυακιοῦ τραγοῦδι
πού μ' εἶχαν νανουρίσει
καί μέ ἀνθούς στολίζει
σάν ἔγερνα βαρειὰ!

Καί μέσα στῆς καρδιάς σου
τ' ἀπέραντο ἀκρογιάλι,
θά τρέχουμε καί πάλι
στοῦ ἡλίου τήν ἀγκάλη
πιό νέοι ἀπό παληά!”

Ἡχώ: - Πολύ ἀργά, δάσκαλε γιά σένα, τοῦ ἐπιθύρισε μέ πόνο ἡ Ἡχώ του.

Δάσκαλος: - Τό ξέρω. Ἄλλ' ὄχι καί στήν αἰωνιότητα! Ἐκεῖ θά εἴμαστε πάντα μαζί! Ναί, γιά πάντα μαζί!

Ἡχώ: - Τό ἐλπίζω.

Δάσκαλος: - Τό πιστεύω. Ἡ Ἄννα εἶναι εὐσεβής. Οἱ μοναχοί ἀφιερώνουν τήν ζωή των στόν Θεόν κατ' ἀλήθειαν, ὅπως ἡ Μαρία Τερέζα πού ὑπηρετεῖ λεπρούς! Καί πολλοί ἄλλοι ἔπραξαν ἐκ φύσεως τά τοῦ νόμου, ἔστω κι' ἂν δέν κατενόησαν εἰς ὅλον τό βάθος τήν χάρι τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀγάπη Του! Ὅμως σ' αὐτόν πιστεύουν! Αὐτόν τιμοῦν, αὐτόν ἀγαποῦν κι' αὐτόν ὑπηρετοῦν! Ποιός εἶναι ἀληθῆς μαθητής τοῦ Χριστοῦ; Ἐκεῖνος πού Τόν σέβεται καί Τόν τιμᾷ μέ τήν ζωήν του ἢ ἐκεῖνος πού διακηρύττει μέν τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ ἀλλά Τόν ἀτιμᾷ μέ τήν ζωήν του;

Ἡχώ: - Ἐχεις δίκη. Ὁ Χριστός εἶπε: “Δέν θέλει εἰσελθῆ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν πᾶς ὁ λέγων πρός ἐμέ Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὁ πράττων τό θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πολλοί θέλουσιν εἰπεῖ πρός ἐμέ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε, Κύριε, δέν

προεφητεύσαμεν ἐν τῷ ὀνόματί σου καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξεβάλομεν δαιμόνια καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκάμομεν θαύματα πολλά; Καὶ τότε θέλω ὁμολογήσει πρὸς αὐτοὺς ὅτι ποτέ δὲν σὰς ἐγνώρισα· φεύγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν” (Ματ.ζ'21-23).

Δάσκαλος: - Ὁ Ακριβῶς. Τὰ λόγια αὐτά τοῦ Ἰησοῦ ἐπικυρώνουν ὅτι μαθητὴς Χριστοῦ δὲν εἶναι “πᾶς ὁ λέγων Κύριε, Κύριε”, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού Τόν ὑπακούει καὶ ζῇ ἐμπράκτως τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν του!

Ἦχώ: - Ὅπως ὁ ληστής ἐπάνω στὸν σταυρόν δὲν ἐκήρυττε σὰν αὐτοὺς οὔτε ἔκανε θαύματα σὰν αὐτοὺς! Κι' ὅμως εἶναι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἁμαρτωλῶν πού ἐδικαιώθη διότι μετενόησε εἰλικρινῶς κι' ἐπίστεψε στὸν Χριστόν! Κανένα δόγμα καὶ καμμία παράστασι λατρείας δὲν σώζει. Οὔτε τὰ ὠραία κηρύγματα πού συγκινοῦν τὰ πλήθη ἀλλὰ ἡ ἐν Χριστῷ πίστις ἐν εἰλικρινῇ μετανοίᾳ, ὅπως διακηρύττει ὁ Λόγος Του. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρὰ συνείδησις κατὰ Θεόν!

Δάσκαλος: - Βεβαίως. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρὰ συνείδησις κατὰ Θεόν: Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου. Συμφωνῶ μαζί σου καὶ χαίρομαι.

Ἦχώ: - Καὶ κάτι ἄλλο, ἀγαπητέ μου δάσκαλε: Ἡ χάρις προσφέρεται ὡς χάρις στὸν ἁμαρτωλὸν κι' ὄχι ὡς δικαίωμά του γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἁμαρτωλὴν ζωὴν, ὅπως ἐπιπολαίως ἐνόμισαν πολλοὶ κι' ἐναυάγησαν. Ὁ κατάδικος δὲν παίρνει χάρι κι' ἀποφυλακίζεται γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐγκληματικὴν του σταδιοδρομίαν. Ἔτσι κι' ὁ δεδικαιωμένος δὲν δικαιώνεται γιὰ ν' ἁμαρτάνῃ ἐκουσίως.

Δάσκαλος: - Ναί, πράγματι! Αὐτά μᾶς εἶπε κι' ὁ γιατρός. Καὶ τέλος ἐμπιστεύομαι τὸν καλὸν τῆς χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς Θεόν! Ἦταν πολὺ σοβαρὴ κι' εὐσεβὴς κοπέλα! Κι' ἄλλωστε ἐστράφη πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἐστράφη πρὸς τὸν κόσμον, ὅπως ἐγώ.

Ἦχώ: - Καλλίτερα νὰ ἐμπιστεύεσαι τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ γι' αὐτήν! Προσεύχου γι' αὐτήν. Τὰ μοναστήρια παρὰ τὴν εἰλικρινῇ των ἀφοσίωσιν πρὸς Θεόν, ἔχουν υἱοθετήσῃ ἀντιγραφικὰς παραδόσεις, ὅπως σοῦ προεἶπα, ἀντιθέτους πρὸς τὰς διακηρύξεις τοῦ Παύλου πρὸς ὠρισμένους πιστοὺς τῆς ἐποχῆς του πού εἶχαν τίς αὐτὲς τάσεις ἐθελοθησκείας. Καὶ θέλησε γι' αὐτό νὰ τοὺς προλάβῃ ἀπὸ πνευματικὰ λάθη τοῦ πνευματικοῦ των ζήλου ἀλλὰ καὶ λόγῳ ἀγνοίας τῶν Γραφῶν ὡς πρὸς τὰς ἀληθεῖς ἀπαιτήσεις τοῦ Θεοῦ.

Δάσκαλος: - Δὲν ἔχεις ἄδικον. Κι' ἐγὼ ὠριμάζω βραδέως μὲν ἀλλὰ σταθερῶς στὴν διάκρισιν αὐτοῦ τοῦ κινδύνου τῆς ἐθελοθησκείας. Ὅλοι εἴμεθα ἀδύνατοι στὰ θέματα τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, ἀγαπητὴ μου. Καὶ νὰ θέλουμε δὲν μπορούμε νὰ τὰ καταλάβωμε ὅλα ἀμέσως κι' ἀπὸ μόνοι μας. Χρειαζόμεθα ἀληθῶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ!

Ἦχώ: - Δυστυχῶς, ἀγαπητέ δάσκαλε, ὅλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος λίγο-πολύ κάπου πλανᾶται. Γι' αὐτό ὁ καθένας πρέπει νὰ μελετᾷ προσωπικῶς τὴν Βίβλον καὶ μάλιστα καθημερινῶς γιὰ νὰ ἐπιβιώσῃ στὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸν σοφιστὴν Διάβολον, πού πλανᾷ τὴν οἰκουμένην ὅλην! Κι' ὄχι νὰ τὰ δέχεται ὅλα ὅπως τ' ἀκούει. “Προσέχετε τί ἀκούετε...”! (Ματ.δ'24) “Προσέχετε πῶς ἀκούετε...” (Λουκ.η'18), δὲν ἔλεγε ὁ Χριστός;

Ἦχώ: - Ὁ Ας εὐχηθούμε, λοιπόν, γιὰ τὴν Ἄνναν ὅτι ὁ Θεὸς νὰ τῆς χαρίσῃ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς διακρίσεως πρὸς κατανόησιν τῆς ἀληθείας Του ὡς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Δάσκαλος: - Ὁ Αμήν! Ἐπιθύρισε κι' ἔμεινε ἀσάλευτος.

Ἦχώ: - Ἐλπίζω νὰ μὴ σ' ἐστενοχώρησα μ' αὐτά πού σοῦ εἶπα, τοῦ ἐπιθύρισε ἡ Ἦχώ του, ὅταν τὸν εἶδε ἔτσι σιωπηλόν.

Δάσκαλος: - Ὁ Οχι, ἀγαπητὴ μου. Δὲν μ' ἐστενοχώρησες μ' αὐτά πού μοῦ εἶπες γιὰ τὴν εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἀντίθετα μάλιστα μ' ἐχαροποίησε ἡ τολμηρὴ σου σκέψις νὰ μοῦ τὰ πῇς ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι τὰ θεωρῶ πολὺ βαρεῖα καὶ δύσπεπτα! Καὶ δὲν στό κρύβω πῶς μέ τρομάζεις νὰ μοῦ μιλᾷς συνεχῶς γιὰ χάρι. Καταλαβαίνω τὴν χάριν καὶ συγχρόνως τὴν φοβᾶμαι.

Ἦχώ: - Γιατί τὴν φοβάσαι;

Δάσκαλος: - Γιά νά μήν ἀποκοιμηθῶ κι' ἐγώ μέ τὴν χάρι καὶ βρεθῶ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σάν αὐτοὺς πού θά ἀπορριφθοῦν ἀπ' τὸν Χριστόν κι' ἄς μιλοῦν γιά χάρι ἢ προεφήτευσαν κι' ἔκαναν καὶ θαύματα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ! Ἐπομένως δέν μᾶς ἐξασφαλίζει μόνον ἡ χάρις, χωρὶς τὸν ἠθικὸ νόμο τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ! Δέν νομίζεις; Ἐκτός ἐάν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

Ἦχώ: - Ἀσφαλῶς ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Ἀλλὰ πρωτίστως ἀναφέρεται σέ κάθε ἀνθρώπινον νόμον πού προάγει εἰδωλολατρικὲς παραδόσεις ἢ καταργεῖ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ! Δυστυχῶς, ἀγαπητέ μου δάσκαλε, διαπιστώνω ὅτι ἀκόμη δέν κατάλαβες τί σημαίνει χάρις Χριστοῦ σ' ὅλο τὸ βάθος. Ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, καλέ μου δάσκαλε, δέν καταργεῖ τὸν ἠθικὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶπες. Ἀντιθέτως, μάλιστα, τοῦ ἐπωμίζει καὶ τὸν νόμο τῆς ἀγάπης: “*Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν...*”. Ὁ δὲ ἠθικὸς νόμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ: Τό “*Μὴ φονεύσης*”, “*Μὴ μοιχεύσης*” ἢ “*Μὴ κλέψης*” κ.λπ., βάσει τοῦ ὁποίου κρίνεται ὁ ἄνθρωπος, ἔχει παραβιασθῇ ὑφ' ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, παραβιάζεται καὶ θά παραβιάζεται. Ὅλο λοιπὸν τὸ ἀνθρώπινο γένος εἶναι ὑπόλογον καὶ καταδικασμένον εἰς θάνατον! Κι' αὐτοὶ πού πέρασαν, κι' αὐτοὶ πού ἔρχονται. Γι' αὐτό κι' ὁ Παῦλος ἔκραξε: “*Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ, τίς θέλει μέ ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*” (Ρωμ.ζ' 24). Διότι κατενόησε τὴν ἀσθένεια τῆς σαρκὸς του κι' ὅτι κανεὶς καὶ τίποτε δέν τὸν ἔσωζε ἀπὸ τίς ἀπαιτήσεις τῆς θείας δικαιοσύνης παρά μόνον ἡ θεία χάρις! Κι' ὁ ἠθικὸς νόμος λοιπὸν, πού ἐδόθη πρὸς ζωὴν εὐρέθη πρὸς θάνατον! Διότι μέσω τοῦ νόμου ἀποκαλύπτεται ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας πού κυβερνᾷ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν καταδικάζει αἰωνίως!

Γι' αὐτό κι' ὁ Παῦλος ἔγραψε πρὸς Ρωμαίους: “*Διότι ἐξεύρομεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι πνευματικὸς ἐγὼ δὲ εἰμὶ σαρκικός, πεπωλημένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πράττω δέν γνωρίζω· ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω, τοῦτο δέν πράττω...*” *Ἄρα λοιπὸν αὐτός ἐγώ μέ τὸν νοῦν μέν δουλεύω εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ μέ τὴν σάρκα δὲ εἰς τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας*” (Ρωμ.ζ' 14-25). Γι' αὐτό κι' ἀνέκραξε: “*Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ, τίς θέλει μέ ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*” (Ρωμ.ζ' 24)

Νά λοιπὸν ἡ ἀπάντησις τοῦ αἰνίγματος γιά τὴν δοθεῖσα χάρι πού δίδεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ στὸν ἁμαρτωλὸν καὶ πού σᾶς ἐρμήνευσε ὁ γιατρός. Ὅπως, βλέπεις, λοιπὸν, ὁ ἴδιος ὁ ἠθικὸς νόμος εἶναι πού σᾶς καταδικάζει. Καὶ ἔρχεται ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ καὶ σᾶς ἐλευθερώνει ἀπ' τὰ δεσμά τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ κάνει χάρι στὸν ἰσοβίτη τῆς Κολάσεως καὶ τοῦ χορηγεῖ τὴν χάρι τῆς αἰωνίου ζωῆς βάσει τῆς μετανοίας του ἐν Χριστῷ κι' ὅχι βάσει τῶν δῆθεν καλῶν του ἔργων.

Αὐτό μέ τρομάζει καὶ γιά τοὺς μοναχοὺς κι' ὅχι ἡ ἀδελφότης τῶν μοναχῶν, ὡς ἀδελφότης. Τό ὅτι ἐγκατέλειψαν ὅλα γιά τὸν Θεὸν τοὺς τιμᾷ! Ἀλλ' ὅχι νά στηριχθοῦν στὴ μοναχικὴ ζωὴ καὶ στίς παραδόσεις των γιά τὴν σωτηρίαν των. Ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἠλευθέρωσε κι' αὐτοὺς ἐκ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου κι' ὅχι ἡ ἀσκητικὴ των ζωὴ. Ἀρκεῖ νά τὸ πιστέγουν.

Δάσκαλος: - Αὐτά πού λές τὰ δέχομαι γιατί στέκουν καὶ λογικῶς. Διαφορετικά ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ κι' ἡ Θυσία Του δέν σημαίνουν τίποτε.

Ἦχώ: - Ἀκριβῶς. Ἡ νηστεία κι' ἡ προσευχή, ἂν κι' εὐαρεστοῦν τὸν Θεὸν ἐν τούτοις δέν σώζουν. Πολλῶ μᾶλλον ὅταν ἀποτελῇ κανόνα νόμου κι' ὅχι χρέος ἀγάπης. Γι' αὐτό κι' ὁ Παῦλος τὸν ἀσκητισμὸν τὸν χαρακτηρίζει ἐθελοθηρησκεία, διότι μέσω τοῦ ἀσκητισμοῦ θέλησαν πολὺ ἄνθρωποι νά σωθοῦν κι' ὅχι μέσω τῆς χάριτος διὰ τῆς πίστεως στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!

Νά γιατί ὁ Παῦλος ἔγραψε αὐτό, πού ὅλως ἰδιαίτερος τὸ ἐπρόσεξα ὅταν τὸ ἐδιάβασες

κι' ἐσύ εἰς ἀνύποπτον χρόνον πρηγουμένως: “ Ἐάν, λοιπόν, ἀπεθάνετε μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου διὰ τί, ὡς ζῶντες ἐν τῷ κόσμῳ ὑπόκεισθε εἰς διατάγματα μὴ πιάσης, μὴ γευθῆς, μὴ ἐγγίσης... τὰ ὅποια ἔχουσι φαινόμενον μόνον σοφίας εἰς ἐθελοθησκεῖαν καὶ ταπεινοφροσύνην καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος εἰς οὐδεμίαν τιμὴν ἔχοντα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς σαρκός” (Κολ.β’20-23).

Ὁ Παῦλος, βεβαίως, δὲν προβάλλει μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ τὴν ἀμαρτωλὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκός ἀλλὰ καταργεῖ τὴν “θηρσκειάν τῶν ἀγγέλων” στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, πού καταργοῦν τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ σταυροῦ Του καὶ συστήνουν ἄλλον τρόπον ζωῆς πρὸς σωτηρίας! Διάβασε σέ παρακαλῶ καὶ τὸ ἐδάφιον πού προηγεῖται στὴν ἐν λόγω περικοπὴ κι' ἐπικυρώνει, κατὰ γράμμα, αὐτὰ πού σοῦ εἶπα. Πρόσεξε το:

Ὁ δάσκαλος ξανάρριξε τὸ βλέμμα του στὴν ἀρχὴ τῆς περικοπῆς κι' ἐδιάβασε: “ Ἄς μὴ σᾶς στερήσῃ μηδεὶς τοῦ βραβείου μέ προσποιήσιν ταπεινοφροσύνης καὶ μέ θηρσκειάν τῶν ἀγγέλων ἐμβατεύων εἰς πράγματα τὰ ὅποια δὲν εἶδε, ματαίως φυσιοῦμενος ὑπὸ τοῦ νοός τῆς σαρκός αὐτοῦ καὶ μὴ κρ α τ ὠ ν τ ῆ ν κ ε φ α λ ῆ ν, τ ὸ ν Χ ρ ι σ τ ὸ ν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὄλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀρμῶν καὶ συνδέσμων διατηρούμενον καὶ συνδεόμενον αὐξάνει κατὰ τὴν αὕξησιν τοῦ Θεοῦ” (Κολ.β’18).

Αὐτὰ δὲν σᾶς εἶπε κι' ὁ γιατρός; Τὰ συνεκράτησα ὅλα στὴν μνήμη μου. Καὶ μάλιστα θυμᾶμαι πού σᾶς ἐδιάβασε ἀπ' τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου γιὰ νὰ σᾶς παρηγορήσῃ τί σημαίνει χάρις Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Καὶ χαρακτηριστικὰ ἓνα ἐδάφιον πού ἐπικυρώνει αὐτὰ πού κι' ἐσύ αὐθόρμητα παρετήρησες προηγουμένως: “Δέν ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Διότι ἂν ἡ δικαίωσις γίνεται διὰ τοῦ νόμου, ἄρα ὁ Χριστὸς εἰς μάτην ἀπέθανεν... (Γαλ.β’19-21).

Δάσκαλος: - Ναὶ τό θυμᾶμαι. Ἔχεις δίκιο. Κι' ἐπίσης θυμᾶμαι τὴν ἐρμηνεία τοῦ Παύλου γιὰ τὴν σκοπιμότητα τοῦ νόμου.” Ὡστε ὁ νόμος ἔγινε παιδαγωγὸς ἡμῶν εἰς τὸν Χριστόν διὰ νὰ δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως. Ἀφοῦ ὅμως ἤλθεν ἡ πίστις δὲν ἔμειθα πλέον ὑπὸ παιδαγωγόν, διότι πάντες εἴσθε υἱοὶ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ...” (Γαλ.γ’23-26).

Ἦχώ: - Ἐλπίζω τώρα νὰ μέ κατάλαβες γιατί ἀνησυχῶ καὶ γιὰ τὴν Ἄννα. Αὐτὰ πού διακηρύττει ὁ Παῦλος γιὰ τὴν θεία χάρι εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια! Κι' αὐτὴ πρέπει νὰ σεβασθοῦν ὅλοι, ἀνεξαρτήτως δόγματος, ἐάν θέλουν κάποια ἡμέρα νὰ συγκαθίσουν στὸ τραπέζι Του ὡς συμβασιλεῖς Του καὶ ἱερεῖς Του. Ἄλλως ἀπέτυχαν στὴν προσπάθειά των νὰ Τὸν εὐαρεστήσουν. Κανεὶς μας δὲν εἶναι ἄξιος, ἀκόμη κι' ἂν ἐκτελέσῃ ὅλον τὸν νόμον. “Δοῦλος ἀχρεῖος εἶναι! Ἐκαμε ἀπλῶς τὸ διατεταγμένον”! Καὶ ποίος ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ καυχῇ καὶ νὰ πῇ ὅτι ἔκαμε π ά ν τ ο τ ε καί π α ν τ ο ὗ “τὸ διατεταγμένον”; Ἡ ἀξία μας, στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ἦταν ἓνας σταυρός. Κι' αὐτόν τόν σταυρόν τόν ἐσήκωσε ὁ Χριστός! Ἄς τοῦ ποῦμε, λοιπόν, τ α π ε ι ν ᾶ, “εὐχαριστῶ” πού πῆρε τὴν θέσι μας. Κι' αὐτό σημαίνει πίστις!

Κι' ὄχι μόνον αὐτό ἀλλὰ ὅλα εἶναι χάρις στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ὅ,τι ἔχει κι' ὅ,τι εἶναι! Ὁ Θεὸς τοῦ τὰ προσφέρει ὅλα! Κι' ἡ μεγαλύτερη τιμὴ γιὰ τὸν Θεόν, εἶναι, τὸ εἰλικρινές ταπεινὸ “εὐχαριστῶ” τοῦ ἀνθρώπου κι' ὄχι οἱ πνευματικοὶ κι' οἱ ἱερατικοὶ του τίτλοι ἢ τὰ ἔργα του.

Δάσκαλος: - Βεβαίως. Ἀλλά κι' ἡ χάρις ἄνευ ἔργων μετανοίας δὲν σώζει;

Ἦχώ: - Ἀσφαλῶς, ἀγαπητέ μου. Τό εἶπαμε αὐτό. “Διότι καθὼς τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος εἶναι νεκρόν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων εἶναι νεκρά” (Ιακ.β’26), καταγγέλει ὁ Ἰάκωβος. Διότι ἡ ἐν Χριστῷ πίστις κι' ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια περιέχει καρπούς μετανοίας κι' ἀγάπης, ὅπως προέτρεπε κι' ὁ Ἰησοῦς: “Κάμετε, λοιπόν, καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας”. Κι' ὄχι μόνον τὰ ἀλληλουῖα ὠρισμένων... τὸ κτύπημα τῶν χειρῶν... κι' οἱ χοροὶ των... ἀπὸ ἀλαλαγμούς χαρᾶς γιὰ τὴν δοθείσαν “χάριν”! Βεβαίως ὁ ἀλαλαγμὸς δοξάζει τὸν Θεόν κι'

ἐπιβάλλεται νά προηγήται γιά τήν δοθείσα χάριν ἀλλά πρέπει ν' ἀκολουθήται κι' ἀπό τόν καρπόν τῆς μετανοίας, τῆς πίστεως καί τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης! "Ἀλλως, ἀπέτυχε!... Διότι *"Οὕτω λαλεῖτε καί οὕτω πράττετε, ὡς μέλλοντες νά κριθῇτε διά τοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας"* (Ιακ.β' 12), συμπληρώνει ὁ Ἰάκωβος.

Δάσκαλος: - Σέ θαυμάζω, ἀγαπητή μου! Κι' ἀπορώ μαζί σου πῶς τά ἐσκέφθηκες ὅλ' αὐτά τόσον ἀπλά καί πρακτικά νά μοῦ τά μεταδώσης.

Ἡχώ: - Ἀγαπητέ μου δάσκαλε, θέλω νά μέ πιστέψης, σοῦ τό ἐξομολογοῦμαι, ὅτι διά πρώτη φορά τά ἐκατάλαβα κι' ἐγώ τόσον ἀπλά τώρα, ἐνῶ τά ἐσκεπτόμουν καί σοῦ τά ἔλεγα... Πρέπει νάχα κάποια φῶτισι!

Δάσκαλος: - Πάντως σ' εὐχαριστῶ. Μοῦ πῆρες ὅλα μου τά φορτία τοῦ "ἴσως" καί "μήπως". Πολύ χαίρομαι γιά σένα. Εἶσαι ἡ καλή μου συντροφιά.

Ἡχώ: - Κι' ἐγώ σ' εὐχαριστῶ πού μέ προσέχεις.

Δάσκαλος: - Εἶναι ἀμοιβαῖο.

Ἡχώ: - Πιστεύω ὅτι ἡ Ἄννα θ' ἀναστήθηκε πού ἄκουσε τήν φωνή σου πάλι;

Δάσκαλος: - Ναί... Κι' ἐγώ. Αὐτό πού ζῶ εἶναι νεκρανάστασις! Γονάτισε αὐθόρμητα κι' ἐνιθύρισε μ' ἔκστασι: Σ' εὐχαριστῶ Κύριε!

Στό τέλος τῆς ἐβδομάδος ἔφυγε γιά τήν Ἑλλάδα ἀνανεωμένος στήν καρδιά καί στό πνεῦμα γιά πάντα. Στ' ἀεροδρόμιο τῆς Νέας Ὁρλεάνης τόν ἐσυνώδευσε ἡ οἰκογένεια τοῦ γιατροῦ κι' ὠρισμένοι φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ γιατροῦ πού ἦλθαν νά τόν ἀποχαιρετήσουν μέ εὐγνωμοσύνη στήν καρδιά των γιά τά θαύματα τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀγάπη Του! Ὁ δάσκαλος ἀνέβηκε ἀργά τή σκάλα τοῦ ἀεροπλάνου καί στό κεφαλόσκαλο στάθηκε. Ἐστρεψε τό πρόσωπό του συγκινημένος κι' εὐτυχισμένος κι' ἐκούνησε τό χέρι του σ' ἓνα ἀποχαιρετιστήριο χαιρετισμό ἀγάπης σάν νά τοὺς ἔλεγε: "Ἐλπίζω νά σᾶς ξαναδῶ. Κι' ἂν δέν σᾶς ξαναδῶ σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη σας!"

Ὑστερα πέρασε μέσα στ' ἀεροπλάνο κι' ἐκάθησε στή θέσι του. Ἄκουσε ξαφνικά τοὺς κινητήρες νά τραντάζουν τ' ἀεροπλάνο πού ἄρχισε νά κινῆται καί σιγά-σιγά καί ν' ἀνέρχεται στά ὕψη τ' οὐρανοῦ. Ἐκλείσε τά μάτια του κι' ἀφέθηκε στήν χαρά μιᾶς ἀνέλπιστης εὐτυχίας πού τόν ἔφερνε καί πάλι πίσω στήν ζωὴ καί στήν ἀγάπη τῶν δικῶν του. Τά χεῖλη του ἐνιθύρισαν: "Σ' εὐχαριστῶ, οὐράνιε Πατέρα!"

ΤΕΛΟΣ

Filename: CHRISTMAS OF A PRISONER
Directory: C:\Documents and Settings\Baltatzis\My
Documents\XENIA\Prisoner #1\Christmas of a Prisoner
A4
Template: C:\Documents and
Settings\Baltatzis\Application
Data\Microsoft\Templates\Normal.dot
Title: ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
Subject:
Author: User
Keywords:
Comments:
Creation Date: 6/15/2008 9:00 PM
Change Number: 5
Last Saved On: 6/15/2008 11:51 PM
Last Saved By: User
Total Editing Time: 11 Minutes
Last Printed On: 6/16/2008 11:36 PM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 144
Number of Words: 74.118 (approx.)
Number of Characters: 375.039 (approx.)